

Nghiêm Lệ Quân

Long Đông



WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Nghiem Lệ Quân

Long Đông

Chương 1

Gió lạnh kéo mây đen nghịt khắp bốn phương trời.

Anh hai cung vác cuốc lên vai định ra đi, nhưng mới bước qua khỏi thềm thì mưa trút ào xuống, anh liền quay trở vào ném cây cuốc dưới sàn ván, vừa nói lảm bảm:

- Mới mở mắt ra là mưa rồi. Hết ngày mưa hay sao mà nhè bữa nay mình tính lên vòng lại mưa.

Chị Cung ẵm con Nương thả xuống chiếc chõng tre gần phía trong bếp, đoạn nhìn chồng buông tiếng bất bình:

- Mình không sợ tội... với trời đất! Ông mưa mà mình biểu phải mưa mấy ngày mình nghỉ sao.

Anh Cung vẫn còn lảm bảm:

Vậy chứ... mới mở con mắt ra là mưa rồi. Ai còn làm ăn gì được.

Chị Cung múc cháo dứt cho con, vừa cười nhẹ:

- Ông trời mà ở còn chưa vừa lòng người, đừng nói chi ai.

Anh Cung làm thỉnh, đi thẳng vô bếp ôm một khúc củi mít đem ra chui vào bếp un trước thềm. Chị Cung nói với theo:

- Nay mưa thì nghỉ, mai làm, có gì đâu mà cần nhần.

Đành đầu hàng hoàng cảnh, anh Cung ngồi luôn bên bếp un, mở bì thuốc rê quần lấy một điếu, vừa lặng nhìn giọt mưa giăng giăng ngoài hiên.

Thình lình, chị Cung hỏi chồng:

- Đất bên cồn, mình dọn hết chưa?

Mỗi lửa xong, anh Cung dán điều thuốc lên đầu lưỡi, mấp mấp mấy cái, đoạn hít một hơi khói thật dài. Đôi môi anh lép nhép trong khói thuốc mịt mù:

- Đã dọn đầu mà dọn. Minh tính bữa nay ở nhà cuốc cho rồi mấy vòng đất đang cặm mấy cây mì, xong bên nay mới đi qua còn luôn. Mưa như vậy là phải bỏ một ngày nữa.

Dứt lời; anh lại ngồi im lặng phì phà khói thuốc, ngấm bong bóng nước nổi lên bên thêm. Chiếc bong bóng này vỡ tan lại có chiếc bong bóng khác nổi lên như hy vọng trong lòng anh.

Bỗng đôi mắt anh rực sáng lên. Anh cúi đầu thấp xuống xem kỹ một dấu chân giày in rõ trên lớp tro của bếp un. Rồi từ dấu chân đó, anh tìm thấy thêm những dấu chân khác rải rác từ ngoài hàng ba vào tận ngưỡng cửa. Liếc thấy vợ đang lo đun cháo cho con Nương, không để ý đến anh, anh vụt đứng dậy bước theo từng vết giày, nhưng qua khỏi ngưỡng cửa một chút, anh không còn thấy dấu chân lạ nữa. Anh lại ngồi xuống quan sát thật kỹ khắp mặt đất.

Thấy vậy chị Cung hỏi chồng:

- Minh kiếm cái gì vậy?

Qua một lúc lúng túng, anh Cung mới đáp được :

- Kiếm ... cái nút áo.

- Nút áo gì?

- Hồi hôm ; làm đứt rớt cái nút áo tại đây mà rồi đầu mất.

- Cái nút áo bà ba đen phải hôn?

Thấy chồng còn lom khom mãi, chị Cung bảo:

- Thôi, để lát nữa quét nhà, tôi thấy tôi lợm kết lại cho

Vì có mưa nên bên trong lò mờ tối, anh chẳng tìm thấy gì hết. Anh tức âm ỉ muốn đốt đèn lên soi coi dấu giày kia đi tới đâu cho biết, nhưng sợ vợ

hạch hỏi lời thôi.

Anh đứng lên trở ra ngồi bên bếp un, thỉnh thoảng lại liếc sang vợ bằng tia mắt dò xét, hoài nghi... Bây giờ anh mới thấy da thịt của vợ anh tươi mát..., đôi mắt đa tình... và đôi má luôn luôn ửng hồng... Tất cả những gì trên thân thể vợ anh đều có một sức quyến rũ mãnh liệt

Anh lại đếm từ đầu giày , vờ tự hỏi:

- Ai bước chân vào đây? Đầu giày này của ai?

Nếu không phải là chủ ấp Hiệu đã đến đây hay không? Hắn đến đây làm gì mà cứ lui tới hoài vậy?

Anh vừa nghĩ đến đây thì chị Cung ẵm con Nương đi ra. Chị kéo áo lau miệng con lia lịa, đoạn thả nó xuống vai anh: - Mình cho tôi gửi con nường một chút.

Anh bực dọc: - Chi vậy?

Chị Cung nhoẻn cười với chồng:

- Đặng toi quét nhà với giặt mấy cái quần của con nhỏ đái dầm hồi hôm .

Anh Cung đưa tay lên đỡ con , nhưng vẫn nhăn nhó:

- Không có tôi ở nhà thì lấy ai mà xè xè....?

Chị xịu mặt buồn:

- Thì... có mình ở nhà, tôi gởi con cho mình một chút. Không có mình tôi phải thả nó xuống đất đặng làm công việc, chớ đeo đeo nó trên canh tay hoài rồi ai làm cho đây.

Anh Cung hất hàm: - Làm gì thì làm mau đi.

Chị Cung quay lưng, vừa nói thêm:

- Sáng sớm, trời mưa lạnh, bỏ nó bò dưới đất tội nghiệp nó.

Dứt lời, chị xách chổi đi quét nhà. Lòng anh càng nghi là chị có ý muốn xóa những dấu giày kia đi, không cho anh xoi mói những chuyện ... thâm lén của chị.

Anh muốn chạy lại giật cây chổi trên tau chị ném đi, nhưng chẳng biết ăn nói với vợ thế nào cho xuôi, nên anh đành ngồi yên luôn.

Bé Nương nghịch ngợm chồm lên nắm tóc anh và kề miệng gặm cằm anh, nhưng anh không chút quan tâm đến nó, không nựng nịu nó như thường khi. Những dấu hỏi đang nhảy múa rối loạn trong đầu óc anh:

- Có phải con Ngà đã tư thông với thằng chủ ấp Hiệu hay không? Tiếng đồn của xóm làng có đúng hay không, hay là họ thù ghét gì vợ mình, nên họ đi nói xấu vợ mình như vậy?

Anh tự hỏi rồi anh cũng tự trả lời:

- Chắc đúng như vậy. Chắc quả là con Ngà có lấy thằng chủ ấp Hiệu. Không có lừa sao lại có khói chớ.

Nghĩ đoạn, anh nghe máu sục sục sôi lên trong tim. Anh gọi vợ giật ngược:

- Mình à! Mình!

Chị Cung dừng cây chổi, nhìn chồng: - Mình kêu tôi hả?

Anh gắt giọng: - Ủ, bộ điếc sao mà còn hỏi?

Chị Cung giảng giải bằng lời hàm buồn:

- Bị trời mưa ầm ầm nên tôi không nghe rõ, tôi mới hỏi mình. Có gì đâu mà mình mắng nhiếc tôi. Tôi coi bộ lúc này mình sanh tật... Mới có ba mươi mấy tuổi mà cũng sanh tật nữa hả?

Anh gạt ngang, gạt ngửa: - Sanh tật gì?

Chị Cung tiếp tục quét dần ra phía chồng:

- Hở ra một chút gì mình cũng nặng nhẹ với tôi.

- Tôi có nói gì đâu mà nặng nhẹ? Tôi tính hỏi mình chuyện... này mà...

- Chuyện gì?

Tự nhiên, anh Cung lại đâm ra lúng túng sau câu hỏi của vợ. Anh không biết dùng câu gì để mở đầu, để tháo trút đôi chút âm ức trong lòng. Anh xoáy nhìn vợ mà chẳng thốt được lời nào.

Thấy anh nín thinh , chị hỏi vặn:

- Mình tính hỏi chuyện gì ?

Không đi ngay vào vấn đề được, anh Cung loang quanh :

- Chiều hôm qua, tôi đi còng với Tư Luông, ở nhà có... ai tới kiếm tôi hôn?

Nghe chồng hỏi vậy, chị Cung đứng ngay lưng ra dáng cố đào bới trí nhớ, đoạn đáp:

- Có ai kiếm đâu.

Anh còn gạ hỏi:

- Từ chiều tới tối, không có ai kiếm hả?

Chị lắc đầu:

- Không, chi vậy?

Anh Cung áp úng:

- ờ... ờ... Nhớ kỹ lại coi.

Chị quả quyết:

- Không có. Nhà này có khách khứa gì đâu mà không nhớ.

Anh Cung rào đón:

- Sao nghe nói... Chủ ấp Hiệu có kiếm tôi?

Sau câu hỏi của anh Cung, chị Cung nhìn sững chồng một lúc, rồi ngơ ngác:

- Tôi có biết gì đâu.

Như chưa hẳn tin nơi lời vợ, anh còn gạ mãi:

- Chủ ấp Hiệu có kiếm tôi mà... Thằng chả có... lại đây mà .

Chị Cung ra dáng như chợt nhớ ra:

- ờ... ờ... có, chủ ấp Hiệu có lại đây, nhưng ông lại hỏi sáng chứ đâu phải chiều.

Anh Cung ẵm con, vụt đứng dậy thật mạnh, giọng anh hơi hằn học:

- Lại sang hay chiều gì cũng vậy. Chủ ấp Hiệu có tới thì nói là có tới phút cho rồi, còn nói lòng vòng lo vo nữa.

- Tại mình hỏi buổi chiều ông hiệu có tới hay không? tôi chẳng trả lời không.

Anh Cung ngắt lời vợ: - Mà thằng chả tới đây chi vậy?

- Không phải ổng đi kiếm mình ...

Anh cố dần nén tức tối:

- Không phải kiếm tôi vậy chớ kiếm ai?

Chị Cung ngập ngừng đáp:

- Ông đi... đi kiếm... mua mảng cầu.

Chụp ngay câu nói của vợ, anh cung phẫn tới:

- Đi mua mảng cầu hả? Mảng cầu... gì mà mua?

Chị Cung tỏ vẻ bất bình: -Thì... mảng cầu... chớ gì. Mình hỏi nghe lạ.

Nỗi nghi ngờ cứ lớn lên mãi trong đầu óc anh. Anh nhìn vợ từ đầu đến chân, như cố tìm trên mắt, trên môi.... và trên khắp thân thể của vợ anh xem còn chút dấu vết ... nào lưu lại trên đó hay không.

Chị Cung lo quét nhà, không để ý đến cử chỉ lạ lùng của chồng.

Thế rồi, sự ghen tức không tháo trút ra được, anh chửi gió mắng mây:

- Tổ mẹ! Thằng chả có vườn, có trồng cây trái đủ thứ, chớ phải không có hay sao mà lại đây hỏi mua mảng cầu làm gì? Té mờ, té tổ thằng chả chắc?

Chị Cung nhẹ cau mày:

- Mình kỳ cục! nói như vậy, người ta nghe được rồi phải mịch lòng. Người ta mua làm gì mặc người ta. Mình có mình bán, không bán thì thôi...

Anh Cung nạt ngang :

- Tôi nói sao mà kỳ cục?

Chị Cung thấy chồng lộ sắc giận nên đầu dụi:

- Tôi nói vậy mà có gì đâu mình lại tiếng nặng, tiếng nhẹ với tôi.

Anh Cung vẫn chưa hết hậm hực. Anh bắt từ cái chuyện mua mảng cầu của chủ ấp để truy vợ tới tấp:

- Bộ mình sợ thằng cha Hiệu hả? Mình muốn bình nó hả? mình muốn...
mình... mình

Anh lấp bắp rồi chẳng nói được gì, đành ngậm câm luôn. Chị Cung quét rác đến gần chân anh, anh cũng chẳng thèm tránh. Chị nhẹ đẩy anh qua một bên, anh mượn cớ đó mà sùng sộ:

- Mình... Mình coi thằng cha Hiệu còn trọng hơn tôi.
Chị xoáy mắt nhìn chồng:

- Mình nói cái gì lạ vậy....?
Môi anh lấp bắp:

- Mình... mình... không coi... trọng nó, chứ sao tôi nói động tới nó một chút... cái mình sợ mịch lòng?

Chị Cung gom rác vào bếp un , vừa phân trần:

- Thì... chủ ấp Hiệu là người lối xóm. Khi không mình lại chửi bới mỗ tổ người ta, là tôi phải sợ lọt vào tai người ta rồi mịch lòng, chứ tôi nào có gì đâu mà mình cho rằng tôi coi trọng thằng chả.

Anh Cung đem con Nương ném trên chõng, đoạn anh ngồi ghé nơi đầu chõng lăm bằm:

- Tôi không ưa cái bộ mặt... của thằng Hiệu thì tôi đào mả cha nó cũng còn được. Tôi nói với mình lần chót, nó có tới hỏi mua cái gì, cứ nói không bán.

Chị Cung buông xuôi:

- Không bán thì thôi.

Anh đe dọa:

- Tôi mà còn thấy nó còn léo lánh lại đây, tôi phang cây lên đầu nó à.

Chị trở mặt nhìn chồng ngạc nhiên:

- Chuyện gì vậy?

Anh Cung rần giọng nói úp mở:

- Nó là thằng ... ăn trộm...

- Người ta là chủ ấp, liệu hồn mà nói bậy nghe cha.

Anh Cung trợn mắt :

- Mình lại muốn hăm he tôi nữa hay sao?

Và anh lồng lộn đứng lên vỗ ngực:

- Thằng Hiệu là chủ ấp mà nó làm gì tôi?

Nhưng anh Cung càng giận dữ bao nhiêu, chị lại càng dỗ bằng dịu ngọt bấy nhiêu, mong xoa dịu bức tức cô lý của chồng:

- Thôi mình ơi! Có chuyện gì đáng đâu mà mình cãi qua cãi lại với tôi, gây xáo xáo trong nhà.

Chị nói đến đó thì con Nương bò ra đầu chõng hời nào mà hai vợ chồng không hay , nó té nhào xuống đất cái phịch như trái mít rụng . Con bé khóc ngất lên, anh Cung mới chịu gác lại chuyện chủ ấp Hiệu, và lật đật cúi xuống đỡ con. Chị Cung hốt hải chạy đến ẵm con Nương. Chị vừa xoa đầu con, vừa trách chồng:

- Còn lo gây lộn nữa thôi? Chuyện nhỏ mà cố xé ra to, để cho con nó bò ra nhào đầu dưới đất mà cũng không hay.

Con bé còn khóc điên không thôi. Chị Cung vạch áo, vạch tóc con xem xét và xuýt xoa:

- Đau chết con nhỏ.

Anh Cung có vẻ hơi hối hận:

- Coi nó có u không?

Chị hơi gắt :

- Bầm xanh cái trán đây nè.

- Lấy muối đắp cho nó.

Chị Cung ẵm con Nương quay vào bếp, vừa lăm bầm trách chồng thêm nữa:

- Cũng may, không thì nó gãy cổ? Phải hời nầy tôi thả nó bò la bò lét dưới đất mà nó không sao. Gởi nó cho mình một chút mà cũng không xong.

Biết lỗi nơi mình nên anh Cung làm thinh. Anh bỏ đi lên nhà trên ngã lưng nằm dài trên bộ ván, vắt tay qua trán ra dáng nghĩ suy nhiều. Chốc chốc anh lại xua tiếng thở dài. Chốc chốc anh lại khẽ cau mày, mím môi như cố dằn nén một tâm trạng còn lẩn bí ẩn của anh.

Bỗng anh bật dậy lẹ làng như có lò so dưới lưng, đoạn đi thẳng vào buồng. Anh khởi sự quan sát từ ngoài cửa buồng vào tận bên trong .

Anh đến đứng bên cạnh giường, chống nạnh hai tay, đưa mắt lục soát từng khoảng chiếu, từng cái quần, cái áo của chị Cung vắt dưới chân giường...

Vậy mà cũng chưa hết, anh liếc chừng xuống phía nhà dưới, rồi chồm lên giường rút cái gối của vợ anh đem lên mũi ngửi , anh ngửi luôn cả cái gối của anh nằm, cố tìm một chứng tích để kết tội người đàn bà ngoại tình.

Thình lình, anh trợn tròn đôi mắt vì anh vừa bắt gặp một sợi tóc dài chừng một gang tay bám trên áo gối. Anh vội vàng nhặt sợi tóc kéo thẳng ra, vừa nghĩ thầm:

- Đây rồi! Bằng cớ đây rồi! Quả đúng rồi... Tóc này là tóc của thằng Hiệu

...

Anh nghĩ là phải vì đầu tóc anh hớt ngắn, tua tủa như cái bàn chải thì làm gì có được sợi tóc dài một gang như vậy.

Sợi tóc bị coi là ... thủ phạm trong vụ thông gian, bắt đầu run rẩy trên tay anh. Tim anh muốn đứng máu! Cổ họng anh muốn nghẹt thở ! Anh nói làm thầm:

- Trời ơi! Quả đúng là con Ngà đã trai gái... với chủ ấp Hiệu đây mà.

Thằng hiệu đã thường lui tới đây. Thằng Hiệu đã nằm chõ này... Thằng hiệu đã ôm ấp con Ngà... Rồi thằng Hiệu ... thằng hiệu ..., hai đứa nó đã nói givới nhau và chúng nó đã làm cái gì... làm gì... ?

Anh không có cam đảm nghĩ xa hơn nữa , anh không dám tưởng tượng đến những hình ảnh dâm động giữa gian phu và dâm phụ. Anh vừa nghe như có

một mũi dao cắm phập vào tim anh. Đôi mắt anh mờ đi, tay chân anh rã rời ...!

Anh ôm đầu quay ra, đoạn hét lên một tiếng trong niềm đau quằng quại và ghen tức tột độ:

- Ngà!

Từ dưới nhà bếp, chị Cung gất giọng lên:

- Cái gì mà kêu giựt ngược vậy?

Anh nghiêng ngàm:

- Lên đây biểu.

- Biểu... biểu cái gì?

Chị Cung vừa đi lên buồng, vừa lăm bằm:

- Bộ muốn kiếm chuyện gây nũa hay sao? Mới gây gỗ đó, làm con nhỏ té muốn gãy cổ đó.

Anh trợn mắt gằm gừ:

- Đàn bà hư...

Chị Cung ngơ ngác và buông giọng bất bình :

- Khi không mà mình mắng tôi là đàn bà hư. tôi làm gì mà kêu tôi là đàn bà hư?

Anh Cung định tuôn ra hết bao nhiêu ghen tuông, tức tối của mình, nhưng anh kịp nghĩ lại rằng một sợi tóc đó cũng chưa đủ bằng cớ để buộc tội vợ anh, nên anh sợ nói ra rồi vợ anh cho là đàn ông ghen bóng, ghen gió. Như vậy, anh sẽ bị vợ khinh thường mà anh lại thêm hổ thẹn với vợ anh nữa.

Nghĩ đoạn, tự nhiên anh đâm ra lúng túng :

- Ủ, hư ... thì tôi nói hư...

Chị Cung hơi tái mặt giận:

- Mà hư chỗ nào?

Anh ầm ức:

- Cũng chưa biết hư... hư... chỗ nào nữa hả?

Chị Cung hơi tái mặt giận:

- Mình đã gặp chuyện gì đâu mà từ hồi sang tới giờ mình cứ kiểm chuyện này, chuyện nọ với tôi hoài vậy? Mình nói tôi hư thì phải cho tôi biết tôi hư ở chỗ nào.

Anh nghiêng răng , chỉ tay lên giường:

- Coi kia...

Anh còn muốn nói nữa, anh muốn buộc vợ anh phải nhìn nhận những chứng tích của tội lỗi còn lưu lại trên chiếu, trên chăn kia , nhưng không hiểu vì sao, anh mới thốt được hai tiếng rồi nghe như bàn tay ai bóp nghẹt cổ anh lại.

Chị Cung nhìn khắp giường, rồi phải ngạc nhiên :

- Coi cái gì đâu?

Anh Cung lại nghiêng răng :

- Bộ mình đui rồi hả?

Chị Cung hiểu lắm:

- Thì ... con Nương đã đái dầm trên chiếu, chớ có gì đâu. Tôi tính đem giặt, mà rồi nó nhào đầu xuống đất, tôi phải lo đỡ nó đây nên chưa kịp giặt. Như vậy rồi mình mắng tôi hư hay sao?

Anh Cung hậm hực sẵn bước đến trước mặt vợ:

- Chồng con mắt lên coi.

Chị Cung chẳng chút nao núng vì chị tự xét rằng chị chẳng có lỗi gì đối với chồng hết. và đã mấy phen nhường nhịn rồi, chị không thể dằn uất ức nữa được. Chị vênh mặt khiêu khích:

- Ăn tươi , nuốt sống đi chớ làm cai gì dữ vậy.

Chị chưa kịp dứt lời thì anh Cung thẳng tay giáng vào mặt chị một cái tát xiềng liềng. May là chị kịp gượng bám vào cây cột trước mặt, không thì đã

chúi đầu vào tấm vách rồi .

Cái tát đó làm chị nghe đau điếng, đầu óc và thấy tóc lửa chung quanh. Chị bật khóc ồ lên khiến cho con Nương giật mình, không hiểu chuyện gì, nó cũng ré khóc theo. Chị tức tử:

- Mình làm gì đánh tôi? Tôi tội gì mà đánh tôi?

Đã lỡ tay, anh thấy hối hận lắm rồi, nhưng anh còn điếm mặt vợ làm oai:

- Tao đánh mày thấy mẹ mày nữa.

Chị Cung lồng lộn:

- Đánh thấy mẹ hả? Đâu, đánh thấy mẹ thử coi.

Vừa nói chị vừa xông tới, nhưng trên tay chị vẫn ôm khư khư con bé Nương không chịu buông xuống . Cái thể của chị chỉ là cái thể ngựa mặt hừng đòn mà thôi. Chị cũng biết vậy, thể mà chị không nao, chị dúi đầu vào ngực chồng:

- Đây nè....đánh đi... đánh đi ...

Anh Cung khuyển đôi canh tay, nhưng chỉ đe dọa:

- Tao đánh bẻ đầu bây giờ...

Chị vẫn húc đầu tới:

- Thì đầu nè, đánh đi.... Đánh thử coi.

Phần con Nương khóc, anh Cung đã mềm lòng rồi, nhưng chẳng lẽ anh phải xuống nước nhỏ võ về chị, xin lỗi chị. Lòng tự ái không cho phép anh làm như vậy. Anh cứ giả bộ giận dữ, hăm dọa cầm chừng:

- Thiệt hôn? Tao đánh cho chết mẹ.

Nghe chồng nói như vậy , chị Cung thêm hằn học, chị thở hỏn hển:

- Mẹ nó chết cả chục năm nay rồi, còn đòi đánh chết mẹ nó một lần nữa sao được.

Anh Cung lặng thinh , đưa tay gạt nhẹ chị, định bước ra ngoài, nhưng chị đứng chặn lại trước mặt không cho anh đi. Biết anh đang hối hận, chị càng

ra dáng điệu khiêu khích.

Bây giờ thì chị lật ngược tình thế, truy trở lại chồng:

- Tôi hư chỗ nào? Mình phải chỉ đi.

Anh Cung bối rối nên gạt phăng:

- Hồng biết.

Chị trố mắt và to tiếng hơn:

- Ủa! Nói vậy mình muốn đánh tôi thì đánh hay sao?

Thấy mình đã túng thế, anh Cung vừa sẵn, vừa dịu:

- Thôi mà

Chị núng nẩy ngất ngang:

- Đâu được . Bạt tai người ta thấy tám ông trời vậy đó, rồi nói thôi. Thôi sao được.

Chị nín áo ông chồng và tiếp bằng giọng kẻ lẻ:

- Mình phải biết, dầu mình có chùn lăm tay bùn cực khổ, thì tôi ở nhà cũng phải lo cho chồng cho con , chớ bộ tôi sung sướng , bộ tôi ăn no rồi trèo võng hay sao mà mình cứ kiếm chuyện này chuyện nọ mắng nhiếc tôi hoài như vậy. Mình đã mắng tôi hư... , thì mình phải chỉ cho tôi biết tôi hư cái gì đâu, chớ không phải đánh đầu, đánh óc tôi, dằn dặt tôi đã đời rồi muốn êm ngang được đâu.

Anh cố gỡ tay ra và còn làm bộ găm gù:

- Tao hàm ... rồi à ghen

Chị quyết không buông mà còn nắm chặt áo chồng giật giật :

- Hàm cái gì? Ai làm cái gì mà hàm?

- Dễ con nhỏ kia kia.

Chị gạt phăng:

- Kệ nó. Tôi hỏi , mình phải trả lời đây nè.

Anh Cung trợn mắt:

- Buông.
- Không buông.
- Tao đánh chết ... chết mờ bây .
- Ủ, mình cứ đánh cho tôi chết đi . Tôi không sợ đâu , đừng có hăm he tôi.

Anh Cung bóp chặt cổ tay vợ:

- Có chịu buông hay không?

Chị luôn luôn rần rởi

- Tôi nói không buông. Mình phải chỉ cho tôi thấy cái hư hèn của tôi đi, rồi tôi mới buông.

Anh Cung trở lại hần học, anh đánh bạt cánh tay chị thật mạnh khiến cho hai cái nút áo dưới cuối của anh phải đứt phăng ra . Anh thoát luôn ra cửa buồng:

- Đó ... hãy coi giường chiếu đó thì biết.

Chị Cung tức tối dậm chân đành đập và rống khóc càng lớn tiếng hơn.

Long Đông

Chương 2

Anh Cung buông đũa, đoạn cúi xuống vốc nước rửa miệng và kéo vạt áo quệt ngang lấy lệ. Anh vội vàng bung chai nước ngửa cổ ực một ngụm, rồi đắm đắm nhìn Tư Luông:

- Hồi nãy, anh tính nói với tôi chuyện gì, anh Tư?

Tư Luông sửa bộ ngồi vòng tay bó gối, mắt nhìn sóng nước lăn tăn vỗ nhẹ vào be xuống ra dáng suy nghĩ một lúc, đoạn đáp:

- Chuyện của mày ...

Nghe Tư Luông bỏ lửng câu nói tại đó, anh Cung sốt ruột :

- Sao, anh Tư?

Tư Luông hạ giọng ngập ngừng:

- Tao nói thiệt, tao muốn nói ... cho mày nghe mấy lần rồi, nhưng mà ... tao thấy ...

Đoán biết người bạn mình còn ái ngại điều gì nên chưa dám nói, anh Cung nóng nảy giục:

- Anh cứ nói đại đi mà. Ngại nỗi gì.

Tia mắt Tư Luông xoáy ngay vào mặt anh Cung như muốn dò xét tâm trạng của anh hiện giờ, rồi đi vào câu chuyện bằng một câu úp mở, không đầu, không đuôi:

- Vụ ... con vợ mày Tao thấy tội nghiệp cho mày quá !

Lòng anh Cung tự dưng đâm ra nghi ngờ ... Anh ngồi xê tới gần Tư Luông chẳng nháy mắt:

- Vụ con vợ tôi? Sau đó , anh Tư ?

Tư Luông hỏi gạn:

- Mày chưa biết gì hết hay sao?

Nét mặt anh Cung dần biến sắc :

- Không . Bộ quan trọng lắm sao, anh Tư ?

Tư Luông nhẹ cau mày :

- Mày có nghe lối xóm nói gì về thằng cha chủ ấp Hiệu hay không ?

Anh Cung tái mặt hẳn rồi vì anh thấy những điều anh nghi ngờ từ bấy lâu nay , nó thành sự thật đau buồn. Miệng anh lắp bắp hỏi dồn:

- Sao? Chủ ấp Hiệu làm sao ? Lối xóm họ đã nói gì ,

Lời nói của Tư Luông vấp vấp, ngượng ngai :

- Lối xóm họ nói rùm tai là ... vợ mày lấy ... chủ ấp Hiệu.

Anh Cung cảm thấy như bổ mạnh xuống đầu anh. Đau đốn , tũn nhục trào

dâng lên mắt, lên môi anh. giọng anh run run :

- thiệt ... hả, anh Tư:

Tư Luông thở dài:

- Còn thiệt hay giả gì nữa.

Đôi mắt anh Cung ứa lệ:

- Trời đất ơi ! Nhục nhã cho tôi quá, anh Tư. Nếu quả như vậy thì ...

Nói đến đây, anh nghiêng rằng :

- Tôi chém bay đầu thằng chủ ấp Hiệu cho anh coi

Tư Luông khoa tay:

- Đứng, đứng ! Mày làm như vậy thì khổ cho mày, cho vợ con mày tới suốt cả đời . Mày phải bình tĩnh nghe lời tao . Mày cứ làm lơ như chẳng có vụ gì xảy ra hết vậy.

Anh Cung chận hỏi:

- Họ đồn vợ tôi lấy trai... Mà có bằng cứ gì chắc chắn hôn, anh Tư ?

Tư Luông gạt đầu một cách quả quyết :

- Có chớ saolại không. Có đủ bằng cứ nên tao mới dám cho mày biết. Mà tao nói cho mày nghe đây là tao đã suy tới tính lui không biết bao nhiêu lần rồi. Tao coi mày như em út của tao, nên tao không thể làm ngơ được trước cái chuyện ... tội bại của con vợ mày. Nói ra thì mày buồn , còn làm thinh thì cũng tội nghiệp cho mày.

Anh Cung đón lời bạn:

- Anh đã nghe thấy những gì , anh cứ nói thiệt cho tôi biết , tôi đợi ơn anh lắm , anh Tư.

- Tao nói hết cho mày nghe, rồi mày đừng có làm gì ... bậy bạ à , nghe hôn.

Anh Cung gạt nhanh:

- Thằng em của anh hứa sẽ nghe lời anh mà.

-ờ , đây nè ...

Mặc dù chung quanh vắng vẻ, trên là bãi hoang, dưới là sông dài , Tư Luông kể miệng bên tai anh Cung như sợ ai nghe những lời thì thào của anh :

- Những gì lối xóm họ đồn đãi, tao không thấy , không biết thì tao không nói . Còn đây là ... chúng cứ sờ sờ trước mắt tao. Hôm trời mới bắt đầu sa mưa, bữa trưa đó tao qua mầu mược cái nôm đăng về bắt cặp cá lóc dưới cái vũng đăng sau hè tao đó. Cũng nhờ tao nháy mương đi ngã hậu, nên mới bước vô bếp, tình cờ tao bắt gặp con vợ mày đang nằm trên võng đỡ con Nương ngủ, còn chủ ấp Hiệu thì ngồi một bên ... Hai người giỡn cợt với nhau ... như con nít mà không hay tao vô. Chừng nghe động tiếng chun, chủ ấp Hiệu lật đật đứng dậy làm bộ hỏi mua mận với vợ mày.

Tự nãy giờ chăm chỉ nghe tư Luông kể chuyện tác tộ của vợ mình, chừng Tư Luông ngừng lại đó , anh Cung sốt ruột phản tới:

- Vợ tôi với chủ ấp Hiệu ... giỡn cợt làm sao ?

Tư Luông hơi ngượng ngừng đáp:

- Mày bắt tao phải nói huých toẹt ra thì mày đừng có giận tao à.

Anh Cung rần giọng :

- Tôi mà có chút gì giận anh , cho thánh thần này vật tôi trào máu ...

Tư Luông gật liên mấy cái và khề nhịu mày như cũng xót xa dùm hoàn cảnh của bạn mình. Giọng anh ngập ngừng :

- Nhiều cái ... nói ra thiệt kỳ cục quá ! Con vợ mày thì đang phạch ngực cho con Nương bú. Còn thằng chủ ấp Hiệu lại gục cái mặt xuống ... làm ... như đứa con nít đang chết đói , chết khát ... Con vợ mày đẩy cái mặt nó ra, nó lại chúi vào ... Hai người cười cả khúc, cả khích, làm tao thấy tao phải bắt nắn mày à. Nhưng mà lỡ bước trở vô rồi, tao quày ra cũng không kịp.

Đợi Tư Luông dừng lời, anh Cung hỏi:

- Bữa đó tôi đi đâu ?

Tư Luông đáp :

- Tao không biết mày đi đâu, tao không có hỏi con vợ mày . Tao chụp lấy cái nôm rồi tao về luôn .

Anh Cung hỏi nhanh:

- Còn thằng cha chủ ấp Hiệu, nó về hay còn ở lại ... ?

Lời đáp của Tư Luông như hàm chút pha trò trong đó :

- Bị ... hồi ỏnên thằng Hiệu cũng về luôn, nhưng nó ra sau tao. Tao đi tới cái mả đá sau hè nhà mày, tao để ý mới thấy nó thoát ra ngõ trước, mà vừa đi vừa chạy.

Anh Cung nghiêng răng :

- Quân chó chết ! Khốn nạn thiệt !

Tư Luông mở bì thuốc ra quần một điếu, vừa nói tiếp:

- Bao nhiêu đó cũng chưa đủ bằng , đủ có đề nói rằng vợ mày lấy thằng chủ ấp Hiệu. Còn nữa ...

Anh Cung thúc giục:

- Anh nói hết cho tôi nghe cho tôi nghe đi anh Tư ...

Tư Luông điềm điềm điếu thuốc trên không:

- Sau cái vụ đó không lâu, chừng nửa tháng sau hà, tao lại ... đụng đầu thằng Hiệu với vợ mày nữa. Bữa đó tao đi cón về cũng vừa chạng vạng, tao tính đi tắt qua bờ quít của mày cho mau, nào ngờ gặp vợ mày đang vác cây lồng ra hái gì không biết, thằng chủ ấp Hiệu theo kè kè một bên. Nó lợi dụng chỗ vườn vắng rồi ... bốc hốt ... con vợ mày.

Anh Cung ngây ngô như trẻ con:

- Bốt hốt ... là bốt hốt làm sao?

Tư Luông cười khịt mũi:

- Cái gì thì tao nói trắng ra được, còn cái đó thì mày tự tìm hiểu đi, đừng

bắt tao phải nói.

- Vợ tôi có thấy anh hay không ?

Tư Luông lắc đầu :

- Không ai thấy tao hết , vì tao vừa thấy nhấp nhá như vậy, tao liền đội ngược trở lại, xẹt qua hướng khác.

Anh Cung còn gạn thêm :

- R-éi vợ tôi làm thỉnh à ?

Tư Luông phát mạnh lên vai bạn:

- Vậy chớ la lối cái gì ? Mày ngu quá ! Con vợ mày nó đã ... như vậy ... chớ phải thằng chủ ấp Hiệu hốt ầu hay sao mà la.

Đau đớn trào lên khò mắt anh Cung, giọng anh nghẹn ngào :

- Tôi không ngờ ...

Tư Luông ngồi lặng thinh nhìn mây bay, vừa hít một hơi thuốc thở dài. Chờ đợi mãi, nhưng không nghe Tư Luông nói thêm gì nữa, anh Cung hỏi:

- Theo anh biết, thì vợ tôi lén lút ... ăn nằm với thằng Hiệu hay không , anh Tư ?

Tư Luông để một phút nghĩ ngợi, đoạn đáp bằng giọng trở nên nghiêm trọng hơn:

- Có ... chớ sao lại không. Đã có gì rồi nên hai người mới giỡn cợt với nhau quá lẽ như vậy chớ. Còn vụ này nữa ... , tao mới dám quả quyết rằng có ...

Anh Cung mở tròn đôi mắt không nháy trong lúc Tư Luông ngồi nghiêng hẳn qua phía anh:

- Vụ này là chính mắt chị Tư mày thấy, chớ không phải tao. Tao nhớ hình như hôm đó mày đi đám ma dì Bảy mày dưới Giao Hòa tới hai ba ngày liền. Mày đi hồi sáng thì tối lại tao có sai chị Tư mày đem qua cho con Nương một hộp sữa. Sữa đó là sữa của bà con trên Sài gòn gửi về cho chớ không phải của tao nữa.

Chị Tư mày qua tới thấy nhà thì mở cửa, đèn để lu lu , chị tư mày tưởng đâu vợ mày chạy đi đâu đằng sau , nên mới cất tiếng kêu tên con Nương ơi, Nương hỡi ... Kêu hoài cũng chẳng nghe ai trả lời . Chị Tư mày vừa tính quay lưng ra về thì lại nghe tiếng con Nương ư ... e ... trong buồng , rồi như có bàn tay bụm miệng con nhỏ lại.

Lúc đầu, chị Tư mày nó nói nó cũng tưởng là vợ mày có ý giỡn nên nín khe không lên tiếng . Nói đúng ra, chị Tư mày ý y rằng đàn bà với nhau , chị em lỏm xóm với nhau, nên nó mới xông xáo vô buồng kiểm con Nương.

Nhưng trời đất quỷ thần ơi! Chị tư mày mới vô tới cửa buồng thì nó bắt gặp vợ mày với thằng Hiệu đang lụp chụp bận quần, bận áo vô... Không nói năng gì được hết, chị Tư mày hết hồn, hết vía, bắn lùi ra cửa như tôm , đi luôn về nhà một nước. Rồi từ ngày đó tới nay, chị Tư mày không dám bước

chun tới nhà mày nữa.

Mấy ngày sau, chị Tư mày mới thủ thi kể cho tao nghe tự sự. Nó còn dặn tao đừng nói lại cho mày nghe.

Tư Luông vừa dứt lời, anh Cung cảm tức đá mạnh một cái làm bật ngã chai nước ọc ọc đổ ra khoang xuồng. Tư Luông vội vàng chụp lấy chai nước dựng lên trong lúc anh Cung nghiêng răng:

- Trời ơi ! Vợ tôi không khác nào là con dĩ rồi.

Nghe anh Cung nói vậy, Tư Luông thầm lo ngại :

- Hai! Mày đừng nóng nảy quá như vậy, không được.

Anh Cung to tiếng như cãi lộn với Tư Luông:

- Vậy chớ nó làm nhục tôi quá, mà tôi chui sao được. Trên đời, người ta cưới dĩ làm vợ, chớ ai cưới vợ để làm dĩ. Thà rằng tôi không nghe , không thấy thì thôi. Tôi nói thiệt với anh , nếu tôi mà bắt gặp thẳng hiệu bước chun tới sân là tôi giết con Ngà chết liền tức khắc.

Tư Luông tắc lưỡi:

- Mày làm vậy thành ra tao đi phá gia cang mày.

Anh Cung lắc đầu lia lịa:

- Không, không khi nào tôi nghĩ vậy đâu , anh Tư. Anh cho tôi biết , tôi cảm ơn anh không hết mà . Tôi xin lỗi anh, tôi thí dụ như anh đứng vào hoàn cảnh của tôi , thì anh sẽ đối với chị Tư thế nào?

Câu nói chót bị anh nghiêng trong răng:

- Vợ lấy trai thì cứ bêu đầu nó cho rồi!

Tư Luông cau mặt, hồi hận :

- Tao mà biết trước tánh mày như vậy, thì có cạy miệng , tao cũng không thêm nói. sở dĩ, tao nói riêng cho mày rõ đây là vì tao thương mày như em ruột của tao ...

Anh Cung hốt ngang:

- Đầu thai lên trăm kiếp, tôi cũng còn đội ơn anh .

Tư Luông phát nhẹ lên vai bạn:

- Khoan! mày phải để cho tao nói hết đã. ơn ơn nghĩa nghĩa nỗi gì. Tao không nỡ làm ngơ nhìn cảnh tan nát của gia đình mày trong nay mai, nên tao buộc lòng phải hải tội của con vợ mày ra. Mà tao hải tội của nó ra đây á, là không phải tao biểu mày đánh đập con vợ mày.

Giọng anh Cung gầm gừ:m

- Thứ đàn bà hư như vậy, đánh đập mà ăn thua gì nó, nó đâu có ngán.

Tư Luông phát lên vai Cung một lần nữa và nhả mặt :

- Mày sao ... kỳ cục quá! Nghe tao nói hết đây nè, Bớt nóng một chút đi .

Rồi Tư Luông vừa gật gù, vừa tiếp bằng giọng nghiêm nghị:

- Ý tao là tao muốn mày phải suy nghĩ cho cặn kẻ. có giận bằng núi, bằng non đi nữa cũng phải cố dằn xuống , để tìm cách xây dựng lại gia đình, tìm

cách dạy dỗ lại con vợ mày sao cho nó biết thương mày.

Dang điệu anh Cung như chẳng nguôi thịnh nộ được chút nào. Anh tiếp theo câu nói của Tư Luông :

- Cai thứ đó mà còn dạy dỗ gì được nữa, anh. Đầu óc nó là thành đá rồi, nó không biết xấu hổ với bà con lối xóm, thì có chẻ óc nó mà nhét lời nói vô nó cũng không nghe.

Tư Luông bắt bình ra mặt :

- Mày cũng còn chận họng , nhận hầu tao nữa. bây giờ , tao hỏi thiệt mày, mày có còn coi tao như là thằng anh của mày nữa hay không ?

- Tôi đối với anh ra sao, anh cũng thấy biết rồi.

- Nếu như mày còn nghĩ đến tao, thì mày phải nghe lời tao.

Nói đến đây, Tư Luông khoa tay lên trời:

- Bằng như mày cãi lời tao , thì tao với mày từ biệt luôn.

Anh Cung chớp mắt cầm động:

- Thôi, tôi xin nghe lời anh.

- Mày phải hứa chắc đi.

Anh Cung gật mạnh để thay cho lời đáp, rồi anh ngồi yên lặng cố dần nén tâm trạng sục sôi.

Tư Luông hạ giọng nói tiếp:

- Biết thì để bụng . Tao khuyên mày không nên dẫn vật con vợ mày. Đã biết rằng nó phản mày rồi đó, nhưng mà mày cứ đối xử hoà dịu với nó đi.

Anh Cung cười chua chát, nhưng lần này anh cũng dịu giọng như Tư Luông:

- Như vậy thì con Ngà , nó lại càng khinh khi tôi. Anh xét có phải như vậy hay không?

Tư Luông khều nhẹ lên cánh tay anh Cung và giảng giải :

- Không, dần dà rồi nó phải từng phục mày chớ.

Chưa hiểu ý bạn, anh Cung xoáy nhìn thẳng vào mặt Tư Luông:

- Nó từng phục tôi?

- Ừ.

Anh Cung nhếch môi héo hắt:

- Nó từng phục tôi hay là nó càng lộng hành hơn?

Tư Luông hăm dọa:

- Thằng chủ ấp Hiệu là cái thằng chết vợ. Bây giờ, nó với vợ mày lại tăng tịu với nhau như vậy đó, nếu mày nặng nhẹ với vợ mày là nó cuốn gói trốn theo thằng Hiệu luôn à.

Anh Cung trở lại xẵng giọng :

-Tôi chém nó trước chớ, tôi đâu có để nó theo thằng hiệu.

Thư Luông rắn giọng:

- Đây, mày chém tao trước đi,, rồi hãy về chém con vợ mày sau, chớ mày đừng để tao phải chứng kiến cái cảnh cha con, chồng vợ ly tán. Chém đi !

Mày còn tính chém con vợ, mày cứ chém dùm tao trước đã. Tao nói thiệt đó mày.

Tư Luông dứt lời, thì anh Cung cúi xuống kéo vạt áo lau nhanh qua mắt. Anh khóc thật rồi. Anh xúc động đến không còn cảm được giọt lệ vì những lời lẽ quá chân thành của bạn anh:

Anh nói mếu máo:

- Thôi, thằng em ... của anh xin ... nghe lời anh...

Tư Luông thở dài:

- Bây giờ, tao tính cho mày như vậy đây, nghe hôn? Mà mày không được cãi tao à.

Anh Cung khề gật, rồi gục đầu luôn trên vòng tay bó gối.

Tư Luông thông thả quần thêm một điều thuốc rê nữa. Anh hít dài một hơi, đoạn nhả khói ra mù mịt. Anh mượn những phúc im lặng đó để suy tính.

Thình lình, anh Cung ngẩng đầu lên:

- Anh tính sao, anh Tư?

Tư Luông búng tàn thuốc xuống sông, đoạn đáp bằng giọng nghiêm trọng:

- Mày phải dời nhà đi nơi khác làm ăn.

Anh Cung giương tròn đôi mắt, thanh thốt:

- Tôi phải dời nhà?

- Ừ, bỏ đất Phú Thành đi. Không phải điền sản gì ở đó mà luyến tiếc, núng nịu.

Nghe nói đến chuyện bỏ xứ sở mà đi, anh Cung bùi ngùi:

- Biết đi đâu bây giờ?

Tư Luông úp mở:

- Mảnh đất có thể nuôi sống vợ con mày, không phải đâu xa hết, ngay trước mặt mày đó

Anh Cung ngơ ngác:

- Qua Châu Thành ở?

- Ở Châu Thành dựng tụi mày chết đói cho sớm.

- Vậy chớ dời đi đâu?

Tư Luông hất hàm:

- Còn Ròng đây nè.

Ánh mắt anh Cung vụt sáng rực niềm tin:

- Anh nhắc tới tôi mới nhớ.

Tư Luông tiếp giải bày:

- Bây giờ, đất của mày đã lên bờ hết rồi. Trước hết, mày phải hạ xuống đó vài trăm gốc chuối đi. Đám chuối đó sẽ nuôi sống vợ con mày sau này, chớ đừng mong vào thứ trái cây nào khác, còn lâu lắm. Nay mai, mày coi chỗ đất nào vừa ý, dọn cỏ, đắp nền sẵn đi. Cắt một cái chòi nho nhỏ vậy, không cần chi lớn lao, ăn thì nhiều chớ ở có bao nhiêu.

Anh Cung đưa mắt dọc theo bờ xanh biếc cây lá hoang vu, vừa nói mồm bẻm:

- Ở bên này thì chỉ lèo tèo có hai ba cái nhà, có biết sống nổi hay không. Tư Luông buông giọng nửa đùa, nửa thật:

- Vậy chớ mấy ông tu núi, tu non, họ ở một mình trong hang đá với thú rừng, mà họ có chết đâu. Mày yên trí, nếu mày ở luôn tại đây, khai khẩn làm ăn được, rồi thế nào cũng có người bắt chước mày, bồng bế vợ con qua cồn mà ở.

Anh Cung hỏi:

- Theo ý anh Tư, thì anh thấy nên dời đi liền hay nên chờ qua mùa mưa?

Tư Luông đáp nhanh:

- Phải dời đi liền chớ. Nhưng mà mày khoan cho con vợ mày biết sớm. Độ chừng còn vài ngày nữa dọn đi thì hãy cho nó hay. Cho nó biết trước, e có những chuyện không hay, biết hôn?

Anh Cung chép miệng:

- Dựng lên xong cái mái nhà che nắng, che mưa, cũng phải mất hết bốn năm ngày công.

Tư Luông hăng hái:

- Mấy ngày thì mấy, tao sẽ phụ với mày

- Nếu vợ tôi nó không chịu dời đi thì tính làm sao?

Tư Luông giảng giải:

- Mày tìm cách bắt buộc nó phải nghe lời mày. Nếu mày còn ở đó thì nó vẫn còn đi đi lại lại với thằng chủ ấp Hiệu. Mày về bên này, cũng như mày bứt rời thằng Hiệu với con vợ mày ra rồi đó. Có vậy mày mới uốn sửa tánh tình con vợ mày lại được.

Anh Cung ngồi lặng ra dáng suy nghĩ ghê lắm. Chốc chốc, anh lại thở dài. Chốc chốc, anh lại tắc lưỡi.

Long Đông

Chương 3

Tiếng ngáy vang như sấm của Tư Luông càng làm cho anh Cung thêm khó chịu. Từ đầu hôm đến giờ, anh cứ nằm trần trọc mãi, không sao nhắm mắt yên được với cái cảnh dâm loạn của một người vợ bất chánh luôn luôn hiện lên trước mắt anh.

Anh hé miệng núp nhìn ra ngoài thì thấy mảnh trăng đã treo ngay khoảng trống của mái nhà mới lợp còn bỏ dở dang nửa mái . Một ý định chợt nảy ra trong đầu óc anh, anh tung nóp bật ngồi dậy lẹ làng.

Anh nghiêng đầu qua chiếc nóp của Tư Luông gọi nhỏ:

- Anh Tư à.

Tư Luông chỉ đáp lại bằng những tiếng ngáy kéo đều đều.

Anh Cung khẽ hỏi một lần nữa:

- Anh ngủ thức, anh Tư?

Tư Luông vẫn làm thinh . Tin chắc Tư Luông đã ngủ mê lắm , anh Cung liền rón rén bước đi dần xuống mé bãi. rồi . Anh dùng chân ngoảnh nhìn lại trong chòi một lần nữa , rồi mới chịu nhảy xuống xuống nhỏ sào.

Anh cong lưng nhắm hướng đông bơi thật nhanh. Đôi tay anh cứ bỏ giằm đều đều, không nghỉ giây phút nào. Gió khuya phớt lạnh, mà chiếc áo đen của anh đầm mồ hôi như tắm.

Đến khi trăng xế, chiếc xuống mới rẽ mũi vào một xẻo nhỏ. Buộc dây vào góc cây cau bên mé nương xong, anh Cung nhẹ tay gỡ ván khoang rút cây móc cầm tay, đoạn nhảy vọt lên bờ. Đứng đảo mắt quan sát quanh một hồi, anh mới dò dẫm từng bước, ẩn mình theo những bóng cây tiến dần vào sân. Nhưng, anh không vào cửa trước, anh bọc vòng ra sau hè, đến ngay chỗ buồng chị Cung, rồi áp tai vào vách lắng nghe. Bên trong hoàn toàn im lặng, không có được một động nhỏ. Qua một lúc lâu mà anh chẳng nghe thấy khả nghi gì hết. Anh thầm nghĩ :

- Có lẽ hàng xóm họ nói xấu vợ mình?

Anh vừa định đập vào vách lên tiếng gọi vợ, bỗng nghe bên trong có tiếng vật giường nghiêng kèn kẹt, tiếp theo giọng đàn ông thì thầm:

- Em à! Em ... !

Lòng ngực anh Cung tự nhiên đập mạnh, anh nín thở cúi mình xuống, kề tai thật sát vách.

Tiếng đàn ông lại gọi tiếp:

- Em à ! Ngủ rồi hả?

Rõ ràng giọng vợ anh lẽ nè:

- Cái ... gì vậy ?

- Ngủ rồi sao?

Chị Cung như hơi cáu:

- Người ta dỗ con Nương đây nè.

Tiếng nói của người đàn ông lớn hơn một chút giúp cho anh Cung nhận ra ngay là chủ ấp Hiệu:

- Sao nằm làm thỉnh quay mặt vô vách hoài vậy?

Chiếc giường khua động một cách quái đản kèm theo giọng gắt nhỏ của chị Cung:

- Làm cái gì vậy? Con Nương nó thức dậy khóc um bây giờ.

- Dậy nói chuyện nghe.

- Nói chuyện gì?

Chủ ấp Hiệu ngáp ngừng:

- Nói chuyện ... ơ ...

Chị Cung gạt ngang :

- Thôi, buồn ngủ thấy mò.

Thừa lúc chiếc giường khua động anh Cung liền lấy mũi mác rạch một đường dài trên tấm vách lá để nghe rõ những lời trao đổi của gian phu và dâm phụ.

Tiếp theo, chủ ấp Hiệu hỏi:

- Hôm nay, thằng Cung đi đâu mà ngày đêm không về?

- Đi còn.

- Đi còn làm gì ở bên ?

- Lên bờ trồng chuối.

- Chừng nào nó mới về?

- Ai biết gì thằng chả.

- Em có nhớ nó hôn?

- Khỉ mốc! Tôi còn trông cho thằng chả đi luôn nữa à. Về tới nhà là thằng chả dăn vặt, chịu không nổi đời.

Vật giường lại nghiêng như có sự lôi kéo, giằng co giữa hai người, khiến anh Cung đứng bên ngoài mà phải ghệt thở:

- Xít lại đây, quay mặt ra đây nói chuyện. Làm gì cứ đưa cái lưng vô mặt người ta hoài vậy.

Giọng chị Cung gắt:

- Khoan, để cho con Nương ngủ mê đã. Tôi nằm như vậy, muốn nói gì thì nói đi .Đợi tới quay mặt ra mới nói được hay sao?

- Em chịu theo tôi hôn?

- Cứ nhắc đi, nhắc lại câu đó hoài.

- Hai đứa mình đi.

- Đi đâu ?

- Đi đâu miễn sống được thì thôi. Ở đây có kỳ đà cứ cản mũi hoài làm ăn mẹ gì được

Chị Cung đáp nhanh:

- Đi thì đi chứ, sợ gì. Mà anh tính chừng nào đi đây ?

- Nội trong tháng này.

- Thiệt hôn ?

- Ai nói giỡn với em làm chi. Sợ chừng hô đi mà em còn núng nịu thẳng

Cung là hư bột, hư đường hết.

- Tôi cũng muốn đi đây mà. Ở cái đất này, thấy thiên hạ, tôi chán ghét. Họ kiếm chuyện này, chuyện nọ xoi mói đủ thứ. Như vậy, thử hỏi làm sao tôi yên thân được với thằng cha Cung. Hể anh tính đi thì thu xếp cho sớm đi.

- Chắc à ghen.

Chị Cung cười khịt mũi:

- Còn chắc hay bỏ gì nữa.

- Xít lại đây, em

Bên ngoài tám vách, điệu bộ của anh Cung trong lúc này nếu có ai trông thấy, cũng tưởng là anh đang đứng giữa một ở kiến vàng. Cái mũi mác của anh càng vạch rộng cái lỗ vách rách thêm ra, mà anh chẳng thấy được gì bên trong hết, vì trong buồng chỉ để ngọn đèn dầu leo lét, còn bên ngoài thì ánh trăng quá sáng tỏ.

Tiếng vật tre khua động trở nên man rợ! Bỗng có một vật gì rớt xuống giường cái rầm, dường như là một bắp chân bị hất mạnh xuống, kèm theo giọng cần nhần của chị Cung:

- Hồng kíp sao mà dữ vậy? Con Nương nó giựt mình thức dậy nữa bây giờ.

Tiếng đàn ông lì lợm:

- Nó ngủ mê rồi. Xít ra đây coi ...

- Người ta nói khoan đã. Quay ra cái nó thức dậy bây giờ.

- Lấy cái gối nằm tẩn một bên cho nó ôm.

- Đợi một chút rồi chết hay sao.

- Nói nhỏ cái này ... cho nghe đây nè.

- Nằm như vậy cũng nghe được rồi.

- Em nằm như vậy rồi em nhắm mắt ... ngủ luôn, tôi nói tôi nghe một mình hay sao?

Giọng chị Cung đã bức dọc:

- Ngủ đâu mà ngủ.

Im lặng mấy phút, thỉnh linh, chủ áp Hiệu quay trở lại câu chuyện lúc đầu:

- Hồi nãy, tôi tính đi ... mà đi thiệt à em.

Chị Cung chận lời:

- Biết rồi cha nội ơi !

- Em hứa đi theo tôi, chắc à, há ,
- Bộ chưa tin tôi được hay sao mà còn vặn đi vặn lại nữa. Anh biểu tôi chết, tôi cũng chết vì anh được kia mà.

Chủ ấp Hiệu khẽ dặng hắng một tiếng, đoạn hỏi:

- Còn con Nương làm sao?
- Làm sao cái gì ,
- Bỏ nó lại hay đem nó theo ?

Chị Cung đáp nhanh:

- Mẹ đâu thì con đó chớ.

Hiệu rần giọng :

- Không được.

Chị Cung hỏi gạn:

- Tại sao lại không được?
- Đem nó theo thêm rắc rối ... chớ chẳng ích lợi gì hết.
- Con nhỏ có bậy lớn mà rắc rối nỏ gì? thí dụ , ngày sau nó lớn lên, nó có đủ trí khôn, nó cũng biết anh là cha ruột của nó, chớ nó biết tới thằng cha Cung là gì đâu.

Hiệu ngập ngừng :

- Đã biết vậy nhưng mà ...
- Sao ?
- Nó không phải là con ruột của tôi.

Giọng chị Cung như hơi ghen ngào:

- Rồi anh không thương nó phải hôn ?

Chủ ấp Hiệu lúng túng:

- Ờ.. thương ... thì thương ... Nhưng , tôi muốn em bỏ nó lại cho thằng Cung, vì nó là máu mủ của thằng Cung, bắt nó theo , e thằng Cung đi tìm kiếm.

Lời chị Cung cương quyết:

- Thôi, hồng được đâu. Tôi nhớ nó lắm. Anh đừng bứt rời mẹ con tôi ra. Anh biểu tôi chuyện gì, tôi cũng nghe lời hết, nhưng có điều đó thì ...

Chị Cung bỏ lửng câu nói tại đó. Đợi một lúc không nghe chị tiếp , Hiệu mới hỏi:

- Em không thể bỏ nó được phải hôn ?
- Tôi thử hỏi anh, nếu anh là mẹ nó, rồi có ai bắt buộc anh phải lìa xa nó , anh có chịu được hay không ?

Hiệu buông xuôi một cách chán chường:

- Vậy thì thôi.
- Hồng đi... hả ?
- Đi, nhưng mà tôi đi một mình ?
- Làm cái gì mà đi một mình ,

Hiệu gạt ngang :

- Thấy kệ tôi, hỏi làm gì. Em không bỏ con Nương được thì em cứ ở lại với nó, với thằng Cung đầm ấm hơn.

- Đừng nói giỡn à ghen.

- Nói thiệt đó chứ giỡn gì. Hồi nào tới giờ, em có thấy nói chuyện đùa giỡn lần nào chưa? Tôi nói sao là tôi làm vậy hà. Em đi hay không, tùy ý em, tôi không ép buộc.

Anh Cung lại nghe hai người nín lặng một lúc thật lâu và trong buồng cũng không có một tiếng nào cả. Anh đoán biết vợ mình đang đắn đo, suy tính về vấn đề đem con Nương theo hay bỏ lại cho anh.

Nhớ lại cái chòi đã cất gàn xong, anh sắp sửa đưa vợ con qua bên cồn, để lo tìm cách xây dựng lại gia đình, thì đúng lúc vợ lại toan tính trốn chồng, bỏ con ra đi với tình nhân, tự dung niềm đau đớn từ trong đáy tim anh trào dâng lên khoé mắt.!

Anh cắn môi dần nén niềm đau đó đến gần rướm máu môi mà anh cũng chẳng hay. Tại anh chẳng lúc nào dám rời lỗ vách, lắng nghe, chờ đợi một quyết định của vợ anh sắp thoát ra.

Bỗng vật giường khua động mạnh, tiếp theo chị Cung hỏi:

- Đi đâu đó ,

Giọng đàn ông cộc lốc như đã chán nản:

- Về .

Lại có vật gì ngã rầm xuống giường, dường như chủ ấp Hiệu bị câu cổ vật xuống:

- Nằm đây, người ta chưa kịp nói gì hết mà về .

- Còn nói gì nữa ?

- Tôi sẽ theo anh ...

- Theo mà mang cả con Nương theo là bằng đeo oan báo.

Chị Cung nói nhanh như đã cân phân trước rồi:

- Không, tôi ráng mà chịu theo ý anh.

- Nghĩa là bỏ nó lại cho thằng Cung , phải hôn?

- Ủ .

- Nói là phải nhớ à .

- Nhưng mà chừng mình đi, phải bỏ con Nương lại bằng cách nào ? Nếu phải chờ lúc cha nó có ở nhà, rồi mình mới đi là không thể được.

- Đem gửi nó cho lối xóm. Đến khi mình đi biệt tích rồi, họ phải đem giao trả cho thằng Cung.

- Cũng không xong .

- Sao lại không xong .

Chị Cung phân bày:

- Mình đi là phải đi ban đêm . Nửa đêm, mà đem gởi nó cho ai ?

Chủ ấp Hiệu nói nhanh như chẳng cần suy nghĩ:

- Nếu không gởi nó cho ai được thì mình cứ bỏ nó nằm đây, rồi mình đi êm.

Giọng chị Cung như chìm vào đau buồn, luyến thương :

- Tội nghiệp ...

Hiệu sẵn giọng:

- Cái gì mà tội nghiệp
- Chẳng nó thức dậy, không thấy mẹ đâu, nó lại bò đi kiếm, nó té nó cũng chết ...
- Thì cứ lấy dây buộc nó vô chum giường, nó có bò đi đâu được.

Hình như chị Cung vừa thở dài :

- Chắc thế nào nó cũng khóc dữ lắm.

Chủ ấp Hiệu cười nhạt :

- Chết chóc gì mà sợ. Nó có khóc thì hàng xóm họ mới hay, họ sẽ tới ẳm nó đi, chờ thằng cha nó về giải quyết....

Anh Cung nghe vợ mình lặng thinh, không nói gì nữa hết. Anh đoán biết chị chỉ quỵên luyến một

chút vì con Nương đó mà thôi, chớ đối với chồng, chị chẳng còn phải vương víu gì nữa cả.

Đôi tay anh Cung run rẩy đến lúc không còn kèm hãm nữa được. Vì vậy mà mũi mác gây nên những tiếng động khẽ trong vách lá.

Bên trong, chủ ấp Hiệu lắng nghe được những tiếng động kỳ lạ đó, nên ngạc nhiên hỏi chị Cung:

- Gì vậy, em ?

Chị Cung thanh thốt :

- Gì đâu ?

Anh Cung giật mình, vội rút mũi mác ra một cái rẹt. Có lẽ chủ ấp Hiệu đã nao lo, nên nói nhanh:

- Đó, đó ... Rèn rẹt đó ...

Chị Cung thản nhiên cười khì :

- Chuột chạy ngoài hè chớ gì, ông .
- Làm người ta hết hồn !

Chị Cung đứ đờn :

- Coi vậy mà nhát còn hơn thỏ đế !
- Tưởng ... thằng Cung nó lò mò về .

Chị Cung cắc cóc hỏi:

- Nếu thằng cha Cung về thì anh làm sao ?

Chủ ấp Hiệu nhanh miệng đáp bằng lời nửa đùa, nửa thật:

- Còn có nước trổ đầu xông.
- Leo lên đầu xông rồi anh làm sao xuống đất?

- Ôm ngọn chuối chuyền qua, rồi tuột xuống đất, để ọt chớ có gì đâu em. Chị Cung khúc khích, mà trong những tiếng cười dâm động đó khiến anh Cung cảm thấy đau như cắt xé trong tim:

- Bộ đã có tính trước rồi là trở đầu xông, ôm ngọn chuối mà tuột, phải hôn ?

- Chớ sao. Qua đây ngủ ... mà không tính trước con đường thoát thân, rủi thằng Cung nó chặn cửa, thì tiên tổ cũng phải thấy !

Chủ ấp Hiệu vừa dứt lời, lại có tiếng tay đập một cái bốp, mà anh Cung biết chắc là vợ mình phát lên đùi thằng cha Hiệu, tiếp theo, giọng chị đủ đõn hơn:

- Cai thằng cha này thiệt mưu mô quá trời .

- Phục hôn ?

- Phục .

- Phục thì ... nằm xít ra đây biểu ...

- Khoan, quạt cho con nhỏ một chút đã.

- Đưa đây tôi quạt nó cho.

- Đây nè, có giỏi thì quạt đi.

Thừa lúc hai người đang thì thầm, anh Cung liền lách mũi mác vạch vạch như trước. Anh ấn sâu mũi từ từ cho đến lúc đụng vách mừng, phía chỗ con Nương nằm. Lỗ vách càng toạch lớn ra, ước chừng nghiêng bàn tay chui vào lọt mà không đụng lá, vậy mà anh cũng chẳng thấy được gì bên trong hết.

Anh thừa sức để bút phăng một khoảng lá, để nhảy vọt vào, nhưng anh ráng chờ đợi ... định bắt quả tang ... gian phu và dâm phụ đang lúc chia ân xẻ ái với nhau !

Bỗng chị Cung cần nhần

- Nhẹ nó chớ. Quạt cái gì mà như bão vậy ? Thôi, đưa đây. Ông làm con nhỏ thức dậy bây giờ.

Hiệu lì lợm :

- Được mà. Rút cái gối để cho nó ôm. Nằm lên cánh tay nhười ta đây nè.

Anh Cung nghe vợ mình làm thỉnh, nhưng anh vẫn đoán biết giữa lúc này vợ mình đang lấy cánh tay của thằng đàn ông lạ làm gối kê đầu, rồi cánh tay dâm ô đó bắt đầu thu hẹp lại dần dần

Thình lình, anh nghe cái quạt rớt xuống giường. Anh Cung chợt thấy khắp người toát mồ hôi giữa lúc trong buồng có tiếng hôn hít dồn dập, mà không biết ai hôn ai .

Sau đó, chị Cung buông giọng trách móc :

- Làm cái gì dữ vậy cha ?

Lời của chủ ấp Hiệu dứt nổi trong khát vọng :

- Người ta ... thương ...

Tiếng vạt nghiêng không ngừng, như trên đó đang xảy ra một cuộc giằng co.
Chị Cung gắt nhỏ:

- Thôi đi .
- Làm bộ hoài ...

Tiếng động làm cho con Nương giật mình ư ứ mấy tiếng trong cổ như sắp khóc.

- Buông ra coi. Làm như quỷ vật ..., con nhỏ thức dậy rồi kia .

Chủ ấp Hiệu gạt ngang :

- Kệ cha nó.
- Kỳ cục quá ! Con Nương nó la um lên bây giờ à.
- Kệ nó .
- Buông ra ... cho người ta quạt nó cái .
- Nó ngủ lại rồi mà .

Dường như chủ ấp Hiệu bị tát một cái.

- Cái thằng cha này lì ghê .
- Thì lì lắm mới gặp em ...
- Coi kia ! làm cái gì... kỳ vậy ?

Giọng đàn ông bốn cột :

- Làm chủ ấp lâu rồi mà em chưa biết à ?

Tiếng đàn bà nhí nhảnh, lả lơi :

- Chỉ giỏi có cái tài ... đó hà .

Gã đàn ông vớ câu nói đó để tray trua :

- Chớ ai ngu ngốc như thằng Cung .

Rồi sau đó, tiếng nói của hai người thì thào như hơi gió, làm cho anh Cung chẳng còn nghe được tiếng nào nữa, chỉ còn lại những tiếng động hâm hờ một cách quá man rợ! Anh Cung cảm thấy tất cả các mạch máu trong châu thân đều đứng hẳn lại. Anh nghiêng răng ken két, vừa rút mũi mác ra, rón những đầu ngón chân chạy ra phía cửa nhà bếp.

Anh chen mũi mác vào khe cửa, hát bật cái móc lên, đoạn lách mình bước ngay vào trong. Nhờ ánh trăng bên ngoài nên bên trong lò mờ tối vừa có thể nhận ra những vật gì gần trước mặt. Anh run lập cập dò dẫm từng bước đi lại phía cửa buồng có đèn lu lu, anh phải quỳ xuống chống hai tay bò theo kiểu con vật bốn chân!

Anh bò đến sát bên chân giường mà tiếng vạt tre vẫn khua động một cách thản nhiên như khiêu khích anh. Lúc này, anh nghe khắp da thịt đều toát lạnh .

Đến ngay chỗ cạnh giường, phía chủ ấp Hiệu đang nằm, anh rít chặt hàm răng, bóp chắc cán mác, đoạn vọt đứng dậy nhanh như chớp.

Một tay anh khoát mừng, một tay hòm ngọn mác anh thét to:

- Ai nhúc nhích là bay đầu. Năm yên ...

Giọng chị Cung kêu lên hốt hoảng :

- Trời ... ! Minh ...!

Chủ ấp Hiệu lóp ngóp định ngồi dậy, nhưng bị anh Cung lẹ tay kê lười mác lên sau gáy và anh nghiêng rằng :

- Tao biểu hai đứa nằm yên. Đứa nào nhúc nhích là bỏ mạng . Nghe rõ chưa ?

Sợ ngọn mác không thương xót cho cái cổ, nên cả chủ ấp Hiệu và chị Cung đều nằm ngay đo như khúc cây, mà cũng chẳng thốt được lời nào.

Anh Cung thụt bàn tay lại nắm đằng chót cán mác, còn một tay vói lên vách buồng vịn thật tỏ ngọn đèn lên như ngọn đuốc, đoạn anh bứt cả hai góc mùngphía ngoài ném vào bên trong .

Bây giờ, anh mới thấy rõ chủ ấp Hiệu và vợ anh đang nằm lỏa lồ, chẳng còn một mảnh vải nhỏ che thân . Gương mặt của chủ ấp Hiệu và chị Cung đều tái xanh như tàu lá và tay chân họ run rẩy cũng không khác gì anh Cung bao nhiêu.

Chủ ấp Hiệu gục mặt úp xuống mặt chị Cung, không dám ngẩng lên, sợ lười mác của anh Cung cứa vào cổ.

Dường như anh Cung cũng mất hết bình tĩnh, anh run giọng :

- Hiệu ...! Đến ngày mày tới số rồi ... Hiệu ơi !

Đôi hàm răng chủ ấp Hiệu đánh lập cập :

- Chú Cung ơi! Tôi xin chú tha cho tôi một phen.

Anh Cung rít giọng ngắt lời :

- Tha cho mày hả ?

- Trăm lạy chú, ngàn lạy chú ... Chú tha cho tôi, tôi nguyện ăn năn hối cải suốt đời .

- Mày có biết mày tội gì hay không?

- Dạ ... biết .

Anh Cung cắc có vắn :

- Tội gì ?

Chủ ấp Hiệu xấu hổ qua nên đáp ấp úng:

- Tội ... tội .. lấy vợ chú.

Đã nói được vài câu , anh Cung bính tững trở lại, anh nhẹ gật đầu:

- Ủ, cái tội đó có đáng ăn dao hay không?

Chủ ấp Hiệu mếu máo:

- Dạ... đáng ... Nhưng tôi lạy chú ,chú hãy nghĩ tình anh em lối xóm, tha thứ cho tôi lần này , rồi tôi quyết chừa chú ơi.

Chất vắn tên gian phu xong, anh Cung mới nhìn lại vợ mình. Chợt thấy chị Cung đang len lén kéo chéo chăn đắp mặt lại, anh liền giật mảnh chăn ném xuống chân giường:

- Ngà! Tốt đẹp cho mày quá mà sao mày dậy mặt lại làm gì.

Chị Cung khóc ồ lên:

- Mình ...! Tôi biết tôi có tội với mình rồi, mình làm ... chi vậy ...Mình nở nào ... bắt tôi nằm như vậy... Tôi lạy mình ...

Vừa nói, chị vừa quờ quạng bàn tay tìm lại y phục. Một tay anh Cung giữ lưỡi mác trên chủ ấn Hiệu, còn một tay anh gom hết hết đồ đạc của dâm phu và dâm phụ ném xuống đất.

Lúc nào anh cũng giữ giọng đe dọa:

- Tao đã cho biết trước, hễ đưa nào nhúc nhích là bay đầu.

- tôi xin dập đầu lạy mình .

Anh Cung gạt phăng lời van cầu của vợ:

- Hồng có lạy lạy gì hết . tao không cần hai đứa bây phải lạy tao, mà tao chỉ cần hai đứa phải khai thiệt.

Chủ ấn Hiệu tưởng khai cả sự thật rồi anh Cung sẽ tha tội nên hấn nhanh miệng :

- Dạ... , tôi xin khai thiệt với chú. Chú cho tôi ngồi dậy rồi tôi nói hết ...

Anh Cung hét :

- Không, cứ nằm yên đó mà nói.

Vừa ra lệnh, anh Cung vừa nhẹ ấn lưỡi mác xuống một chút khiến cho chủ ấn Hiệu rụt cổ:

- - Trời đất ...! Chết tôi chú Cung ơi! Tôi khai đây nè, tôi nói hết đây nè.

Chú hãy giở lưỡi dao lên một chút . Tội nghiệp tôi mà chú.

Giọng anh Cung dần trở nên đồng dạng:

- Không, tao cứ để như vậy đó. Mày có chịu khai hay không thì nói.

và anh bảo sang vợ:

- Còn con đàn bà trắc nết kia, mày phải cầm miệng lại, không được khóc.

Nếu mày còn cố rống lên một tiếng là lưỡi dao này sẽ rạch miệng mày tới mép tai.

Chị Cung liền nén ngay tiếng khóc trong cổ họng. Cùng lúc đó, chủ ấn Hiệu van lơn:

- Chú Cung ơi! Chú làm ơn, làm phước giở lưỡi dao lên trên một chút đi chú Cung. Chú không chịu giở lên thì làm sao tôi tỉnh trí được mà khai ... với chú.

Anh Cung cũng gạt phăng:

- Không, lưỡi dao này còn cứa xuống sâu thêm nữa chớ không thể giở lên được. Mày chịu khai hay không, tùy ý mày.

Hai chân của chủ ấn Hiệugiãy tê tê:

- Dạ ... Dạ... Tôi khai đây nè. Chú muốn hỏi gì thì hỏi đi, tôi khai cho chú nghe.

Anh Cung dặng háng ra vẻ kẻ đắc thắng :

- Mày lén lút ăn nằm với vợ tao đã bao nhiêu lần rồi?

Tên gian phu lấp bắp:

- Dạ... dạ..., hai ba lần rồi

Anh Cung liền ngắt ngang:

- Láo ! mày đừng láo!

Vừa nói , anh vừa ấn mũi mác xuống một chút nữa, khiến cho chủ ấp Hiệu cuống lên:

- Chú ... chú ... nương tay một chút, chú Cung ơi

- Mấy lần, hả ?

Chủ ấp Hiệu rên rỉ:

- Dạ ... nhiều, nhiều lần ...

- Nhiều lần là mấy lần?

- Tôi không nhớ được, chú Cung à. Chú hỏi như vậy, tội nghiệp cho tôi, làm sao tôi trả lời được.

- Mày đi đi, lại lại với vợ tao đã bao nhiêu lâu rồi ?

- Gần ... một năm .

- Thiệt hôn ?

- Tôi không dám nói láo với chú.

- Còn con Nương là con của ai? của mày phải hôn ?

Chủ ấp Hiệu chối bai bãi:

- Không phải, không phải đâu chú. Con Nương là con của chú mà. Con Nương đã giáp thôi nôi rồi mà làm sao là con của tôi được. Chú tính lại coi phải vậy hôn .

Anh Cung nhìn vợ hất hàm:

- Còn cái bào thai mấy tháng trong bụng con Ngà kia là ... của ai tạo ra ?

Chủ ấp Hiệu lúng túng :

- Ờ.. ờ... tôi đâu có biết .

Anh Cung trở sống mác chặt lên cổ chủ ấp Hiệu một cái , khiến cho hắn hoảng hồn khóc rống lên như bò rống. Chị Cung cũng tưởng là anh chặt đầu chủ ấp Hiệu thật, nên chị rú lên một tiếng kinh hoàng và nhắm chặt đôi mắt lại .

Anh Cung cười gằn :

- Hiệu! Cái bào thai đó là con của ai ?

Hắn vừa khóc, vừa nói :

- Chú hỏi ... thím mới biết .

- Không , tao hỏi mày , mày phải trả lời. Còn chối một lần nữa là tao chặt bằng lưỡi, chớ tao không chặt bằng sống đâu. Liệu mà giữ cái đầu !

Chủ ấp Hiệu tức tử như trẻ con:

- Dạ ... con tôi...

- à... ! Con của mày ..., con của mày ...

Không hiểu anh Cung vừa nghĩ sao mà anh lặp lại những tiếng đó đến hai ba

lần.

Nghe chủ ấp Hiệu còn nói năng được, chị Cung mới tỉnh hồn, từ từ mở mắt ra để cho đôi giòng lệ trào tuôn xuống gối. Chị buông câu trách chủ ấp Hiệu:

- Anh Ba, anh đừng nói bậy ...

Anh Cung tức mình nghiêng rằng:

- Con đi! Tao chưa hỏi tới mày . Mày cứ nằm im mà suy tính trước đi, rồi trả lời cho tao.

Chị Cung nói qua tiếng nấc:

- Tôi là vợ của mình, nó là con của mình chứ con ai mà mình hỏi.

Anh Cung nạt ngang:

- Không ai chồng ai, chẳng ai vợ ai nữa hết. Tao biểu câm miệng.

Đoạn anh trở lại hỏi chủ ấp Hiệu:

- Mày nhìn nhận là cái bào thai đó là của mày tạo ra, phải không Hiệu ?

Hắn lại trở:

- Chưa chắc chú à.

- Sao lại chưa chắc?

- Làm sao phân biệt được nó là con tôi hay của chú. Chú gần gũi thím nhiều hơn là tôi mà chú.

Tức muốn trào máu mà nghe chủ ấp Hiệu nói vậy anh Cung cũng muốn tức cười trong bụng. Và anh thầm nghĩ rằng lời lẽ của chủ ấp Hiệu cũng hữu lý lắm. Làm sao phân biệt được ai là tác giả cái bào thai trong bụng chị Cung. Phải chi chị Cung sanh sản rồi thì còn có thể mượn nét mặt của đứa bé giống ai mới phân minh nó là con của anh Cung hay con chủ ấp Hiệu.

Hết gạo chủ ấp Hiệu , anh Cung lại sang qua vợ:

- Còn mày, mày vừa toan tính cuốn gói , bỏ con Nương đang đi theo thằng Hiệu , phải hôn?

Chị Cung rung rung nước mắt :

- Tôi không hề có toan tính gì hết. Mình đừng nghi oan cho tôi.

Anh Cung cướp lời vợ:

- Mày đừng chối. Tao đứng ngoài hè từ nãy giờ, tao nghe hết . hai đứa bây muốn bỏ con Nương lại đây bằng cách nào, rồi hai đứa ra đi bằng cách nào, tao biết hết.

Nghe chồng nói vậy , chị Cung biết không thể che giấu điều gì nữa được, chị van lơn:

- Tôi ngu dại, tôi lỡ lầm ... Tôi xin mình nên nghĩ chút tình chồng, nghĩa vợ mà tha thứ cho tôi...

Anh Cung buông tiếng cười lạnh, lạnh như thanh sắc bén ngót trên gáy của chủ ấp Hiệu:

- Tha cho mày hả, Ngà ?

- Tội nghiệp tôi mà mình .

- Mày thử hỏi cái lưỡi mác này coi nó có chịu tha cho mày hay không ?
Nghe chồng nói đến đó, chị Cung càng run rẩy như mèo ướt. Chị khóc thút thít:

- Tôi biết ăn năn tội lỗi của tôi rồi mình à. Mình nở nào xuống tay hay sao, mình? Mình tha cho tôi một phen, rồi mình có dày dọ tôi thế mấy, tôi cũng vẫn giữ một dạ thờ mình.

Bỏ chị Cung, anh trở lại chủ ấp Hiệu. Anh vừa nghiêng răng, vừa cứa nhẹ một cái, làm cho cái óc của chủ ấp Hiệu bắt đầu rướm máu:

- Hiệu !

Thảm thương cho chủ ấp Hiệu, hấn nằm cứng đờ trên mình chị Cung, chẳng dám nhúc nhích, mà đôi chân thì giẫy dụa đạp như con cá bị đập đầu. Có lẽ tâm thần của hấn đã bán loạn rồi.

Giọng hấn run rét:

- Dạ ... Nói nói tay ...chú Cung ơi ! Tội nghiệp tôi ...chú Cung ơi ...! Chú giết tôi chết ..., tôi phải bỏ lại một mẹ già với bầy con nheo nhóc. Tội nghiệp tôi lắm , chú Cung ơi. Chú tha tôi, cũng bằng chú cất mấy chục kiếng chùa.

- Sao hồi nãy mày tính dắt vợ tao trốn đi, mà không nghe mày nhắc tới bà già với mấy đứa con mày ?

Miệng hấn méo xệch đến buồn cười:

- Tại hồi nãy tôi ngu.

- Bây giờ, mày đã biết khôn chưa ?

- Tôi đã sáng mắt ra rồi chú à.

- Mày muốn chết hay muốn sống ?

Nỗi sợ hãi của hấn làm cho hấn trở nên ngây ngô:

- Dạ muốn sống.

- Tha chết cho mày chẳng khác nào thả cọp về rừng, mà mày lại còn kiếm cách ám hại tao. Tao đâu có đại gì.

Hấn khóc kể như mưa ma:

- Tôi xin thề độc với chú... Nếu tôi mà ...

Anh Cung lại nạt ngang:

- Thôi, hồng có thể thốt gì hết. tao cũng không muốn dài dòng chi nữa.

Mày về đi.

Anh Cung chưa kịp dứt lời thì hấn mừng quỳnh :

- Dạ ... dạ... Tới ngày nhắm mắt, tôi cũng còn đội ơn chú.

Hấn chưa định nhúc nhích thì anh Cung liền hét:

- Chưa, trước khi mày ra về, mày phải để cái đầu lại đây cho vợ tao, vì tao biết vợ tao nó vẫn còn thương mày .

Nghe lời lẽ của anh Cung cương quyết quá, chủ ấp Hiệu biết không thể năn nỉ suông mà được. Kịp nghĩ ra một cách chuộc tội, hấn liền nín khóc, đổi giọng nghiêm trọng:

- Nè, chú Cung à! Chú tha thứ cho tôi, Tôi quyết chữa mà. Chú thả tôi về đi, rồi tôi sẽ cho chú ...
cho chú

Đường như hắn còn tiếc thắm hay đắn đo điều gì nên ngập ngừng tại đó.

Anh Cung chận hỏi :

- Mày sẽ cho tao cái gì ?

- Tôi sẽ cho vợ chồng chú nhà ngói đó. Tôi sẽ ra mình không và tôi đi biệt xứ luôn.

Anh Cung cười nhạt :

- Bộ mày tưởng tao ham cái nhà của mày lắm hả ?

- Nếu chú chưa vừa ý thì tôi cho vợ chồng chú luôn miếng vườn. Tôi sẵn sàng đi sang bộ cho chú liền ngay mai đây. Tôi nói thiệt à chú.

Anh Cung gầm lên:

- Hiệu ! Mày đừng coi tao là con nít. Mày đừng gạt tao.

- Nếu tôi nói gạt chú cho... cho trời đánh tôi chết một cách thảm thiết đi . Bằng như chú chưa tin thì chú lấy tờ giấy đem đây, tôi ngồi ký giấy bán nhà , bán vườn cho chú tức khắc đây. Chú đi lấy giấy ra đây đi. Như chú có sợ tôi chạy thì để tôi đi trước, chú đi sau giữ tôi. Giấy trắng để đâu, chú chỉ tôi lấy cho.

- Nhà không có giấy trắng.

Nghe anh Cung nói vậy, chủ ấp Hiệu tưởng rằng anh đã ưng chịu các điều kiện rồi, hắn tỉnh trí được một chút. Hắn nói nhanh:

- Giấy gói trà, tờ bìa trắng viết cũng được nữa chú. còn viết tôi có sẵn, cây viết (kalô) tôi vắt trên miệng túi áo của tôi á chú.

Anh Cung lắc đầu :

- Nhưng tao không ham vườn đất, nhà cửa, tao chỉ ham ... cái đầu của mày thôi .

Anh Cung giở ngọn móc lên một chút, đoạn bảo tiếp:

- Thôi, khỏi phải nói dan ca. Thằng gian phu và con dâm phụ hãy nhìn mặt nhau lần chót đi.

Đoán biết cái chết đang kề bên, cả chủ ấp Hiệu và chị Cung lại rống khóc ồ lên.

Bàn tay chị Cung quờ quạng định níu lấy vạt áo chồng, nhưng không được.

Đôi môi chị nhợt nhạt

- Tôi lạy mình trăm ngàn lạy. Nếu mình không còn thương tôi, xin mình hãy thương con Nương . Mình hãy nghĩ tới cái ngày mà con Nương bơ vơ mất mẹ... Mình ơi mình! mình hãy nhìn con kia kia. Mình nỡ nào giết tôi đành đoạn hay sao hả mình? Tôi cũng biết tội lỗi của tôi đối với mình bằng non, bằng núi . nên mình nên rộng lượng tha thứ cho tôi phen này, rồi tôi

nguyện làm thân trâu ngựa cho mình suốt kiếp. Mình ơi ! mình ! Trăm lạy mình ! ngàn lạy mình ! Xin mình thương tôi, thương con ...

Đứng chết lặng nghe vợ kể lễ một hồi, anh Cung cảm thấy đã mềm lòng.

Những giọt nước mắt của vợ làm cho cánh tay cầm mác của anh rã rời.

Thấy anh có vẻ nghĩ ngợi, chị liền tiếp:

- Tự nãy giờ như vậy ... mình xử sự với tôi như vậy ... coi như là tôi đã đền tội tôi với mình rồi đó.

Coi thân thể... của tôi đây mà mình không xót đau hay sao, mình ?

Anh Cung hạ thấp giọng:

- Khoan, Tao chưa cho phép mày ngồi dậy. Mày phải chống mắt mà coi tao xử cái thằng khốn nạn này

Nghe lưỡi dao đã rời khỏi cái ót rồi, chủ ấp Hiệu nghiêng đầu nhìn anh Cung:

- Tội nghiệp tôi chú à. Tôi biết tội của tôi rồi , chú tha tôi làm phước . Tôi hứa một lời, bao nhiêu gia sản của tôi, tôi sẽ ký giấy sang cho chú hết, rồi vợ chồng chú ở đây làm giàu, tôi bỏ làng mà đi cho chú coi. Nếu tôi nói sai lời , thì chú xách dao tới nhà, xử tôi bằng cách nào tôi cũng chịu.

Thấy anh Cung ra dáng suy nghĩ n chủ ấp Hiệu liền tiếp:

- Chú tha tôi về, nghe chú. Tội nghiệp tôi lắm chú à. Tôi đã hết lời năn nỉ chú. Chú coi, tôi đã khóc lóc với chú tự nãy giờ. Chú thấy hôn? Tôi còn phải lạy chú nữa mà. Chú cho tôi ngồi dậy bận quần áo vô, nghe chú.

Biết chủ ấp Hiệu đã biết sám hối , anh Cung thấy cũng không nỡ xuống dao. Hơn nữa, anh nghĩ rằng , giết hẳn thì được rồi , nhưng anh phải sa vào vòng tù tội , đưa gia đình anh đi đến chỗ tan nát, vợ chồng, con cái ly tán... ! Cái cách trừng trị gian phu , dâm phụ như vậy, cũng đủ làm cho hai người tỉnh ngộ rồi.

Nghĩ đoạn, anh Cung tỏ ra quảng đại :

- Lần đầu, tao tha chết cho mày đó.

Anh Cung chưa kịp nói dứt lời, thì chủ ấp Hiệu mừng quýnh lên, chống hai tay định ngồi dậy, miệng vừa nói nhanh:

- Chú rộng lượng quá! Tôi sẽ đội ơn chú cho đến ngày tôi nhắm mắt và tôi thề từ nay về sau tôi không dám tái phạm ... Nếu tôi còn ... bậy bạ, khi ngọn đèn này tắt cho tôi ... tắt theo !

Nhưng anh Cung nhanh nhẹn nắm lấy vành tai chủ ấp Hiệu kéo đầu hẳn gục xuống, kê lưỡi dao lên mép tai :

- Gia sản của mày, tao chẳng thèm lấy một món nào hết, mà tao chỉ muốn trước khi mày ra về, mày cho tao xin hai cái lỗ tai của mày .

Nghe anh Cung nói vậy, chủ ấp Hiệu kêu lên khủng khiếp:

- Trời ! Chú tha tôi thì tha luôn . Chú còn đòi xẻo lỗ tai tôi làm gì?

Dường như anh Cung muốn kéo dài cái giây phút khủng khiếp của chủ ấp

Hiệu, anh cứa qua vành tai của hắn một cái, làm cho máu rướm ra. Tay chân chủ áp Hiệu run rẩy còn hơn thần lẫn đứt đuôi.

Hắn khóc kể thảm thiết:

- Chết tôi ... ! Chết tôi ...chú ơi! Chú đừng cắt ... làm cho cái đầu của tôi trụi lủi...

Anh Cung cười ngạo nghễ:

-Tao muốn để một chút vết tích gì reên mặt mày cho mày phải nhớ ... đời đời, sau này đừng lấy vợ ai nữa hết.

- Tôi đã thề độc với chú là ngọn đèn tắt , tôi tắt theo kia mà. Tôi nào có dám lấy vợ ai nữa đâu. Chú buông dao đi chú. Chú liệng cái dao đi, đừng tôi tuột xuống qùy lại chú bây giờ đây nè.

Giọng anh Cung cương quyết:

- Tao quyết lấy hai cái lỗ tai của mày. Mày đừng năn nỉ mắt công. Từ nay , mày phải rút đầu vào xỏ kẹt mà trốn đi, đừng chường cái mặt chó trâu của mày ra mà nhìn ai nữa.

Sắp dứt lời, anh Cung rít răng và cứ lưỡi dao sâu xuống vành tai chủ áp Hiệu, vừa bảo vợ :

- Mày hãy mở rộng mắt ra mà coi đây nè, Ngà.

Chị Cung nhắm mắt rú lên :

- Mình ... !

Vì đau đớn quá không chịu đựng được, chủ áp Hiệu giãy giụa và liều mạng tận dụng hết lực tung bàn tay cầm mác của anh Cung ra.

Bởi quá khinh địch, nên anh Cung bị sống dao chém ngược vào trán anh nghe cái bốp khiến anh nghe đau điếng. Cắm hận trong lòng anh vừa lắng dịu được đôi chút lại bùng sôi lên.

Không cần phải nghĩ suy gì nữa, anh Cung chụp nắm cổ chủ áp Hiệu vật nằm xuống mình chị Cung như cũ, rồi anh nghiêng răng chém mạnh xuống ... Nhưng chủ áp Hiệu, đoán trước mọi phản ứng của anh Cung, nhanh như chớp , hắn lẩn một vòng vào phía trong chỗ con Nương đang nằm ngủ. Lưỡi dao chém xuống không trúng ngay cổ hắn, mà lại ... trúng người nằm dưới ! Anh Cung không tài nào dừng tay lại cho kịp .

Chỉ nghe chị Cung nắc lên một tiếng "ực" và tay chân của chị giật lên một cái, rồi chị nằm yên cho máu bắn vọt lên nóc mùng, trông thật ghê rợn !

Anh Cung liền ném cái mác, ôm vợ kêu lên náo nê:

- Trời ơi ! Tôi giết vợ tôi ...!

Anh chỉ thốt được có mấy tiếng đó rồi khóc rống lên.

Khi người vợ biết sấm hời thì đã muộn mất rồi. Khi anh Cung hối hận thì vợ anh đã nằm xuôi tay, khép mắt.

Chừng anh nghe máu từ trên giường nhỏ lộp độp xuống mấy tấm l&chằm để dưới gầm giường, anh mới giật mình nín khóc. Anh đảo mắt nhìn quanh

mới hay ra chủ ấp Hiệu đã thoát mất từ lúc nào.

Anh cố định thân đặt tay lên mũi, rồi lên ngực chị Cung. Bất giác anh rùng mình lùi lại mấy bước, đầu óc anh càng thêm bấn loạn như người điên. Đôi mắt anh mở thao láo nhìn những giòng máu từ trên cổ chị Cung chảy loang xuống chiếu.

Con Nường vừa trở mình quay qua phía mẹ. Bàn tay nhỏ của nó quờ quạng như muốn tìm vú mẹ, nhưng vì mê ngủ nên nó cũng nằm yên luôn.

Trong lúc này, anh Cung chẳng còn nhớ chút gì đến bé Nường nữa cả. Và có lẽ anh cũng không còn biết đang đứng ở đâu đây, chuyện xảy ra trước mắt anh là mộng hay thật?

Gió từ bên ngoài lùa nhẹ vào buồng làm cho ngọn đèn dầu chao động, khiến anh thấy mọi vật chung quanh càng trở nên quái đản, kinh tởm!

Thình lình, anh quay lưng tuông chạy ra cửa sau. Vấp phải gạch cửa, anh té xấp xuống như một đứa bé. Anh run rẩy lóp ngóp ngồi dậy và dầm đầu chạy thẳng ra chỗ buộc chiếc xuống ba lá.

Anh nhảy xuống xuống làm cho chiếc xuống tròn thành gài lật úp. Anh quên mở dây, cứ để nguyên vậy, rút dầm cong lưng bơi ào ào mà chẳng đến đâu hết, mũi xuống găm một chỗ, còn lái thì quay tròn. Chừng thấy mũi xuống còn cắm ngay gốc cây cau, anh Cung mới chợt nhớ ra, bò đi mở dây, chèo nhanh ra khỏi xẻo, chẳng dám ngoảnh mặt nhìn vào nhà.

Anh cứ chèo mãi mà chẳng biết mình phải đi đâu. Cái thi thể tội tàn của chị Cung luôn luôn hiện lên nằm chận trước mũi xuống. Thình thoảng, đôi mắt chị lại trừng lên xoáy nhìn anh như cắn hận. Nước lao chao trong khoang mà anh tưởng rằng đó là máu từ trên cổ của vợ anh phọt ra đọng lại thành vũng đỏ.

Long Đông

Chương 4

Tư Luông chạy ra khỏi cửa thì bắt đầu lết từ hàng ba ra đến sân, vừ ư ớ:

- Ớ.. ớ... bớ ... bớ ... làng xóm ...

Lúu lười la được vài tiếng, tư Luông mới kêu lớn lên được:

- Bớ làng xóm ... làng xóm ơi ...!

anh cứ giương gân cổ la làng mãi cho đến khi hàng xóm chạy đổ tới anh cũng vẫn còn la làng

.Người ta đến bu quanh tư Luông, mỗi người một tiếng:

- Gì vậy, tư Luông?

- Việc gì ? Nín cho người ta hỏi đây nè.

Tư Luông giật mình ngồi nhìn trần trời từng người một, mà chẳng nói được tiếng nào hết.

- Vụ gì mà ngồi trước sân hai Cung mà la làng vậy?
- Vụ gì , anh Tư? Sao mặt anh mày anh tái xanh vậy?

Bây giờ tư Luông mới hoàn hồn , anh chỉ vào nhà, vừa hồn hên thở :

- Vô trông ...coi...

Mọi người ngơ ngác :

- Cái gì ở trông?
- Vợ chồng hai Cung đâu rồi?

Tư Luông cũng chỉ tay vô nhà :

- Mấy cha ... vô trông coi ...

Cả đám bảy tám người đàn ông đều bỏ mặc tư Luông ngồi đó, họ chen nhau chạy vào nhà anh Cung, kẻ thì xuống bếp, người thì lên nhà trên, mỗi người lục soát một nơi một nơi xem vụ gì cho biết . Bỗng một người hét lên:

- Á, trời đất ơi !

Rồi tất cả đều dồn vào cửa buồng, mỗi người một câu thành hỗn loạn:

- Gì đó năm Ngâu?

Giọng đáp run lập cập :

- Coi ... Vợ hai cung kia ... máu me ...
- Úy ! thánh thần ơi! Cái gì kỳ vậy ?

Người lại chạy tháo trở ra ngoài:

- Vợ hai Cung bị cắt cổ !
- Chết chưa hay còn sống ?
- Không biết .

Có người lại bịt mũi :

- In là hơi máu xông ra tới ngoài , tanh quá .
- Ủ , tanh máu .

Thế rồi vì tính hiếu kỳ và tình thương thân, tương ái của láng giềng, kẻ trước, người sau, họ dò dẫm từng bước với vẻ sợ sệt trở vào cửa buồng, nhưng chưa ai dám vào bên giường.

Những giọng thanh thốt kêu lên :

- Mình mảy xanh lét hết rồi !
- Chắc vợ hai Cung đã chết cóng rồi .
- Sao quần áo lại bỏ một đống dưới đất kia?
- Ai biết .

Còn con nhỏ nằm sấp trên ngực vợ hai Cung sao mình mảy cũng máu me không vậy, mà không thấy nó nhúc nhích?

Một người đàn ông bước tới một bước, rồi lui nửa bước, đứng ngóng cổ, giương mắt nhìn thật kỹ,

đoạn nói:

- Con Nương còn thờ.
- Đâu ai làm gan vô đại coi sao đó.

Sau câu nói đó, những người đứng hàng đầu liền rùng mình thụt lùi:

- Í ... ị ...!
- Ai mà dám vô cha nội.
- Máu tanh, khó chịu quá !
- Mấy chú đang ra coi.

Nghe giọng nói đầy cam đảm, ai nấy đều quay lại. Chợt thấy một ông già mặc một bộ đồ bà ba đen, đầu quấn khăn vằn, tất cả mọi người đều tỏ ra kính nể, đứng vệt ra hai bên nhường lối cho ông, vừa buột miệng:

-Bác Sáu !

- Bác mau vô, vợ con hai Cung sao đó bác sáu.

Chính ông già đó là ông sáu Long, cha của anh Tư Luông. Ông bước thẳng vào buồng vợ hai Cung, chẳng chút sợ sệt. Gần đến bên giường, ông liền kéo chéo khăn bịt đầu, bịt cả miệng, mũi lại, đoạn cúi xuống xem xét thi thể của chị Cung.

Thấy ông già bạo dạn như vậy, có vài người đàn ông cũng bước theo đứng nép sau lưng ông sáu Long. Chỉ có mình tư Luông bò vô tới thêm nhà rồi ngồi đó thở dốc, mặt mày còn tái ngắt như cái xác chết trong kia.

Người đàn ông đứng sát bên lưng ông sáu Long kêu lên kinh ngạc:

- Cuốn họng đứy lia rồi! Ủa ! Còn con Nương ...in là nó đang ôm vú mẹ mà bú vậy, ông sáu. Ông coi con nhỏ có sao hôn , ông sáu?

Ông sáu Long lẩm bẩm:

- Con nhỏ còn sống.

Nói dứt lời, ông sáu Long liền đưa tay nắm ngang nách bé Nương giật ra, khiến cho nó khóc thét lên và chơi với hai tay vì mất vú mẹ.

Ông vội vàng bứt áo con bé xem xét khắp mình mẩy, tay chân, nhưng chẳng tìm thấy một vết tích nào cả. Ông ôm con Nương chạy ra ngoài hỏi thúc :

- Mấy chú! Đánh mõ hồi một lên, mấy chú. Còn ai lanh chun thì chạy đi báo cho chủ ấp với hương quản dùm mau mau đi .

Ông sáu Long chưa dứt lời thì đã có ba bốn người đàn ông túa chạy. Chỉ một chốc sau thì tiếng mõ tre, ván ngựa, thùng thiếc đánh loạn xalên như có cướp vào làng.

Đàn bà, con nít trong làng rất sợ tiếng mõ hồi một, vì điệu mõ báo động cho một vụ cướp bóc hay sát nhân, mặc dù mặt trời đã lên cao quá nửa cây dừa, mà đàn bà, con nít rúc cả trong nhà. Chỉ có đàn ông, trai tráng vác roi, vác đôn đồ chạy về hướng nổi mõ hồi một.

Sân nhà hai Cung mỗi lúc đông nghẹt người. Nhưng sau khi nghe kể phốt qua vụ án mạng xảy ra trong nhà, ai nấy đều khựng cả lại ngoài thềm

Giữa bầu không khí xôn xao, có giọng ông già hỏi to:

- Có ai chạy đi kêu chủ ấp Hiệu chưa?
- Không có chủ ấp Hiệu ở nhà bác sáu ơi .

Ông sáu Long vẫn còn ôm con Nương trên tay, con bé ngơ ngác nhìn mọi người, ông đứng trên thềm nhà ngóng cổ nhìn ra trước sân, vừa hỏi tiếp:

- Vậy chớ chủ ấp Hiệu đi đâu?

Một thanh niên đứng ngay trước mặt ông sáu Long, đáp:

- Tôi hỏi bà già ổng, bà già ổng nói hông biết ổng đi đâu từ chiều hôm qua tới bây giờ mà chưa thấy về.

Ông sáu Long cau mặt:

- Như vậy rồi có ai đi báo cho hương quản Thìn biết chưa ?
- Có rồi.
- Thầy hương quản tới đây nè.

Một người đàn ông đứng tuổi mặc bộ quần áo bà ba lụa Lèo đang rẽ đám đông tiến tới đến trước mặt ông sáu Long, vừa đồng dặc hỏi:

- Vợ hai Cung nằm đâu ?

Ông sáu Long vội vàng trao con Nương cho tư Luông ẵm, đoạn vội vàng chấp tay, cúi đầu:

- Thừa thầy bảy Xác vợ thằng Cung nằm ở trong buồng đây.

Hương quản Thìn ngoảnh lại bảo:

- Thôi, anh em ở ngoài đừng đánh mõ nữa. Còn ai trong nhà, hãy đứng lui xa ngoài sân một chút đi, để cho tôi dễ làm việc.

Sau lệnh truyền của thầy hương quản, tiếng mõ hồi một đàn tắt bật và những người đang đứng dọc ngoài hàng ba đều tháo lui cả ra sân.

Hương quản Thìn quay lại nói với ông sáu Long:

- Bác đưa tôi vô buồng coi.

Ông sáu Long hăm hở tiến vào trước, hương quản Thìn nổi gót theo sau.

Nhưng mới tới cửa buồng thì hương quản Thìn cũng phải khựng lại như ai, tay bùm mũi, mặt mày biến sắc.

Gần đến cạnh giường , ông sáu Long mới đứng lại chỉ cái xác vợ hai Cung:

- Đó, thầy bảy .

Hương quản Thìn run rẩy, nhưng vì sợ đám tráng đinh trong thấy rồi họ cười thầy, nên thầy phải đánh bạo bước tới một bước, nhẵn mặt:

- Vợ hai Cung nằm chết lỏa lỏ như vậy à ?

Ông sáu Long gật đầu và giảng giải:

- Tôi chạy tới đây thì thấy con hai nó nằm chết như vậy đó, mà con nhỏ của nó còn đeo trên ngực nút vú.

Hương quản Thìn đảo mắt quanh và hỏi nhanh:

- Hai Cung đâu ?

Ông sáu Long lắc đầu :

- Nó đi bên cồn với thằng nhỏ tôi, từ hồi sáng tới giờ sao không thấy nó về.

Hương quân Thìn ra vẻ ngạc nhiên:

- Ủa! Tôi mới thấy ai đứng ngoài như là chú Luông về rồi còn hai Cung đâu ?

Ông sáu Long đáp:

- Dạ phải, thằng nhỏ tôi về rồi, còn thằng Cung không biết đi đâu?

- Đầu bác kêu chú Luông vô cho tôi hỏi coi.

Ông sáu Long liền bước lại cửa buồng đứng ngóng cổ gọi với ra:

- Luông à ! Luông !

Tư Luông lấp bắp :

- Dạ..., chi... ba ?

- Vô đây thầy bảy hỏi ...

Tư Luông ngập ngừng không muốn bước:

- Hỏi chi đó , ba ?

Ông sáu Long nóng nảy vẩy tay:

- Thì cứ vô đây cho thầy bảy hỏi.

Nghe nói hương quân Thìn kêu mình vào buồng là tư Luông đã thấy ớn lạnh chạy dài vào xương sống rồi, nhưng anh không dám cãi lệnh.

Như đoán hiểu được tâm trạng của Tư Luông, hương quân Thìn lùi lại một bước khỏi cửa buồng, đoạn bắt đầu điều tra :

- Chú về đây hồi nào ?

Đã sợ mà tư Luông cứ liếc chừng vào phía trong vừa lập cập đáp :

- Thừa thầy, tôi về hồi sáng sớm.

- Còn hai Cung đâu ?

- Hồi hôm này, hai đứa trái nóp nằm ngủ gần nhau. Vì mỗi một quá nên tôi đánh một giấc cho tới khi đêm mây ngang mới giật mình thức dậy, giở nóp ra thì tôi thấy thằng Cung đi đâu mất. Tôi mới xuống bãi thăm chiếc xuồng, lại thấy chiếc xuồng cũng không còn. Chừng đó tôi mới sanh nghi là thằng Cung lén lấy xuồng về ... thăm vợ con nó.

Hương quân Thìn chận hỏi :

-Rồi về đây, chú có gặp hai Cung không?

Tư Luông lắc đầu:

- Tôi đón xuồng câu, mượn người ta đưa về bên này, bước vô sân kêu Cung ơi, Cung hồi , mà chẳng thấy mặt mày nó đâu. Tôi đập cửa kêu hoài cũng không nghe ai lên tiếng.

- Rồi ai phát giác ra vợ hai Cung nằm chết đây?

tư Luông đáp:

- Nghe phía trong buồng có mùi máu tanh tanh hắt ra, tôi mới đập cửa vô đại. Trời đất quỷ thần ơi ! Vô tới buồng, thấy tận mắt như vậy ..., tôi vừa bỏ

lết, vừa là làng, tri hô cho lối xóm người ta biết ...

Hương quản Thìn liền quay lại ông sáu Long:

- Ủa ! Sao kỳ lạ vậy? Cửa nẻo thì đóng chặt mà ai vô đây cắt cổ vợ hai Cung ? Không lẽ tên sát nhọn trở nóc nhà ?

Vừa nói, hương quản Thìn vừa ngửa mặt lên nóc nhà tìm kiếm dấu vết thủ phạm.

Ông sáu Long nắm tay hương quản Thìn kéo đi sâu vào buồng , đoạn ông phân bày:

- Đây, thầy bầy coi kià, cái cửa buồng ăn thông xuống nhà bếp bị mở rồi kia mà, chắc là hung thủ ra vô bằng lối đó à thầy.

Đứng gần bên xác chết quá ghê tởm, dù có phải hung thủ ra vào lối đó hay không, hương quản Thìn cũng cứ gật đầu bừa :

- à ... phải rồi, đúng rồi !

Hương quản Thìn lại tháo lui ra. Thành linh, chân thầy vương phải đồng quần áo bỏ dưới đất, khiến thầy hốt hoảng nhẩy nai :

- Úy ! Trời ơi ! Cái gì vậy ? Ai nằm đây vậy ?

Ông sáu Long lẹ tay chụp vai thầy hương quản đỡ cho thầy khỏi chúi đầu vào cạnh giường :

- Có ai nằm đâu? Đồng quần áo thầy à.

Hương quản Thìn tái xanh mặt mày chẳng còn chút máu:

- Quần áo của ai vậy ? Sao lại có cái áo bì da ma đàn ông ? Bác cầm lên cho tôi coi.

Ông sáu Long vâng lời xách lên từng cái quần, cái áo cho hương quản Thìn xem xét. Giọng hương quản Thìn thanh thốt :

- Lạ ha ! Trong xóm này , ngoài chủ ấp Hiệu ra, có ai bận đồ bì da ma đâu. Bác móc trong túi ra coi có giấy tờ gì hôn?

Lục soát hai cái túi áo, ông sáu Long lôi ra một tờ giấy trao cho hương quản Thìn. Thầy hương quản liền mở ra đọc, thì ra đó chỉ là tờ thông tri của xã gởi về ấp cách đây mấy bữa, truyền lệnh cho dân làng , mỗi nóc gia phải nộp năm cái đuôi chuột ...

Tờ giấy đó vừa giúp cho hương quản Thìn phăng ra manh mối của vụ sát nhân, thầy gật đầu liền mày cái một cách bí ẩn, đoạn gấp tờ thông tri lại bỏ vào túi áo của thầy.

Thầy tiếp hỏi ông sáu Long :

- Hồi nãy có ai đi báo cho chủ ấp Hiệu hay vụ này hay không, bác sáu .

Ông sáu Long gật đầu:

- Có, nhưng mà ông hồng có nhà .

Hương quản Thìn lại gật đầu lia lịa, nhưng chẳng nói sao, hết. Những bằng chứng trước mắt thầy , vợ anh Cung nằm chết lả thây, một bộ quần áo đàn ông có mang một tờ thông tri của xã, với một bộ quần áo chị Cung bỏ dưới chân

giường, sự vắng mặt của anh Cung cùng với chủ ấp Hiệu, đủ tố cáo cho thầy biết những bàn tay nào đã gây nên tội ác quanh vụ án mạng này rồi .

Hương quán Thìn định trở ra ngoài, nhưng mới được mấy bước thì chân thầy nghe dầm phải một vật cứng như sắc thép . Thầy liền cúi xuống chọt thầy cây mác vẩy đầy máu đã đông đặc. Đôi mắt thầy rực sáng:

- Tên sát nhơn còn bỏ lại cái mác đây nè.

Ông sáu Long định nhặt cây mác lên xem, hương quán Thìn liền ngăn lại :

- Bác cứ để nguyên đó cho tôi. Bác ra ngoài mượn vài anh trai nào có gan, lấy võng khiêng cái xác đó xuống nhà việc liền bây giờ đi.

Ông sáu Long vâng dạ, bước ra khỏi buồng, nhưng hương quán Thìn nhanh chân giành đi ra trước ông.

Ông sáu Long lên giọng bật trưởng thượng hỏi đám trai làng:

- Vài ba chú nào đó, làm ơn lấy võng khiêng dùm cái thầy theo thầy hương quán xuống làng , nghe mấy chú.

Sau câu nói của ông sáu Long, ai nấy đều thụt lùi dần, chẳng ai chịu nhảy ra tình nguyện làm công việc đó cả. Có người vì quá yếu bóng vía nên lên về mất, sợ ở lại rồi ông quán Thìn bắt võng thầy ma.

Thấy chẳng ai lên tiếng hết, ông sáu Long hỏi:

- Có chú nào chịu đi dùm hôn?

Người này núp sau ót người kia, chẳng nghe ai nói gì nữa hết.

Thấy những người đứng đằng sau từ từ rút êm hương quán Thìn liền dùng uy quyền ra lệnh:

- Khoan nghe, không ai được ra về hết nghe.. Cha nào bỏ đi thì tôi biên tên phạt làm cỏ đình ba ngày à .

Nghe hương quán Thìn dọa như vậy, chẳng thấy ai nhúc nhích nữa, nhưng ai cũng cúi mặt, không dám nhìn lên, sợ hương quán Thìn thấy mặt rồi kêu tên chỉ định khiêng thầy ma !

Hương quán Thìn nghiêm nghị tiếp :

- Anh em nào khỏe mạnh bước ra đi, tiếp tay dùm tôi một chút, rồi tôi thưởng công cho anh em .

Hương quán Thìn vừa dứt lời, thì có một người gù lách đám bước thẳng đến trước mặt thầy , giơ thẳng tay lên trời:

- Ai hồng đi, tui đi .

Vừa thấy mặt người gù, hương quán Thìn mỉm cười :

- à ! Chú Gọn ! say như tử tù ngày mà còn nhờ được việc, Tôi hứa thưởng cho chú một lít rượu đế ghen.

Gọn gù gãi đầu nói lè nè:

- Khiêng thầy ma mà thầy thưởng có một lít rượu hè.

- Còn những cái khác nữa mà.

Không muốn cho Gọn Gù đòi hỏi thêm , hương quán Thìn liền nhìn ra đám

đông:

- Ai tình nguyện đi nữa ? Hai người nữa thôi..

Tất cả đều lặng im. Hương quán Thìn cau có:

- Không lẽ bắt một mình chú Gọn vác cái thầy? Cả đám mấy chục mạng như vậy mà tôi mượn vài người không được hay sao?

Cũng không ai chịu ra lãnh việc khiêng xách chết. Không biết làm thế nào hơn, hương quán Thìn ngóng cổ nhìn mặt từng người để chỉ định . Thầy cố tìm những cái đầu đang sụp xuống:

- Kia ! Lưu ! Thăng Lưu ra đây mày .

Gã thanh niên mình trần mà bị hương quán Thìn gọi đích danh, ngược mặt lên lấp bắp:

- Thưa thầy bầy ... , tôi bị ... bị ...

Hương quán Thìn chặn ngang :

- Bị ..., bị ..., bị cái gì ?

Anh Lưu bối rối khoanh tay, com róm :

- Thưa thầy bầy tôi bị nóng lạnh.

Hương quán thìn vắn:

- Nóng lạnh thiệt hồi ?

- Dạ thiệt ...

Hương quán Thìn nạt ngang :

- Thôi, nóng lạnh thì nhảy ra khiêng ... cho đỡ mồ hôi , hết nóng lạnh liền . Ra đây chú mày.

Anh Lưu không còn cách nào thoái thoát hơn là phải riu riu vâng lệnh hương quán, bước ra khỏi đám đông.

Hương quán Thìn liền đảo mắt lục soát trong đám trai tráng vừa bảo bằng giọng nửa đùa, nửa

thật:

- Còn một người nữa, một người thôi. Ai tự thấy mình đẹp trai , có hoa tay , hoa chân thì ra đây đi, đừng để tôi phải kêu tên mời.

Tất cả đều đứng trơ trơ, vừa thăm van vái thần làng cho mình thoát nạn.

Thấy chẳng có ai tình nguyện hết, hương quán Thìn buộc lòng phải gọi tên một gã thanh niên đang đứng rùn chân sụp đầu xuống cố dấu cái mặt:

- Thăng Tảo kia ! Ra đây cậu hai.

Tảo run lập cập :

- Thưa... thầy bầy , chắc tôi khiêng ...hông nổi .

Hương quán Thìn hất hàm :

-Tại sao lưng bằng tấm thớt đình mà cậu mày nói khiêng hông nổi ?

Tảo lúng túng :

- Dạ ... tạibị...

- Tại với bị cái gì ?

Tảo nhanh miệng :

- Thừa thầy bầy, tôi bị bệnh tê ...,

Hương quân Thìn hét vang:

-Hồi nãy, tao thấy mày chạy qua mặt tao một cái vù đây, mà bây giờ mày nói là tê bại ...

Nét mặt anh Tảo tái xanh:

- Hồi nãy tôi còn chạy được là vì chân tôi chưa tê đó thầy, Chứng bệnh tê của tôi nó hay phát thành linh , chứ không phải tê lu bù.

Nghe lời nói của anh Tảo, ai cũng buồn cười, nhưng chẳng ai dám cười hết.

Hương quân Thìn hỏi gạn:

- Bây giờ, mày đang bị tê đó phải hôn?

Tảo gật đầu lia lịa :

- Dạ phải.

Hương quân Thìn vắn bằng một câu hăm dọa:

- Cái chun nào tê, xỏ nó vô còng được hôn? xỏ nó vô còng rồi nằm nghỉ cho hết tê, nghe cậu ?

Nghe nói đến cái còng, anh Tảo càng sợ quính lên:

- Dạ ...Dạ ... thầy bầy...Tội nghiệp tôi, thầy bầy .

Hương quân Thìn hét lên :

- Chú trùm đầu rồi, Kéo thằng Tảo về nhà việc còng nó lại cho tôi .

Thấy hết phương trốn tránh, Tảo liền vệt đám đông chạy ra trước mặt hương quân và miệng thì nói như bấp rang :

- Dạ thôi, thôi , thầy bầy đừng biểu còng , để cho tôi khiêng cái thầy của vợ thằng Cung đem về cho thầy ...

Thấy anh Tảo đã chịu lãnh nhiệm vụ , ai nấy đều thở phào một cái mừng thoát nạn tai.

Hương quân Thìn liền phân công , phần Gọn gù với anh Tảo thì khiêng xác chị Cung , còn anh Lưu thì mang các tang vật có liên hệ đến vụ án mạng .

Phân công cho ba người rồi, hương quân Thìn giao phó cho ông sáu Long chỉ huy việc tải thầy ma nhà việc, chứ thầy cũng không dám bước vào buồng hai Cung một lần nữa.

Long Đông

Chương 5

Xác chị Cung được hàng xóm, bà con đem về chôn cất sau khi được khám nghiệm. Cái mả của chị chỉ cách nhà bếp bằng hai bờ đất. Cái nhà đó cũng bỏ hoang luôn, ngày cũng như đêm, không ai dám đi ngang qua trước cửa. Sau ngày khai mộ cho chị Cung, tối lại, nếu có ai để ý trông ra phía gò mả, sẽ thấy một cái bóng đen quần quít bên mả chị cho đến khi trăng lặn thì bóng ấy cũng biến mất.

Qua ngày hôm sau, trời vừa nhá nhem thì cái bóng đen bí mật như ma quái lại xuất hiện, đến ngồi trước đầu mộ chị Cung. Lần này có người trông thấy được, rồi một đồn mười, mười người nói truyền lại cho cả trăm người biết rằng chị Cung chết oan nên thành ma, thành quỷ hiện hình về bên mả.

Riêng ông sáu Long đã suy nghĩ rất nhiều về việc đồn đãi đó. Ông không tin rằng vợ anh Cung thành quỷ, mà ông sinh nghi trong bụng về một việc khác.

Sang đêm thứ ba, khi nhà vừa lên đèn thì ông lên ra khu vườn có ngôi mả chị Cung, rồi leo lên cây dâu ngồi vắt vẻo trên ngọn chờ đợi xem chuyện thực hư thế nào.

Ông sáu Long ngồi yên chưa được tàn điều thuốc thì quả thật, trước mắt ông có một bóng đen xuất hiện từ phía đầu xông nhà anh Cung, nhảy qua muong, tiến lại bên mộ chị Cung.

Ông sáu Long thản nhiên, ôm cành dâu, mở mắt thao láo theo dõi từng cử chỉ của cái bóng đen quái đản kia.

Bóng đen đưa mắt nhìn quanh, đoạn ngồi xuống trước đầu mộ chị Cung, gục đầu trên gối như để tưởng nhớ đến hình vóc của người đã xa lánh cõi trần.

Màn đêm hã hừng dần đậm đặc để xóa nhoà cái bóng đen ma quái kia đi.

Ông sáu Long phải tuột xuống ngồi nơi nhánh cây phía dưới để dễ theo dõi cái bóng đen hơn.

Thình lình, ông nghe có tiếng khóc kể nhỏ nhỏ, dường như tiếng khóc đó là của bóng đen. Ông sáu Long cố lắng tai nghe, nhưng tiếng nói lơ lơ trong lệ, nên ông chẳng nghe được gì hết.

Ông sáu Long cứ ngồi mãi như vậy cho đến khi trăng vừa lên, ông mới nhẹ nhàng tuột dần xuống gốc dâu. Cái bóng đen vẫn còn gục đầu trên gối khóc kể thảm thương.

Bàn chân của ông sáu Long vừa chạm đất, ông rón bước, nhưng lá khô vẫn khua động. tiếng động ấy làm cho cái bóng đen giật mình ngẩng đầu lên.

Chợt thấy ông sáu Long, cái bóng đen vụt đâm đầu chạy. Ông sáu Long đuổi

theo, và lên tiếng gọi:

- Đứng lại ! Đứng lại ! Tao đây nè. Tao là sáu Long đây nè.

Nhưng cái bóng khỏe chân hơn ông già, chạy ra đến đầu bờ đất , cái bóng đen liền nhảy vọt qua một hơi ban bốn cái nương, biến mất trong cây cối rậm rạp

Ông sáu Long dừng lại lắc đầu tỏ ra thiểu não, chán chường. Ông trở về đem những điều mắt thấy, tai nghe kể cho con cháu ông nghe. Ông còn cẩn thận dặn dò

- Tụi bây nghe sao thì hay vậy, đừng nói đi nói lại với ai. Bà con lối xóm họ đang đồn rằng vợ thằng Cung thành quỷ thành tinh gì đó, cứ để họ hiểu sao thì hiểu, tụi bây cũng đừng cãi lại

Thế rồi, không biết ai phanh phui chuyện bí mật của ông sáu Long, mà để thẩu đến tai ông quản Thìn.

Buổi chiều ngày hai mươi bảy , nhằm lúc tối trời , hương quản Thìn quy động cả chục tráng đinh, mà được thầy coi như là đám em út, tay chân bộ hạ của thầy, người nào cũng sẵn sàng dây , roi tầm vong, kéo ra mai phục quanh ngôi mộ của vợ anh Cung.

Trong số người này có Gọn gù. Gọn gù luôn luôn ở bên cạnh thầy hương quản . Thấy hành động lạ lùng của hương quản Thìn , Gọn gù theo thì thầm hỏi:

- Bộ thầy tính cho tụi này đánh lộn với vợ thằng Cung hả, thầy bảy ?

Hương quản Thìn nhếch môi cười nhẹ :

- Chú nói cái gì kỳ cục vậy ?

Gọn gù phân bua :

- Vợ thằng Cung đã thành tinh, nó hiện hình đi ngờ ngờ, ai cũng thấy hết mà . Nó chết oan nên nó phá làng, mà thầy cũng nghe người ta đồn như vậy chớ gì ?

Hương quản Thìn khẽ gật đầu :

- Có

Gọn gù liền cướp lời hương quản :

- Thầy muốn coi vợ thằng Cung hiện hình, nhưng thầy không dám đi một mình, nên mới dắt tụi này theo, phải hôn ?

Hương quản Thìn khoa tay :

- Thôi, chú cứ nằm im đi, đừng nói chuyện ...

Gọn gù vẫn chưa chịu thôi :

- Tôi chút nữa, vợ thằng Cung hiện hình đi khỏi ngọn cỏ cho thầy coi.

Hương quản Thìn nhăn mặt :

-Tôi biết rồi .

Gọn gù vỗ ngực; hắt hơi men ra miệng :

- Chút nữa, Gọn gù một người một ngựa xông ra đánh với con tinh cái đó

cho thầy bảy coi, cần gì đi cả chục mạng như vậy .

Hương quán như đã bực mình vì Gọn gù, nên thầy ngắt lời :

- Tôi đâu có mượn chú đánh với con tinh, Hồi nãy, trước khi đi, tôi dặn làm sao , chú có nhớ hay không ?

Gọn gù cắt hứng đáp :

- Thì ... thầy dặn tất cả anh em, đâu có thấy gì đi nữa cũng phải nằm nguyên chỗ của mình, đợi lệnh thầy, không ai được cãi.

Hương quán Thìn hất hàm :

- Ủ, tôi có biểu chú xông ra đánh với con tinh cái đâu mà chú hăng quá vậy .

Gọn gù xiu buồn và chếp miệng như thêm rượu, phải là ly rượu thưởng công của thầy hương quán cho mới hãnh diện. Thế mà thầy hương quán lại ngăn cản không cho ra tay, Gọn gù đành nuốt ực nước bọt :

- Thầy hồng cho tui đánh với nó thì thôi .

Hương quán Thìn kề miệng bên tai Gọn gù :

- Chú đã tỉnh rượu chưa ?

Gọn gù nửa đùa, nửa thật đáp :

- Khi nào thầy muốn tỉnh thì nó tỉnh, khi nào thầy muốn say thì nó say .

Hương quán Thìn nghiêm giọng :

- Chú đừng bỡn cợt với tôi, Tôi hỏi thì chú phải trả lời đàng hoàng. Bây giờ chú say hay tỉnh

Tôi hỏi thiệt .

Gọn gù đáp cộc lốc :

- Tỉnh .

- Chú còn nhớ những gì tôi dặn à há ?

- Nhớ .

- Chú không được cại lệnh tôi nghe chưa .

- Dạ nghe .

- Lát nữa, nó có hiện hình đi ngang trước mặt chú, chú cũng phải nằm im, không được nhúc nhích

Gọn gù nhanh miệng nói nhanh :

- Dạ , Dạ , nhớ mà thầy .

Hương quán Thìn còn hăm dọa :

- Nếu như mà chú cãi lời tôi đó há , tôi sẽ đóng trắng chú, bắt chú nằm trên miệng cối giã gạo ...

Hương quán Thìn chưa dứt lời thì Gọn gù cười khì :

- Bộ thầy tính nhét cái cục gù của tui vô miệng cối , phải hong ?

Thầy hương quán rần giọng :

- Ủ, chú liệu hồn đó. Chú làm ầu cái thì biết tôi .

Gọn gù biết hương quán Thìn nói đùa cho vui vậy thôi, chớ làm gì có

chuyện đóng trăng, bắt nhét cái lưng gù vào miệng cối, nên gù mỉm cười thản nhiên :

- Tôi đợi thầy hô lên tui mới ra tay. Nhưng mà thầy bầy nhớ ghen , thầy cứ kêu tên một mình thằng Gọn gù này thôi, khỏi cần tới mấy cha nội kia . Hương quân Thìn thăm đặc chí với sự hăng hái của Gọn gu , thầy gặt liền mấy cái :

- Được rồi, tôi sẽ nhờ một mình chú thôi, nhưng mà chú phải bắt sống nó cho tôi .

Nghe thầy hương quân nói chuyện lạ tai, Gọn gù nhìn gần sát vào mặt thầy :

- Bắt sống con tinh ?

- Ủ, bắt sống, chú không được đánh nó.

Dường như Gọn gù hơi nao núng , gù vặn hỏi :

- Thí dụ như nó đánh tui, tui làm sao tui đỡ, tui phải đánh cho nó ngã chớ.

Quản Thìn giảng giải :

- Nếu nó đánh chú, chú quát ngang giò cho nó quy. Chú nhớ, tôi chỉ cho chú được quyền quát ngang giò nó mà thôi, chớ tôi không biểu chú đánh chết . Chú phải nhớ nghe hôn ?

- Thầy không biết nó là ma , là quỷ hay sao , mà biểu phải bắt sống? Bắt sống sao được mà bắt ?

Hương quân Thìn nói nhanh :

- Tôi biểu sao, chú phải nghe vậy .

Tâm trí Gọn gù chưa được tỉnh táo cho lắm , nên anh ta chép miệng một cái rồi làm thinh, không cần tìm hiểu về ý định hơi kỳ quái của hương quân Thìn .

Gọn gù ngửa mặt tìm sao, rồi lóp ngóp ngồi dậy lộn lưng quần lấy bì thuốc rê mở ra định quần một điếu phì phà cho đỡ buồn, nhưng bị hương quân Thìn lẹ tay giựt phăng gói thuốc .

Hương quân Thìn nhét trả gói thuốc vào lưng quần Gọn gù, vừa hỏi :

- Tôi mới dặn chú hồi chiều , chú không còn nhớ gì hết hả ?

Gọn gù cười nhe răng :

- Nghiền thuốc quá mà, thầy bầy .

Hương quân Thìn gặt phăng:

- Hồng có hút . Tôi cấm chú hút .

Tội nghiệp , Gọn gù buông xuôi :

- Thầy hồng cho tui hút thì thôi .

Bỗng hương quân Thìn phát vào vai Gọn gù, thì thào :

- Suyt ! Cầm miệng !

Gọn gù ngơ ngác :

- Hả ?

Hương quân Thìn liền bịt ngay miệng Gọn gù , một tay thì chỉ cho Gọn gù

thấy một cái bóng đen hiện lên lơ mờ , từ sau hè nhà anh Cung dè dặt tiến ra phía mộ chị Cung. Cái bóng nhảy qua mương nghe một cái phịch .

Khoảng cách từ hương quản Thìn với Gọn gù đến cái bóng đen kinh dị kia thu ngắn dần dần, cho đến khi chỉ còn cách nhau một khoảng dữa , cái bóng đó mới dừng lại. Cái bóng ngoáy cổ quan sát bốn hướng, đoạn phục trước đầu mộ.

Thình lình, hương quản Thìn nghe tay chân Gọn gù ngó ngoáy như muốn nhồm dậy, thầy liền vắt chân, vắt tay lên lưng Gọn gù, đè anh ta nằm xuống. Gọn gù như bức tức lắm :

- Thầy để tôi ...

Hương quản Thìn nhanh miệng dùng những ngón tay kẹp hai cái môi Gọn gù lại, có ý bảo hẳn phải cầm miệng, vừa chu miệng sát bên tai Gọn nói khẽ như hơi thở :

- Để coi ...

Đến đây, hương quản Thìn để ý đến những lùm cỏ chung quanh đang lay động một cách khác thường. Thầy sợ đám trảng đình ngựa tay, ngựa chân , rồi xông ra ...thì hồng cả việc sắp đặt trước . Nhưng qua mấy phút, tất cả đều hoàn toàn im lặng , cây cỏ đứng yên. Thầy hương quản chỉ còn lo nỗi Gọn gù chưa hẳn tỉnh táo. Thầy ôm xiết lấy Gọn gù , không cho gù nhúc nhích .

Đáng thương cho Gọn gù , anh ta cũng cứ nằm yên mà chịu trận. Anh không dám cãi lệnh thầy hương quản, chớ khi mà anh muốn vùng dậy thì chưa chắc mười hương quản Thìn có thể kèm anh nổi .

Hương quản Thìn đang sốt ruột dõi từng hành động của cái bóng đen , nhưng cái bóng cứ ngồi chết lặng . Qua một lúc lâu, bỗng cái bóng gục đầu lên mộ bật tiếng khóc thê thảm :

- Mình ơi ... ! Vong hồn mình ở đâu đây, mình hãy về đây chứng tri cho lòng tôi. Tôi còn thương mình.

Lời than thở của cái bóng tắt nghẹn tại đó, để nhường cho tiếng khóc ngất lên vô cùng đau thương .

Gọn gù thúc nhẹ khuỷu tay vào nách hương quản Thìn và hất mạnh bàn tay của quản Thìn ra:

- Hồng phải ma ...

- Suyt !

Hương quản Thìn lật đật chụp lên miệng Gọn gù như trước , làm cho câu nói của anh ta tắt phụt tại đó . Nếu không bị tiếng khóc át mất thì cái bóng đen kia đã nghe được tiếng nói của Gọn gù rồi .

Hương quản Thìn kéo vành tai Gọn gù ra lệnh :

- Cầm ! Thấy sao hay vậy .

Gọn gù đành ngậm cầm mà trong lòng hậm hực.

Đằng ngội mộ, cái bóng đen tiếp tục kể lể :

- Đã biết rằng mình có lỗi, nhưng tôi không bao giờ cố ý xuống tay hạ sát mình. Cắt cổ một con gà để giỗ cha, giỗ mẹ mà con đau lòng, tay nào nỡ đành cầm dao giết mình... mình ơi ! Tôi tính giết cái thằng Hiệu khốn nạn kia , chứ đâu phải tôi muốn giết mình. Mình sống khôn, thác linh, tôi đã sắp tính những gì cho vợ chồng mình, chắc vong hồn mình cũng biết cho tôi rồi. Khi tôi ăn năn thì đã muộn rồi mình ơi ...! Mình xa chồng, xa con đời đời , không bao giờ mình trở về nữa! Tôi còn thương mình lắm ! Tôi tính tìm thăm cho được con Nương một lần chót, rồi tôi sẽ tự vận chết theo mình. Mình ơi! Nếu mình có linh thiêng thì mình dẫn dắt cho tôi đi tìm con Nương nội trong đêm nay đi mình. Từ ngày mình nhắm mắt xuôi tay đến nay, tôi không biết con Nương ở đâu, ai nuôi dưỡng nó .

Như mình cũng biết thương tôi , thương con, tôi xin mình tha tội cho tôi, mình đừng oán hờn tôi, mình đưa đường cho tôi đi thăm con, nghe mình . Cái bóng đen dừng lời, kéo vạt áo lau mặt, đoạn uể oải đứng dậy hít mũi :

- Vong hồn mình theo tôi đi mình. Mình đưa tôi đi thăm con Nương đi mình. Tôi nhớ nó lắm !

Mình ơi ... ! Mình ơi ... !

Cái bóng đen loạng choạng bước đi được mấy bước, bỗng hương quân Thìn đứng phắt dậy hét to :

- Anh em bắt nó !

Đám tráng đinh từ các lùm cây túa chạy ra bao vây lấy cái bóng đen vào giữa. Kê la, người hét vang trời :

- Thằng Cung mà !

- Ủ, thằng Cung mà, chứ đâu phải ma quỷ gì .

Hương quân Thìn bấm đèn "" pin "" rọi ngay mặt cái bóng đen mà mọi người tin chắc là anh Cung. Vệt sáng chọc thẳng vào mặt anh Cung, khiến cho ai nấy phải thanh thốt :

- Quả là nó mà !

Gọn gù cầm cây tầm vong xóc tới :

- Thằng Cung hả ? Thằng Cung đây hả ? Phải mày cắt cổ vợ mày hôn , Cung ?

Hương quân Thìn vội vàng giật roi và gắt Gọn gù:

- Chú làm cái gì vậy ? Ai biểu chú ?

gọn gù xịu mặt làm thinh. Hương quân Thìn bước đến gần anh Cung . Hai người đang đối diện , bốn tia mắt xoáy nhau dữ dội. Mặc dù đang đứng giữa vòng vây khép tròn, anh Cung vẫn thản nhiên, chẳng tỏ chút sợ hãi. Đôi mắt anh càng ngầu đỏ, như đang căm hờn trước tất cả mọi người .

Ánh đèn "" pin "" của hương quân Thìn vượt dài từ đầu đến chân anh Cung như để khám xét anh có mang dao mác chi trong tay hay không , rồi ánh đèn

trở lên soi chọc vào mắt anh. Anh vẫn mở mắt thao láo không nháy .

Hương quân Thìn tiến thêm một bước , đoạn rấn giọng :

- Cung !

Anh Cung cứ đứng chết trơ không nhúc nhích. Có người đứng ngay sau lưng anh Cung nói lầm bầm :

- Trốn thì trốn luôn, trở về làm chi cho bị bắt .

Hương quân Thìn tiếp :

- Mày liệu có trốn khỏi tay tao hôn, Cung .

Anh Cung nghiêng răng :

- Đừng hỏi . Mấy người bắt được tôi thì cứ trói lại đi .

Anh Cung vừa dứt lời thì hương quân Thìn đồng dặc ra lệnh :

- Trói thúc kẻo nó lại .

Gọn gù lạnh lẽo tháo cuộn dây trên đầu cây tầm vong của người đứng bên cạnh , rồi đem trói thúc kẻo hai cánh tay anh Cung lại . Anh Cung vẫn đứng yên lặng với nét mặt lạnh như đồng, không giãy giụa, không kêu than .

Hương quân Thìn làm oai nắm lấy ngực áo của anh Cung, cái áo đã bám nhiều lớp đất cát lâu ngày; thầy giật qua , giật lại:

- Chính mày cầm dao chém chết vợ mày phải hôn?

Anh Cung liếc nhìn mộ vợ :

- Tự này giờ tôi đã khóc kể với vợ tôi, mấy người cũng đã nghe hết rồi.

Mấy người cứ coi đó như là lời tự thú của tôi, khỏi phải hỏi thêm gì nữa hết .

Hương quân Thìn đưa mắt qua đám tráng đinh hát hàm :

- Dắt nó về nhà việc .

Ai nấy đều đứng chết trơ như đang san sẻ nỗi niềm của anh Cung , như cũng đau xót cho hoàn cảnh của anh Cung , chỉ có mình tên Gọn gù xông ra nắm cánh tay anh Cung kéo đi .

Anh Cung ghi lại, nhìn hương quân Thìn bằng tia mắt van lơn :

- Khoan ! Trước khi tôi ra chịu tội, tôi xin mấy người một điều này...

Hương quân Thìn gằn hỏi :

- Muốn gì nữa mậy ?

Anh Cung đổi giọng với quân Thìn:

- Thầy bầy ! Thầy có biết con Nương của tôi bây giờ ở đâu hay không ? Ai nuôi nấng nó ? Tôi xin thầy vui lòng cho tôi thấy mặt con tôi lần chót, rồi dầu cho tôi phải chịu án chung thân khổ sai, hay tử hình, tôi cũng vui lòng nhắm mắt .

Hương quân Thìn hỏi gạn :

- Mày muốn thăm con mày hả ?

Anh Cung gật gật đầu như muốn lạy :

- Trăm lạy thầy, ngàn lạy thầy ! Tôi không còn mong muốn gì hơn là được gặp mặt con tôi, bỗng ẵm con tôi một chút thôi. Xin thầy xót thương dùm

tình cảnh của tôi, vì ai mà vợ chồng, cha con tôi phải ly tan như vậy !
Thấy hai giọt nước mắt của anh Cung chảy dọc xuống má, hương quân Thìn cũng phải xúc động . Thầy chớp mắt :

- Con của mày, đã có người nuôi nấng đàn ông .

Nghe hương quân Thìn nói đến đó , ánh mắt anh Cung bỗng rực sáng , sáng hơn tia sáng của chiếc đèn bầm luôn luôn soi thẳng vào mặt anh . Anh liền chận hỏi :

- Ai nuôi con tôi vậy , thầy bảo ?

Lời của hương quân Thìn cũng trở dịu :

- Tao thấy ông sáu Long bỗng ảm nó, có lẽ là vợ chồng Tư Luông nuôi nó.

Anh Cung liền thúc hỏi :

- Thầy đưa tôi qua nhà ông sáu Long đi thầy. Tôi nhớ con tôi nôn ruột, nôn gan ...

Hương quân Thìn liền tắt đèn bầm, vừa ra lệnh :

- Gọn gù, Dắt thằng Cung đi trước .

Nãy giờ chờ đợi có bao nhiêu đó, nên khi nghe hương quân bảo vậy. Gọn gù liền kéo lôi anh Cung tuông bờ, tuông bụi. Anh Cung đang sốt ruột muốn thấy mặt con nên anh chẳng hề mở miệng than van lời nào hết .

Ra khỏi vườn rậm, hương quân Thìn dặn Gọn gù :

- Tao giao nó cho mày à, nghe Gọn gù. Nếu mày để thằng Cung chạy thoát thì mày phải thế ...

Anh Cung ngoảnh lại :

- Thử thầy mở trói cho tôi, tôi cũng không chạy nữa thầy bảo à. Nếu tôi muốn thoát thân thì khi nãy không để gì thầy trói tôi như vậy. Tôi có còn ham sống nữa đâu mà phải chạy trốn đi đâu .

Gọn gù dắt anh Cung đi trước, hương quân Thìn và đám tráng đinh lúp xúp theo sau mà không muốn kịp. Ánh đèn nhà ông sáu Long vừa hiện lên trước mặt. Anh Cung càng rảo bước như chạy, không để Gọn gù phải lôi kéo.

Vừa đến sân nhà, anh Cung liền cất tiếng gọi lớn :

- Bác sáu ơi ! Bác sáu ! Con Nương ngủ hay thức đó , bác ?

Trong nhà, ông sáu Long và vợ chồng Tư Luông đều rộ lên khi nghe tiếng gọi.

Giọng ông sáu thanh thốt :

- Ai ? Tiếng ai in thằng hai Cung vậy bây ?

- Thằng Cung !

- Rõ ràng tiếng chú hai Cung .

Anh Cung vụt kéo Gọn gù chạy :

- Tôi, tôi là thằng Cung đây nè.

Cánh cửa lá chằm kéo vệt qua một bên và giữa vệt sáng ngầu đỏ của ngọn

đèn dầu, bóng của ông sáu Long hiện ra với giọng kinh ngạc:

- Trời đất ! thằng Cung về ! Ủa ! Còn ai đi lố nhố đằng sau nữa ?

Vợ chồng Tư Luông định chạy ra sân, nhưng chùng thấy có một đám đông đi theo anh Cung, hai vợ chồng liền khựng lại trước thềm . Dường như vợ chồng Tư Luông đã đoán hiểu vụ gì rồi nên không dám hỏi gì với anh Cung hết.

Hương quản Thìn quét ánh đèn bấm qua sân , đoạn lớn tiếng bảo đám đình:

- Một mình Gọn gù đi theo thằng Cung thôi . Còn bao nhiêu đứng lại ngoài sân đây , đừng đứng chum nhum một chỗ, bao vòng lại đi . Coi chừng nghe chưa.

Dứt lời, hương quản Thìn theo anh Cung bước thẳng vào nhà ông sáu Long . Anh Cung dừng lại giữa vợ chồng Tư Luông và ông sáu Long đang há hốc mồm .

Anh đảo mắt tìm quanh nhà :

- Con Nương có ở đây hôn , anh tư, chị Tư ?

Chị Luông nhẹ gật và đỡ lời chồng, bằng giọng nghen ngào :

- Có, chú. Ba tôi đem nó về đây từ bữa đó ...

Anh Cung nói nhanh :

- Nó đâu ? Chị đem nó ra cho tôi thấy mặt nó một chút .

- Nó mới ngủ, để tôi vô ẵm nó ra.

Vừa nói chị Luông vừa chạy vô buồng. Tất cả mọi người đang chờ đợi chứng kiến một tấn bi kịch thứ hai của cái xã hội ngập tràn nước mắt này, mà chẳng ai buồn chào hỏi ai hết. Chỉ có mình hương quản Thìn là còn giữ được chút thản nhiên. Ngoài ra , ai cũng ứa lệ nuốt nấc nghẹn

Anh Cung tiến lại gần cửa buồng. Chợt thấy đôi tay anh Cung còn bị trói , hương quản Thìn liền bảo Gọn gù :

- Gọn ! Mở trói cho thằng Cung đi Gọn .

Gọn gù hấp tấp mở trói cho anh Cung, trong lúc chị Luông vừa ẵm con Nương đi ra. Con Nương còn ngây ngủ, nên bị ánh đèn chói nên nheo mắt, rút đầu vào ngực chị Luông.

Chị Luông mếu máo :

- Ba con ... kìa con ...

Anh Cung thốt lên tiếng tha thiết gọi con mà nghe như tiếng nấc thoát ra từ niền đau cực điểm của anh :

- Nương ... !

Như nhận ra giọng nói của cha, con Nương liền ngoảnh nhìn anh Cung, rồi bỏ tay đòi ẵm.

Anh Cung đưa tay ẵm con, Đoạn anh ôm chặt nó rồi bật khóc nức nở :

- Con ơi ... ! Ba đây nè con !

Thấy cha khóc, con Nương ngơ ngác một hồi rồi cũng òa khóc theo khiến

cho tất cả những người hiện diện chứng kiến cảnh đau lòng đó phải xúc động hít mũi, lau nước mắt. Cho đến hương quân Thìn mà còn phải ứa lệ. Đường như hương quân Thìn hơi hối hận về việc làm của ông, nên ông quát Gọn gù đang đứng xó rợ bên lưng anh Cung :

- Gọn gù !

Gù giật mình quay phắt lại :

- Dạ , chi đó thầy bầy ?

Hương quân Thìn xua tay :

- Mày đi ra ngoài chơi .

Đoạn thầy bảo sang anh Cung :

- Hai Cung à ! Mày ráng cầm nước mắt, đừng khóc nữa. Mày khóc rồi con mày nó khóc theo tội nghiệp. Mày ngồi xuống ván đó đi .

Anh Cung nghe lời hương quân Thìn, ghé ngồi nơi cạnh ván, nhưng hai cha con vẫn còn ôm nhau mà khóc ròng, anh chẳng nói được lời nào nữa.

Vợ chồng tư Luông khóc, còn ông sáu Long thì thỉnh thoảng quay mặt vào bóng tối quệt nước mắt, trông như trong nhà vừa có người mới chết.

Hương quân Thìn đưa mắt nhìn ông sáu Long. Ông sáu Long nhìn ông quân Thìn như oán hận Quân Thìn lắc đầu rồi thở dài buông tiếng ứ hự !

Ông sáu Long kể tai hương quân Thìn hỏi nhỏ :

- Thầy bắt được thằng Cung ở đâu vậy ?

Hương quân Thìn thì thầm :

- Ngoài mã vợ nó .

Ông sáu Long bắn khoăn chớp mắt :

- Bắt hồi nào ?

- Mới đây nè .

- Ai báo cho thầy biết ?

Hương quân Thìn úp mở :

- tôi nghe người ta đồn ... , tôi nghi ...

Nghe hương quân Thìn nói vậy, ông sáu Long cúi đầu thở dài :

- Trời có thấu , hồi trời !

Hương quân Thìn phân bua :

- Vì phận sự tôi phải thi hành, chớ tôi có muốn tìm kiếm bắt bớ thằng

Cung làm chi .

Hương quân Thìn vừa dứt câu thì anh Cung nén tiếng bi ai, hỏi sang hương quân Thìn :

- Thầy còn cho tôi ẵm con tôi được bao lâu nữa, thầy bầy ?

Hương quân Thìn đáp nhanh :

- Tùy ý mày . Mày muốn nói gì với con mày, với anh em ở đây, thì mày cứ nói đi .

Anh Cung kéo chéo áo con Nương lên lau nước mắt cho con, vừa vỗ về :

- Thôi con, nín đi con.

Và anh hôn lên tóc con Nương, anh mượn cơ hội đó để chạm nhẹ lên tóc con thơ:

- Con ơi ! Con có biết má con ở đâu hay không con ? Ba đã giết má con rồi . Con biết gì không ?

Anh Cung nói đến đó thì rống khóc lên mà anh tưởng chừng như máu của anh bắt đầu trào ra ra khéo mắt. Anh kể tiếp :

- Con ơi ! Nương ơi ! Vì ai ? Vì ai mà con mất mẹ ? Vì ai mà ba một nơi, con một ngã...? Chắc ba phải chết con ơi ! Ba phải chết theo má con, con ơi!

Tư Luông bước lại nắm vai anh Cung lay lay :

- Cung ! Hai Cung ! Thôi mày dần đi , đừng kể lể nữa. Trời phật sẽ che chở cho người hiền lành. Mày không nói ra thì ai cũng hiểu thấu cái hoàn cảnh nát lòng của mày rồi . Thôi ,nghe lời tao, mày nín đi . Nín đi để tao hỏi chuyện mày một chút .

Anh Cung ngồi xếp bằng trên ván , bỏ con Nương ngồi trong lòng , đoạn anh đưa cánh tay bên này , đưa cánh tay bên kia gạt nước mắt :

- Cũng bởi tôi không nghe lời anh Tư .

Tư Luông bắt cái ghế đầu ngồi ngay trước mặt anh Cung , đoạn hỏi :

- Thì tao đã tính cho mày ... như vậy, mọi việc kể như yên ổn rồi, mà sao mắc chứng gì nửa đêm mày lại lấy xuống, lên tao tốc về bên này cho có cơ sự ?

Anh Cung xoa lưng con Nương , vừa đáp :

- Vì ... tôi quá thương vợ tôi .

Tư Luông nhăn mặt :

- Mày còn biết thương vợ mày mà sao mày nở xử nó ... bằng cách tàn nhẫn như vậy ?

Thình lình, tiếng khóc của anh Cung tắt bật và anh rít răng :

- Cũng vì thằng hiệu. Tôi tính chém thằng Hiệu bay đầu, mà rồi nó vượt khỏi, để cho vợ tôi phải lãnh lấy lưỡi dao ... , chứ không phải tôi quyết chém vợ tôi .

Anh Cung quay sang hương quán Thìn và tiếp :

- Thầy bầy ! Đây cũng như là lời cung khai của tôi à thầy . Thầy bắt mình tôi cũng chưa đủ. Thầy phải bắt cho được thằng chủ ấp Hiệu nữa mới được. Chính nó đã làm cho gia đình tôi tan nát. Tôi chỉ nói vậy ..., mà chắc thầy hiểu ... ?

Hương quán Thìn khẽ gật :

- Tao biết chứ. Bây giờ làng xã đang truy tầm để chợ đầu thằng Hiệu. Không biết cả nữa tháng nay nó trốn chui, trốn nhủi ở đâu mà tìm chưa ra.

Tư Luông tắc lưỡi :

- Phải chi mày nghe lời tao, với mày nguôi tánh một chút, thì chắc bữa nay là mày đã dọn qua bên còn xong xuôi hết rồi, đâu có chuyện gì xảy ra .

Anh Cung hạ thấp giọng :

- Khi mà tôi biết ăn năn, thì vợ tôi đã nhắm mắt xuôi tay. Bây giờ, tôi không muốn sống chút nào hết anh Tư à . Đêm nay, chắc là đêm chót, tôi ghé đây thăm bác sáu với vợ chồng anh, sau là tôi gửi gắm con Nương cho anh chị ..., tôi theo... vợ tôi ...

Lời anh Cung nghẹn ngào, rồi tắt lịm trong cổ.

Chị Tư Luông bước lại trước đầu ván và miệng chị méo xệch , khuyên anh Cung :

- Thôi chú à ! Bề nào thì thím hai cũng đã mất rồi. Số phần của chú thím chỉ có bao nhiêu đó mà thôi. Chú khóc lóc lắm, thím hai cũng không sống lại được. Chú cũng đừng nghĩ tầm bậy tầm bạ ...

Anh Cung cương quyết:

-Tôi nói thiệt à, chị Tư. Tôi nhứt định tự tử chết theo vợ tôi à chị .

Chị Luông giảng giải :

- Tôi nói mà nghe, nếu chú nhứt quyết tự vận, chết theo thím thì được rồi, nhưng còn con Nương ... chú phải thương con Nương chớ. Chú bỏ con Nương lại bơ vơ, tội nghiệp nó .

Anh Cung vẫn còn khư khư giữ ý định :

- Tôi sống sao được, sao yên mà sống , chị tư. Sống mà tôi đứng đâu, ngồi đâu, cũng thấy vợ tôi hiện về, tiếng oán than của vợ tôi lúc nào cũng văng vẳng bên tai tôi, tôi đâu có chịu đựng nổi. Thà là tôi chết, đừng tôi được gặp mặt vợ tôi... Anh chị thương tôi, anh chị cho tôi gửi gắm con Nương. Ngày sau, nó lớn lên, nó sẽ đền đáp công ơn dưỡng dục của anh chị . Còn tôi, tôi nguyện đầu thai lên làm trâu ngựa để trả chút ơn sâu , nghĩa nặng đó.

Anh Cung còn muốn nói nữa, nhưng bị chị Tư Luông chặn ngang:

-Dù cho chú không nói tiếng gửi gắm, vợ chồng tôi cũng phải bảo bọc nó, cũng phải nuôi dưỡng nó như con ruột. Nhưng mà chú phải biết rằng , vợ chồng tôi còn sống ngày nào thì nuôi dưỡng con Nương ngày đó . Rủi mà hai đứa tôi có theo ông , theo bà , con người ta sống nay chết mai mà chú, chừng đó biết có ai bảo bọc cho con Nương no ấm hay không? Hay là nó phải đói, phải rách, lang thang như ăn mày? Như vậy thì tội nghiệp cho nó biết bao nhiêu .

Đến đây, tư Luông xen thêm :

- Đó, mày nghe chị tư mày nói nãy giờ đó, rồi mày phải xét cho rộng, nghĩ cho xa, khi mà máu mủ của mày chỉ còn có một mình con Nương đó.

Anh Cung ngồi rung rung nước mắt mà chết lặng, chẳng thốt được lời nào cả, Bàn tay anh luôn luôn xoa đều trên lưng con Nương làm nó thiếp ngủ tự lúc nào cũng không ai hay.

Tư Luông đổi giọng rần rỏi tiếp :

- Mà y mà tự tử cũng bằng mà y giết luôn con Nương đó .

Anh Cung đưa mắt về phía hương quán Thìn :

- Tôi sống, tôi cũng lìa xa con tôi .

Tư Luông hỏi nhanh :

- Sao vậy ?

Anh Cung đáp như thăm oán trách ai :

- Anh quên rằng tôi sắp xỏ chân vào còng hay sao? Thứ nhất là tôi phải lãnh án tử hình. Thứ hai là người ta đẩy tôi biệt xứ .

Tư Luông tìm lời trấn an:

- Thì để coi quan trên xử làm sao.

Anh Cung cố nén một tiếng nấc cho chìm trở vào cổ họng , đoạn buông tiếng nã nê:

- Còn coi gì nữa? Còn coi người ta đem cái thang sắt nhọn này ra mà chém ... bởi vậy, tự nãy giờ tôi đã nói gì với bác sáu , với anh chị, anh chị coi như là những lời trấn an của tôi.

Chị tư Luông cứ để cho nước mắt, nước mũi tèm lem, chị nói nhanh:

- Đừng nói tầm xàm, chú hai ! gì mà trời trần.

Anh Cung cúi xuống cong tròn cái lưng để tạo hơi ấm trong vòng tay ôm chặt con Nương và anh lại nức nở như lúc nãy :

- Tôi trời đó à, anh tư, chị tư. Trời ơi ... là trời ! Trời có biết cho tôi hay không? Tôi chỉ còn gần gũi con tôi , còn ôm ấp con tôi một chút nữa mà thôiRồi cha con tôi phải chia lìa suốt đời ...

Anh áp má vào má con Nương và kể lể tiếp :

- Nương ơi ...! Con ơi ... ! Con lớn lên , con không biết má con là ai, con không biết cha con ở phương trời nào Ba không còn được nghe tiếng nói, tiếng cười của con... Khi con ốm mình sốt mảy, ba không được biết Con ơi ...! Nương ơi ...! Sao con không thử dậy kêu bập bẹ mấy tiếng ... ba ba cho ba được nghe một lần chót đi con

Tiếng khóc kể thảm thiết của anh cung khiến cho mọi người đang chứng kiến cùng khóc ò lên một lần nữa. Cho đến Gọn gù mà cũng không cầm được giọt lệ. Gọn gù còn bước lại thì thăm phân bua với ông sáu Long:

- Từ hồi tôi có trí khôn tới bây giờ, tui chưa biết khóc là gì hết bác , mà rồi bữa nay tui phải khóc đây thì bác biết....

Ông sáu Long khẽ gật :

- Thấy tình cảnh của thằng Cung, ai cũng phải tím ruột bầm gan hết chú Gọn à .

- Gọn gù liếc sang hương quán Thìn, đoạn tỏ ra hối hận :

- Phải chi tui mà biết trước như vậy, thì tui hù thằng cha hương quán một cái là biệt giờ thằng chả dám ra rình ngoài mã vợ hai Cung. Hồng biết ai đi

mạch với thằng chả , thiệt là ác.

Ông sáu Long thở dài và kể bên tai Gọn gù :

- Ói ! Phận sự của ông thì ông thẳng tay thi hành, mình trách sao được chú ơi !

Anh Cung khóc kể mặc anh Cung, con Nương cứ nằm khoanh tròn trong lòng cha mà ngủ ngon lành. Nó biết gì đâu, nó có hay gì đâu . Với cái đầu còn mềm mủ ác đó, trời chưa cho nó trí khôn để tìm hiểu mọi sự việc xảy ra chung quanh nó.

Khóc kể một lúc chán, anh Cung ngẩng đầu lên nhìn hương quân Thìn van lon :

- Thầy bảy vui lòng cho phép tui được ẵm bồng con tôi một chút nữa thôi, nghe thầy bảy .

Hương quân Thìn quay mặt đi hướng khác như không dám nhìn vào đôi mắt sầu thảm anh Cung nữa :

- Thì mày muốn ngồi với con mày tới chừng nào thì ngồi, tao đâu có cấm cản gì .

Anh Cung sang hỏi chị Luông :

- Quần áo của con Nương, chị có đem dùm về bên đây đủ hôn chị tư ?

Chị tư Luông gật :

- Có hết, có quần áo của chú nữa . Để lát nữa tôi gói lại cho chú đem theo thay bận . Còn đồ đạc của má con Nương thì tôi để lại cho người ta liệm hết rồi .

- Từ hôm đó tới nay, con Nương nó có ẵm đầu hôn chị ?

- Hồng có. mấy đêm đầu về đây, nó hơi cần nhằn lúc đầu hôm một chút rồi cũng ngủ. Nó dễ lắm . Thấy tội nghiệp hết sức .

Anh Cung chép miệng :

- Hồi nào tới giờ , chị không có con nít, chị được rảnh tay, rảnh chun, chị đi làm lụng việc này , việc nọ còn được. Bây giờ , tôi gửi con Nương cho chị, tôi biết nó làm mất công ăn , việc làm của chị nhiều lắm . Nhưng không gửi nó cho anh chị thì còn biết gửi nó cho ai đây. Nội ngoại nó không còn , bà con hai bên có mà cũng như không , họ thấy mình nghèo khổ, họ không dám nhìn bà con.

Chị Tư Luông nói :

- Ói, Có gì đâu mà mất công ăn , việc làm . Khi nào tôi có phụ ruộng rẫy với anh Tư chú, thì tôi gởi nó cho Ba tôi, Ba tôi cũng thương con Nương lắm . Ở nhà , ông bồng, ông cõng nó suốt ngày , nên con Nương đã mến ông rồi.

Câu chuyện đến đây, bỗng ngoài sân có tiếng thúc giục :

- Thôi , đi thầy bảy ơi. Khuya rồi ...

Hương quân Thìn ngóng cổ nói với ra :

- Khoan, Đợi một chút mây .
 Anh Cung vội vàng tuột xuống đất :
 - Vậy là xong, thầy bầy cho người trói tôi lại dắt về nhà việc . Thầy cho tôi thăm con tôi một chút như vậy là tôi mãn nguyện rồi. Tôi không muốn ngồi lâu mà bắt anh em phải chờ chực lâu .
 Hương quán Thìn khoa tay :
 - Không, không mày cứ ngồi nói chuyện đi mà, Chừng nào tao hô đi là đi .

Anh Cung nhìn thầy hương quán bằng ánh mắt biết ơn :
 - Thầy bầy thương tôi, tôi đội ơn thầy bầy. Nhưng tôi thấy ngồi lâu chỉ thêm bận bịu
 Nói đoạn, anh Cung kéo vạt áo lau nước mắt và hôn con Nương khắp mặt mày , tay chân, vừa nói như dặn dò :
 - Ba đi ... , con ở lại với bác Tư và ông sáu , nghe con. Ông sáu cũng như ông nội của con, còn bác Tư cũng như ba má của con . Nếu đến ngày con lớn khôn rồi mà ba không trở về, thì con cũng đừng tìm hiểu cha mẹ đẻ con ở đâu, thêm đau lòng cho con, nghe con. Ngày sau, con phải làm lụng để nuôi lại ông Nội với ba má con đây, để đền đáp công ơn dưỡng dục con nên người , nghe con .
 Con Nương, vẫn say sưa nhủ trong vòng tay ấm áp của người cha bất hạnh sắp đi vào ngõ cụt, tối tăm của cuộc đời. Dù nó có thức đi nữa, nó nào có hiểu cha nó đang nói với nó những gì.
 Cùng lúc đó, những con người đã từng san sẻ nỗi niềm với anh Cung , họ lại ngoảnh mặt vào bóng tối như không còn đủ cam đảm chứng kiến phút chia ly của cha con anh Cung ...
 Ông sáu Long nghiêng đầu gần bên tai hương quán Thìn nói thì thầm :
 - Thầy bầy ! Có thể nào thầy chăm chế cho thằng Cung được hay không , thầy bầy ? Thấy tình cảnh của nó, tôi phải đứt ruột , đứt gan vậy, thầy à.
 Hương quán Thìn tắc lưỡi, lắc đầu :
 - Tôi đâu có quyền hạn gì mà chăm chế cho thằng Cung. Phận sự của tôi là tôi phải thi hành , còn việc xét xử là do quan trên. Nhưng xin bác cứ yên lòng, chừng lập "" ăng kết "" , tôi sẽ tìm cách che chở cho nó được nhẹ tội.
 Nghe quán Thìn nói vậy, ông sáu Long nói nhanh:
 - Thầy nhớ, ghen thầy bầy. Thầy che chở cho nó được nhẹ tội thì tôi đội ơn thầy lắm. Thầy coi đó, cũng tại thằng cha chủ ấp Hiệu phá gia cang của nó mà ngày nay cha con chia lìa. Thiệt là không có gì đau lòng cho bằng .
 Hương quán Thìn phân bua:
 - Như bác đã thấy, tự này giờ tôi cũng phải khóc theo thằng hai Cung. Tôi thương nó lắm chớ, mà không biết làm sao thả nó ra. Còn thằng Hiệu, không thể nào nó thoát khỏi tay tôi đâu bác. Trời cao có mắt mà .

Cả ông sáu Long và hương quản Thìn đều trở lại im lặng để nghe anh Cung thốt những lời từ biệt.

Lòng thương con, anh Cung thấy hôn hít đến bao nhiêu cũng không vừa, anh đành bút ruột để ra đi chớ không thể đứng lại mãi được. Anh ẵm con Nương ngập ngừng bước tới trước mặt chị Tư Luông đoạn trao con Nương cho chị :

- Tôi không còn biết nói sao nữa. Bây giờ, tôi phải đi Tôi xin gửi con Nương lại cho anh chị và bác sáu, xin anh chị thương nó

Đường như anh Cung còn muốn nói nữa, nhưng lời anh bị tắt nghẽn tại đó. Anh quay lại nói với hương quản Thìn :

- Thầy bầy ! Thầy cho người trói tôi lại đi, thầy bầy .

Anh Cung vừa dứt lời, Gọn gù đã cầm dây nhảy vào. Gọn gù định mở cuộn dây trói anh Cung lại, nhưng hương quản Thìn nạt dội :

- Ai sai mày đó Gọn? Tao có biểu mày hôn ?

Anh Cung liền đỡ lời cho Gọn gù :

- Thầy nên để cho anh Gọn trói tôi. Thầy thương tôi, tôi biết Nhưng tôi là người có tội , tội sát non, thầy không nên thả lỏng tôi như vậy, rồi e có người nghĩ không tốt về thầy.

Hương quản Thìn làm thinh, không nói sao hết .

Thấy vậy, anh Cung liền chìa hai tay ra trước mặt Gọn gù :

- Anh cứ trói tôi đi.

Gọn gù không dám trói, gù đưa mắt nhìn sang hương quản Thìn như chờ lệnh mới dám thi hành.

Anh Cung giục :

- Gọn gù, Trói đi chớ .

Gọn gù bối rối, chưa biết phải nghe ai. Gọn nheo mắt hỏi nhỏ :

- Sao đây , thầy bầy ?

Hương quản Thìn bước tới trước mặt anh Cung và bảo khề bên tai Gọn gù :

- Trói lấy có thôi mày .

Gọn gù nghe lời hương quản Thìn, Gọn quấn dây qua hai cườm tay anh Cung mấy vòng cho có hình thức, rồi vắt mỗi, chớ không thêm cột, mà cũng không phải trói thúc kè như lúc nãy.

Anh Cung bảo Gọn :

- Buộc chặt lại chớ, đi một hồi nó sút ra à .

Gọn gạt ngang :

- Kệ ! Thầy bầy biểu trói lấy có thôi mà .

Hương quản Thìn bảo Gọn:

- Buộc sơ hai mối dây lại, cho nó đừng sút dây thôi .

Gọn gù riu riu vâng lệnh hương quản Thìn . Trong lúc anh Cung sắp chào mọi người , thì chị Luông ôm ra một gói đồ bọc ngoài bằng cái khăn vắn,

đem lại trao cho anh Cung và lời chị lúc nào cũng nhen ngào :

- Chú đem theo thay bạn ... Bộ đồ trong mình đã dơ quá rồi ...

Anh Cung lắc đầu một cách chán chường :

- Thôi, kệ nó, chị . Ôm quần áo theo chị ?
- Chú tính bạn miết một bộ cho lên nước hay sao ? Cầm theo đi chú .

Giọng anh Cung như hàm chút ần ức :

- Đem theo mất công. Có người khám thì người ta phát quần áo của tù cho mình bạn, lo gì .

Anh Cung quay lưng :

- Thôi, bác sáu, anh Tư, chị Tư ở lại mạnh giỏi, tôi đi ...

Dứt lời, anh Cung cúi mặt bước thẳng ra thềm giữa những tia mắt tiễn đưa nhòa lệ .

Ông sáu Long và hai vợ chồng tư Luông đều bước theo sau anh Cung. Đôi má hóp của ông sáu Long phều phào :

- Ở nhà, tao cầu trời khấn phật cho mày tai qua nạn khỏi ...

Vợ chồng Tư Luông tiếp theo :

- Chú đi ... mạnh giỏi, nghe chú hai .

- Mày đừng buồn, đừng lo gì hết nhen Cung. Thế nào trời cũng che chở cho người mắc họa. Mai, mốt tao với chị tư mày ẵm con Nương đi thăm mày .

Long Đông

Chương 6

Thấy vợ vừa về tới nhà, Tư Luông liền buông cuộc chạy vào hỏi dồn :

- Sao, mình? Bộ mình không gặp thằng hai Cung hay sao mà giỏ đồ ăn còn nguyên vậy .

Ông sáu Long ở nhà dưới cũng chạy lên hỏi con dâu:

- Hương quán Thìn còn giam thằng Cung ngoài làng hôn con?

Chị Luông thả con Nương ngồi xuống ván, đặt cái giỏ xách dưới chân bò, rồi tự nhiên đôi mắt chị rướm lệ ; chị lắc đầu thiểu não :

- Không gặp được chú hai ...

Nói đến đó, chị muốn mếu máo nên làm thỉnh .

Tư Luông đứng phủi tay đất , vừa sốt ruột :

- Sao lại không gặp ?

Ông sáu Long cũng nóng nảy :

- Người ta không cho con vô thăm thằng hai Cung hay sao mà con không gặp nó ?

Chị Luông ghé ngồi bên cạnh con Nương , thở dài thường thượt :

- Làng giải chú xuống quận hồi trưa này rồi .

Tư Luông thanh thốt :

- Ủa ! Sao mới đây mà giải đi xuống quận rồi? Có phải giải đi thiệt hay không, hay là họ không muốn cho mình thăm .

Chị Luông đáp :

- Ai biết ... Người ta nói vậy thì tôi hay vậy .

Tư Luông hỏi gạn :

- Mình hỏi ai mà người ta nói giải hai Cung đi rồi ?

- Tôi gặp hương hào Thông, tôi hỏi hương hào Thông .

- Mình không gặp hương quán Thìn hay sao?

- Không. Tôi không thấy ông ở đâu, tôi cũng không dám hỏi .

Ông sáu Long xen vào:

- Cai điệu này chắc giải đi thiệt rồi, hương quán Thìn phải đi theo xuống quận rồi đó. Thằng hương hào Thông nó tử tế lắm, không phải nó làm khó dễ gì mình đâu.

Tư Luông ngồi bẹp xuống đất, vòng tay bó gối, lẩm bầm :

- Bây giờ mới biết làm sao đây? Nó bị giải xuống quận rồi thì việc vô thăm viếng lại càng khó khăn hơn nữa, chớ không phải dễ dàng như ở làng xã.

Cả ba người đều lặng thỉnh ra dáng suy tính ghê lắm. Một lúc sau, tư Luông tắc lưỡi than thở:

- Thiệt là khổ hết sức. Phải khi trước khi giải đi, hương quản Thìn sai ai đó, chạy lại cho mình hay, đăng mình đi theo cho biết chỗ giam cầm rồi đem đồ ăn vô cho nó.

Ông sáu Long nói :

- Hề giải nó xuống quận thì nó bị giam ở dưới chớ đâu .

Chị Luông vọt miệng :

- Hay là để sáng mai tôi ẵm con Nương đi nữa, ghen mình ?

Tư Luông xoáy mắt nhìn vợ :

- Mình đi xuống quận hả?

- Ừ .

- Mình biết quận ở chỗ nào hay sao?

Chị Luông đáp :

- Tôi đâu có biết.

- Vậy rồi còn phải lần quần cả ngày nữa, mà chưa chắc gì gặp được thằng hai Cung.

Chị Luông giảng giải :

- Thì ... Tôi đi theo xe xuống Bến tre, rồi hỏi thăm người ta .Đường đi ở trong miệng mình mà, lo gì .

Tư Luông ra dáng suy tính một lúc, đoạn gật đầu cương quyết :

-Mai tôi đi với mình mới được .

hỏi nhanh :

- Mai mình có kẹt công việc gì hay không ?

- Dẫu có cũng phải đình lại đó . Thế nào tôi cũng phải đi thăm thằng Cung , để tôi không đi rồi nó buồn , tội nghiệp.

Ông sáu Long gật đầu tán đồng :

- Ừ, mai mày đi với vợ mày đi, rồi ít bữa nữa tới phiên tao đi. Còn mấy vòng mì cứ bỏ đó, tao ở nhà , tao giở cho .

Tính toán việc đi thăm anh Cung xong , chị Luông cúi xuống xách cái giỏ đem lên ván, giở lớp lá dầy bên trên, đoạn sắp ra ván từng gói, từng bọc , vừa phân bua với chồng :

- Công xách đi rồi xách về. Tôi bó cái mớ cơm nhồi thiệt là ngon mà chú hai chẳng ăn được miếng nào. Mấy món này, bây giờ mình phải đem ra ăn, chớ đâu có để mai được.

Ông sáu Long bảo :

- Sáng mai, con dậy sớm, nấu gạo mới, nhồi cái khác đem cho thằng Cung . Tội nghiệp nó, đồ ăn , đồ uống trong khám, nó đâu có nuốt nổi. Nó ngồi ở trống, nó cũng trông đợi mình lắm.

Tư Luông chép miệng và thốt những lời chìm sâu vào buồn thảm :

- Mới hồi nào anh em còn đi làm chung với nhau hằng ngày , chia sớt với nhau từng miếng cơm , chén nước ... Bây giờ , mỗi đứa một nơi, đứa ngồi

ngoài thờ dài, than vắn , đũa nằm trong khám khóc lễ vợ con...

Tư Luông ứa nước mắt nói tiếp :

- Nhắc tới thằng Cung chừng nào, tôi còn muốn rơi nước mắt chung nấy. Khi nào hai anh em đi làm rẫy còn, nó cũng nhồi đem theo một mo cơm, nó bắt tôi phải ăn chung cho vui.

Nó còn gấp bỏ vô chén tôi từng miếng cá bóng kho... Nhớ tới bao nhiêu đó mà tôi nó đứt ruột , đứt gan. Biết mấy ngày nay nó cũng thềm cơm nhồi, cá bóng kho, tôi biểu mình làm, xách lên cho nó ăn, mà chẳng tới tay nó được miếng nào !

Chị Luông lẩm bẩm :

- Vái khuất mặt, khuất mày phò hộ cho Chú, xui khiến sao cho người ta giam chú chừng vài ngày , rồi thả chú về ...

Ông sáu Long nhanh miệng :

- Dễ giam vào ngày hôn ! Cái tội của thằng Cung , tao sợ kêu án ... nặng lắm, mà khi nó có mặt ở đây, tao không dám nói đó chứ .

Thế rồi đêm đó, không hiểu trong mình con Nương ra sao mà nó khóc mãi không chịu ngủ. Hết đưa vòng ru hát, lại vác lên vai đi tới, đi lui, chị Luông dỗ dành cách nào nó cũng không nín. Cả nhà cũng phải thức thêm nó .

Thấy vậy, tư Luông bảo vợ :

- Hay là nó đau bụng, đâu mình lấy dầu xức cho nó coi.

Chị Luông nghe lời chồng, lấy dầu thoa bụng, thoa lưng cho con Nương, nhưng rồi nó cũng còn khóc . Càng khuya chừng nào, nó lại càng khóc ngất lên chừng nấy, khiến cho vợ chồng Tư Luông và ông sáu Long phải nóng ruột. Cả ba người phải chuyền tay nhau, bồng ẵm nó mà hát ừ ơ... ví dầu ... Nhà không sản thuốc men, ông sáu Long mới bảo chị Luông lấy gừng với vỏ quít treo nhà bếp lâu năm, đem sắc lấy nước đổ cho con Nương uống. Gừng cay, vỏ quít đắng làm cho con Nương mửa hết cơm cháo trong bụng ra, nó càng khóc dữ hơn, khóc đến mình mẩy ướt mồ hôi như tắm .

Nét lo âu hằn đậm trong nét nhăn nheo trên vầng trán rộng của ông sáu Long. Ông lặng lẽ đi đốt ba cây nhang , ra đứng giữa sân khấn vái lẩm thầm một lúc rất lâu.

Khi ông trở vô nhà, Tư Luông liền hỏi :

- Ba vái gì vậy ?

Ông sáu Long nghiêm nghị đáp:

-Tao vái vợ thằng Cung .

Tư Luông lấy làm ngạc nhiên :

- Sao ba lại vái vợ thằng Cung ?

Ông sáu Long giảng giải :

- Tao sợ vong hồn vợ thằng Cung về đây thăm con Nương , làm cho con

Nương phải khóc hoài như vậy đó, nên tao muốn vái vợ nó coi nó có nín hay không .

Nghe ông sáu Long nói vậy, chị Luông tỏ vẻ tin tưởng :

- Ba nói con mới nhớ Chắc vậy rồi đó ...

Và chị tiếp khẩn vái mà nghe như chị nói chuyện với vợ hai Cung :

- Thím hai ! Thím sống thì khôn, thác thì linh. Tôi biết thím về thăm con Nương rồi đó. Thôi, thím vuốt ve cho con Nương nó nín đi , đừng để nó khóc hoài, nó mệt tội nghiệp ...

Chốc chốc, chị Luông lại lâm râm lại những lời van vái đó, nhưng con Nương vẫn chưa chịu nín. Mãi đến lúc gà trong xóm bắt đầu gáy nó mới lịm dần trên vai chị Luông.

Vợ chồng Tư Luông với ông sáu Long cũng không ngủ lại. Dem con Nương vào giường xong, chị Luông trở ra nhà ngoài, rồi cha con cùng bàn tính quanh câu chuyện bị thương của gia đình anh Cung.

Đến lúc chuông chùa vắng đưa trong đêm khuya, chị Luông lo đi nấu cơm nhồi, bó thành đòn để sáng đem cho anh Cung.

Mờ sáng, phần Tư Luông thì xách giỏ đồ ăn, còn chị Luông ẵm con Nương , vợ chồng lên lộ Chùa đón xe ra ngã tư, rồi từ ngã tư sang xe đi qua Bến tre.

Xuống bến xe, vợ chồng Tư Luông ngỡ ngác, chưa biết phải đi đường nào tới trại giam . Hai vợ chồng đi bộ được một quãng thì Tư Luông dừng lại hỏi thăm người qua lại , kẻ chỉ đi hướng này, người bảo rẽ về hướng khác.

Hai vợ chồng loay hoay mãi cho đến khi mặt trời lên gần ngay đầu mà cũng chưa gặp được anh Cung, chưa thấy quận đường ở đâu cả. Tư Luông tức mình mới đánh bạo chặn hỏi một viên cảnh sát, đang dắt xe đạp đi ngược chiều lại phía anh. Anh co ro, cóm róm :

- Bẩm thầy, xin thầy vui lòng chỉ dùm ... dinh quan quận .

Viên cảnh sát dừng lại nghiêm giọng :

- Ông hỏi dinh quận làm chi vậy?

Tư Luông luống cuống:

- Hồng nói dấu gì thầy, tôi đi thăm một người bà con... ở tù, mà hồi sáng tới giờ đi lần quần hoài kiếm chưa ra .

Viên cảnh sát dựng chiếc xe đạp dựa bờ lề, đoạn nhìn tư Luông từ đầu đến chân :

- Người bà con của ông tội gì mà ở tù ?

Tư Luông ấp úng :

- Thừa ... chém chết ... vợ ...

Viên cảnh sát kêu lên kinh ngạc :

- Trời đất ! Chém vợ chết hả ?

- Dạ ...

Viên cảnh sát hỏi phẫn :

- Tại sao ông đó lại chém vợ ?
- Thừa ... hông biết nữa .
- Ở đâu ?
- Thừa thầy , ở Phú thành .
- Rồi làng xã bên đó mới giải lên quận phải hôn ?

Tưởng đầu viên cảnh sát biết rõ chỗ giam anh Cung , Tư Luông mừng thầm, nên gật đầu lia lịa :

- Dạ, dạ phải. Làng mới giải lên quận hôm qua đây hà. Thầy biết giam ở chỗ nào , thầy làm ơn chỉ dùm.

Viên cảnh sát mỉm cười :

- Nếu ở bên Phú Thành giải đi thì đâu có đưa qua đây, mà ông kiếm cho mất công .

Gương mặt vợ chồng Tư Luông vụt sa sầm. Giọng Tư Luông hàm đầy thất vọng , chan chương :

- Ủa ! Vậy chớ giải đi đâu ?

Viên cảnh sát chỉ tay :

- Tội nhơn của Phú Thành là giải về An Hóa chớ, Hai ông bà đi xe đồ xuống An Hóa mà kiếm chắc gặp .

Nghe viên cảnh sát bảo vậy, hai vợ chồng Tư Luông đứng chết lặng một hồi mới chào viên cảnh sát rồi quay trở lại bên xe . Dọc đường ,Tư Luông hỏi vợ :

- Mình liệu còn đủ tiền đi An Hoá hôn ?

Chị Luông vác con Nương lên vai, đoạn đưa tay mò túi :

- Còn ... dư đủ .

Tư Luông lắc đầu, tắc lưỡi :

- Đi lòng vòng cái kiểu này thì chết cửa tứ rồi ! Tiền bạc xe ăn hết mà không biết gặp được thằng Cung hay không nữa, hay là đi không về rồi .

Thấy chồng năn chí, chị Luông tìm lời an ủi :

- Theo như thầy đội đó nói thì chắc là chú hai ở dưới An Hoá à mình. Tại mình không hỏi cho kỹ trước khi đi nên mới lẩn quẩn.

Tư Luông lầm bầm :

- Mẹ ! từ hồi nào tới giờ mình có tới quan quyền , có tìm thăm tù tội gì đâu mà biết. Mà cũng bậy ! Làng xã nói giải đi rồi mà mình không nhớ hỏi giải đi đâu. Gần hết nửa ngày mà chẳng ra con mẹ gì hết ráo ... !

Chị Luông cau mày :

- Thì ... người ta nói giải xuống quận ...

Tư Luông ngắt lời vợ :

- Quận ... quận ...mà quận nào mới được chớ.

Chị lại đổ lỗi cho chồng :

- Mình là đàn ông, mấy việc đó đáng lẽ mình đi hỏi phải hơn tôi . Hương

hào Thông nói giải xuống quận, là tôi hay vậy, chứ tôi nào có biết ở đây lại có nhiều quận như vậy .

Tư Luông đổ lỗi lại vợ:

- Tại mình mù mờ quá đi .

Chị Luông cười nhạt :

- Tôi mù mờ, còn mình đó thông thạo lắm à .

Tư Luông còn nhăn nhây :

- Đây rồi xuống An Hoá, đi lần quần một hồi nữa tới tối, e cũng chưa gặp được thằng Cung.

Long Đông

Chương 7

Tai họa đưa đến cho gia đình ông sáu Long một cách bất ngờ. Sau khi đi thăm anh Cung trở về nhà, tối lại, cả vợ chồng tư Luông phát bệnh dịch tả. Lúc đầu, ông sáu Long còn cho con trai với dâu ông uống rượu thuốc hạ thổ lâu năm, cùng với cá thừ thuốc nam sẵn có trong nhà. Chừng ông thấy con bệnh không chận đứng được, mà lại càng tăng thêm nặng, ông mới nhờ người hàng xóm đi gọi ban cứu cấp xã đến chữa bệnh cho vợ chồng tư Luông.

Họ đã dùng mọi phương pháp cấp cứu dịch tả theo cổ truyền, nhưng căn bệnh của vợ chồng Tư Luông chẳng thấy giảm được chút nào. Họ cho là vì để bệnh lâu quá nên khó chữa trị.

Đến lúc trời vừa mờ sáng thì vợ chồng Tư Luông xuôi tay nhắm mắt, sau khi để lại cho ông sáu Long mấy lời trời trăn:

- Ba ! Ba cho thằng Cung gọi lại con Nương. Ba nên bảo bọc con Nương đến ngày thằang Cung mãn tù, nghe Ba.

Từ phút bệnh, phát nặng, chị Luông không được gần gũi con Nương, nên trước khi chị tắt hơi thở cuối cùng, chị tức tưởi với ông sáu Long:

- Ba à ! Ba ráng nuôi con Nương dùm cho chú hai Cung nghe Ba.

Thế rồi, ông sáu Long phải vợ vét hết tiền bạc trong nhà, cộng với chút ít của hàng xóm, bà con chung đậu, ông lo gói gém yên mồ mả cho vợ chồng tư Luông.

Quá đau lòng, ông sáu Long gần như người mất trí. Tối ngày, ông cõng con Nương trên vai, hết ra ngồi khóc bên mã vợ chồng Tư Luông, ông lại đi lang thang ngoài vườn mà hát lý nhều ngao.

Mấy lúc ông hát, ông lý như vậy, con bé Nương tưởng là ông đùa giỡn với nó, nó cười ngặt nghẽo. Mà hễ nó cười thì ông cũng cười. Ông cười không phải vì ông tìm thấy niềm vui sướng bên cạnh con Nương, mà chính vì nỗi thống khổ dần vạt nát tâm trí ông.

Thấy thế, hàng xóm cũng xót thương cho hoàn cảnh của ông sáu Long. Đến bữa cơm thì người ta gọi ông đến ăn. Nhưng ông chỉ cần xin rượu uống để tìm quên hơn là ăn. Miễn là con Nương được no lòng thì ông cõng con Nương đi than vắn thở dài với gió với mây !

Rồi trong một đêm nọ, trong lúc ông sáu Long đang ngồi trên ván quạt cho con Nương ngủ, bỗng có một người đàn ông mặc đồ đen với một người đàn bà mặc bộ bà ba trắng bước vào nhà. Ông sáu Long ngạc nhiên vội vàng bỏ chân xuống đất, xoáy mắt nhìn người đàn ông:

- Ủa ! Chú ...

Người đàn ông tươi cười :

- Thừa cậu sáu .

Sau câu chào hỏi của người đàn ông, thiếu phụ cũng bước tới một bước khẽ cúi đầu . Ông sáu Long liền đi lại bàn vận tỏ ngọn đèn lên, vừa mời khách :

- Chú Năm, cô ... ngồi đi.

người đàn ông mà ông sáu Long gọi bằng chú Năm lẹ tay rút chiếc ghế đầu bắc ngay trước mặt thiếu phụ:

- Thím ngồi đi thím .

Thiếu phụ tỏ vẻ ái ngại :

- Dạ được.

- Thím cứ ngồi đi rồi nói chuyện ... với cậu sáu tôi .

Thiếu phụ khép nép ngồi xuống ghế , vừa đưa mắt nhìn sang con Nương đang nằm ngủ mê.

Do sự hiện diện của thiếu phụ, ông sáu Long đoán biết hai người đến đây phải có việc gì quan trọng lắm. Nhưng , ông vẫn thản nhiên mở bì thuốc vắn một điếu

Đợi chờ mãi mà ông không nghe chú Năm giới thiệu thiếu phụ kia là ai hết . Ông buộc lòng hỏi chú Năm :

- Cô đây là ... ?

Kịp hiểu ý ông, chú Năm đón lời:

- Thừa cậu sáu nó là bà con với tôi, tôi ncon nhà cô ,nó con nhà cậu.

Ông sáu Long gật đầu :

- Vậy ha ? vậy mà tôi đâu có biết.

Chú Năm nhanh miệng :

- Bị nó làm ăn ở Sài gòn, lâu lắm nó mới về đây thăm vợ chồng tôi một lần, nên bà con lối xóm ít ai biết nó.

Bây giờ , ông sáu Long mới gượng cười :

- Hai anh em qua đây chơi, hay có chuyện chi hôn?

Chú Năm ngập ngừng :

- Dạ ... cũng có chút chuyện .

Ông sáu Long vội rút bình trà rót ra hai bát, có lẽ trà đã nguội lắm rồi nên không thấy bốc khói. Đoạn ông nhếch môi phân bua :

- Hai anh em uống tạm miếng nước. Uống tạm vậy nghe, vì tôi buồn rầu ... quá nên không có lo trà nước gì hết .

Thiếu phụ nhớn miện cười, nụ cười hàm chút vẻ dè dặt:

- Dạ được, bác để cho con bác sáu.

Ông sáu Long kéo ghế ngồi ngang với chú Năm , rồi bắt đầu gạn hỏi :

- Chuyện gì đó chú?

Chú Năm đưa mắt nhìn thiếu phụ, ra vẻ suy nghĩ một lúc , đoạn hỏi lại ông

sáu Long bằng giọng nghiêm trọng :

- Cậu có nghe tin tức gì về anh hai Cung hôn, cậu sáu ?

Ông sáu Long lắc đầu và rướm nước mắt :

- Vợ chồng thằng Cung chết nay đã đúng cái tuần trăm ngày rồi , là thằng Cung bị giải về quận hơn ba tháng. Từ ngày đó tới nay , tôi không biết người ta giam nó ở đâu mà đi thăm. Nghe mấy ông ngoài làng , nói nó đã bị giải luôn lên Sài gòn lâu rồi .

Chú Năm ngoảnh lại nhìn con Nương và hỏi :

- Bay giờ, cậu phải nuôi con nhỏ của hai Cung ?

Ông sáu Long chép miệng thở dài :

- Chớ giòng họ của thằng Cung còn ai đâu. Vợ chồng thằng Cung không phải ruột thịt gì của tôi, nhưng thấy hoàn cảnh nó như vậy, mình làm ngơ không đành

Chú Năm ra vẻ băn khoăn:

- Cậu ôm con nhỏ đó cậu nuôi. rồi mấy khi cậu đau ốm, cậu làm sao? Cậu già yếu rồi .

Ông sáu Long buông xuôi :

- Thì phải ráng , vậy chớ biết làm sao chú.

Chú Năm lắc đầu:

- Từng tuổi đó mà phải chắt chiu con nít nhỏ cũng khổ lắm .

Ông sáu Long phân bua :

- Phải chi thằng Cung còn bà con gì ở đây, thì tôi đem giao con nhỏ cho giòng họ nó nuôi. Nhưng mà, chú thấy chú cũng biết, bề thế của thằng Cung như vậy, không lẽ mình đem bỏ con nhỏ cho ai bây giờ.

Ông sáu Long chưa nói hết lời, nhưng bị chú Năm nhanh miệng chặn ngang :

- cậu cho người ta nuôi đi .

Ông sáu Long giương tròn mắt , vừa hỏi vặn :

- Đem cho hả ?

Chú Năm liếc sang thiếu phụ và khẽ gật :

- Dạ, ai muốn xin làm con nuôi thì cậu cho nó đi.

Ông sáu Long nói nhanh:

- Đâu có được, chú .

- Bây giờ , cậu đâu còn làm việc gì nặng nề nữa được. Cậu cứ ôm con nhỏ đó , tôi sợ cậu lo cho nó không nổi, rồi nó đói rách, tội nghiệp nó.

Ông sáu Long lắc đầu lia lịa:

- Không được là không được. Đâu phải con Nương là con cháu ruột của tôi mà tôi dám đem cho.

Chú Năm gạn hỏi :

- Cậu sợ thằng Cung làm khó, làm dễ cậu sau này chớ gì ?

Ông sáu Long lặng đi một lúc khá lâu, đoạn nhẹ gật:

- Tôi phải nuôi con Nương dùm nó tới ngày nó mãn tù.

Chú Năm cười nhạt:

- Nó bị đầy bỏ xác luôn ở xứ người chớ đâu có được trở về mà cậu lo . Cái án của nó nặng lắm mà.

Ông sáu Long chớp mắt mấy lượt để xóa tan ngấn lệ đọng trong khóe mắt ông và hạ thấp giọng :

- Dầu nó có bị đầy chung thân , hay nó chết ... đi nữa, tôi cũng không thể bỏ con nó. Tôi đâu có quên được cái đêm nó bị bắt , nó về đây thăm con nó, nó đã khóc lóc hết nước mắt khi nó gởi gắm con Nương cho tôi.

Tia mắt của chú Năm đi dài lên mái tóc hoa râm của ông sáu Long , vừa đổi giọng nghiêm trọng :

- Xin lỗi cậu sáu, tôi nói thí dụ mà nghe, như ngày nào cậu theo ông theo bà, con Nương nó lớn khôn thì không nói gì . Nếu như nó còn nhỏ dại quá, nó phải bơ vơ ...

Nét lo âu chợt hiện rõ trên vàng trắng rộng của ông sáu Long. Ông phóng mắt xuyên bóng đêm như cố tìm trong khoảng tối đó một chút ánh sáng soi nẻo tương lai cho con Nương.

Lặng thinh như vậy lâu lắm, ông mới buông liều :

- Tới đâu hay đó hà chú.

Chú Năm đưa mắt nhìn sang thiếu phụ như thăm hỏi ý kiến của thiếu phụ về một vấn đề gì . Thiếu phụ hội ý chồm người tới một chút , nói nhỏ với chú Năm :

-Anh cứ nói hết cho cậu sáu nghe , coi cậu sáu tính sao.

Đến đây , con Nương giật mình thức giấc quơ tay như tìm ông sáu Long.

Ông vội vàng bước qua ván ngòai quạt dỏ cho nó ngủ lại .

Trong lúc đó chú Năm lắc đầu , thì thầm với thiếu phụ :

- Coi bộ ông không chịu rồi.

Thiếu phụ nhẹ cau mày:

- Mình chưa nói gì hết mà.

- Thì ông đã nhứt quyết như vậy rồi đó. Còn hỏi gì nữa .

Thiếu phụ nhịp nhịp đầu ngón trở xuống mắt bàn :

- Tại anh nói như vậy ông chẳng chịu ... Đâu anh cứ nói chuyện rõ với cậu sáu coi sao. Vì cậu sáu không biết tôi nên tôi không dám nói , anh hỏi dùm tôi đi mà .

Đợi cho ông sáu Long dỗ con Nương xong, chú Năm liền trở lại vấn đề :

- Cậu sáu à ! Tôi muốn thưa với cậu sáu một chuyện ...

Ông sáu Long trở qua ngòai chỗ cũ , xoáy mắt nhìn chú Năm:

- Chi đó, chú?

Thấy chú Năm ra vẻ ái ngại chưa chịu nói, ông sáu Long bảo tiếp :

- Chuyện chi thì chú cứ nói đi mà. Bà con lối xóm chớ phải xa lạ đâu mà chú ngại miệng .

Chú Năm quay lại vấn đề một cách dè dặt :

- Tôi muốn thưa với cậu sáu về ... chuyện con Nương ...

Ông sáu Long kể gật:

- Ô, chú nói tới đi .

Chú Năm nhẹ hất hàm sang thiếu phụ và thốt câu úp mở :

-Con em tôi đây, nó không có con, nó muốn ...

Chú Năm lại bỏ lửng câu nói tại đó .Ông sáu Long chẳng còn gì phải ngạc nhiên về cử chỉ của hai người khách và ông cũng đoán hiểu chú Năm định nói gì rồi , nên ông đỡ lời:

- Muốn xin con Nương làm con nuôi , phải hôn chú?

Chú Năm gật đầu lia :

- Dạ, dạ phải . Vợ chồng nó không con ...

Ông sáu Long chận ngay lời nói của chú Năm bằng giọng nghiêm nghị :

- Như tôi đã nói chuyện với chú hồi nãy , đâu có đôi rách, tôi cũng phải ráng nuôi con Nương , chờ ngày thằng cha nó trở về , chớ tôi không thể cho ai hết, trừ người đó là người trong giòng họ của vợ chồng thằng Cung .

Đến đây thiếu phụ mới xen vào chuyện với nụ cười tươi:

- Thưa cậu sáu, tôi cũng có ý muốn sót bớt gánh nặng cho cậu , mới đến xin cậu rước con nhỏ về nuôi, cũng như mượn một đứa ... đỡ đầu con cho vợ chồng tôi, Thí dụ sau này cha con nhỏ mãn tù về, muốn bắt con nhỏ lại , thì vợ chồng tôi sẵn sàng để cho cha nó bắt lại mà không đòi hỏi chút gì hết .

Chú Năm thêm vào :

- Con em tôi nó không dám sai lời với cậu đâu. Nếu cậu muốn chắc ý thì vợ chồng nó sẽ đứng làm tờ cam kết cho cậu cầm .

Ông sáu Long khoa tay :

- Không phải tôi không tin lời cô em đây, nhưng mà ...

Thiếu phụ liền đón lời ông sáu Long :

- Cậu đừng lo, vợ chồng tôi sẽ nuôi nấng con nhỏ như con đẻ vậy. Nếu cậu bằng lòng ...

thì vợ chồng tôi kính cho cậu một số tiền, để cậu dựng vốn làm ăn.

Ông sáu Long cười nhạt:

- Tôi xin lỗi cô em. Nói đến tiền bạc , ai lại chẳng ham. Nhưng bây giờ thử cô em đem cho tôi cả gánh vàng, cả gánh bạc, để đổi lấy con nhỏ, tôi cũng nhứt định không. Chết tôi là tôi chịu , chớ tôi không thể bán con Nương.

Thiếu phụ nói thêm:

- Đâu phải cho đứt mà cậu sợ...

Ông sáu Long cũng ngắt lời thiếu phụ :

- Cho đứt hay không cho đứt gì cũng vậy.

Cả thiếu phụ và chú Năm thấy không lây chuyển được lòng dạ sắt đá của ông già, hai người mới không dám nhắc tới chuyện xin con Nương nữa. Nhưng chẳng lẽ đứng dậy về liền, chú Năm buộc lòng phải ngồi lại hỏi thăm chuyện khác một hồi rồi mới kiêu về.

Long Đông

Chương 8

Trời vừa nhá nhem thì trời kéo mây đen. Sắp mưa, thấy có gió lạnh , ông sáu Long liền thả con Nương xuống ván, định ra đóng cửa trước lại, nhưng ông mới được mấy bước thì chợt thấy một bóng người thoăn thoắt đi vào sân. Ông dừng lại bên ngưỡng cửa nheo mắt theo dõi bóng người lạ, bỗng ông cất tiếng hỏi lớn :

- Ai đó ?

Giọng đàn ông đáp:

- Tôi ... Tôi về đây anh sáu.

Ông sáu Long bước thẳng ra thêm :

- Tôi là ai ?

Người đàn ông đáp nhanh :

- Ba Đông .

Ông sáu Long thanh thốt :

- Trời ơi! Dượng bầy về đó hả ?

Dượng ba Đông đã đến trước mặt ông sáu Long với nét mặt vui mừng, nhưng nét mặt vui mừng vụt tắt ngay :

- Tôi mới về anh sáu à .

Và ba Đông đổi sang giọng xúc động:

- Vợ chồng thằng Luông chết mà tôi đâu có hay.

Ông sáu Long nắm cánh tay người em rể của ông kéo vô nhà, vừa hỏi :

- Ai cho dượng hay vợ chồng thằng Luông chết?

Ông Ba Đông nhìn sang cái bàn thờ kê bên cánh trái mà trên đó có một cây nhang mới cháy. Đôi mắt ông ứa lệ, giọng ông ngen ngào :

- Đâu có ai cho hay. Tôi về tới xóm trên , người ta kêu lại hỏi thăm , rồi người ta nói tôi mới biết

Nghe con Nương ư ề bên ván , ông ba Đông ngoảnh lại chợt thấy con Nương ông hỏi:

- Ủa ! Con ai vậy nè?

Ông sáu Long bước lại ẵm con Nương:

- Con thằng Cung .

Ông ba Đông nhẹ cau mày:

- Hai Cung mà mà...

Ông sáu Long vội đỡ lời :

- Hai Cung mà nó chém vợ nó chết đó.

Ông ba đông thở dài:

- Ý hì ... ! Tôi cũng mới nghe người ta nói đó. Rồi bây giờ anh phải nuôi con nhỏ này dùm nó?

Ông sáu Long kẽ gật :

- Nó gửi gắm cho tôi thì tôi phải nuôi.

Ông ba Đông bẹo cằm con Nương :

- Con nhỏ thấy dễ thương quá chứ.

Rồi ba Đông trở lại hỏi thăm gia đình anh vợ :

- Vợ chồng thằng Luông đau làm sao mà mất vậy ? Vợ chồng nó mất hôm nào.

Ông sáu Long ngồi lại kể hết chuyện nhà cho ông ba Đông nghe. Nghe đến đâu , ba Đông cau mày , tắc lưỡi đến đó. Sau đó ông sáu Long hỏi:

- Dượng về một mình, không có cô bảy với thằng Hải, con Hớn về hay sao?

Ba Đông lắc đầu:

- Không có. Mẹ nó bận bán buôn. Còn thằng Hải với con Hớn thì đi học.

Thằng Hải lúc này cũng lo sửa soạn thi (đích lôm) đó.

Không biết (đích lôm) là cỡ bậc nào, ông sáu Long cũng tấm tắc khen :

- Ý ! Thằng Hải học giỏi dữ vậy sao , dượng bảy ?

Ông ba Đông tiếp tục khoe con:

- Dạ ... Thằng Hớn của tôi cũng đi học rồi đó anh.

Ông sáu Long tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Nó nhỏ xiu, mới năm sáu tuổi gì đó mà học được sao ?

Ông ba Đông gật lia:

- Được chứ, nó học cũng khá lắm à anh, qua tới vắn ngược rồi đó, nó đồ coi cũng được lắm.

- Dượng cũng còn làm chỗ cũ ha ?

- Còn, hăng mới cho lên lương. Bây giờ, tôi được bảy trăm một tháng lận anh.

Ông sáu Long tắc lưỡi :

- Như vậy là dượng có phước quá rồi. Cô bảy buôn bán phụ thêm với dượng nữa. Còn con cái thì đứa nào cũng có học hành hể hoi. Có mình tôi , tới ngày đầu hai thứ tóc rồi mà tôi còn lận đận như vậy.

Ông ba Đông lấy làm sung sướng:

- Đó là số phận của mình anh à

Ông sáu Long rót trà ra chén:

- Uống nước đi dượng bảy.

-Dạ , anh để tôi.

Ông sáu Long phân trần :

- Vì nhà đơn chiếc quá , nên hôm vợ chồng thằng Luông chết, tôi không biết làm sao cho cô bảy dượng bảy hay được. Lối xóm thì cũng không ai biết

nhà dựng , thành ra tôi không biết nhờ ai .

Ông ba Đông đưa mắt kiểm điểm quanh trong nhà, vừa hỏi :

- Bây giờ có một mình anh chèo queo như vậy?

Ông sáu Long quay mặt vào bóng tối:

- Đầu đuôi có mình thằng Luông ... Vợ chồng nó bỏ tôi mà đi hết ...

Lời ông sáu Long tắt nghẽn tại đó.

Nhìn vào nét đau khổ của người anh vợ mình , ba Đông phải xót xa trong lòng:

- Rồi lúc này rẫy nương anh phải làm hết ?

Ông sáu Long lắc đầu:

- Tôi bỏ phế đó. Râu quá, tôi không làm gì được hết dựng à . từ hôm chôn cất yên mồ, yên mả cho vợ chồng thằng Luông rồi , nói đúng ra , tôi nhờ bà con cô bác ở đây, người ta thương mình , người ta giúp đỡ đủ thứ hết .

Ba Đông lặng người suy nghĩ một hồi, đoạn hỏi :

- Hay là anh lên Sài gòn ở với vợ chồng tôi, anh chịu hôn? khi mình hữu sự là có anh có em .

Nghे em rể của mình bảo vậy , ông sáu Long thâm nghĩ, ở với em út thì được yên ổn thân già rồi, nhưng biết đâu sự sống bòn bám của ông qua năm này, tháng nọ, e làm cho em rể của ông bức lòng.

Ông ái ngại lắc đầu :

- Tôi không thể bỏ đất này được đâu dựng. Sống chết gì tôi cũng ở đây.

Ba Đông hớp một ngụm trà, đoạn nói:

- Điền sản gì ở đây mà anh tiếc, anh nuôi? anh ở đơn độc một mình như vậy, rủi đau ốm nửa đêm, nửa hôm , rồi biết trông cậy ai.

Ông sáu Long đáp nhanh:

- Thì có lối xóm.

Ba Đông phân bày :

- Tôi nói anh nghe. Nếu lối xóm người ta thương tưởng đến anh, thì họ chỉ chạy tới chạy lui , giúp đỡ chút gì đó thôi, chứ người ta đâu có hết lòng như em út, bà con của anh được. Rồi anh còn con nhỏ xíu đây nữa nè. Khổ cho anh lắm chứ phải chơi sao. Anh nghĩ kỹ coi tôi nói có phải hôn .

Ông sáu Long khẽ vuốt tóc con Nương , vừa ra dáng trầm ngâm. Ông còn do dự vì ông còn bận bịu chút con Nương đó. Phải chi một mình ông thì ông tính toán rất dễ dàng. Ông vẫn biết rằng ông không thể nhờ cậy hàng xóm mãi được, nhưng đi theo em ruột, em rể của ông, thì chẳng khác nào ông chất thêm gánh nặng cho vợ chồng ba Đông.

Thấy anh mình chưa nói sao hết, ông Ba Đông liền tiếp:

- Anh sợ vợ chồng tôi nuôi anh không nổi hay sao?

Ông sáu Long chậm rãi :

- Không phải tôi sợ cô dựng nó không đủ sức nuôi tôi, nhưng mà ...

Đoán biết ông sáu Long sắp nói gì rồi , ba Đông vội đón lời:

- Tôi hiểu ý anh rồi. Không phải tôi đi khoe giàu với anh. Nói đúng ra thì hai đứa tôi cũng đủ ăn, đủ mặc. Vợ chồng tôi có thể bảo bọc anh tới suốt đời . Thí dụ như anh lên trên , anh muốn đi làm kiếm tiền để dành hậu thân, thì tôi kiếm chỗ cho anh làm .

Ông sáu Long phì cười:

- Sức tôi mà làm cái gì? Bụng thì dốt đặc, không có một chữ nhứt một , Còn làm thuê làm mướn thì làm không nổi . Đất Sài Gòn mà đâu dễ lượm tiền . Ở đây , dầu sao đi nữa cũng không đổi .

Ba Đông nhẹ cau mày:

- Vậy rồi, anh ở với vợ chồng tôi, anh không đi làm được, anh lại đòi hay sao?

- Đã biết vậy, nhưng mà thôi dượng à . Để tôi ở dưới này cũng không đến nổi nào đâu. Lâu lâu cô dượng có rảnh về thăm tôi.

Ba Đông hạ thấp giọng:

- Tôi thấy không được, Nếu anh không chịu đi thì tôi về trên biểu má bày trẻ xuống , chừng nó triệt anh, thì anh cũng phải đi hà. Anh coi, ở đây còn ai nữa mà anh bỏ không được

Hai người lại lặng im. Ba Đông ngồi nhắm nháp đến gần cạn chén trà, rồi thỉnh lình ông hỏi :

- Như lên trên có công ăn việc làm liền, anh có chịu đi hôn?

Giọng ông sáu Long hàm nhiều buồn nản:

- Trong tay không nghề nghiệp mà để gì.

Ba Đông nhìn thẳng ông sáu Long:

- Anh làm cu li được hôn?

Ông sáu Long ngơ ngác:

- Làm cu li là làm cái gì?

Ba Đông giảng giải :

- Quét tước, dọn dẹp đồ trong sở vậy đó.

Ông sáu Long hỏi nhanh:

- Làm cu li ở đâu?

Ba Đông đáp :

- Tôi mới nhớ lại, bây giờ trong chỗ hảng tôi làm , người ta đang cần mướn thêm hai người cu li nữa, một người coi mấy kho, một người lo văn phòng. Nếu anh chịu đi , chắc chắn là tôi đem anh vô được liền.

Ông sáu Long ra dáng suy tính , chưa đáp sao hết.

Ba Đông tiếp hỏi:

- Sao? Ý anh thế nào.

- Làm như vậy có được lâu bền hay không?

- Hăng còn là mình còn làm.

Ông sáu Long đã hơi mừng thầm , ông phản hồi :

- Mình chuyên môn có quét dọn không ha.

Ba Đông nhẹ gật :

- Bao nhiêu công việc đó thôi, xong việc thì mình nghỉ, không có phải nặng nhọc chi hết . Phải chi làm lon ton như tôi, là phải chạy lăng xăng tối ngày.

Ông sáu Long vẫn còn do dự:

- Mấy chỗ như vậy cũng cầu mà làm. Dượng cũng biết, bỏ ruộng rẫy ra, tôi đâu có biết làm gì khác. Nhưng...

Ba Đông cười bực, chặn lời ông sáu Long:

- Anh lại còn nhưng, còn nhị nữa! Tôi đã biểu anh cứ bỏ mẹ cái đất này đi.

Ông sáu Long nói nhỏ:

- Còn mồ mả ông bà, mồ mả vợ chồng thằng Luông .

Ba Đông nói nhanh:

- Vài tháng anh về thăm một lần, không được hay sao? Nói như anh rồi mấy người còn bận bịu mồ mả ông bà nơi xứ sở, là không đi tha phương lập nghiệp được, đời đời kiếp kiếp phải ở giữ ba cái mồ mả đó.

Ông sáu Long cúi xuống hôn nhẹ lên tóc bé Nương:

- Con nhỏ này trói tay, trói chân tôi nữa đây nè. Tôi đi làm rồi bỏ nó cho ai ?

Ba Đông cười khì:

- Tưởng gì! Anh đi làm thì bỏ nó ở nhà chơi với mấy đứa nhỏ tôi, Com nước, tắm rửa là có nhà tôi lo.

- Báo thêm cho cô bảy nó nữa.

Ba Đông nhẹ cau mày :

- Gì mà báo, anh? Anh cứ nghe tôi, chừng nào tôi trở lên , anh theo tôi luôn . Trong nhà này , anh coi có cái gì đáng thì lấy đi, còn cái gì không đem theo được, anh kêu hàng xóm cho họ.

Ông sáu Long đắn đo:

- Để coi ...

Ba Đông tự bưng bình rót thêm trà vào chén, vừa nói:

- Còn để coi gì nữa anh.

Ông sáu Long đứng lên :

- Để mai rồi sẽ hay.

Ba Đông chép miệng :

- Mai đây rồi anh còn tính tới tính lui nữa.

Ông sáu Long phân bua:

- Nếu có đi theo dượng lên trên thì cũng phải chờ qua cái tuần trăm ngày cho vợ chồng thằng Luông rồi tôi mới có thể đi được . Bỏ phết hết , tội nghiệp vợ chồng nó.

Ba Đông buông xuôi:

- Ủ, anh tính như vậy cũng được. Để tôi liệu tới chừng đó, thì tôi biểu má bày trẻ về rước anh lên.

Nói dứt lời, ba Đông cũng đứng dậy, rồi tiến từng bước chậm đến trước bàn thờ vợ chồng tư Luông . Ông đứng lại lặng nhìn khói hương đang tỏa lên như để tưởng nhớ đến hình bóng người quá cố.

Trong lúc đó, ông sáu Long nhìn theo sau lưng người em rể mình mà lấy làm bối rối , bối rối vì ông biết Ba Đông chưa có hột cơm chiều trong bụng . Ngoài trời bắt đầu tí tách đổ mưa.

Long Đông

Chương 9

Trời mưa oi bức như than đỏ đỏ lên đầu , để cho cái khu Bàn Cờ biến thành cái lò lửa. Từ lúc mới bước vô nhà cô bảy Hợi , em ruột của ông , ông cảm thấy ngột ngạt vô cùng. Ông mở hết hàng nút áo , rồi cầm hai vạt quạt lạch phạch, vừa bắt đầu đằng trước đi ra đằng sau, bắt đầu đi đằng sau đi ra đằng trước với một chiều dài mà nếu ông bước rộng thì chỉ chừng vài bước là hết. Thay áo dài xong , cô bảy Hợi đi ra với cây quạt kê trên tay đem đưa cho ông sáu Long :

- Quạt nè anh sáu . Quạt đi cho mát .

Ông sáu Long tiếp lấy cây quạt trong lúc cô bảy Hợi đảo mắt quanh nhà, tiếp nói trống:

- Ủa ! Con Nương đâu rồi?

Ông sáu Long hất hàm đáp:

- Con Hón ẵm ra đằng trước kia.

Cô Bảy Hợi vói lên vách rút cây chổi lông quét lia lịa lên cái (đi vắng) cây đã thâm đen, vừa nói dòn:

- Nằm đi , anh sáu. Nằm nghỉ cho khỏe.

Ông sáu Long không nằm và lắc đầu :

- Chắc tôi ở trên này không được quá, cô bảy .

Cô bảy Hợi ra vẻ băn khoăn :

- Sao vậy, anh sáu.

Ông sáu Long cười khi:

- Coi bộ tù túng quá! Ở dưới mình thì đất đai mênh mông, còn trên này , gì mà đi ra đằng sau ... đứng trở ra đằng trước ... đứng !

Cô bảy cười phân bua :

- Tại nhà cửa đông thì phải chật hẹp như vậy đó anh. Ở lâu rồi thì cũng quen đi. Sao mấy lần trước anh lên ở chơi được, rồi bây giờ anh ở không được.

Ông sáu Long giảng giải:

- Mấy lần trước là lên ở chơi một hai ngày rồi về, còn bây giờ phải ở luôn. Mà chắc tôi ở đây chừng ba ngày là tôi cuồng churn.

- Thủng thủng rồi cũng quen chớ, anh. Hồi tôi với ba nó lên sống đất này, tôi cũng cần nhần như anh vậy đó, nhưng dần ngày này qua ngày nọ, mình mới không thấy tù túng nữa. Trái lại , nêu bây giờ tôi phải về dưới mình , là tôi chịu không được.

- Ở dưới mình mát mẻ chớ.

- Mát mẻ thì tôi chịu, nhưng có cái nhà cửa lưa thưa , mình có chuyện gì la làng cũng không ai nghe. Vườn tược thì cỏ cây um tùm thấy sợ...

Thấy ông sáu Long đứng vuột áo ra, cô bảy Hợi tiếp:

- Hay là anh lên gác nằm nghỉ. Trên gác có gió mát hơn dưới này . Đi, anh lên nằm nghỉ một chút . Ba thằng Hải cũng gần về rồi à .

Ông sáu Long nổi gót theo cô bảy Hợi lên gác.

Nhưng, lên vừa hết cầu thang là ông muốn dội ngược vì hơi nóng trên mái tôn hực ra.

Biết ý ông, cô bảy lật đật chạy lại rút khúc cây chống cánh cửa gió lên .

Vuông cửa gió chỉ bằng hai gang tay , lại thêm bị mái nhà bên kia chụp lên, thành ra chẳng được chút gió nào lọt vào trong .

Cô bảy Hợi quay lại:

- Đó, như vậy là mát rồi đó anh. Ban đêm, trên này gió thổi lạnh vậy đó.

Ông sáu Long tùm tùm:

- Như lò lửa đây chớ mát gì.

Cô bảy Hợi nói nhanh:

- Hồng có nóng đâu. Tại vì hồi sáng tới giờ bịt cửa nên hơi hầm một chút.

Cô lại tắt cả lấy cái ghế bố trải ra, vỗ đập lộp bộp trên mặt cho bụi bay đi bớt, vừa bảo anh mình .

- Nằm đây nè, anh sáu. Để tôi chạy xuống bắt nồi cơm.

Dù biết là nóng bức, nhưng ông sáu Long muốn chiều ý cô bảy Hợi cho cô vui lòng, chớ chẳng lẽ mới leo lên đây , rồi lại trở xuống liền.

Ông ráng chịu đựng sức nóng, ngã lưng nằm xuống hgế bố, chỉ được chừng cháy hết nửa liều thuốc, thì ông thấy mồ hôi tuôn như tắm, mà chẳng được chút gió thoảng vào vuông cửa nhỏ kia. Ông sáu Long liền bật dậy , tuột xuống gác. Thấy cô bảy Hợi đang nấu nướng trong bếp , ông thở dài, vuột mồ hôi trán:

- Ý cha ...

Cô bảy Hợi quay lại nhìn ông :

- Cái gì vậy , anh sáu ?

Ông chép miệng :

- Sao mà hầm quá!

Cô bảy an ủi:

-Tại bữa nay trời đứng gió à anh.

Nhưng , hết cái khó chịu này đến nỗi bức mình khác. Hôm sau, ông theo ba Đông vô hăng nhận việc làm. Người ta sai ông lau bàn ghế, người ta bắt ông đổ đĩa gạt tàn, người ta bảo ông xách giỏ giấy đem đốt.

Ông mừng thầm nên ra đằng sau nói nhỏ với ba Đông :

- Tưởng việc gì nặng nhọc, chớ đốt giấy , lau bàn mà ăn lương tháng năm trăm là tiên trên đời !

Ba Đông vui vẻ:

- Đó, trước kia, tôi nói anh làm sao? Phần anh làm chỉ có bao nhiêu đó thôi hà. Khỏa ru bà rù! Phải hôn?

Ông sáu Long gật đầu cười :

- Sướng chớ, rồi thì phải tay ngồi nghỉ.

Nhưng, mọi việc đưa đến không như tưởng, không như ý ông mong muốn , mà ông cũng không thể ngờ được. Hết buổi làm sáng, đến buổi làm chiều.

Buổi chiều, người ta bắt ông làm thêm một việc nữa là quét phòng.

Quét vừa xong, ông đem chổi ra sau kho cát, lại gặp một thằng cha mập mặc áo bốn túi hét ông:

- Cu li.!

Chưa biết người ấy làm chức vụ gì trong hãng, nhưng ông nghe ông ta hét như vậy nên tưởng là hạng ... bự lăm. Ông chạy lại khép nép :

- Dạ ... Chi ông ?

Người mặc áo bốn túi hắt hàm:

- Ông làm hồi sáng phải hôn ?

Ông sáu Long xoa tay :

- Dạ phải .

Người mập gắt :

- Vô làm từ hồi sáng, mà sao để cầu tiêu hồi quá vậy ?

Ông sáu Long ngơ ngác :

- Cái đó... ông xếp gì đó biểu tôi quét dọn trên văn phòng không thôi...Tôi đâu có biết ...

Người mập chận lời ông , nói như là ra lệnh:

- Ông còn phải rửa nhà cầu nữa. Đi kiếm thùng xách nước rửa đi, đừng để ông chủ phải kêu rầy tới việc đó là ông bị đuổi à.

Nghe người ta bắt ông làm đến việc đó nữa, ông sáu Long giận sôi lên tận cổ, nhưng ông cố dằn nén cho êm chuyện . Ông vừa thầm định bụng rằng:

- Thà về vườn chết đói cũng cam, chớ thằng Long này không thể đi làm việc đó được.

Thấy ông còn đứng trơ ra đó, người mập bảo tiếp:

- Đi xách nước rửa cho sạch sẽ, hốt giấy đem đốt, mau đi ông già. Ông chậm chạp quá vậy sao được.

Ông sáu Long lặng lẽ quay lưng, nhưng không phải ông đi lấy thùng xách nước ... như người ta sai khiến ông, mà ông đi thẳng ra chợ Sài Gòn đón xe ngựa về Bàn Cờ.

Thấy anh mình về sớm, cô bảy Hợi ngạc nhiên :

- Ủa! Chưa tới giờ mà sao anh về, anh sáu? Anh bỏ quên giấy tờ gì đó , phải hôn?

Ông sáu Long ra vẻ buồn chán lắc đầu :

- Hồng có.

Thấy gương mặt ông sáu không được vui, cô bảy Hoi thêm băng khoăn.

- Vậy chớ sao anh về sớm?

Giọng ông sáu Long lạnh lùng :

- Tại không muốn làm nữa thì về vậy hà.

Cô bảy gương tròn mắt nhìn ông:

- Có gì nặng nề nên anh làm không nổi phải hôn?

Ông sáu Long cũng lắc đầu:

- Hôn có.

- Hay là ai nói gì anh, nên anh buồn bỏ về đây ?

- Có ai nói gì đâu.

Cô bảy Hoi buông xuôi:

- Anh coi được thì làm, không được thì thôi, anh cứ nằm nhà, trông coi nhà cửa dùm tôi, cần gì.

Ông sáu Long làm thinh, nhưng trong đầu óc ông đã có quyết định rồi. Ông đi thu nhặt hết những quần áo của ông, của con Nương rồi gói lại một gói.

Thấy hành động và cử chỉ của ông, cô bảy Hoi như đã sinh nghi, cô theo hỏi:

- Anh gói quần áo lại chi vậy?

Không muốn cho cô bảy biết sớm ý định của ông, ông làm vẻ thản nhiên mỉm cười:

- Gom lại cho có nơi, có chỗ vậy đó mà.

- Thì tôi đã để riêng cho anh cái rương nhỏ đựng anh cất quần áo của anh với con Nương, như vậy là yên rồi , mà anh còn lôi ra , lấy giấy gói chi nữa ?

Ông sáu Long đáp:

- Kệ, gói như vậy cũng được, cần gì rương.

Sự vắng mặt đột ngột của ông sáu Long làm cho ba Đông cũng phải lo âu.

Hết giờ làm, ba Đông liền đạp xe một mạch về nhà, kiểm anh mình mà hỏi:

- Chưa mấy giờ mà sao anh bỏ về, anh sáu?

Ông sáu Long cũng đáp bằng những câu trả lời với cô bảy Hoi lúc nãy .

Nghi là phải có việc gì xảy ra nên ông sáu Long mới bỏ ra về , ba Đông theo gạn mãi ông mới chịu nói :

- Tôi nghèo, tôi đói là tôi chịu, chớ tôi không thể bỏ xứ sở để lên đây quét cầu tiêu, rửa cầu xí cho họ được.

Ba Đông ngạc nhiên:

- Ai biểu anh làm việc đó? Phần anh chỉ có quét dọn trên bu rô (văn phòng) thôi mà.

- Cái thằng mập mập đen đen , bận cái áo bốn túi , nó bắt tôi phải làm luôn việc đó.

Ba Đông hỏi nhanh:

- Thằng ba Liều phải hôn?
- Tôi không biết nó tên gì, làm ông gì trong đó.
- Nó có bít mấy cây răng vàng hàm trên phải hôn?
- Ủ phải.

Ba Đông đập tay bém bép:

- Thôi rồi, anh gặp cái thằng mập đó nó nồ anh rồi. Sao anh không kiểm tôi, nói cho tôi biết đặng tôi chửi trong mặt nó.

Ông sáu Long phân trần:

- Tại tôi thấy nó la hét với tôi, tôi tưởng đâu nó làm xếp gì trong hảng.

Ba Đông tỏ vẻ giận dữ và chận lời ông sáu Long:

- Làm ông gì! Nó làm sếp phơ (tài xế) của ông chủ. Nó cũng nịnh bợ, đâm thọc lắm nên mới được chạy xe cho ông chủ đó chứ hồi nó mới vô người ta cho nó... lãnh cái dây nhà cầu... cầu ngệt, người ta kêu nó ; giấy đầy, người ta réo nó, rồi bây giờ nó làm tàn với anh, tôi tức quá, hồi đó anh không chịu nói cho tôi biết, mà lại làm thỉnh bỏ ra về. Mai anh vô với tôi, rồi tôi xài xể nó cho anh coi.

Cô bảy Hợi xen vào lời chồng:

- Măng tạt vô mặt cho nó biết nhục chứ im đâu được. Nó có quyền hành gì mà sai khiến mình. Nó cũng như là cu li, nhưng mà nó được ngồi xe, cầm tay bánh, chứ nó có cao hơn ai, danh vọng gì đó mà làm phách.

Ba Đông cau mày, tiếp theo lời vợ :

- Tôi ghét cái giọng ma cũ, ăn hiếp ma mới đó quá. Hồi đó, tôi mới vô thì tôi gặp thằng hai Nhựt, nó ăn hiếp tôi cũng như anh bây giờ vậy đó. Không biết chừng sáng mai tôi vô tôi thưa ông chủ biết.

Ông sáu Long cười nhẹ:

- Thôi thưa gửi làm chi dượng.

- Mình làm thỉnh, nó được nước lấn lướt.

- Tôi nói thiệt với dượng, không phải tôi sợ nó. Tánh tôi ngang tàng , chưa bao giờ biết sợ ai hết, nhưng mà hồi trưa tôi phải ngậm cam rắng nhin cái thằng mập đó, vì tôi nghĩ là dượng bảo đảm đem cho tôi vô làm, nếu tôi không biết nhin nhục thì dượng mang tiếng.

Ông sáu Long tăng hắng, đoạn nói tiếp bằng giọng chậm rãi:

- Thôi, dượng bỏ qua đi. Hể im xuôi thì tôi làm còn không thì thôi, dượng không nên thưa gửi làm chi, rồi sanh oán sanh thù, không tốt cho dượng.

Ba Đông hỏi gạn:

- Bộ anh tính nghĩ luôn hả, không đi làm nữa hay sao?

Ông sáu Long cười khinh:

- Ăn vàng tôi cũng không thềm.

Ba Đông ra dáng suy tính một , đoạn nói:

- Vậy thì để thằng thẳng rồi tôi kiếm chỗ khác cho anh.

Ông sáu Long lắc đầu ra vẻ chán chường:

- Thôi dương.

Ba Đông khoa tay ra điệu bộ:

- Ủ, cũng được nữa, anh cứ ở nhà trông coi nhà cửa dùm tôi, để tôi với mẹ bày trẻ được yên tâm vững bụng mà đi làm. Như vậy, tụi này đói thì anh đói, tụi này no thì anh no. Nói nghe chơi vậy chứ làm gì đói được.

Ông sáu Long cũng lắc đầu:

- Tôi không thể làm cây tầm gửi được dương à.

Nét mặt Ba Đông hơi buồn. Cô bảy Hợi xen hỏi:

- Vậy chứ anh muốn sao? Để anh đi làm thì cũng đâu có lợi gì hơn là anh để cho tôi đi bán thêm buổi chiều?

Ông sáu Long đáp nhỏ:

- Tôi tính về dưới.

Cô bảy Hợi thanh thốt:

- Hả? Anh tính trở về dưới?

Ông sáu Long nhẹ gật:

- Ủ, sống chết gì ở dưới cho yên thân.

Cô bảy cau mày:

- Sao tánh ý anh kỳ quá vậy, anh sáu?

Ông sáu Long phân bua:

- Tôi còn đủ tay, đủ chun, tôi còn làm lụng được, mặt mũi nào đi ăn bòn ăn bảm...

Ba Đông ngắt ngang:

- Gì mà đi ăn bòn ăn bảm, anh? Anh cứ nói vậy hoài, Em út của anh chứ phải ai vô đó hay sao.

Cô bảy tiếp theo lời chồng bằng giọng hàm chút xúc động:

- Anh coi, bây giờ trong anh em mình còn ai nữa đâu. Đầu đuôi chỉ có anh với tôi hà. Anh khư khư đòi ở dưới một mình, rồi khi anh đau ốm, ai biết, ai hay?

Ông sáu Long ngồi chết lặng một hồi ra dáng đặng đo suy nghĩ ghê lắm.

Ông thầm nghĩ rằng những lời của cô bảy Hợi vừa nói cũng chí lý, nhưng ông thấy phân vân trước hai lẽ, ở với em hay phải trở về xứ sở, ông chưa quyết định được. Về thì em ruột buồn phiền không ít, nhưng ở thì biết đâu ngày nào đó sẽ xảy ra chuyện mịch lòng em nữa.

Thấy cô bảy không vui, ông cũng không đành dứt khoát ý định một cách quá rần rỏi:

Để một phút dò xét thái độ của người anh, cô bảy tiếp:

- Anh về dưới rồi anh làm gì để có ăn, có mặc?

Ông sáu Long chậm rãi đáp:

- Thì làm rẫy.

Cô bảy cười nhẹ:

- Anh tính làm rẫy mà anh trông thứ gì? Hay là anh cứ trồng ba cái dây lang, ba cây mì đó.

Ông sáu Long nói nhanh:

- Ý! Cô tưởng thứ đó ít tiền hay sao?

Cô bảy Hoi giảng giải:

- Không phải tôi chê trông thứ đó bán ít tiền. Anh phải nhớ là trông khoai, trông rẫy thì chỉ có tiền bỏ túi một mùa thôi. Hết mùa là ngưng. Đầu phải khoai mọc ra củ hoài cho anh bán từ ngày này qua ngày nọ.

Ông sáu Long chặn lời cô bảy:

- Khi khoai đã đào hết củ thì mình làm việc khác.

Cô bảy vặn:

- Làm việc gì?

- Thiếu gì việc làm.

Cô bảy lắc đầu lia lịa:

- Thôi, anh ơi là anh ơi! Tôi nói mà không đúng thì chặt cái đầu của tôi.

Anh về dưới thấy mồ, thấy mả của thằng Luông đó rồi anh thêm buồn rầu, anh hông làm gì được hết. Như hôm tôi về rước anh, tôi thấy đó, mấy vòng khoai mới trồng trước cửa bị heo lồi xóm nó cày, nó ủi tanh bành, hông còn một ngoe nào hết. Anh ở trên này với tụi này là anh còn khuây khỏa được. Về dưới là anh cũng bỏ phé chớ trông trọt gì được.

Ông sáu Long nói :

- Đầu có. Về dưới, tôi lên vòng trông lại hết chớ. Buồn rầu bao nhiêu thì vợ chồng thằng Luông không sống lại được.

Và ông hạ thấp giọng nói tiếp:

- Tôi phải ráng làm người để còn lo cho con Nương ...

Cô bảy cười:

- Anh nói thì nghe được lắm, nhưng chừng về dưới thì anh tâm sầu, bạch xác, ngưng ngưng ngẩn ngẩn như điên.

Dượng ba Đông xen vào bằng giọng cương quyết:

- Thôi, vợ chồng tôi đã rước anh lên đây rồi thì anh ở đây, hông có về đâu hết á.

Cô bảy Hoi nói với chồng:

- Hèn chi hồi chiều thấy ảnh gom hết quần áo của ảnh với của con Nương, tôi sanh nghi, tôi hỏi thì ảnh nói gom lại cho có nơi, có chỗ.

Ba Đông dặn dò vợ:

-Ờ, không có tôi ở nhà, ảnh có đòi về, mình đừng cho ảnh về à. Ảnh mà lợt trở về dưới thì đừng có mong kéo ảnh lên nữa. Tôi biết trước như vậy đó.

Ông sáu Long cười :

- Chừng tôi muốn về trời mà cản tôi.

Ba Đông hỏi vợ:

- Rồi đồ đạc anh sáu ảnh gom để đâu?

Cô bảy Hợi chỉ tay:

- Ảnh gói một gói nhựt trình để trên gác á.
- Mình lấy dấu đi.

Cô bảy gật nhanh:

- Ủ, Để rồi tôi lấy bỏ vô rương có khoá, khoá lại chớ.

Ông sáu Long cười dài:

- Bộ cô dượng nói dấu quần áo là tôi về không được hay sao? Cùng lắm là tôi bận bộ đồ trên mình như vậy ra xe về cũng được vậy.

Cô bảy tìm cách làm ngất anh mình :

- Anh muốn về, nhưng phải bỏ con Nương lại cho tôi .

Ông sáu Long cười lớn với giọng cả quyết:

- Đâu có được,cô. Tôi đâu là con Nương đó chớ.

Cô bảy Hợi nói nhanh:

- Đi bán buổi sáng tôi ẵm nó theo.

Ông sáu Long lắc đầu lia lịa:

- Không, cô nó đừng nghĩ tới chuyện bắt con Nương , tôi nghe cô nói như vậy cũng bằng ai cầm dao mà đâm mà thọc trong tim gan tôi vậy đó.

Cô bảy Hợi ứa nước mắt:

- Đâu phải tôi tính bắt con nhỏ làm chi . Tôi muốn giữ nó là vì tôi không muốn anh em xa lìa nhau. Anh cứ đòi trở về dưới hoài là anh không biết thương chồng tôi, Phải chi vợ chồng thằng Luông còn thì anh muốn ở đâu thì anh ở, tôi không cầm cản anh làm chi.

Thấy vợ chồng cô bảy Hợi hết lòng lo lắng cho mình, ông sáu Long lấy làm xót xa:

- Cô dượng còn gánh nặng gia đình...

Cô bảy Hợi ngắt ngang bằng quyết định:

- Tôi nói thôi, tôi nhất định không cho anh về . Anh không có tính tới tính lui gì nữa hết.

Ông sáu Long lặng thinh và ông trầm buồn xuôi :

- Thì thôi, mình đành phải chịu lòng em út cho nó vui. Nếu anh em được hòa thuận vui vẻ, thì mình ở lâu, bằng không thì chừng đó mình sẽ liệu .

Long Đông

Chương 10

Cô bảy Hợi từ nhà bên cạnh chạy về, hấp tấp leo luôn lên gác gọi ông sáu Long:

- Anh sáu à! Anh sáu!

Ông sáu Long đang ngồi xếp một con cò bằng giấy cho con Nương chơi, nghe cô bảy gọi giật ngược, ông quay quắt lại phía cầu thang. Dáng điệu của cô bảy làm cho ông hơi băng khoăn:

- Việc gì vậy, cô bảy?

Cô bảy Hợi sà xuống ngồi xổm bên cạnh ông hỏi nhanh:

- Anh muốn đi làm hôn?

Ông sáu Long xoáy mắt nhìn em mình:

- Cầu có việc mà làm chớ. Năm không hoài cho mục xương hay sao? mà làm công việc gì đó, cô?

- Làm cu li.

Ông sáu Long cười lạnh và tỏ vẻ chán nản:

- Cũng cu li nữa! Rồi họ bắt tôi rửa cầu, hốt giấy dơ nữa ! Thôi tôi xin bái!

Cô bảy Hợi nói nhanh:

- Không, không phải làm thứ cu li trong hăng kêu anh hôm trước đó đâu .

Làm chỗ này sướng lắm mà.

Nghe vậy, ông sáu Long chận hỏi:

- Làm ở đâu ?

- Trường học . Tối ngày chỉ có việc đóng cửa trường , mở cửa trường. Lớp học thì có học trò nó quét , anh cũng khỏi quét. Chỉ có bao nhiêu công việc vậy thôi.

Ông sáu Long tỏ vẻ vui mừng :

- Trường nào đâu?

Cô bảy Hợi chỉ tay :

- Trường học đằng trước nhà mình đây nè.

Ông sáu Long liền phăng tới :

- Ai nói cho cô biết trường học đó cần cu li ?

- Cô giáo Đào ở khít vách mình đây nè. Cô dạy học trong trường đó đó.

Nãy giờ, tôi ngồi bên nhà cổ, tình cờ cổ nói chuyện nên tôi mới biết . Nếu anh chịu làm thì tôi chạy qua nói với cô giáo Đào, nhờ cô đem vô dùm.

Ông sáu Long gật đầu không cần đắn đo :

- Ừ, cô qua hỏi thử cô giáo coi.

- Còn hỏi thử gì nữa, tôi nhờ cô là được liền mà. Bây giờ, anh đi với tôi , qua bên cô giáo chơi rồi nói chuyện luôn.

Ông Long mừng rỡ:

- Đi thì đi.

Nói đoạn, ông ẵm Nương đứng dậy theo cô bảy Hợi sang nhà cô giáo Đào. Vừa bước vào cửa là cô bảy Hợi nhanh miệng giới thiệu:

- Anh sáu của tôi đây, cô ba .

Cô giáo là một thiếu phụ trẻ đẹp. Cô mặc bộ bà ba trắng trông cô như một nữ sinh, không ai biết được rằng cô đã có một con, đứa con trai mới biết đi lẫm lẫm. Cô giáo Đào đang đứng trước gương tú chải tóc, nghe tiếng cô bảy Hợi , cô liền quay ra tươi cười và khẽ cúi đầu chào ông sáu Long:

- Thưa bác. Mời bác ngồi chơi.

Ông sáu Long chào đáp lễ chủ nhà, đoạn bước thẳng vào trong. Cô giáo đào tất tả ra kéo ghế mời ông ngồi và chạy đi rót trà mời ông uống.

Ông sáu Long đã biết mặt vợ chồng cô giáo Đào từ ngày mới lên đây, nhưng mãi tới hôm nay ông mới bước qua nhà cô giáo. Vì vậy , tuy quen biết mà thành xa lạ. Ông đảo mắt quanh nhà, đoạn khời đầu bằng một câu xã giao, nhưng không kém thân mật :

- Thầy giáo chạy đâu vắng rồi cô?

Cô giáo Đào ngồi lại bên cạnh cô bảy Hợi bên (đi vắng) vừa đáp :

- Anh ba con mới dặt thẳng Thái ra chơi trước đường á bác. Chắc chút xíu nữa anh vô bây giờ.

Cô bảy Hợi phát nhẹ lên vai cô giáo:

- Mai cô có đi dạy hôn, cô ba?

Cô giáo Đào khẽ lắc đầu:

- Dạ không, mai thứ năm , tôi ghĩ. Chi vậy, cô bảy?

Cô bảy Hợi ra vẻ nghiêm trọng nói nhỏ:

- Anh Sáu tôi với tôi tính qua nhờ cô ba với thầy ba một việc ...

Dường như cô bảy Hợi còn ngại ngùng nên nín lặng luôn tại đó.

Cô giáo đào vẫn giữ nguyên nụ cười tươi trên môi:

- Việc chi đó, cô bảy?

Cô bảy Hợi đưa mắt qua ông sáu Long , rồi nhìn ngay cô giáo :

- Về việc trong trường học cần người làm cu li mà cô mới nói chuyện với tôi hồi nãy đó.

Kịp hiểu ý cô bảy Hợi , cô giáo Đào khẽ gật:

- Dạ, nhà trường đang cần gấp lắm.

Cô bảy Hợi nhanh miệng phân trần:

- Anh sáu tôi đang kiếm chỗ làm. Hồi nãy, tôi nghe cô nói vụ đó, tôi mới chạy về cho anh sáu tôi hay coi ảnh chịu làm cu li trường hay không, rồi mới qua nhờ cô giúp dùm...

Cô giáo Đào vui vẻ đỡ lời cô bảy:

- Dạ được, nếu bác sáu bằng lòng làm trong nhà trường thì tôi giới thiệu cho.

Ông sáu Long định xen vào thì cô bảy Hợi hốt ngang:

- Vậy thì xin cô làm ơn giúp cho anh có chỗ làm . Theo tôi thì muốn anh ở nhà trông coi nhà nữa dùm tôi đừng tôi đi bán trái cây, nhưng mà anh không chịu ngồi không.

Cô giáo Đào nhìn sang ông sáu long:

-Ngày mai thứ năm, trường nghỉ, mình phải chờ sáng thứ sáu. Sáng một, bác đi với con ra ngoài trường, rồi con sẽ giới thiệu cho bác vô làm.

Ông sáu Long nhẹ gật:

- Dạ, mọi việc nhờ cô. Cô giúp dùm tôi, tôi đội ơn cô lắm.
- Không có chi bác à. Cùng xóm với nhau, giúp đỡ nhau là thường mà, không có chi đáng là ơn nghĩa đâu bác.

Cô bảy Hợi hỏi nhỏ:

- Cô ba có biết làm trong trường mà được chừng bao nhiêu lương hay không?

Cô giáo Đào đáp gọn:

- Sáu trăm.

Cô bảy Hợi tắc lưỡi:

- Khá lương quá chớ.

Cô giáo Đào cho biết thêm:

- Như tôi đã nói chuyện cho cô nghe hồi nãy là làm cu li trong đó chẳng có gì nặng nhọc hết. Nếu không có nhà ngoài thì ở luôn trong trường cũng được. Thứ năm, chúa nhật lại được nghỉ nữa.

Ông sáu Long nghe cô giáo nói vậy, ông lấy làm vui mừng .Ông vừa định hỏi cô giáo , thì cô bảy Hợi nhanh miệng:

- Còn mấy kỳ bãi trường?

Cô giáo Đào đáp:

- Bãi trường cũng được nghỉ, chỉ làm việc ngày nào có học trò vô lớp mà thôi.

- Như vậy, mình có được ăn lương hay không, cô ba?

- Cũng vẫn ăn lương như thường chớ.

Thế rồi câu chuyện giữa cô bảy Hợi với cô giáo Đào cứ tiếp nối không ngắt.

Cô bảy Hợi dồn dập hỏi đủ điều làm cô giáo Đào trả lời muốn không kịp.

Ông sáu Long chỉ ngồi nghe mà chẳng xen vào được câu nào.

Kỳ đầu tiên, lãnh được 12 ngày lương, ông sáu Long liền ngồi xe ngựa đi thẳng xuống chợ Saigon mua một thước hai vải bông màu xanh , đỏ với một cái xà rồng . Cái xà rồng là phần của ông , còn vải bông thì ông định đem về mượn cô bảy Hợi cắt may cho con Nương một bộ đồ.

Mua chỉ có bấy nhiêu đó mà ông đi từ hồi tan học chiều cho đến tám giờ tối ông mới về tới nhà.

Vợ chồng ba Đông đang đứng ngóng đợi ông trước cửa. Vừa thấy ông về tới với gói giấy trên tay, cô bảy Hợi liền hỏi:

- Anh đi đâu dữ vậy, anh sáu?

Như không mấy hài lòng về câu hỏi của cô bảy Hợi, ông đáp giọng nghe xuôi lơ:

- Đi chợ Saigon.

- Anh đi Chợ Saigon chi vậy?

- Mua vải may quần áo cho con Nương.

Cô bảy Hợi còn đứng chặn ông ngoài hàng ba:

- Tiên đâu mà anh mua?

- Mới lãnh lương.

Cô bảy Hợi cũng không mấy vui:

- Chưa chi hết mà anh đã lo cho con Nương rồi .

Nét mặt ông sáu Long sa sầm:

- Tội nghiệp nó, quần áo nó không còn cái nào lành lặn hết.

Cô bảy Hợi rút lấy gói vải kẹp trong nách ông sáu Long hạ thấp giọng phân bày:

- Vậy mà anh không nói với tôi, có may thì để thùng thặng rồi tôi mua vải may cho nó với mấy đứa nhỏ kia. Anh mới đi làm được chút đỉnh thì nên cất đó, mua sắm thứ gì cần cho anh đó thôi.

Ông sáu Long đi thẳng vào nhà , vừa nói:

- Thôi, cô chạy ăn là quá rồi. Quần áo của con Nương để tôi lo . Tôi lo cho nó đến đâu hay đến đó.

Ông vừa dứt lời thì con Nương loạng choạng chạy ra ôm chân ông sáu Long rồi khóc sụt sùi . Tưởng là nó tủi thân vì ông bỏ nó . Ông cúi xuống ẵm nó lên tay xoa đầu nó:

- Thôi con, Nội đi mua đồ mà, mua vải may quần áo mới cho con mà, chớ đâu phải nội bỏ con , nội đi chơi một mình ...

Bỗng ông nghe bàn tay ông ướt nước, xòe tay ra ánh đèn xem, ông mới biết tay ông dính muối , muối đó từ trên đầu con Nương . Ông sáu Long liền vạch tóc con Nương xem xét rồi ông kêu lên thanh thốt:

- Ủa! Đầu con sao u một cục bằng cái trứng vịt vậy nè?

Cô bảy Hợi đứng sau lưng ông sáu Long nháy nhó ra dấu với mấy đứa con , nhưng con Hớn vô ý vọt miệng:

- Thằng Hớn xô con Nương té đó à cậu sáu. Má con mới lấy muối đắp cho nó đó.

Ông sáu Long tắt lưởi xột xa và hỏi con Hớn :

- Con Nương té chỗ nào mà u đầu?

- Nó ngồi trên di văng té ngựa xuống đất.
 Ông sáu Long không ngớt tát lưỡi :
 - Trời đất ơi! May hôn bẻ đầu con nhỏ.
 Và ông hỏi sang thằng Hớn:
 - Sao con xô em cho nó té vậy , Hớn?
 Thằng Hớn cúi mặt làm thinh. Con Hớn mới hài tội em nó trước sự bất bình của cô bảy Hợi :
 - Con Nương ngắt đầu con dê mọi của thằng Hớn, rồi thằng Hớn giận xô con Nương té.
 Nghe con Hớn nói vậy , ông sáu Long lấy làm tức giận, nhưng không dám rầy thằng Hớn, sợ vợ chồng cô bảy Hợi buồn và cho rằng ông bình người dung mà bỏ con cháu ruột.
 Ông chỉ vò đầu con Nương vỗ về:
 - Thôi, nín đi con . Để rồi Nội rầy thằng Hớn . Nín mắt đi con.
 Con Nương vẫn còn khóc tức tưởi. Ông sáu Long ẵm nó đi ngay ra sau bếp lấy nước rửa mặt cho nó trong lúc cô bảy Hợi hét thằng Hớn:
 - Mày lớn đầu rồi nghe Hớn. Mày có nuôi dê thì mày dẫu đâu, đừng cho con Nương thấy. Mày chùng chùng trước mặt nó làm chi cho nó ngắt đầu rồi mày xô nó . Nó nhỏ mà nó biết gì.
 Thằng Hớn lăm bằm :
 - Ai chùng trước mặt nó đâu ? Con cho hai con dê đá ,cái nó chạy lại nó bắt ngắt đầu của người ta . Ai biểu ... té ráng chịu.
 Cô bảy Hợi nhìn chùng ông sáu Long và hét lớn hơn:
 - Mày đừng ngu quá như vậy. Mày xô nó, rui nó bẻ đầu, làm sao? mai một mà mày còn như vậy nữa là mày coi tao .Tao đập mày chết.. Tao đập mày chết...
 Cô bảy Hợi cứ nhai đi, nghiền lại những tiếng đe dọa: tao đập mày chết.. Tao đập mày chết! Nhưng thằng Hớn chẳng chút nao núng , nó còn trề môi, le lưỡi, nhắm một con mắt nháy lại .
 Thấy vậy, con Hớn cú lên đầu nó cái cốc:
 - Thằng quỷ!
 Cô bảy Hợi lại bình vực cho thằng Hớn, mắng lại con Hớn:
 - Sao mày rủa nó? Việc gì thì để tao dạy nó, mày đâu được phép mắng rủa nó.
 Biết là cô bảy Hợi bình con, giả đồ la hét thằng Hớn cho mát ruột anh mình, ông sáu Long hết sức bất bình, nhưng ông không dám hờ môi, sợ xảy ra việc buồn vui trong gia đình. Ông phải cố nén lòng làm thinh..
 Ông ẵm con Nương leo luôn lên gác. Thấy cái đầu u của con Nương, ông càng đau đớn trong lòng. Ông thả nó ngồi xuống ván sàn, nó liền đưa tay nhẹ rờ cục u, rồi lại mếu khóc nữa.

Ông ứa nước mắt , vuốt ve nó:

- Thôi con, Nội biết rồi ... Con té đau lắm, phải hôn? Phải biết trước , thì Nội đâu có đi chợ.

Đoạn ông kéo vạt áo mình đem lau nước mắt cho con Nương. Con Nương rúc đầu vào ngực ông để tìm sự an ủi, chở che.

Nhìn thương tích trên đầu con Nương, nghe những tiếng tức tử của con Nương, ông sáu Long càng nghe tâm canh mình nhói đau. Nếu thằng Hón là anh của bé Nương , thế nào ông cũng phải sửa trị nó bằng một trận đòn đáng đích.

Đến khi con Hón chạy lên gác mời ông xuống ăn cơm , ông bảo con Hón nói vợ chồng ba Đông là ông đã ăn ngoài chợ rồi. Đến lượt thằng Hải lên mời ông lần nữa:

- Ba má con biểu lên thưa cậu sáu xuống ăn cơm thêm, chiều có cá bóng chưng tương . Cậu sáu xuống nhậu đi, cậu sáu .

Ông sáu Long lạnh lùng lắc đầu:

- Tao không đói ...

Thằng Hải tuột xuống, được một lúc thì ba Đông , rồi đến cô bảy Hoi lên mời năm hoi, bảy hiệp , ông sáu Long cũng không chịu đi ăn cơm.

Cô bảy Hoi đoán biết ông buồn và cũng hiểu tại sao ông buồn, không ăn cơm chiều, nhưng cô phải chịu chờ không biết nói sao. Cô buộc lòng bới một chén cơm nhỏ , bỏ thức ăn, rồi sai con Hón đem lên gác dứt cho con Nương ăn.

Đêm đó, ông sáu Long thao thức không ngủ. Nỗi buồn của ông càng đậm đặc lại như màu đêm bên ngoài. Trong lòng ông ngổn ngang trăm thứ: thương, nhớ, buồn, ghét, nhưng ông giận là nhiều hơn hết.

Không biết ông giận ai đây? thằng Hón hung hăng hay cô bảy Hoi nuông con, binh con một cách phi lý? Kiểm điểm lại , ông thấy ông tự giận lấy ông . Ông giận mình vì vừa thâm nghĩ rằng:

- Mình cũng có nơi, có chỗ sống yên thân rồi. Mang đầu lên đây ăn bám , ăn chực cho con nít nó khinh khi.

Nghĩ đến đó, ý định quay trở về Phú Thành lại nảy sinh trong tâm não ông . Ông muốn trở về quê lắm, ở đây thì thấy tủi thân , nhưng ông thấy việc trở về đây không phải là dễ. Chắc chắn là vợ chồng ba Đông không bao giờ để cho ông về.

Ông lại thâm tính cách khác là xin vào ở luôn trong trường học , nhưng mới vô làm mà xin xỏ việc này, việc nọ thì ông ngại.

Ông bối rối chừng nào , ông lại càng giận mình chừng nấy. Nào ai thấu được nỗi lòng của ông . Phải chi con Nương đã có chút trí khôn thì ông không đến nỗi phải khổ tâm lắm.

Vắt tay lên trán, ông thở dài:

- Chắc sớm muộn gì cũng phải về. Bỏ quê hương , bỏ xứ sở lên đây cũng làm thằng cu li chó có ra quái gì. ờ phải rồi! Mình phải về hỏi thăm làng xã coi vụ thằng Cung đi tới đâu rồi. Không biết bây giờ nó bị giam ở đâu. Nếu mình ở luôn trên này , may ra người ta thả thằng Cung về, thì nó có biết con nó ở đâu mà kiếm. Một phải về, hai cũng phải về...

Đã thăm quyết định như vậy rồi, ông sáu Long nhòm đầu dậy nhìn qua lỗ gió xem trời đã hừng sáng hay chưa, nhưng bên ngoài có trăng nên ông không biết là giờ nào.

Ông làm động ván sàn, con Nương giật mình lăn ra phía ngoài, nhưng vết thương u trên đầu không cho nó nằm được yên , nó rên nho nhỏ và quay lại nằm nghiêng qua phía ông sáu Long .

Ông sáu Long xoa nhẹ trên lưng nó:

- Nội đây con. Nội thoa lưng , con ngủ đi.

Nghe tiếng nói thì thầm của ông , con Nương nhướng mắt lên nhìn ông. Rồi không hiểu con bé nghĩ sao, nó lại xòe tay xoa đầu, vừa mếu máo.

Biết con Nương hãy còn tức tữi, ông sáu Long khẽ hôn nó bằng một nụ hôn đậm đà tình thương:

- Ủ ... ừ ... Nội biết... Thôi, con nhắm mắt ngủ đi. Để sáng, nội thương cho con cái bánh kẹp.

Nghe được bồi thương bằng cái bánh kẹp, thứ bánh mà con bé thích nhứt, nó ngoan ngoãn nhắm hít mắt lại dúi đầu vào ngực ông sáu Long.

Ông chợt nghe cái vị chua cay chợt trào dâng lên đầu lưỡi! ông tự cho rằng ông lạ đời hơn ai hết, con cháu ruột chẳng cung, mà lại đi thương người dung, nước lã. Nếu hồi chiều mà ông không dẫn lòng được, ông rày mắng thằng Hơ, có lẽ là cô bảy Hợ sẽ trách ông bằng câu đó chẳng sai. Mà ông thương con Nương nhiều hơn thằng Hơ là phải, vì thằng Hơ đủ cha, đủ mẹ, không thiếu thốn cái gì hết. Còn con Nương quá nhỏ dại, còn mắng rầy sữa, tóc máu, mà phải trơ trọi một thân, sống quẩn quít theo những người không phải là cha , là mẹ, mà cứ tưởng rằng đó là cha mẹ !

Suy nghĩ cho cặn kẽ về thân phận con Nương, nước mắt của ông phải trào lên khoé. Ông khóc cho con Nương , ông khóc cho những người tạo ra hình hài con Nương lần này nữa không biết là lần thứ mấy rồi. Ông khóc còn hơn nhiều ông khóc cho con trai, con dâu ông nữa.

Đồng hồ nhà ai đổ đều bốn tiếng.

Âm thanh của thời gian như thúc đẩy ông mãnh liệt, ông bật ngồi dậy bằng tất cả cương quyết hiện hữu trong lòng . Đoạn ông rón rén đi lại góc nhà, giở nắp rương, lôi ra hết những quần áo của ông và của con Nương, gói lại thành một gói. Xong xuôi , ông tuột xuống gác , ra nhà sau tìm nước rửa mặt. Khi trở lên gác , ông mang theo cái khăn ướt lau mặt , lau tay chân cho con Nương, đoạn ông lấy bỏ đồ ít lố vá nhứt thay mặc cho nó. Ông làm gì mặc

ông, con Nương cứ nằm ngủ ngon lành.

Thay quần áo cho Nương xong, ông cũng đi thay quần áo của ông. Ông cũng không lạnh lẽo gì hơn con bé. Một già, một bé đồng cảnh ngộ, ông đau đớn trong lòng, còn con Nương mang thương tích trên thân thể kia.

Sửa soạn yên đầu đó, ông ngồi quán thuốc hút chờ sáng một chút, để con Nương khỏi phải mất giấc ngủ. Nhưng tàn một điếu thuốc, đến điếu thứ hai, rồi thứ ba..., đồng hồ điểm năm tiếng, mà con Nương vẫn chưa thức giấc. Dường như ông đã sốt ruột, ông đứng lên bước lại thò đầu ra lỗ gió tìm sao giăng trên trời. Chỉ thấy toàn là nóc nhà lố nhố. Ông không tìm được giải mây ngang ngoài phương đông.

Bỗng con Nương trở mình, quờ quạng đôi tay như tìm ông sáu Long và rên khe khẽ nghe xót xa vô cùng.

Ông sáu Long lật đật quay vào đỡ nó lên tay:

- Con à! Nương à! Dậy nghe con!

Tội nghiệp, con bé cố nhướn mắt lên nhìn ngơ ngác. Ông sáu Long kề miệng bên tai nó bảo tiếp:

- Dậy về với Nội. Dậy đi xe hơi với nội, nghe con.

Con bé nắm hai tay dụi mắt lia lịa, đoạn ngã đầu nằm lên vai ông sáu Long thiếp ngủ lại nữa. Ông vác nó luôn trên vai, rồi một tay ôm gói quần áo, một tay ôm choàng con Nương, ông sáu Long dò dẫm bước xuống cầu thang.

Dưới nhà, vợ chồng cô bảy Hợi còn say ngủ nên chưa hay biết gì cả. Ông sáu Long bước đến đứng trước đầu giường cô bảy Hợi một hồi lâu ông mới cất tiếng gọi nhỏ:

- Cô bảy à! Cô bảy!

Cô bảy Hợi nghe tiếng gọi liền lóp ngóp ngồi dậy, khoát mừng nhìn ông sáu Long và gói đồ trên tay ông, lấy làm ngạc nhiên:

- Anh làm cái gì vậy, anh sáu?

Ông sáu Long đáp nhỏ:

- Tôi về...

Cô bảy Hợi vội vàng bỏ chân xuống giường, chận hỏi ông sáu Long:

- Anh về dưới hả?

Ông sáu Long khẽ gật:

- Ủ, tôi về dưới thăm nhà...

Dường như cô bảy Hợi hơi bất bình, cô ngắt ngang lời ông sáu Long:

- Còn nhà cửa gì ở dưới mà anh thăm, anh viếng?

Giọng ông sáu se buồn:

- Tôi về dưới thăm mà vợ chồng thằng Luông.

Ba Đông nằm ngủ nơi "đi vắng" ngoài, nghe tiếng cô bảy Hợi nói chuyện với ông sáu Long, ông ba Đông cũng chạy vào hỏi:

- Ủa ! anh tính về dưới sao, anh sáu ?

Ông sáu Long gương làm vui ngoài mặt đáp :

- Tôi về ít bữa tôi lên dựng à.

Cô bảy Hợi tìm cách cầm anh mình :

- Anh đang đi làm mà anh về ít bữa sao được?

Nhưng ông sáu Long quyết kiếm có để đi , ông nói nghe như ghen ngạo:

- Thế nào tôi cũng phải về. Hồi hôm này , tôi nằm chiêm bao thấy vợ chồng thằng Luông lên thăm tôi .Hai đứa nó còn khóc lóc, nói với tôi là bây heo hàng xóm tới ủi phá mồ mả của tụi nó ở dưới. Tôi phải về coi sao.

Cô bảy Hợi gạt ngang:

- Ôi ! Tưởng gì chớ chiêm bao , mộng mị vậy mà anh cũng tin. Hồng có heo, bò nào ủi phá mồ mả tụi nó đâu mà anh lo. Anh cứ lo đi làm đi, rồi cuối tháng sau, tôi đi về dưới với anh.

Ông sáu Long lắc đầu:

- Hồng được, tôi phải về liền bây giờ. Thức giấc dậy, tôi nhớ vợ chồng thằng Luông quá cô bảy, dựng bảy à.

Ba Đông đề nghị:

- Hay là anh chờ cuối tuần sau rồi tôi đưa anh đi .

Cô bảy Hợi quán lại cái búi tóc, vừa cắn nhai :

- Tánh anh sao kỳ cục quá hà ! Khi không mà nửa đêm thức dậy đòi đi về dưới.

Và như chợt nhớ ra, cô bảy nhìn lên tấm lịch treo vách, cô phân bày :

- Sáng ra nhằm ngày mười bốn mà anh đi cái gì? Mừng năm, mười bốn, hăm ba..., ai đi xe đi cộ mấy ngày đó . Nếu anh có nóng ruột về dưới thăm mả vợ chồng thằng Luông, thì hãy dời lại ngày khác đi.

Ông sáu long vẫn cương quyết :

- Ngày nào cũng là ngày của trời đất. tôi nhớ tụi nó quá chịu không nổi. Bây giờ trời mưa, trời bão tôi cũng đi.

Cô bảy Hợi nhẹ cau mặt:

- Mà anh về coi cái nắm đất đó chớ có cái gì, đâu có thấy mặt thấy mày vợ chồng thằng Luông được mà anh nằng nằng quyết một đòi về. thôi anh, anh đem cát gói đồ đi.

Giọng ông sáu Long trầm xuống mang ít nhiều nỗi niềm của ông còn ẩn kín trong lòng:

- Tụi nó chết rồi, đứng nhìn nắm đất thì cũng như nhìn mặt tụi nó rồi, miễn được thấy chỗ đất đó là chỗ của tụi nó nằm ... cho đỡ nhớ đỡ thương ...

Ba Đông giảng giải :

- Anh đang đi làm ngoài trường học mà bỏ về ngang như vậy đâu được. Mình mới vô, nên giữ thế một chút .

Cô bảy Hợi đã bất bình ra mặt:

- Anh bỏ về ngang, coi chừng người ta đuổi à.

Ông sáu Long nhếch môi cười lạnh:

- Được thì làm, không được thì thôi. Đâu phải làm thầy, làm bà chi đó mà lo.

Cô bảy Hợi nín vụt đứng dậy:

- Anh nói vậy sao được. Công ơn cô giáo Đào cổ giới thiệu cho anh vô, rồi anh muốn thôi anh thôi, thế nào cổ cũng buồn. Sau này, ai dám giới thiệu cho anh việc gì nữa.

Cô bảy Hợi nín cái gói đồ của ông sáu Long và bảo tiếp :

- Anh đưa cho tôi cất. Anh ẵm con Nương lên trên ngủ lại đi. Hồng có về đâu hết á .

Ông sáu Long liền giăng cái gói lại và kẹp cứng trong nách:

- Tôi nói không được, thế nào tôi cũng về cô bảy à. Sáng, cô qua nói cho cô giáo Đào biết rõ tình cảnh của tôi như vậy... như vậy đó. Chắc cổ cũng không có buồn phiền gì đâu.

Ông Ba Đông đứng chống nạnh thở dài trong lúc cô bảy Hợi hỏi gạn:

- Bây giờ anh nhứt quyết về là về phải hôn?

Ông sáu Long đáp:

- Tôi về vài bữa tôi trở lên .

- Vài bữa là mấy bữa? Anh phải cho tôi biết chắc chắn ngày nào anh lên, đừng tôi thưa lại với cô giáo chớ.

Ông sáu Long ngập ngừng:

- Chiều bữa kia ... tôi lên tới.

Thấy không cầm bằng cách này được, cô bảy Hợi tìm cách khác. Cô bước lại bàn vặn tổ ngọn đèn lên và nói:

- Vậy thì anh đi một mình thôi, ẵm con Nương theo làm chi?

Ông sáu Long quay mặt qua hôn nhẹ trên tóc con Nương:

- Để nó ở lại trên này, sợ nó nhớ tôi, tội nghiệp.

Cô bảy Hợi tắc lưỡi:

- Anh đem nó theo, rủi mắc nắng, mắc mưa, rồi nó đau lại thêm khổ cho anh nữa.

Ông sáu Long vẫn khư khư không thay đổi ý định:

- Chắc không sao. Lúc này không có mưa.

Cô bảy Hợi gắt khéo:

- Anh để nó ở nhà cho tôi rồi tôi ăn thịt nó hay sao mà anh sợ ? Anh cứ đi một mình đi, bỏ con Nương lại tôi giữ nó cho .

Ông sáu Long lắc đầu, giọng ông cả quyết:

- Thôi, để tôi ẵm nó về cho nó thăm má mẹ nó luôn.

Cô bảy Hợi lén lườm anh mình:

- Anh nói chuyện nghe tức cười . Con nít mới bảy lớn đó mà biết mẹ gì mà

nói thăm mờ , thăm mả.

Ông sáu Long làm thình. Ra gần đến cửa, thấy cửa chưa mở khóa , ông dừng lại nói với ba Đông:

- Tôi đi nghe dượng bảy.

Ba đông nói nhanh:

- Anh chờ tôi đưa anh ra bến xe.

- Thôi dượng, đưa đón nổi gì. Dượng ở nhà nghỉ đi.

Cô bảy Hợi bung đèn đi theo ông sáu Long với nét mặt buồn đậm. Cô thấy không còn cách gì cầm ông sáu Long ở lại được. Nghi là ông sẽ về luôn, không trở lên nữa, cô muốn bắt con Nương lại để làm con tin mà cũng không được.

Cô cũng biết rằng chỉ vì vụ thằng Hơn xô con Nương té u đầu, nên ông sáu Long đi về thình lình như vậy. Nhưng việc đã lỡ rồi , cô không biết phải xử sự sao đây. Chẳng lẽ bây giờ cô lôi thằng Hơn dậy đánh đòn một cách nguội lạnh. Mà đối với ông sáu Long, cô cũng không biết phải ăn nói làm sao cho anh mình mát ruột. Ba Đông đang mở khóa cửa. Ông sáu Long dặn thêm cô bảy Hợi mấy lời:

- Sáng, cô bảy nhớ thưa dùm với cô giáo, tôi về xứ vài ba ngày tôi lên.

Cô bảy Hợi nhiều mày, tắc lưỡi:

- Anh đi bắt tử quá như vậy rồi trong trường người ta lấy ai làm công việc thay cho anh ?

Ông sáu Long đáp:

- Trong đó có một người nữa chớ đâu phải một mình tôi. Tôi đi thì còn ông già Đang thay thế.

Cô bảy nín gúi quần áo của ông sáu Long:

- Anh về dưới có mấy bữa thì đem theo một bộ thôi, mang chi lùm xùm dữ vậy nè? Anh bỏ bớt lại đi.

Ông sáu Long cũng thừa hiểu rằng cô bảy Hợi muốn lấy gúi quần áo của ông lại, để ông không thể ở dưới quê lâu ngày được, ông cứ kẹp cứng gúi giấy trong nách :

- Để tôi đem hết về dưới đặng tôi soạn cái nào rách, tôi vá lại, cái nào đứt nút, tôi kết nút khác.

Cô bảy Hợi ngắt ngang:

- Vậy chớ anh để lại trên này tôi vá, tôi đem lại cho không được hay sao mà anh phải ôm hết về dưới ?

Ông sáu Long gạt phăng ý kiến cô bảy:

- Thêm bận rộn cho cô. Sẵn về dưới ở không, tôi làm được.

Nói chưa dứt lời, ông sáu Long vội vàng lách mình qua khỏi cánh cửa. Ông sợ đứng lại lâu rồi em của ông còn kiểm có này có khác cản ngăn không cho ông về

Cô bảy Hợi cũng nổi bước theo sau ông đi ra đường hẻm. Thấy vợ đi tiền ông sáu Long ra đường cái, ba Đông cũng khóa cửa rồi chạy theo. Ba người ra đến đầu hẻm, trong lúc ông sáu Long còn đứng đón xe xích lô, ba Đông nhét vào tay ông mấy tờ giấy bạc cuộn tròn vừa nói nhỏ:

- Anh cầm ... đi xe .

Ông sáu Long nhẹ gạt tay ba Đông:

- Thôi đừng ..., tôi có ... Tôi mới lãnh lương mà...

Ba Đông lại nhét tiền vào tay ông lần nữa:

Anh mới làm có mấy ngày mà lãnh được bao nhiêu .

Ông sáu Long cũng gạt tay em rể mình:

- Nhiều ! Gần nửa tháng lận mà.

Cô bảy Hợi đỡ lời chồng:

- Anh cứ cất đi anh sáu. Tiền lương của anh , anh phải dành riêng đó để sau này anh muốn mua sắm gì thì có sẵn. Anh không lấy, tôi với ba nó buồn lắm à.

Ông sáu Long vẫn lắc đầu cương quyết :

- Không, phải chi tôi không có thì cô đừng cho bao nhiêu tôi cũng lấy hết.

Ông vừa nói, vừa vẫy gọi một chiếc xích lô đạp vừa chạy trở lại, đoạn hấp tấp bước lên xe :

-Cô đừng vô đi.

Cô bảy Hợi muốn ứa nước mắt:

-Chiều bữa kia, anh lên thiệt à, ghen anh sáu.

Ông sáu Long gượng cười làm vui cho vợ chồng ba Đông:

- Tôi lên mà. Cô đừng trở vô đi.

Chiếc xích lô lăn bánh. Cô bảy Hợi đi dài theo bờ lề dặn vói theo :

- Anh đừng ở dưới lâu, tôi trông lắm à ghen anh sáu.

Ông sáu Long ngoáy cổ lại gạt mạnh:

- Ừ ...

Ông sáu Long chưa kịp nói gì thêm nữa, bỗng thấy ba Đông lúp xúp chạy theo sau xe , rồi ném đại cuộn giấy bạc vào lòng ông. Ba Đông vừa bảo người phu xe:

- Anh cứ chạy đi. Chạy luôn đi ...

Dù muốn, dù không , ông sáu Long buộc lòng, phải cầm lấy những tờ giấy bạc mà trong lòng xót xa, bùi ngùi ...

Về đến nhà thì mặt trời vừa xế. Ông không nén được xúc động trong lòng khi nhìn thấy căn nhà ẩm cúng của ngày nào, giờ đây lại trống không, có còn gì chẳng thì chỉ là những rác rưởi không biết ai đã gom từng đồng to đồng nhỏ bỏ đó. Cột xiêu, vách đổ thành lỗ nhỏ lỗ to và dấu chân heo dẫm, dấu

chân chó cào, nát tan khắp nhà. Nhện giăng bốn phía như lưới bủa, đi đến đâu, ông sáu Long phải bứt lưới nhện tới đó.

Ông cảm thấy đôi bàn chân lạnh ngắt. Hơi lạnh đó toát ra từ mặt đất của nền nhà hoang. Ông phát rùng mình và bất giác lệ loáng ướt trong khoé mắt ông. Đi vào đến tấm vách ngăn buồng của vợ chồng tư Luông, ông liền quay trở ra. Con bé Nương không hiểu gì hết, nó cũng không biết nơi này là nơi nào. Nó ngơ ngác nhìn quanh rồi nhìn ông sáu Long.

Ông sáu Long vừa ra đến trước thềm bỗng có tiếng đàn ông gọi lớn:

- Sáu Long !

Nhìn ra trước con đường mòn, chợt thấy một ông già khăn đen áo dài chỉnh tề, che dù đứng dừng lại ngay đầu ngõ nhìn vào nhà, ông sáu Long liền thả con Nương xuống đất, đoạn chấp tay xá:

- Bẩm cả !

Phải ! Ông lão kia là hương cả Hoài. Cả Hoài ngã cây dù ra phía sau lưng và vui vẻ hỏi:

- Chú về hồi nào, chú sáu ?

Ông sáu Long cúi xuống ẵm con Nương, đoạn tiến ra sân, vừa lễ phép đáp:

- Bẩm cả, tôi mới về tới.

Cả Hoài bước qua cầu và hỏi tiếp:

- Hôm nay chú đi đâu mà tôi qua lại đây hoài, không thấy chú? Tôi nghe người ta nói chú đi Saigon, phải hôn?

Ông sáu Long khẽ gật:

- Dạ, phải. Tôi lên nhà con em thứ bảy tôi.

Cả Hoài dừng lại dưới bóng cây ; ông đưa mắt nhìn vào nhà, vừa ngạc nhiên hỏi

- Ủa! Sao nhà cửa trống trơn vậy, chú ?

Ông sáu Long nghiêm nghị phân trần :

- Không nói giấu chi cả, hôm trước, tôi tính lên Saigon kiếm công việc làm ăn, nên đồ đạc tôi cho người ta hết.

Cả Hoài thanh thốt:

- Nói vậy chú về đây chơi rồi trở lên Saigon nữa hả?

Ông sáu Long lắc đầu:

- Thưa không, tôi về ở luôn dưới này.

Cả Hoài chép miệng:

- Cái đất Sài gòn coi vậy mà khó kiếm công ăn việc làm lắm à chú sáu ha.

Ông sáu Long đưa xuôi:

- Dạ ... !

Nhìn con Nương đang đứng ôm chân ông sáu Long, hương cả Hoài nói tiếp:

- Thôi, ở dưới này thiếu gì việc làm. Chú lặn lội chi tới trên Sài gòn. Nói cùng mà nghe, ở đây mà chú không làm cũng không đến nỗi phải đói.

Ông sáu Long vẫn giữ vẻ kính cẩn bằng đôi bàn tay đan ngón nắm lại trước ngực. Ông sáu Long mỉm cười làm vui câu chuyện :

- Dà ... ! dạ phải ! Ở vườn thì dễ, miễn mỗi ngày kiếm được một chén gạo, rồi tuột xuống ruộng , xuống đìa xức cá tép, vậy là qua ngày. Còn ở châu thành thì phải chạy từng miếng ăn , chạy từng ngoe củi, giọt nước ...

Ông cả Hoài vừa xoay đầu ngoéo cây dù , vừa gật đầu :

- Ủ, vậy đó chứ sao .

Thấy ông cả vui vẻ khác thường, ông sáu Long chỉ vào nhà phân bua :

- Bây giờ, trở về đây, trồng trước, trồng sau như vậy đó cả, tôi phải đi xin vài cây tre làm cái chõng đựng nằm, không thì nằm đâu . Vách phen thì bị heo hàng xóm nó thọt ra, tan hoang hết, tôi còn phải sửa nữa.

Ông cả hỏi:

- Tại chú bỏ hoang từ hôm đi Sài gòn tới nay đó chứ gì?

Ông sáu Long khẽ gật :

- Dạ .

- Chú tính sai nước cờ.

- Tại hôm trước con em tôi nó đốc quá nên tôi buộc lòng phải nghe, chứ tôi đâu có chịu bỏ làng bỏ xóm mà đi như vậy đâu, cả .

Đến đây, cả Hoài liền ngồi xồm xuống, đoạn đổi giọng nghiêm trọng bảo ông sáu Long:

- Chú ngồi đây, tôi nói chuyện này cho chú nghe , chú sáu.

Ông sáu Long nấn khoăn nhìn cả Hoài, vì ông chưa biết chuyện gì mà ông cả sắp đem ra nói, lành hay dữ thế nào . Nhớ lại trong nhà chẳng còn chỗ nào có thể mời ông cả Đoàn vô nhà ngồi tạm, ông sáu Long đành để cho ông cả ngồi như vậy.

Ông sáu Long ngồi xuống, đối diện với cả Hoài, đoạn hỏi:

- Thừa chi đó cả?

Ông cả Đoàn còn loanh quanh vấn đề :

- Từ hôm nào tới nay tôi có ý kiếm chú, mà tụi nó nói chú đi Sài Gòn ở với cô bảy , cô tám gì trên đó.

Ông sáu Long nói nhanh:

- Cô bảy nó ...

-ờ, may đâu sẵn gặp chú về đây, vậy thì tôi nói chuyện ... với chú luôn.

Ông sáu Long sốt ruột nhìn ông cả Hoài chẳng nháy mắt:

- Dạ ...

Ông cả còn dò dẫm:

- Chú về ở dưới này luôn à há ?

- Dạ, tôi không trở lên nữa đâu cả .

- Vậy mà chú có tính làm rẫy, làm vườn gì chưa ?

Ông sáu Long ra dáng đắn đo :

- Thừa cả, tôi cũng chưa biết tính sao nữa. Để mai mốt rồi coi.

- Tôi nhờ chú giúp tôi một việc nghe hôn?

Ông sáu Long đáp nhanh:

- Dạ .. cả cứ dạy ...

Ông cả Hoài tỏ ra thân mật với ông sáu Long , nghiêng nửa nóc dù che cho ông sáu Long và con Nương vừa tươi cười:

- Tôi có một vườn cam quýt gần ngoài bãi, chắc chú thấy sở vườn đó rồi chứ gì

Ông sáu Long gật nhẹ:

- Dạ, Tôi thấy. Ồi ! mình mông thiên địa ! Mấy năm nay chắc đã có huê lợi nhiều rồi hả cả.

Ông cả trợn mắt, dựng mày :

- Ủ, năm rồi trúng mùa dữ chú! Mà năm nay chắc phải nhiều hơn năm rồi .

- Vậy mà tôi thấy không ai trông nom, gìn giữ cho cả hết. Ngoài bãi thì không có nhà cửa ai hết, tôi sợ họ phá lăm à cả.

Ông cả Hoài nhanh miệng chụp ngay lấy câu nói của ông sáu Long:

- Đó đó, cây trái nhiều thì thể nào cũng bị ăn trộm , không ai hái trộm thì cũng bị con nít hái lén, một dừa ăn vài trái , cả chục dừa nó đi bao nhiêu , hao hót của mình dữ lắm chớ. Vì vậy mà tôi tính nhờ chú ... Tôi coi rồi, ở đây , tôi không có tin cậy ai được hết.

Cả Hoài dừng lời, chờ đợi ý kiến của ông sáu Long. Ông sáu Long cũng chờ đợi cả Hoài nói tiếp.

Qua một lúc im lặng , cả Hoài hỏi:

- Sao ? Chú liệu có thể giúp tôi được hôn ?

Ông sáu Long hỏi lại :

- Cả muốn tôi lui tới ngoài đó coi chừng vườn tược ?

Ông cả rắn giọng gần như là quyết định :

-Không, chú ở luôn ngoài đó. Chú phải ở tại đó thì tôi mới vững bụng được.

Thấy ông sáu Long ra dáng do dự, cả Hoài đoán hiểu ý ông, nên liền phân bày :

- Tôi lo nhà cửa chú ở. Tôi mượn thợ đốn dừa dựng cất lên một căn, một chái hẳn hoi cho chú. Chú khỏi phải lo gì hết. Còn cái nhà của chú đây, chú ở cao lắm là qua mùa mưa này là nó xẹp xuống rồi. chú bỏ đi, hồng nên tiếc cái gì nữa

Ông sáu Long cúi đầu ra vẻ suy tính, chớ chưa chịu quyết định sao hết.

Thấy vậy, ông cả Hoài nói tiếp :

- Hề chú ừ một tiếng là ngày mai tôi có thợ hạ cây cất nhà cho chú liền.

Còn các thứ quần áo , cơm nước , thuốc men gì cho chú, tôi cũng lo hết. Chú khỏe ru hà. Chẳng phải bao nhiêu đó thôi, công lao của chú tôi sẽ tính xứng

đáng cho.

Nghe ông cả Hoài nói vậy, ông sáu Long lấy làm mừng thầm trong bụng, nhưng ngoài mặt còn làm ra vẻ đắn đo:

- Không biết tôi coi xuể hay không ?

Ông cả Hoài cau mày :

- Có gì đâu mà không xuể ? Tôi có bắt chú cày cuốc chi đâu mà không xuể ? Cỏ vườn thì tôi mướn riêng người phát . Chú chỉ ngồi không mà để mắt coi chừng dùm tôi vậy thôi. Có chú ở ngoài đó thì không ai dám tới phá phách.

Ông sáu Long hỏi gạn :

- Sau cả không cho cậu nào ra đó ở giữ ?

Ông cả Hoài kho tay lia lịa :

- Thôi, thôi , tụi nó không có đứa nào tôi tin cậy được hết. Có đứa nào thua một độ gà là cây vườn tôi không còn một trái làm thuốc. Đám con tôi, trừ thằng Vinh có vợ có con rồi thì không nói , còn lại mấy đứa ở nhà , đứa nào cũng nghiệt lắm chú ơi.

Cả Hoài khều nhẹ trên cánh tay ông sáu Long tỏ ra thân mật lắm, vừa nói tiếp :

- Đó, vì vậy đó mà tôi muốn nhờ một người như chú vậy đó, để trông nom cây trái dùm tôi, tôi mới chắc ý. Chú coi, xóm mình thiếu chi người, nhưng mà tôi đâu có dám nhờ họ.

Ông sáu Long vẫn còn lặng thinh ra dáng suy nghĩ, khiến ông cả Hoài hơi sốt ruột :

- Sao chú ? Chú tính sao chú ? Có thể giúp tôi được hôn ?

Ông sáu Long ngập ngừng :

- Tôi thấy ...

Tưởng đâu là ông sáu Long còn mặc cả công lao, cả Hoài liền nói tiếp theo câu nói bỏ lửng của ông sáu Long:

- Hay là như vậy. Công lao của chú tôi không biết phải tính sao cho vừa.

Như tôi vừa nói chuyện với chú, tất cả các thứ từ ăn mặc cho tới thuốc men, cái gì tôi cũng lo cho chú đầy đủ hết á. Còn công lao săn sóc của chú thì tôi tính như vậy..., tôi nói, hể chú bằng lòng thì chú ừ cho tôi biết, còn nếu chú thấy hẹp hòi thì chú cũng nói thẳng với tôi, ngen.

Ông sáu nhẹ gật:

- Dạ ...

Cả Hoài đổ giọng nghiêm trọng:

- Tôi có chú thêm một bờ cây, tùy ý chú muốn lựa chọn bờ nào cũng được, rồi chú trồng trọt thêm mà hưởng huê lợi. Chú thấy sao ? Chú cứ trả lời thẳng cho tôi biết .

Ông sáu Long phân bua :

- Giúp cả việc gì, tôi cũng giúp được hết , tôi không nề hà. Nhưng còn ngặt một nỗi là ...

Ông sáu Long thấy còn ngại ngùng nên chưa dám nói trọn câu.

Cả Hoài chớp mắt lia lia:

- Sao, chú ?

Ông sáu Long cười chum chim :

- Tôi sợ ... , mấy cậu túng rồi mấy cậu ra vườn hái trái cây đem bán lên cả, tôi làm sao dám ngăn cản mấy cậu. Bằng để cho mấy cậu được vừa lòng, rồi tôi không biết ăn làm sao, nói làm sao với cả cho xuôi.

Cả Hoài lắc đầu lia lia:

- Hồng dám đâu! Tụi nó hồng dám đâu. có chú nó sợ chú mà. Nếu có đứa nào ra vườn dòm ngó cây trái thì chú cứ cho tôi hay , chú đừng ngại . Chú ừ đi nghe hôn.

Ông sáu Long khẽ gật đầu :

- Dạ ... Thà cả nói trước như vậy thì tôi mới dám lãnh.

Cả Hoài ra vẻ vui mừng hơn hờ sau khi được ông sáu Long nhận lời ở giữ vườn . cả quay tròn cây dù trên vai:

- Như vậy là chú hứa chắc rồi đó hả?

- Đã nhận lời thì tôi không dám thất hứa với cả.

- Ừ, vậy thì ngày mai tôi kêu thợ tới bắt tay vào việc liền . Chừng mười ngày là chú có nhà ở đàng hoàng . Nếu sáng mai chú rảnh thì chú chịu khó bước qua vườn coi thợ họ làm. Có cái gì không vừa ý chú , chú cứ chỉ về cho họ làm , nghe chú.

- Dạ .

Cả Hoài vụt đứng lên :

- Như vậy là đỡ một phần lo cho tôi rồi. Có chú trông coi cho tôi thì nay mai tôi biểu tụi nó chở về một mớ cây giống , phá chuôi, trồng thêm cây ăn trái ở mấy bờ ngang đó nữa.

Quả thật, ngay hôm sau , cả Hoài liền mướn cả chục phu, thợ, kẻ hạ cây, người đắp nền , dựng cái nhà cho ông sáu Long ở. Ông sáu Long không ngờ được mình gặp hên quá như vậy. Từ ngày ông trở về Phú Thành cả xóm ai cũng lấy làm vui mừng, vì người ta không ai muốn ông phải lìa bỏ làng xóm. Ngày lại, ngày qua, cuộc sống của Ông sáu Long với bé Nương được ấm no, yên ổn nhờ sự bảo bọc của gia đình cả Hoài. Ông cả Hoài còn đề cử ông ra làm chủ ấp thay thế cho chủ ấp Hiệu biệt tích từ mấy tháng nay, nhưng ông cương quyết chối từ.

Thấy ông được cả Hoài trọng dụng, xóm làng càng tỏ ra nể nang ông nhiều hơn.

Cho đến mấy đứa con trai của cả hoài như cậu ba Thanh , cậu tư Thới, bị ông hét một tiếng là phải lấm lét chạy.

Long Đông

Chương 11

Mười sáu mùa xuân đi qua mau như cánh én vút ngoài khung cửa nhỏ. Thời gian dần nhuộm bạc màu sương trên mái tóc ông sáu Long với bao nhiêu kham khổ gần suốt một đời người hằn sâu trên vầng trán nám nắng của ông. Chuyện cũ ngày xưa như cũng lùi xa vào dĩ vãng!

Cũng vẫn là khoảng thời gian đó, nhưng đối với một cô xưa thì khác hẳn. Thời gian nuôi tuổi thơ lớn dần lên trong âm thầm. Và thời gian bắt đầu tô điểm xuân sắc cho nàng con gái từ năm bắt đầu lên mười bốn ... , mười lăm ..., rồi bây giờ là mười sáu.

Mười sáu! Người ta thường nói mười sáu là ... tròn trăng !

Có lần ông sáu Long ngồi uống trà, ông nhìn đứa cháu gái mà ông phải giật mình, nói thầm :

- Mẹ! Lật bật mà con Nương mười sáu tuổi mình không hay !

Và sáng nay, thấy Nương cầm tấm kính tròn soi mặt để chải tóc, ông lại chép miệng nghĩ thầm:

- Con gái trở mã thì vậy.

Phải ! Nương đã trở mã bao giờ ông cũng không hay. Nương có nét đẹp quyến rũ, mặc dù Nương không biết mặc áo thắt eo lưng , không biết nhổ tia lông mày, không biết đánh phấn , tô son.

Kiểu cách lắm là cầm cái gương soi mặt chải tóc, như vậy là quá lắm quá rồi. Vì trời cho Nương đẹp, thời gian làm đẹp cho Nương, nàng cần gì đến phấn son nữa. Mà Nương cũng không biết phấn son ra sao nữa. Nàng chỉ biết mấy bờ cây trái đó và ông Nội của nàng đây mà thôi.

Đáng lẽ lứa tuổi của Nương là đã mang nhiều mộng mơ xa vời lắm. Nhưng đối với, trái tim nàng chưa biết rung cảm, chưa bao giờ thấy xao xuyến ... Tâm hồn nàng như một tờ giấy trắng tinh anh, chưa bị mực làm hoen nhòa ! Không biết bao nhiêu lần Nương bị đám con trai đón đường trêu ghẹo, nhưng nàng xem như việc con nít đùa giỡn. Nàng không muốn nghe tí ti về chuyện trai gái yêu đương. Thấy tính nết của đứa cháu gái như vậy, ông sáu Long thầm lấy làm hài lòng lắm.

Có đêm thức giấc dậy, ông ngồi uống trà một mình , rồi chợt nhớ đến chuyện ngày xưa, ông thầm van vái :

- Xin trời Phật đừng cho con nhỏ mang tính nết của con mẹ nó.

Chải tóc xong, Nương nhét tấm kính lên thanh vách, đoạn quay ra hỏi ông sáu Long:

- Con với nội đi bây giờ hả nội ?

Ông sáu Long khẽ gật :

- Ủ , đi sớm, để trưa nắng.

Nương hỏi tiếp:

- Đi về rồi hãy nấu cơm, hủ nội ?

Ông sáu Long quần khăn vắn lên đầu :

- Ủ, Nội không đói , ăn cơm sáng trễ một chút cũng được. à , ngày nay là hăm ba, con nhớ cho nội ăn chay, nghen con.

Nương nhẹ phủi những sợi tóc rụng trên vai, vừa đáp:

- Nội ăn chay , con cũng ăn chay theo nội. Mà con chưa có mua đồ ăn chay đó nội ơi.

Ông sáu Long chậm rãi nói :

- Con mua tương, con hái rau luộc cho nội cũng được, khỏi phải đi chợ

Nương chớp mắt nói nhỏ :

- Con sợ nội ăn không nổi ...

Ông sáu Long nói nhanh :

- Được con. Đi tảo mộ về là trễ rồi, còn chợ búa gì nữa.

- Chiều nay còn phải đưa ông tảo nữa, hủ nội ?

Ông sáu Long nhẹ gật:

- Ủ, việc đó chiều rồi lo. Thôi, con đi đóng cửa sau rồi lấy theo hai cây dao

Nương quay sau ra bếp . Một lúc sau, nàng trở ra mang hai cái dao phay, đoạn theo ông sáu Long đi ra vườn.

Hai ông cháu vệt cỏ đi vào một bờ đất đầy mả mồ, có cái mới vừa làm cỏ , có cái còn hoang rậm . Ông sáu Long dừng lại trước hai ngôi mộ nằm kề bên nhau, đoạn quay lại lấy một cây dao trên tay Nương , vừa bảo :

- Con làm cỏ cái mả này, còn nội bên kia cho mau .

Nương liền ngồi xuống bắt đầu dọn cỏ. Hai ông cháu vừa làm, vừa nói chuyện về Tết nhứt.

Thình lình, Nương hỏi ông sáu Long :

- Nội à ! Mả này là của ai ? còn mả kia là của ai , hủ nội ?

Ông sáu Long phải ngạc nhiên vì câu hỏi của Nương, ông dừng tay dao, xoay mắt nhìn sang đứa cháu :

- Nội đã nói với con là mả của ba má con. Con còn hỏi cái gì lạ vậy ?

Nương cũng dừng tay và hỏi tiếp :

- Ba má ruột hay ba má nuôi vậy nội ?

Ông sáu Long đáp nhanh :

- Ba má ruột của con chớ ba má nuôi sao được.

Nương nhìn sững ông sáu Long hồi lâu , rồi gạn nữa :

- Nội nói thiệt hủ nội ?

Sau câu hỏi vắn của Nương, ông sáu Long bắt đầu thấy lòng bồn chồn .

Ông nhìn Nương không nháy mắt :

- Sao bữa nay con hỏi nội nhiều câu lạ lùng quá vậy ? Có bao giờ nội đi dỗi gặt con hay không ?

Buồn dâng lên khéo mắt nàng con gái :

- Đâu có ... Con đâu có nói nội gặt con, nhưng mà ...

Ông sáu Long ngoảnh mặt đi hướng khác, vừa ngắt lời Nương :

- Thôi, con lo làm mau đi.

Nương vâng lời cúi nhỏ cỏ dần xuống phía dưới chân mộ. Thỉnh thoảng, nàng lại trân tráo nhìn nắm đất , như muốn khám phá những gì bí ẩn chôn sâu dưới mồ .

Qua mấy phút im lặng nghĩ suy, nàng lại hỏi ông sáu Long :

- Hai cái mả này , cái nào là của má, cái nào là của ba, hả nội ?

Ông sáu Long nhìn Nương, nhẹ cau mày :

- Bộ bữa nay con khùng rồi hả Nương? Con đã biết cái mả mà con đang làm cỏ là của má con, còn cái này là của ba con mà. Thôi, lo làm cho rồi đi. Đừng hỏi khùng, hỏi điên.

Biết Nương còn hỏi nữa nên ông sáu Long phải chặn trước như vậy. Ông không muốn cho Nương biết cái dĩ vãng đầy tủi nhục, đầy nước mắt của những người đã tạo ra hình vóc của nàng.

Nhưng vì ảm ức, Nương chỉ im lặng được một lúc rồi cũng hỏi nữa :

- Nội à ! Chắc có chuyện gì ... mà nội muốn giấu , không cho con biết, phải không nội ?

Vừa làm hết cỏ trên nắm mộ của tư Luông , ông sáu Long liền buông dao.

Và câu hỏi của Nương làm cho ông bối rối :

- Hử ? Nội giấu con cái gì đâu ?

Nương chớp mắt, nói nhỏ :

- Con biết ...

Ông sáu Long vụt đứng lên, giương tròn đôi mắt :

- Hử ? con biết ... biết cái gì ?

Nét u buồn càng hằn sâu trên môi và trong mắt nàng con gái, giọng nàng hàm xúc động :

- Con biết ... hai cái mả này không phải của ba má con.

Ông sáu Long gương mặt cười làm ra vẻ thản nhiên :

- Con nói khùng !

Dứt lời, ông sáu Long liền cúi nhặt con dao, vừa giục :

- Đi con ! Mình đi qua vườn bên kia .

Nương ngoan ngoãn nôi gót ông sáu Long. Vừa đi, nàng vừa cúi đầu suy nghĩ :

- Tại sao vậy ? Tại sao mấy lần mình gợi hỏi tới chuyện đó ... là nội chặn, nội cắt, nội nói mình là khùng, là điên ? Chắc vậy ... mà nội cố giấu không

cho mình biết ...

Ông sáu Long dừng lại bên cái mả đất mà phía trên đầu mộ có một cây dâu sum suê, đoạn quay lại bảo Nương :

- Con dọn cỏ lần đi . Nội hút điều thuốc cái đã.

Nương ngồi xuống mới chặt được mấy dao thì nàng dừng tay nói với ông sáu Long :

- Cái mả này mới là cái mả của má con nè .

Mới mở bì ra, chưa kịp quần điều thuốc, câu nói của Nương làm cho ông sáu Long phải giật mình một lần nữa, ông buông rơi gói thuốc rê, vừa trợn mắt :

- Con nói bậy nà!

Mả này là mả của ... dì hai con.

Đôi mắt Nương bỗng ướt rung rung , lời nàng nghen ngào :

- Nội giấu con ... Con biết nội à ! Con còn biết rõ ba con hiện còn sống ...

Ông sáu Long dựng mày, thanh thốt :

- Hả ? Ai nói với con như vậy ?

Nương chớp mắt cố xoá than ngấn lệ viền quanh mi:

- Người ta cho con biết ...

Ông sáu Long hỏi nhanh :

- Người ta là ai ?

Nương hạ giọng để dần nén bớt xúc động :

- Anh hai Cải, anh sáu Vạn, con Hằng, con Nguyệt... nó nói cho con biết .

Ông sáu Long phản tớii :

- Tụi nó nói... hồi nào ? Nói sao ?

Nương gục đầu vào cánh tay, nói lí nhí trong miệng :

- Họ nói ... má con lấy trai ... Ba con mới chém má con chết, rồi nội đem chôn ở đây nè. Còn ba con thì con sống chứ không phải chết như nội đã nói với con hồi đó ... Bây giờ , ba con còn bị đày ở Côn Lôn ...!

Nói đến đó, bỗng Nương bật khóc thành tiếng . Ông sáu Long ngồi nuốt nghen ngào nhìn Nương mà phải ứa nước mắt .

Ông lặng lẽ thuốc quần vào vuông giấy, rồi điều thuốc lăn tròn trong đôi lòng bàn tay ông cũng như tâm can ông đang xoắn xoáy giữa hai niềm đau dĩ vãng nay chợt hồi sinh, dĩ vãng của ông dĩ vãng của Nương.

Ông thở dài đoạn dán điều thuốc lên môi. Hít xong một hơi khói đầu, ông dịu giọng an ủi:

- Thôi, đừng khóc nữa con .

Nhưng lời vỗ về của ông sáu Long chỉ càng làm cho Nương tủi thân phận mình nhiều hơn, nàng lại khóc lớn hơn.

Giọng ông sáu Long gần như mếu máo :

- Con đừng khóc ... Con khóc làm cho nội đau lòng lắm ... nghe lời nội, nín đi con.

Nương ngoan ngoãn cố dằn nén tiếng tức tủi trong cổ họng. Hai ông cháu cứ ngồi nguyên như vậy một lúc thật lâu.

Rồi Nương kéo áo lau mắt , ngẩng đầu lên nhìn ông sáu Long bằng đôi mắt nhòa lệ. Tiếng nàng thổ thê xen với từng tiếng nấc :

- Có phải ... như vậy hay không , nội ...?

Ông sáu Long đưa mắt nhìn khối thuốc là là bay như niềm đau xót của ông dần loang rộng ra trước mặt cuộc đời :

- Con có tin lời người ta nói là thật hay không?

Nương hít mũi:

- Con tin ...

Ông sáu Long lặng thinh khiến cho Nương sốt ruột :

- Sự thật đúng như vậy phải không nội ?

Ông sáu Long chỉ khẽ gật đầu để thay cho câu đáp, mắt ông vừa nhìn lơ đãng trong lá, trong cây. Nương quệt nước mắt :

- Vậy mà sao từ hồi nào tới giờ, nội không cho con biết ? Con hỏi ... mà nội cũng còn cố giấu con .

Ông sáu Long khẽ nhìn Nương, chậm rãi hỏi :

- Con oán hận nội lắm phải hôn?

Giọng nàng cứng rắn :

- Con không dám ... Nếu con có oán hận nội , cho trời đánh con chết đi.

Con còn biết ... biết rõ là nội không phải ông nội ruột của con, nhưng nội ôm con mà nuôi nấng từ ngày má con chết..., từ ngày ba con ở tù tới bây giờ .

Như vậy thì làm sao con oán hận nội cho được , trái lại , con còn thương nội nhiều hơn ...

Ông sáu Long sửa thế ngồi, vòng tay bó gối, đoạn thốt lời chìm sâu vào tái tê :

- Dầu con có oán hận nội, nội cũng cam tâm. Miễn là nội ...

Nương vội ngồi xê lại gần ông sáu Long và nắm lấy cánh tay ông lay lay , vừa chặn ngang câu nói của ông :

- Nội ! Nội đừng nói vậy nội à. Con thương nội lắm mà. Không có nội , làm sao ngày nay con còn ngồi bên má má con đây. Con muốn hỏi nội cho biết vì sao nội giấu con cho tới bây giờ , không cho con biết sự thật về ba má con ...

Ông sáu Long quán thêm một điều thuốc, vừa nghiêm trang :

- Sỡ dĩ, nội chưa cho con biết sự thật là vì ... sợ con buồn tủi, là vì ba con chưa trở về ... Mà thôi, con hiểu như vậy đủ rồi. Con đang ngồi bên mộ mẹ con, con không nên gợi nhắc lại chuyện cũ mà thêm tủi hổ cho vong hồn mẹ con.

Im lặng một lúc, nàng cố tưởng tượng đến gương mặt mẹ hiền, nàng nghe trong tiếng gió thì thảo kia có lẫn tiếng gió êm đềm của mẹ nàng, tiếng khóc

than của mẹ nàng.

Bồng nàng nhìn sâu vào mắt ông sáu Long :

- Nội à ! Ba con còn sống ở ngoài Côn Lôn, phải hôn nội ?

Ông sáu Long thiếu não lắc đầu:

- Nội chỉ biết ba con bị đày ngoài đó, chứ nội không rõ chết hay sống thế nào. Mười sáu năm nay, nội không được tin tức gì hết.

Hai giọt nước mắt chột lặn dài xuống má nàng :

- Côn lôn là ở đâu hả nội ?

Ông sáu Long đáp một cách mù mờ:

- Ở giữa biển .

- Biển nào ? Xa hôn nội ?

Ông sáu Long lắc đầu :

- Nội nghe người ta nói chứ nội không biết, mà chớ xa lắm.

Nương hít mũi, quệt nước mắt.

- Nội không biết ba con ở tù là bao nhiêu lâu hay sao?

Ông sáu Long cũng lắc đầu :

- Nội không biết.

Thấy nước mắt của Nương nổi giọt tuôn xuống má, ông sáu Long liền tìm lời an ủi nàng :

- Chắc ba con còn sống và sắp tới ngày mãn tù. Người ta nói với nội như vậy .

Nương liền hỏi gạn :

- Ai nói với nội ?

Ông sáu Long hơi lúng túng :

- Ư ... ờ ... không biết ai nói với nội mà nội quên rồi .

Nương chớp mắt :

- Nội nói như vậy để cho con đừng buồn, phải không nội ?

Ông sáu Long đáp nhanh :

- Nội nói thiệt chớ.

Vừa dứt lời, ông sáu Long đập bốp vào đùi và nói tiếp:

- ờ, nội nhớ lại rồi. Cậu Hai nói với nội, cậu Hai nói với nội là ba con còn sống, có lẽ sắp mãn tù ...,

Nương tỏ vẻ nóng nảy :

- Cậu Hai Vinh, ba thằng Thái đó.

- Cậu Hai nói với nội hồi nào ?

- Hôm trước hơi lâu rồi. Nội nhớ in là cậu Hai nói chuyện với nội trong cái buổi chiều mà cậu đi với ông cả, có thằng Thái đi theo hái mấy chục cam đó.

Con nhớ bữa đó hôn ?

Nương khẽ cau mày :

- Con nhớ ... Như vậy thì mới đây chớ đâu có lâu , nội. Bữa đó, chính con

hái cam cho anh Thái đó mà .

Ông sáu Long gật đầu đưa xuôi cho Nương tin:

- Ủ, phải rồi . Khi mà con đi hái cam trong nhà cậu Hai đem chuyện ba con mà nói cho nội nghe.

Nương ngược mặt nhìn mây trôi:

- Con vái trời cho ba con còn sống, cho người ta thả ba con về với con. Từ nhỏ tới lớn, con nào biết mặt mày ba má con ra làm sao đâu .

Thình lình, ông sáu Long gạn hỏi :

- Chùng ba con về, con ở với ba hay ở với nội ?

Nương chân thành và ngây thơ như một đứa bé năm bảy tuổi :

- Con ở với nội, với ba.

Ông sáu Long răn giọng :

- Con phải theo ba con chớ ở với nội, mà với ba nữa sao được.

Nương giảng giải :

- Chùng nào ba về, con sẽ nói với ba ở chung với nội, vì con không thể theo ba mà bỏ nội hay theo nội mà bỏ ba. Ba con xa con từ hồi con nhỏ xíu tới bây giờ , còn nội thì nuôi con cho nên hình nên vóc.

Ông sáu Long hạ thấp giọng:

- Nếu ... rủi nội chết mà ba con chưa về ...

Nương lại gục đầu thút thít khóc :

- Thôi nội, nội đừng nói vậy con buồn lắm nội !

Ông sáu long ghen ngào :

- Nội đâu có sống hoài với con được. nội sợ ... nội không còn sống với con được mấy ngày nữa ... Ba con chưa về mà nội chết bất tử ..., rồi bỏ con bơ vơ ...

Nương gục xuống nắm mộ nước mắt:

- Con vái linh hồn má ..., má về phù hộ cho nội ... Xin má thương con ...

Long Đông

Chương 12

Nương chạy ra trước cửa với một giọng nũng nịu gọi ông sáu Long:

- Nội à ! Nội ơi ! Nội đốt ... cò bay ngựa chạy chưa hả nội ?

Ông sáu Long Đứng dậy nhìn đống giấy đang cháy bùng bùng trước thềm, vừa đáp :

- Nội đốt rồi đó , con .

Nương bước lại đứng cạnh ông sáu Long ngắm ánh lửa, ánh lửa tô thắm thêm đôi má nàng, đôi môi hồng nhòe nụ cười :

- Nội đưa ông táo có cò bay , có ngựa chạy, cho ông Táo về trời cho mau.

Ông Táo về trời châu Ngọc Hoàng, tâu với Ngọc Hoàng rằng ông cháu mình nghèo nàn lắm và xin Ngọc Hoàng cho nhà mình năm tới khá hơn .

Ông sáu Long phì cười :

- Con đừng nói giỡn, không nên ...

Không dám đùa giỡn nữa. Nương hỏi ông sáu Long:

- Nội biểu con thay ông lò, ông táo mới, con thay rồi đó. Còn ông lò củ đem liệng ngoài nương hả nội?

Ông sáu Long thanh thốt :

- Ý ! Bậy nà ! Đừng đem liệng ngoài nương , không được à con .

Nương hỏi :

- Hay đem bỏ ngoài gốc quít, cũng như vô đất cây quít , được hôn nội ?

Ông sáu Long giương tròn đôi mắt :

- Không nên ! Con chịu khó lấy thùng gánh đem lên miếu thổ thần, chất phía sau cái miếu, ngay cái chỗ mà người ta bỏ ông lò, ông táo cũ từ hồi nào tới giờ đó.

Nương nheo mắt :

- Con sợ quá hà nội !

Ông sáu Long tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi Nương :

- Con sợ cái gì ?

Nương nói nhỏ :

- Mặt trời lặn, con lên miếu, con sợ lắm .

- Ma có gì chừng này mà sợ. Chỗ miếu thờ phượng mà ma đâu .

Nương cau mày :

- Hồng phải con sợ ma.

Ông sáu đi vào nhà , vừa hỏi :

- Vậy chớ con sợ cái gì ? Góc vườn trên dọn trống trơn, cũng không có rắn rít gì đâu con

Nương nghiêm nét mặt:

- Con sợ cái miếu.

Ông sáu Long đốt cây nhang mới nôi cây nhang sắp tàn, cắm lên bàn thờ.

Khi nghe Nương nói vậy, ông bật cười :

- Con đừng có khùng quá vậy? Sợ nỗi gì cái miếu mà sợ ?

Nương giã bộ rùng mình :

- Đi lại gần chỗ đó, lạnh ngắt hà nội .

Ông sáu Long quay lại, nạt ngang:

- Thôi, gánh ba cái ông lò bẻ đem lên miếu đi, rồi về còn ăn cơm, ở đó mà nói khùng, nói điên hoai .

Nương ngoan ngoãn đi thẳng ra sau bếp, đoạn lấy gióng thúng, bưng mấy chiếc lò đất cũ nứt mẻ, gãy tay, chắt vào thúng . Xong xuôi, nàng gắng đi ra cửa sau, vừa nói vọng vào :

- Con đi nghe nội.

Ông sáu Long còn cẩn thận, dặn vói theo :

- Chắt đóng cho kỹ lưỡng, đừng liệng bậy bạ , nghe con.

- Dạ .

Đi ra khỏi nhà được năm khoảng dữa, bỗng nàng nghe có tiếng chân lịch phịch như người nhảy mương, nàng liền đặt gánh ông lò xuống, đưa mắt tìm đón dắc.

Những tàu lá chuối ngay trước mặt nàng lay động cùng lúc với giọng đàn ông, con trai hỏi:

- Nương gánh gì nặng vậy ?

Nàng dựng cây đòn gánh, vừa buột miệng :

- Anh Thái ! Anh về hỏi nào ?

Một chàng trai mặc " bi da ma" trắng tiến lại bên nàng vừa tươi cười:

- Tôi về hỏi trưa .

Phải , chàng trai kia chính là Thái, con trai lớn của hai Vinh, cháu nội của cả Hoai. Trong những dịp lễ và bãi trường, Thái thường về thăm quê nội, nên chàng được quen thân với Nương từ ngày hai người mới tám chín tuổi.

Nương tiếp :

- Có cậu hai, mợ hai về hôn anh ?

Thái nhìn vào hai cái thúng của nàng :

- Hăm tám tết, ba má tôi mới về sau .

Nương hỏi phẫn :

- Anh về bãi trường tết mà, phải hôn ?

Thái nhẹ gật :

- Phải.

- Rồi chừng nào anh mới trở về Sài Gòn ?

Thái đáp gọn lỏn hai tiếng :

- Qua rằm .

Rồi chàng sang giọng hỏi trống không :

- Gánh chi cái này vậy nè ?

Nương phân bua :

- Nội tôi biểu gánh đem lên chắt trên gò ông Táo.

Thái ngơ ngác :

- Gò ông Táo ở đâu ?

Nương chỉ tay :

- Sau miếu thổ thần á .

- Sao lại gánh lên trên đó chi cho xa, nặng nhọc, bỏ đại đâu đó ...

Nương chận lời chàng :

- Nội nói bỏ bậy không được , nội bắt tôi phải gánh lên đó mà chắt đồng đàn hoàng.

Chính Thái cũng không hiểu vì sao ông sáu Long lại sùng kính những cục đất lò quá như vậy, vì từ trước đến giờ chàng chưa thấy ai đưa ông Táo theo tục lệ ngày hôm ba, mà còn phải gánh lò bẻ ra miếu hoang.

Chàng ngấm nghĩa hai thúng đất đầy , đoạn chép miệng :

- Cui bộ nặng quá hử Nương ?

Nương khẽ gật :

- Nặng chớ.

Thái tiến đến gần Nương hơn :

- Nương đưa tôi gánh dùm cho.

Nương cười khinh :

- Bộ anh mà gánh cái gì !

Thái xắn hai tay áo :

- Gánh nời chớ, Nương đừng khi ... Đâu, đưa tôi gánh cho mà coi .

Thấy Thái chồm vờn muốn giựt cây đòn gánh, Nương liền giấu đòn gánh ra phía sau lưng :

- Thôi, không ai mượn. Gánh rồi rách quần, rách áo, lấm tay, lấm chân.

Thái nắm đầu giống :

- Gánh chơi một chút để thử sức cho Nương thấy, gì đâu mà rách quần, rách áo, lấm tay, lấm chân . Đưa đòn gánh đây đi Nương .

Giọng nàng con gái hàm duyên dáng :

- Người ta nói thôi mà .

Thái còn năn nỉ:

- Đưa gánh một chút mà... kỳ cục !

Nương lật đặt cất gánh lên vai, vừa bảo bằng giọng răn rỏi:

- Anh đừng đòi gánh mất công, tôi hông cho anh gánh đâu. Quần áo lè phè như vậy, gánh gồng gì được mà đòi. Thôi , vô nhà chơi đi, có nội tôi ở trông. Tôi đi một chút xíu là về bây giờ. Có muốn hái cam quít gì thì đợi tôi về, tôi

hái cho.

Vừa nói câu chót, Nương vừa thoăn thoắt bước đi. Thái liền lột dép cầm tay đi theo sau lưng nàng mà nàng không hay.

Chờ cho Nương qua khỏi cây cầu dừa, Thái liền nắm gióng đầu sau giữ lại :

- Coi bộ nặng lắm. Nương trao gánh cho tôi tiếp cho.

Nương giật mình khựng lại và ngoảnh nhìn Thái :

- Ủa ! Còn đi theo nữa. Người ta biểu vô nhà đi mà .

Thái cười cợt :

- Cho người ta gánh với cho vui.

Nương cười chúm chím:

- Bộ ham gánh lắm hả ?

Thái khẽ gật :

- Ừ, bỏ gánh xuống đi.

Nương dẫn đo rồi nói :

- Thôi, hồng được đâu .

Thái nhú mày:

- Sao lại không được ?

Nương phân trần :

- Để cho anh gánh, rùi nội anh thấy được rồi nội anh tưởng đâu là tôi bắt anh gánh, ổng rầy chết.

Thái lắc đầu , cương quyết :

Hồng có đâu, ổng hồng có rầy đâu.

Thấy Nương vẫn còn ngần ngại chưa chịu trao gánh, Thái liền bước tới ngang Nương , đứng sát bên cạnh Nương, đoạn hơi rùn người xuống một chút, kê vai bên vai Nương, một tay thì nắm chặt cây đòn gánh :

- Đây, đưa đây ...

Nương không hề quan tâm đến sự đụng chạm, giằng co như vậy. Nàng chỉ ngại rằng Thái không gánh nổi và gánh gióng sẽ làm bẩn bộ quần áo trắng của Thái đi ,chớ không phải nàng cố giằng co như thế với ả ý gì .

Nàng lắc đầu lia lịa, hai tay nắm chặt cây đòn gánh và chiếc gióng sau:

- Thôi mà ...

Thấy giằng giựt bằng cách đó không được, Thái lại đổi thế, đứng ngay trước mặt nàng. Như vậy, tự nhiên cây đòn gánh đã nằm trên vai chàng rồi. Nhờ cao hơn Nương mà chàng chỉ cần đứng thẳng lưng lên là Nương buộc lòng phải buông gánh cho chàng.

Nương vờ dỗi :

- Đó, làm gì thì làm đi.

Thái khúc khích cười ra vẻ đắc chí :

- Bước ra ngoài đi, chớ đứng vậy hoài làm sao người ta gánh đi cho được .

Nương đành phải nghe lời Thái bước tránh qua một bên cho Thái đi tới.

Nhưng Thái chưa được bước nào thì cái gánh bị mất thăng bằng vì Thái chưa kịp sửa cho vai ngay chính giữa đòn gánh, đầu gióng trước bật chổng lên trời, còn đầu gióng sau rớt phịch xuống đất, khiến cho Thái xiểng niểng . Thấy thế, nương đứng vỗ tay cười ngặt :

- Đó ... Đó...đòi gánh nữa thôi... ?

Thái cũng phì cười :

- Chưa gì hết mà .

- Gánh đi ...

Thái khom lưng cân cho thăng bằng đòn gánh trên vai , vừa nói :

- Coi nè ! Đừng có khi người ta .

Nương còn cười ngặt nghẽo :

- Ô Ô ,... ông ơi...! Chồng gọng cái nữa coi chơi .

Thái từ từ nhóng lên :

- Đừng có cười nha.

- Biểu người ta nín sao được mà nín.

Đã đứng thẳng lưng và hai đầu gióng đã thăng bằng rồi, Thái quay lại nhìn Nương:

- Coi nè! bộ giỡn !

Rồi Thái vừa đi , vừa chạy :

- Mạnh như thần , thấy hôn ?

Nương chạy theo sau Thái mà cũng chưa hết cười :

- Coi kìa ! Rút cái cổ ...

- Đừng cười, cười hoài làm người ta nôn ruột gánh hỏnh nổi .

Đi được vài khoảng dữa, Thái đã thấy hơi quen quen với gánh nặng , chàng ngoảnh lại khoe tài với Nương :

- Nhẹ chớ đâu có nặng.

Nương hỏi trống không:

- Nhẹ hả?

Thái hỏi lại, mà cũng hỏi trống :

- Còn nữa hôn?

- Nội bao nhiêu đó hà.

Thái nói nhanh :

- Tưởng còn nữa chắt thêm cũng được .

- Đừng làm tàng.

- Thiệt mà .

Nói chưa dứt lời là Thái đã ném cái phịch hai thúng ông lò xuống đất. Thấy vậy Nương liền hỏi

- Đuối rồi hả?

Thái định nghỉ ngơi một chút, nhưng nghe Nương hỏi vậy, chàng thấy lòng tự ái của mình bị con gái chạm nhẹ. Chàng đáp nhanh :

- Đồi vai.

- Đồi vai mà phải đặt gánh xuống như vậy đó sao ?

Thái cất gánh tiếp tục đi, vừa phân bua:

- Tại người ta chưa quen mà.

Thấy Thái đã gánh nặng mà còn phải bận bịu một tay xách đôi dép, Nương bảo:

- Anh bỏ đôi dép vô thùng cho rảnh tay . Làm gì cứ xách lòn thòn hoài vậy?

Thái nghe lời Nương , nhưng chàng không chịu bỏ đôi dép vô thùng cho tiện , mà lại vứt ra phía sau lưng, vừa bảo Nương :

- Nương xách dùm tôi.

Nàng nhặt đôi dép của thái cầm tay mà làm bộ lăm bằm :

- Còn đây người ta xách dép cho nữa.

- Không chịu xách thì xỏ chân vô mang đi.

Nương lí lắc, bỏ đôi dép xuống đất mang vào, rồi chạy theo Thái khoe :

- Dép anh, tôi mang vừa ghê vậy đó.

Không biết có ần ý gì hay không, Thái nhoen cười :

- Vừa lắm hả?

Nương nhìn xuống hai bàn chân của mình , rồi nhìn chân Thái :

- Chùn hai đứa bằng nhau. anh là con trai mà bàn chùn nhỏ xiu như con gái vậy hà.

Nghe Nương nói: Chùn hai đứa bằng nhau . Vậy mà Thái cảm thấy vui sướng lạ lùng. Một cảm giác kỳ diệu len nhẹ vào tim thẳng con trai mới biết ước mơ...

Thái nói nhanh :

- Nếu vừa thì Nương mang luôn đi.

- Rồi anh lấy gì mang?

- Còn một đôi mới nữa mà. Nương mang đôi đó, Tôi về nhà lấy đôi kia.

Nghe Thái có ý cho đôi dép, Nương mừng khắp khởi trong lòng như một đứa bé được mẹ cho quà, vì từ hồi nào tới giờ Nương chưa được cái diễm phúc mang dép cao su, loại dép kiểu Nhựt Bồn như vậy, nhưng nàng còn áy ngại :

- Thôi ...

Thái chậm bước lại, so vai với Nương, vừa liếc xuống đôi bàn chân nàng :

- Hay là Nương chê dép cũ?

Nương đáp :

- Đâu có chê. Đôi dép của anh còn mới đây chứ có cũ đâu .

Thái dừng lại, đặt gánh xuống thở phào một cái , đoạn nói:

- Mà thôi, đôi đó tôi đã mang rồi. Để tôi lấy đôi mới tinh tặng cho Nương . Cho thì cho đồ mới, chứ ai cho đồ cũ, phải hôn?

Nương chẳng đáp sao về câu hỏi của Thái hết. Thấy Thái đã đổ mồ hôi lưng áo, nàng liền lột đôi dép của Thái bỏ vào thúng , đoạn bảo chàng :

- Anh mệt rồi đó, đưa đây tôi gánh cho, anh.

Thái ngoảnh nhìn về phía miếu:

- Còn một chút nữa là tới rồi, để tôi gánh luôn cho.

Nương giằng lấy đòn gánh trên tay Thái:

- Đã mệt tháo mồ hôi rồi thì nghỉ đi .

Chưa biết gánh gồng lần nào, mới đi có mấy khoảng dūra mà Thái đã thấy thấm mệt rồi, nhưng chàng không dám để lộ vẻ mệt nhọc đó, sợ Nương cười. Vì vậy mà chàng mới chịu giao gánh cho Nương, không giành giật như khi nầy nữa.

Đến gò đất sau miếu, Nương đặt gánh xuống, rồi cẩn thận ôm từng cục đất lò bẻ chất lên. Chính cái gò đó do bao nhiêu gánh đất lò của hằng chục nhà trong xóm, cứ mỗi lần đưa ông Táo về trời, là được đem đổ dồn lên đó, năm này qua năm kia, mãi rồi biến thành gò. Nếu con người sống lột da như rắn và biết giữ mãi phong tục tập quán xưa, có lẽ chừng bảy, tám chục năm sau, gò ông Táo sẽ thành đồi ...!

Thái cũng vo tay áo, tiếp tay với Nương ôm đất chất lên gò ông Táo. Nhưng, khi Thái bung đến cục đất thứ hai thì Nương vội vàng hất cục đất trên tay chàng rớt xuống thúng:

- Thôi, để một mình người ta làm.

Thái không nghe :

- Để tôi phụ với cho mau mà.

- Không bao nhiêu mà phụ.

- Đứng không làm gì?

- Dơ tay anh hết.

Thái li lợm :

- Dơ thì rửa , có sao đâu.

Nương đành để Thái muốn làm gì thì làm, cho vừa ý chàng. Nàng cười :

- Sao mà người ta làm cái gì cũng xía ...

Nàng chưa dứt lời thì hai cái đầu cụng cụng vào nhau. Cũng tại hai người bất ý, hai cái lưng khom... hai cái đầu chụm ... đầu nàng cúi xuống, đầu chàng ngẩng lên, hai đầu cụng nhau . Nói đúng hơn là ... chàng cụng đầu mình vào đầu nàng, thành ra nàng bị đau nhiều hơn.

Nàng buông cục đất , rồi ngồi xuống bưng trán, cắn nhả bằng duyên dáng:

- Cụng người ta đau muốn chết vậy đó!

Thái xót xa ngồi xuống bên nàng, nhìn sát vào mặt nàng :

- Có sao hôn? Có sao hôn, Nương ?

Nàng cười đau :

- U trán... !

Thái lo âu :

- U thiệt hôn? Lấy tay ra coi u lớn hay nhỏ.

Nương cứ bung trắng xuýt xoa:

- Muốn bẻ cái đầu ...

Thái nóng ruột nắm hai cổ tay nàng giật xuống. Thấy một chỗ hơi ửng đỏ , chớ không có u, vậy mà Thái cũng tắc lưỡi, rồi đem một bàn tay xoa xoa nhẹ trên trắng Nương :

- Tôi lỡ ... xin lỗi , nghe Nương .

Nương ngây thơ làm núng :

- Đụng người ta rồi xin lỗi , vậy là thôi hả.

Thái lính quính, tay thì xoa lia, miệng thì thối, làm như con nít, thối như vậy cho hết đau !

chàng thì thâm năn nỉ :

- Người ta lỡ ..., chớ ai muốn vậy . Tại Nương khom xuống mà tôi không thấy ... Hết chưa ? Bớt đau chưa ? Nếu còn đau ...

Không biết Nương vừa nhận ra cái gì lạ lạ ... trên trắng nàng mà nàng vụt gạt phăng Thái ra, khiến Thái muốn té ngã, đoạn nàng đứng dậy phụng phịu trách chàng:

- Làm cái gì vậy ... ?

Thái xịu mặt :

- Nương ...

Nàng chặn ngay câu nói của chàng :

- Thôi cái gì mà thôi ...

Thái phì cười có ý trấn tĩnh nàng :

- Thôi cho bớt đau mà .

Nương núng nẩy một cách duyên dáng, đáng yêu:

- Thôi... thôi... cái gì kỳ cục vậy .

Thái kiểm chuyện khỏa lấp :

- Trắng của Nương đâu có u, mà Nương nói u, làm người ta hết hồn, tưởng thiệt ...

Nương lườm ngang, nhưng không phải cái liếc mắt đưa tình :

- Không u mà muốn bẻ đầu vậy .

Thái năn nỉ một lần nữa :

- Thôi, Nương cho tôi xin lỗi , nghe hôn .

Nương như đã mát ruột với câu xin lỗi này hơn, nên nàng cúi mặt chum chim cười mà chẳng nói sao hết. Thái lại tưởng rằng nàng chưa chịu thứ lỗi cho chàng , nên chàng lật đật mở bớt nút áo cổ, vạch áo nắn bóp bên vai , vừa làm khó lại Nương :

- Nương coi nè, Nương u đầu thì tôi u vai vậy, ê ảm hết một bên vai đây nè.

Nương chớp mắt hỏi nhanh :

- Hả, sao vậy ?

Thái đáp gọn :

- Gánh nặng, ê vai, xung vai ...

Nương bần khoản kéo vai Thái :

- Đâu? xung vai thiệt hả?

Thái nghiêng vai cho Nương xem xét, vừa nhăn mặt :

- Thấy chưa, ai nói lão .

Bây giờ Nương lại bắt chước điệu bộ của Thái lúc nãy. Bàn tay của nàng dịu dàng xoa nhẹ trên vai Thái ra vẻ xót xa không ít :

- Vai của anh đỏ ửng hết hà. Vậy mà hồi nãy người ta biểu đừng gánh, người ta không cho gánh mà cũng đòi lấy đặng lấy được ...

Thái ẹo ẹo lưng :

- Muốn xê vai chớ phải vừa sao .

- Còn làm tàn nữa thôi? Còn biểu chất thêm nữa thôi ?

- Hồi gánh trên vai có nghe nặng nề gì đâu ...

Nương hót lời chàng :

- Nhưng đặt xuống rồi mới biết thăm . Vậy cho hết cái .

Thái vẫn còn kiểm cách làm khó, làm ngặt Nương để được bàn tay mềm dịu của con gái xoa nắn trên vai mình. Nương xoa chừng nào thì chàng lại thêm nhăn nhó chừng nấy , chàng nói như rên rỉ :

- Kiểu này chắc tối nay phải xin thuốc rượu của nội bóp vai mới được.

Nghe Thái nói vậy , Nương thêm lo âu :

- Về nhà, anh đừng nói gì hết nghen.

Thái giả bộ chưa hiểu :

- Nói gì ?

Nương thở thở :

- Đừng nói ... qua đây gánh đất cho thôi, nghe hôn .

- Đâu phải Nương bắt tôi gánh mà Nương sợ ?

Nương phân bua :

- Nương sợ ông nội của anh ...

Nàng nói chưa dứt câu thì Thái chặn lời :

- Nội của tôi cũng như nội của Nương mà sợ cái gì ?

Nương ngây thơ cãi lại:

- Nội của tôi khác, nội của anh khác , như sao được mà như .

Thái trố trêu hỏi :

- Khác chỗ nào ?

- Đừng hỏi nhây .

Nương muốn nói rằng ông nội của Thái là chức sắc trong làng , là bậc phú hộ, có nhà ngôi năm ba cái, có ruộng vườn hằng trăm mẫu , còn ông nội của

nàng là người làm công , người giữ vườn cho ông Nội của Thái, nhưng nàng không dám nói như vậy, sợ làm rách lòng Thái . Vì trước đây, đã hết một lần , Nương đã nói với Thái câu đó, rồi Thái làm mặt giận , mặt hờn hết mấy ngày, Thái muốn ăn cam, ăn quít là nhờ nội của nàng hái chớ không thèm nhờ đến nàng nữa. Đến ngày Thái trở lên Sài gòn, Thái cũng không thèm đến từ giã Nương .

Không biết hỏi gì nữa, Thái đổi giọng pha trò:

- Ông của tôi với ông của Nương như nhau hết. Ông của tôi đầu bạc, thì ông của Nương trắng tóc, ông của Nương rụng răng, thì ông của tôi cũng hết răng ... còn nướu... !

Nương phì cười, và không biết nàng nhớ hay quên mà nàng phát lên vai Thái, đúng mà cái chỗ Thái kêu đầu, kêu ê, nghe một cái chát, vừa cắt ngang câu nói giễu cợt của chàng :

-Quỷ ! Bộ ngạo ông nội tôi hả ?

- Chớ hỏng phải vậy ha ?

Chàng vừa nói, vừa len lén đưa tay lên nắm chặt một bàn tay con gái còn đang dang dít trên vai chàng . Mắt chàng nhìn sâu vào đáy mắt Nương .

Nương lại tưởng lầm rằng chàng định trã đùa về cái tát vừa rồi, tưởng chàng sẽ bóp chặt bàn tay của nàng lại cho đau điếng , nàng vừa cười, vừa ra dáng quỳnh lên :

- Ái ! Ái ...! Hỏng chơi à nha !

Chàng nghiêm nét mặt :

- Nương !

Trông vẻ mặt nghiêm nghị của Thái, nàng cũng còn tưởng lầm là Thái hăm dọa nàng,

nàng van lơn :

- Người ta nói ... người ta sợ ... Buông ra đi .

- Em ... !

Thái vừa đem bàn tay nàng qua môi ... Thái định gởi trên những ngón tháp bút đó một ít tâm tình của Thái ... Và Thái định trao cho nàng những tiếng yêu đương ...

Nhưng nàng hốt hoảng giật mạnh bàn tay mình lại. Chút dỗi hờn vương trong mắt nàng :

- Làm cái gì kỳ vậy ?

Em Nương !

Anh yêu em ...

Chàng đưa vòng tay định khép tròn qua vóc liễu làm cho nàng cuống cuống té bò dưới đất để né tránh. Thế rồi nàng bỏ quên hết gióng gánh tuồng cỏ cây mà chạy .

Nhìn theo dáng nàng, Thái cả gọi :

- Nương à ! Nương !
 Không cần phải qua cầu, Nương nhảy một hơi ba bốn cái mương , đâm đầu chạy bay về nhà, không dám ngoảnh lại sau lưng. Về đến nhà, nàng ngồi phệt ngoài thềm thở hổn hển, mắt vừa trông chừng phía ngoài vườn.
 Thấy vậy, ông sáu Long chạy ra hỏi :
 - Gì vậy , con ?
 Nàng mệt muốn đứt hơi nên chỉ lắc đầu mà không nói được. Ông sáu Long kinh ngạc, hỏi dồn:
 - Gì vậy , con? Sao mà mặt mày con tái xanh vậy ?
 Môi nàng lắp bắp lâu lắm mới thốt được hai tiếng:
 - Con sợ ...
 Ông sáu Long cau mày :
 - Sợ cái gì ?
 - Ma !
 Ông sáu Long bật cười dài :
 - Ma quỷ đâu đây ?
 Nương giả giọng quả quyết :
 - Thiệt ...
 Ông sáu Long không chút tin ở lời đứa cháu nên cất giọng hỏi :
 - Con ma bao lớn ?
 Về Nương vẫn chưa tỉnh táo được chút nào :
 - Lớn ...
 Ông sáu Long còn cười lớn hơn :
 - Lớn bằng con hôn?
 Nương vội nói trớ :
 - Con hông thấy ...
 Ông sáu Long làm dáng ngạc nhiên :
 - Ủa ! Con hông thấy mà con làm gì chạy hớt hơ, hớt hải vậy ? Con nhát quá thò đế vậy !
 Nương ngây thơ như trẻ con :
 - Nó rên ... Ma rên nội ơi !
 Tưởng đâu là Nương sợ ma thật, ông sáu Long nghĩ cách trấn tĩnh nàng :
 - Đứa nào chơi rần mắt , nó núp đâu đó nó rên để nhát con, chớ mặt trời mới vừa lặn mà ma nổi gì. Lại với ở đây từ hồi nào tới giờ nội có nghe ai đồn là vườn có ma đâu.
 Nương còn thở dốc , vừa nhìn ông sáu Long :
 - Vậy hả nội ? Làm con hết hồn hết vía !
 Ông sáu Long đảo mắt khắp sân, đoạn hỏi :
 - Rồi giống gánh con bỏ đâu ?
 Nương thu hồi bình tĩnh, đoạn đứng dậy nhìn ra vườn đáp lí nhí :

- Con bỏ ngoài gò ông Táo á nội .
Ông sáu Long thanh thốt :
- Trời đất ơi !
Bỏ gánh mà chạy về đây phải hôn, Thôi, con lên quảy về đi. Hồng có ma quỷ gì đâu mà sợ.
Nương gạt ngang :
- Thôi nội ơi . Con hồng dám đi đâu .
Ông sáu Long nói nhanh :
- Con hồng chịu đi thì nội đi .
Nghe ông sáu Long tính đi lên gò ông Táo quảy gánh về, Nương sợ ông ra đó rồi bắt gặp Thái còn ở chực đó, e ông sẽ đoán biết được chuyện đã xảy ra giữa nàng với Thái , nàng liền ngăn lại :
- Nội đừng đi .
Ông sáu Long nheo mắt :
- Sao con hồng cho nội đi ? tính bỏ luôn giống gánh hay sao ?
Ông sáu Long vừa dứt lời thì Thái từ phía đầu xông nhà quảy gánh thông thả đi vào nhà, miệng vừa chum chim cười với hai ông cháu ông sáu Long dường như chẳng hề có chuyện gì xảy ra .
Nương đứng quay lưng về phía Thái nên chẳng hay biết gì hết. Thấy Thái , ông sáu Long liền tươi cười :
- Ủa ! Cháu mới về hả cháu ?
Thái đặt gánh xuống bên thềm , đoạn đáp :
- Dạ ... Cháu mới về .
Ngoảnh lại chợt thấy Thái, Nương liền lẳng lẳng rút êm vào nhà, không chào, không hỏi Thái lời nào hết. Nàng lẳng tai nghe ông sáu Long hỏi Thái :
- Cháu gặp giống gánh này ở đâu mà quảy vô đây ?
Sợ ông sáu Long nghi ngờ và vì chàng cũng chưa biết tự sự này giờ Nương nói gì với ông sáu , chàng buộc lòng phải nói dối :
- Cháu thấy ai bỏ ngoài đầu cầu, cháu tưởng là của ông sáu bỏ quên ngoài đó nên cháu quảy vô .
Ông sáu Long lăm bắm :
- Vậy mà nó nói nó bỏ trên gò ông Táo .
Nghe ông sáu Long nói như vậy, thái giật mình trong bụng phập phồng lo sợ không yên, vì theo câu nói của ông sáu Long vừa rồi, chàng tin chắc là nàng đã về to nhỏ méc lại với ông nội về hành động kỳ quái của chàng ...
Ông sáu Long quay lưng đi vào nhà, vừa mời Thái :
- Cháu vô đây ngồi nói chuyện .
Thêm một câu nữa của ông sáu Long làm cho Thái thêm hồi hộp vì chưa biết ông sáu Long sắp nói chuyện gì đây.

Ông sáu Long niềm nở kéo ghế mời Thái ngồi, rót nước trà ngon mời Thái uống . Rồi thỉnh thoảng ông cười phân bua:

- Ông biểu con Nương quảy ba cái ông Táo, ông lò cũ đem lên bỏ trên miếu, rồi không biết nó nghe nó thấy cái gì mà lại quăng gánh, về đây tay không. Ông hỏi riết rồi nó nói nghe ma rên.

Kể đến đó, ông sáu Long bật cười ngất khiến cho Thái cũng gượng cười theo. Chàng cười để trút hết lo âu trong lòng.

Thế rồi, sau một hồi thăm hỏi gia đình cha mẹ Thái, ông sáu Long bắt sang kể chuyện năm non bảy núi, đời xưa, đời xưa cho Thái nghe .

Mười câu nói của ông , chưa có một câu được Thái để tai vào. Chàng ngồi đó mà lúc nào cũng nghĩ đến Nương. Thỉnh thoảng, chàng liếc mắt vào phía trong có ý tìm xem Nương đâu, nhưng Nương biến mất luôn .

Mượn câu chuyện của ông sáu Long để ngồi đợi Nương ra, nhưng cuối cùng chàng phải thất vọng đứng dậy xin kiếu từ , vì thấy trời đã tối mịt. Ông sáu Long kiên gọi vọng vào trong :

- Nương à !

Chàng nghe tiếng Nương vắng vắng đằng sau :

- Dạ ... Chi nội ?

- Con ra trại củi lấy cây đuốc đốt cho anh hai con về .

- Dạ ...

Nghe ông sáu bảo Nương như vậy, Thái mừng thầm trong bụng. Chàng định phải gặp mặt nàng rồi về nhà ngủ mới yên . Nhìn qua phần trên tấm vách mắt cáo, chợt thấy Nương bung đèn đi ra phía trại củi, cách nhà bằng một cái nương, Thái liền bước ra cửa trước đi theo nàng.

ông sáu Long bảo chàng :

- Cháu cứ ngồi đây rồi nó đem đuốc vô cho.

Thái đi luôn :

- Dạ được .

Chàng ra đứng bên cạnh Nương trong lúc nàng vừa rút cây đuốc . Nương đã thấy Thái rồi, nhưng nàng chẳng buồn nói nửa lời.

Chàng khẽ bảo :

- Nương đưa đuốc đây anh .

Bây giờ , dường như Nương bất bình vì Thái còn giữ cái giọng ngọt ngào xưng anh như hồi chiều, nên nàng lườm Thái . Dù mặt giận, lòng hờn , nàng vẫn vắn tỏ ngọn đèn lên, lấy ống khói ra cho Thái mỗi ngọn đuốc.

Thái liếc ngang, nàng lườm xéo !

Ngọn đuốc đã bắt lửa cháy rồi, nhưng Thái cố tình làm cho tắt, phải kề vào đèn mới lại, vừa thì thầm :

- Bộ giận anh hả Nương ?

Nương đáp cộc lốc :

- Hồng có ...
- Hồi nãy, sao Nương vụt chạy đi ?
- Hồng biết ...

Thái đốt lại cây đuốc, vừa cháy thì chàng cố làm cho tắt lần nữa, để có cơ hội đứng lại với Nương trong giây phút nữa.

Chàng vừa liếc chừng vào nhà, vừa hỏi Nương :

- Nãy giờ, Nương đi đâu mà anh đợi hoài không thấy Nương ra nói chuyện ?

Giọng nàng lạnh lùng :

- Hồng có đi đâu hết á .
- Sáng mai anh qua nghe, Nương .
- Muốn qua chừng nào thì qua, ai cấm cản chi mà hỏi .
- Sáng anh mang đôi dép mới qua cho em .

Dường như Nương không chút để ý đến cách xưng hô của Thái , chàng đổi cách xưng hô từ lúc hai người đứng ngoài gò ông Táo, rồi bây giờ chàng giữ luôn những tiếng xưng anh, xưng em ngọt ngào đó. Nương gạt phăng :

- Hồng thèm !

Thái bần khoản :

- Có gì đâu mà Nương giận dai quá vậy ?

Nương hơi vênh mặt :

- Ai giận hồi nào mà nói giận ... ?

Ở trong nhà, ông sáu Long thấy sao đã lâu thấy Nương trở vô nhà, mà cũng không thấy đèn đuốc của Thái cháy lên, ông bước dần ra đứng bên thềm nhìn ra trại cũ. Vì hơi xa , vì Thái nói nhỏ với Nương nên ông chẳng nghe gì hết mà chỉ thấy một người cầm đèn , một người moi đuốc, ngọn đuốc tắt cháy, cháy tắt không biết bao nhiêu lần .

Ông sáu Long liền lớn tiếng bảo Nương :

- Con mở bớt một nuộc dây ngoài đầu cây đuốc cho anh hai con đốt mau cháy.

Nương giật mình ngoảnh mặt vào :

- Dạ có ...

Ông sáu Long hỏi gạn :

- Vậy mà cũng không cháy được nữa ha ?

Nương lúng túng :

- Chưa cháy ... nội ...
- Hay là nhầm cây đuốc ướt đó con ?

Nương ngây thơ đáp :

- Dạ đâu có ướt ...
- Như ướt thì con lấy cây khác cho anh hai con.

Nghe hai ông cháu nói chuyện với nhau, chẳng ăn nhập gì đến Thái, mà cây

đuốc khê run rẩy trên tay chàng, bộ mặt chàng thì len lét . Bây giờ, chàng muốn cho cây đuốc cháy thì nó lại không cháy.

Nương gắt nhỏ :

- Đốt mau đi .

- ờ , nó cháy rồi đây nè .

Nương nhìn chàng bằng nửa con mắt :

- Xí ! Có cây đuốc mà đứng đốt cả buổi cũng không xong .

Thái lấy ngọn đuốc ra, bồng một cái tàn lửa rớt ngay trên tay Nương , khiến nàng giật tay thật mạnh xuyết đổ cái đèn .

Thái ân hận tắc lưỡi :

- Ý ! Có sao hôn , Nương ?

Nương phụng phịu như một cô bé năm bảy tuổi :

- Phỏng tay người ta chớ sao .

Giọng chàng xót xa :

-Đâu ? Phỏng nhiều hay ít ?

Nương vội vàng sang cái đèn cầm tay bên kia, rồi giấu tay phỏng lửa sau lưng, vừa xua đuổi Thái :

- Thôi, về mau đi .

Thái còn cố lì, nài nỉ :

- Cho anh coi coi , phỏng làm sao đó mà .

Nương hơi bực dọc :

- Nội tôi đứng trong thềm nhà kia kìa . Về đi ... về đi ...

Thái vẫn còn tiếc nuối chưa chịu về . Nương ngoay ngoáy bụng đèn đi vào nhà .

Nàng còn nghe Thái lí nhí sau lưng nàng :

- Anh về ... sáng anh qua , nghe Nương ... Anh đem đôi dép qua cho ... ,
đừng đi đâu ,
nghe Nương ...

Nương chẳng thềm ngoảnh lại, chẳng thềm đáp nữa lời .

Đêm đó, cái tâm trạng hốt hoảng lẫn chút thẹn thù làm cho nàng phải thao thức nghĩ suy về hành động ... của người con trai mãi đến quá nửa khuya , mới thiếp ngủ.

Thế mà giấc ngủ của nàng vẫn chưa yên. trong mộng , nàng còn thấy Thái hiện đến tỏ tình với nàng. Qua đêm đó, người con gái chợt thấy như mình lớn lên thêm đôi ba tuổi !

Long Đông

Chương 13

Không hiểu tại sao sáng nay nàng đứng soi gương , chải tóc lâu hơn mọi khi. Cái tính ý khác hẳn đó làm cho ông sáu Long phải chú ý. Nãy giờ ông đếm thử , ông đã nhấm nháp hết bốn chén trà rồi, mà Nương chải tóc vẫn chưa xong .

Ông vụt buông chén đứng lên với giọng hàm chút bất bình :

- Tự nãy giờ mà cũng chưa xong hay sao, con ?

Nương cứ ngấm bóng mình trong gương, vừa cau mặt :

- Tóc con rối nùi nè nội , chải hoài ... chải hồng được , ghét quá hà...!

Ông sáu Long lấy gói thuốc rê nhét vào túi áo, vừa bảo :

- Ở nhà mà con , chải sơ sơ được rồi .

- Chút xíu nữa hà , nội .

Ông sáu Long đi luôn ra cửa :

- Coi nhà, nội đi đây chút à ghen .

Nương dừng tay lược nhìn theo sau lưng ông sáu Long hỏi nhanh :

- Chùng nào nội về ?

Ông sáu Long ngoảnh lại :

- Nếu kiếm không được ai, chắc nội đi hơi lâu .

- Nội đi mau mau, nghe nội .

Ông sáu Long dặn thêm :

- Như trên nhà ông cả có ai xuống hái trái cây thì con cứ hái cho người ta, khỏi cần phải đợi nội về .

Nương quay vào lo quét dọn nhà cửa để sửa soạn ăn Tết. Quét xong trong nhà, nàng định lấy dao ra làm cỏ sân thì nghe có tiếng chân đi lẹp bẹp ngoài nhà trước. Lúc đầu nàng còn tưởng là ông sáu Long về, nhưng nhớ lại ông sáu Long không bao giờ mang guốc hay dép, nàng nghi là Thái đến nên rút luôn trong bếp, không dám ra, mà, cũng không lên tiếng hỏi .

Nàng lắng nghe tiếng chân đó ngập ngừng, rồi dừng lại, dường như ngay đầu bàn mà ông sáu Long thường ngồi uống nước. Rõ ràng là giọng của Thái gọi tên nàng :

- Nương à !

Nương nghiêng đầu qua cửa nhà bếp nhìn lên xem Thái đứng chỗ nào , nhưng không lên tiếng đáp. Thái nghe bồn bẻ im lặng, nên gọi tiếp:

- Ông sáu ơi !

Nương làm thinh.

Thái tiến thêm mấy bước :

- Nương à ! Nương ơi !
 Vừa dứt lời, chợt thấy nửa gương mặt của Nương nép bên khung cửa, chàng mừng reo lên :
 - Coi kìa ! Đứng đó mà người ta kêu, cứ làm thỉnh vậy hà .
 Không muốn cho Thái bước thẳng vô trong, Nương liền đi ra với nét mặt nghiêm nghị và không biết nàng có còn giận hờn chi không mà nàng hỏi một câu trống không :
 - Kêu chi vậy ?
 Thái cười tủm tỉm :
 - Anh qua kiểm em ...
 Nàng liếc nhìn cái gói giấy trên tay Thái :
 - Kiểm chi vậy ?
 - Anh phải giữ lời hứa hôm qua .
 Vừa nói, chàng vừa bước lại gần Nương trao gói giấy ấy cho nàng :
 - Nè em ...
 Nương ngại ngùng chưa dám nhận:
 - Gì đây?
 Thái đổi nụ cười cợt :
 - Đó em .
 Nương lắc đầu:
 - Tôi hông biết nổi.
 Thái dúm gói giấy vào tay Nương :
 - Em cầm đi rồi biết .
 Nương giấu tay sau lưng:
 - Thôi, ai biết gì đây mà cầm .
 - Cứ cầm lên tay đi rồi biết liền mà.
 Nương xoáy mắt nhìn Thái :
 - Anh phải cho biết cái gì đây rồi tôi mới dám cầm. Chớ khi không đưa cái gói biểu người ta cầm, nè bắt con gì gói trong đó, cho người ta cầm, người ta chết giặc ...
 Thái bật cười lớn :
 - Con gì đâu ? Ai nhát em sao mà sợ. Nè ... lấy đi, cho em đó .
 Nương lắc đầu lia lịa :
 - Thôi ...
 Thái hạ giọng nói nhỏ:
 - Đôi dép .
 Đôi mắt Nương vụt sáng lên vẻ vui mừng , đó là nỗi vui mừng của con trẻ khi được người ta cho quà bánh. Tánh nết trẻ con của nàng làm cho nàng quên hết những gì xảy ra hôm qua .
 Nàng rút rề tiếp lấy gói giấy, vừa hỏi Thái :

- Nói chơi mà cho thiệt ha ?

Thái thâm lấy làm sung sướng :

- Anh hứa với em là anh phải giữ lời chớ. Em mở ra mang thử coi vừa chân em hay không .

Thấy Nương còn ngượng ngại chưa chịu mở lớp giấy gói ra, Thái liền giật cái gói lại , mở lấy đôi dép mới tinh đặt ngay dưới chân Nương, đoạn bảo :

- Em xỏ chân thử đi .

Nương nhìn đôi dép, rồi so sánh với đôi chân mình, vừa chum chim :

- Chùn tôi dơ.

Thái nhanh miệng :

-Kệ nó mà.

Nương thấy không đành đem đôi chân bám đất cát mà xỏ vào đôi dép mới, nàng liền quay gót :

- Để tôi đi rửa chùn đã .

Nàng chạy ngay vào buồng lấy đôi guốc, ra sau mương rửa chân sạch sẽ để thử dép trong lúc Thái sốt ruột đứng đợi . Thái trông theo dáng nàng , vừa tùm tùm miệng cười ý nhị .

Chốc sau, Nương mang guốc đi lộc cộc trở lên mà trên tay lại có cầm theo cái nùi giẻ. Nàng ghé ngồi nơi cạnh ván dùng giẻ lau khô đôi bàn chân.

Thái xách đôi dép theo lại bên cạnh , tắc lưỡi :

- Em kỹ quá !

Nương phân bài :

- Vậy chớ ... chùn tôi dơ quá mà. Không kỹ thì lấm đôi dép làm sao .

Thái đứng chực sẵn, rồi khi nàng vừa lau chùi , chàng liền ngồi xồm ngay dưới chân nàng , một tay cầm chiếc dép, một tay nâng bàn chân nàng xỏ vào ...

Nương cứ ngồi yên không phản đối . Chắc là nàng không chút đắn đo gì về sự sỗ sàng quá chu đáo của Thái như vậy .

Thái kín đáo nựng nịu bàn chân có mang chiếc dép :

- Vừa quá hả Nương ?

Nương nhẹ gật đầu có vẻ hài lòng :

- Ừ, vừa ghê ! Vừa như có đo vậy .

Thái khéo léo gợi gắm chút tâm tình mình trong câu nói /

- Chân hai đứa mình bằng nhau . Hồi mua , anh có thử rồi thì cũng như em đã thử, đã đo ... tự nhiên nó phải vừa chân em .

Và còn lại một chân, chàng lấy chiếc dép kia mang luôn vào chân nàng, thêm một cơ hội để cho chàng ngắm nghía, nâng niu cái bàn chân mà chàng thấy muốn gắn lên đó vài nụ hôn ...!

Nhưng vì sợ Nương giận hờn nữa, nên chàng không dám thực hiện điều mà mình ước muốn !

Thái cứ ngồi luôn cái thế cũ :

- Chân em mang dép này đẹp lắm !

Nương tuột xuống ván, đứng ngắm đôi chân mình bằng tất cả niềm vui sướng :

- Êm chun hơn mang guốc hả anh?

Thái mát ruột, mát gan lắm :

- Dép Nhựt mà .

- Anh mua bao nhiêu vậy ?

- Mắc hơn tiền đôi guốc chút thôi .

Nương thử đi vài bước :

- Là bao nhiêu ?

- Bao nhiêu cũng được , đừng hỏi . Của anh tặng cho thì cứ mang .

Nương nhìn Thái bằng đôi mắt biết ơn :

- Anh cho thiệt há?

Thái đứng dậy bước theo Nương :

- Còn thiệt hay giả gì nữa.

Thình lình, không hiểu Nương vừa nghĩ sao, nàng rút chân ra :

-Thôi ..., tôi hỏng mang đâu.

Thái ngạc nhiên :

- Sao vậy , Nương ?

Nương lúng túng lựa lời , đoạn ngập ngừng đáp :

- Tại ... tôi hỏng quen mang dép thứ này.

Thái hơi buồn :

- Có gì đâu mà quen với không quen ? Dể mang hơn đi guốc nữa mà .

Nương lắc đầu lia lịa :

- Thôi, anh đem về đi , tôi hỏng biết xài thứ này đâu, tôi đi guốc hà .

Vừa nói, Nương vừa cúi xuống lấy đôi dép lên phủi đất, đoạn đặt vào mảnh giấy gói lại như cũ. Cái tâm tính của người con gái ở trong thời kỳ nửa còn ngây thơ, nửa đang dậy thì , thật là khó hiểu vậy đó. Thoạt vui đó, rồi thoạt buồn đây !

Khi nàng ở vào tâm trạng của trẻ con, thì nàng hí ha, hí hửng nhận đôi dép của Thái cho cũng bằng ai cho vàng. Rồi lúc nàng bước sang tâm trạng dậy thì, nàng lại phải đắn đo nhiều về hành động của Thái. Nàng nhìn Thái bằng cặp mắt khác đi và nàng nghĩ là Thái đem cho mình đôi dép ắt phải có ẩn ý gì đây ...

Thái đã buồn xịu mặt :

- Nương không lấy thật vậy sao ?

Nương khẽ gật :

- Anh tốt bụng với tôi, tôi cảm ơn . Nhưng mà ...

Thái chận lời nàng :

- Công anh ôm từ bên nhà qua đây mà Nương không chịu lấy, anh buồn lắm vậy đó.

Thấy Thái không được vui, Nương lấy làm băn khoăn nhưng nàng thấy không thể nhận tặng vật của Thái được. Nhận đôi dép đó thì nàng phải mang chớ không lẽ cất giấu mãi được. Mà hễ mang dép của Thái cho rồi ông sáu Long thấy được, ông gạn, ông hỏi, thì nàng mới biết trả lời sao với ông đây. Nàng nói nhỏ nhẹ với Thái :

- Anh đừng buồn tôi, Tôi biết thứ tôi xài không được nên tôi không dám lấy, chớ không phải tôi chê hay có ý gì khác đâu .

Giọng Thái hàm buồn xa xôi :

- Tại Nương, vừa nghĩ sao đó nên Nương mới trả đôi dép lại. Tôi biết ... Chớ mang dép có khó khăn chi mà Nương nói là không biết xài. Mà thôi ... Nương không chịu lấy thì thôi. Vật không xứng đáng đem cho, đem tặng nên Nương chê thì thôi ... Người ta chê ... , thì thôi ...

Thái nhấn mạnh những tiếng chót cố ý cho Nương nghe rõ, vừa cố ý buộc khó cho Nương, để nàng không còn viện lý do gì mà từ chối được .

Quả vậy, sau những lời nói mắc mớ của Thái, tự nhiên Nương đâm ra bối rối, không biết phải xử trí thế nào cho vừa lòng chàng mà tránh được chuyện rắc rối cho nàng .

Nàng năn nỉ Thái :

Tôi đã nói, không phải tôi chê. Anh đừng giận tôi mà. Anh tặng cho tôi món gì khác thì tôi lấy liền .

Chàng cố gạn cho ra lẽ :

-Còn đôi dép sao Nương không chịu lấy ?

Nương lúng túng :

- Ở ... ư ... thì tôi đã nói cho anh biết rồi đó . Tôi quê quá mà mang dép này coi sao được .

Thái lắc đầu :

- Anh biết ... không phải vậy . Nương cứ thành thật cho anh rõ ý của em đi. Nếu mà Nương cứ cho là mình quê, mình không biết xài, thì từ nay trở đi, anh không qua đây chơi nữa . Anh nói thiệt à .

Nương ra dáng nghĩ ngợi một lúc, đoạn khẽ nói

- Tôi sợ ông nội ... , tôi không dám mang ...

Thái chợt hiểu ý nàng, chàng liền đỡ lời :

- Nương sợ ông sáu hỏi ai cho đôi dép phải không?

Nương khẽ gật :

- Biết rồi thì anh đem về đi , đừng giận tôi, nghe hôn .

Thái giảng giải :

- Nếu ông sáu thấy đôi dép , hỏi của ai cho Nương, thì Nương cứ nói thật là của anh cho. Có gì đâu mà em phải sợ ?

Nương lắc đầu lia lịa :

- Ý ! Đâu được, ông nội tôi rầy chết .
- Anh thấy không có gì đáng rầy hết. Vậy chớ nội anh đem cho nội em món này, món nọ hoài đó, nội em cũng nhận vậy .

Tâm tính nàng con gái úp mở qua câu nói :

- Về phía hai ông già qua lại với nhau là khác, Còn tôi anh là khác ...

Thái các cố chụp ngay câu nói của Nương để vặn :

- Khác chỗ nào ?

Nương ngoảnh mặt gạt ngang :

- Thôi ...! Hỏi kỳ ... ai mà trả lời được .

Thái đề nghị :

- Nếu em sợ ông sáu rầy thì em cất kín chỗ nào đó, chờ đến Tết lấy ra mang. Ông sáu có hỏi, em nói em mua , đừng nói anh cho .

Giọng nàng hàm buồn chán:

- Tôi làm gì có tiền mà mua .
- Hay chờ những khi ông sáu đi vắng nhà, em đem dép ra mang .

Nương phì cười :

- Kỳ cục vậy !

Thái trở lại buộc khó cho nàng:

- Nếu Nương không chịu lấy, bắt anh đem trở về, thì anh buồn ghê lắm, anh giận ghê lắm !

Nương lấy làm khổ sở :

- Anh buồn, anh giận thì tôi chịu ...

Thái hót ngang câu nói của nàng bằng giọng rắn rỏi :

- Rồi từ nay về sau Nương cũng không còn thấy mặt anh nữa. Anh không bước chân qua đây nữa đâu . Để rồi em coi anh có nói sai hay không .

Nương nhìn xoáy vào mắt chàng với chút niềm xót xa đọng trong khoé :

- Tại sao anh không hiểu dùm tôi, mà anh lại nổi đi giận hờn tôi? Tôi hứa , nếu anh cho tôi món gì khác thì tôi lấy liền mà .

Thái hạ thấp giọng :

- Anh đâu có gì khác nữa mà cho em .
- Thì thôi, anh coi như tôi đã lấy đôi dép rồi. Tội nghiệp tôi quá mà anh.

Lúc này sao anh khó tánh quá vậy ?

Thái nói nhanh:

- Anh khó tánh vì em đó .
- Tại sao lại vì tôi ?
- Vì ... lúc này tính ý em rất khó hiểu .

Nương ngậy thơ phì cười :

- Tôi cũng còn là tôi, cũng mặt mũi này, cũng chân tay này, có thay đổi đi đâu mà khó hiểu.

Thế rồi đôi bên cứ giằng co, chàng nài nỉ thì nàng lại van lơn. Cuối cùng , Thái đành phải gói đôi dép kẹp nách đem về sau khi vứt lại cho Nương mấy lời hăm dọa :

- Anh không qua đây nữa đâu, nhớ nghe .

Thái về rồi , Nương chột thấy lòng mình buồn ray rức. Nàng lấy làm khổ sở vô cùng. Không muốn để buồn lòng cho ông nội thì Thái giận, còn chịu theo Thái thì nàng bị rầy . Nàng biết phải tính sao cho vẹn đây. Nhưng rồi nàng cũng phải buông liêu :

- Thái có giận ít ngày rồi thôi, không lẽ giận hoài tới già , tới chết hay sao. Quả đúng như sự tiên đoán của Nương, chiều hai mươi tám Tết thì Thái lại lù lù trở qua nhà ông sáu Long. Mục đích của chàng không phải là đi hái trái cây đem về chưng bàn thờ, hay qua ngồi nói với ông sáu Long toàn những chuyện vu vơ cho đến khi ra về, mà chính là chàng đi tìm Nương, để được nghe tiếng Nương thở thở , để được ngắm môi hồng của Nương cười, nụ cười con gái đẹp hơn hoa mùa Xuân...!

Buộc lòng ngồi nói chuyện với ông sáu Long được vài phút thì chàng đứng dậy nhờ Nương đi hái cam, quýt .

Nương ra đầu xông lấy lồng , xách giỏ trong lúc ông sáu Long dặn dò :

- Con ra ngoài mấy đầu bờ gần ngoài xẻo lá lựu hái cam quýt tốt cho anh hai con. Ngoài đó có cây tơ mới có trái lớn , còn phía trong này trái lút chút không hà .

Giọng Nương nhão nhề nhão nhẹt :

- Dạ ...

Thái liền chạy theo Nương. Thấy vậy, ông sáu Long bảo :

- Cháu cứ ngồi trong này chơi, để nó hái đem vô cho .

Thái nhanh miệng :

- Dạ được, để cháu ra coi cây trái luôn .

Ông sáu Long còn bước ra sân dặn với theo Nương :

- Con nhớ cắt nguyên chùm cho ông cả để sắp đĩa chưng, nghe Nương .

Nương văng vẳng đáp :

- Dạ ..., con biết .

Ra khỏi sân nhà , bước qua cầu bắc vào vườn. Thái liền tiến tới so bước ngang với Nương và nín cái giỏ trên tay nàng :

- Đưa anh xách cho .

Hồi còn ở trong nhà, Nương chưa nói được câu nào với Thái hết. Bây giờ , nghe Thái khơi đầu, nàng chúm chím cười, vừa hỏi trống :

- Sao bữa hôm làm mặt giận, nói không thềm qua đây nữa mà ?

Thái mỉm cười và cúi mặt nhìn bàn chân của nàng bước, bàn chân không dép, không giày mà gót đỏ xinh xinh làm sao, chàng chẳng đáp sao hết .

Nương liếc ngang Thái , nhưng không phải là cái liếc mắt trao tình :

- Còn giận hết ?
 Thái đáp gọn :
 - Hết rồi .
 Nương các có hỏi vặn :
 - Sao không giận luôn đi ?
 - Anh làm bộ vậy chớ đâu có giận hờn gì em .
 Nàng hỏi gọn :
 - Không có giận mà ... hơi buồn thôi, phải hôn ?
 Thái đi sát bên cạnh nàng :
 - Buồn nhiều chớ ... hơi sao được .
 Nương vội ngoảnh nhìn lại sau lưng, đoạn bước dang ra xa Thái một chút, như sợ ông sáu Long trông thấy, đoạn hỏi chàng :
 - Bữa nay còn buồn hôn ?
 Thăng con trai làm núng :
 - Còn buồn hoài !
 Nương bắn khoăn :
 - Tôi có làm gì quấy đâu mà anh buồn hoài ?
 Thái đáp chững cằn nghĩ ngợi :
 - Tại em không chịu lấy đôi dép .
 - Vậy thì cứ nói ... giận ... ghét người ta cho rồi đi, chớ buồn gì mà buồn hoài ?
 Thăng con trai khéo léo bộc lộ tâm tình :
 - Giận thì cũng không phải giận , còn nói ghét ... thì nên hiểu ngược lại , cho rằng buồn cũng không đúng lắm, nhưng cứ nói là buồn đi. Mà em phải hiểu rằng , nếu anh không ... nghĩ nhiều về em thì anh đâu có buồn
 Nương nhẹ cau mày tỏ vẻ khó chịu :
 - Anh nghĩ ... nhiều về tôi ?
 - Như em đã thấy, như đã biết .
 Nương dừng lại dưới gốc quít tại đầu bờ, xóay nhìn chàng :
 - Tôi có thấy gì đâu , tôi có biết gì đâu .
 Thái đỡ lấy cây lông trên vai Nương, dựng lên nhánh quít , vừa chậm rãi nói :
 - Tại Nương không nhìn thấy và không muốn biết đó thôi .
 Nương còn nhăn mặt :
 - Mà anh nghĩ gì về tôi mới được chớ ?
 Thái buồn bã lắc đầu :
 - Anh không dám nói, Nương cứ tìm hiểu đi.
 Nương hơi khó chịu :
 - Tại sao mà không dám nói? Tôi đáng em út của anh mà .
 - Vì anh sợ Nương bỏ chạy ... như hôm buổi chiều đưa ông Táo , rồi

Nương lại giận hờn anh nữa.

Nghe Thái nhắc lại chuyện buổi chiều đưa ông Táo , Nương ửng mặt then thứa, nàng cắn môi lặng thinh rồi lật đặt cầm cây lồng đưa lên ngọn quít, móc ghì xuống một nhánh trĩu trái chín, nhưng không biết làm sao vói cắt từng chùm cho tới .

Thái bước tới gỡ lấy một bàn tay nàng , làm cho nàng buông ngã luôn cây lồng qua ngọn quít bên kia , hai ba trái rụng lịch bạch xuống đất .

Nương nhìn thẳng vào mắt Thái bằng tia mắt dò xét :

- Không để người ta hái mà giỡn cái gì vậy ?

Thái nghiêm nghị cầm bàn tay nàng và mân mê chọn lấy ngón áp út . Thấy cử chỉ lạ lùng của Thái, nàng làm thinh có ý chờ chàng định làm cái gì cho biết .

Thái mò túi áo lấy ra một chiếc nhẫn vàng và đeo ngay vào ngón tay áp út của Nương bằng tất cả trịnh trọng ...

Nương ngạc nhiên :

- Coi ...

Thái tươi cười :

- Vừa lắm !

Nương ngây thơ :

- Đeo vô ngón tay người ta làm chi ? rùi rớt mất, người ta lấy gì mà thường ?

Thái nhẹ xoay chiếc nhẫn quanh ngón tay thon như tháp bút :

- Anh tặng em đó .

Nương lắc đầu , cương quyết :

- Không , tôi không dám nhận , không dám đeo ...

Vừa nói , Nương vừa gạt tay Thái và lần gỡ chiếc nhẫn ra. Thấy vậy, Thái liền nắm chận ngay đầu ngón tay của Nương không cho nàng cởi nhẫn.

Chàng thốt lời tha thiết :

- Nương đã hứa với anh làm sao , Nương có nhớ hay không ? Em đã nói rằng nếu anh tặng món gì khác thì em lấy. Bây giờ , anh tặng cho em chiếc nhẫn này, sao em còn từ chối nữa ? Nương không nhận ... tức là Nương phụ ... lòng anh ...

Nương lí nhí phân bua :

- Tôi không dám đeo vàng ...

Thái nhanh miệng chận hỏi :

- Sao vậy ?

- Nội thấy được thì chết tôi .

Thái hỏi gạn :

- Như vậy thì em nhứt định không nhận , phải hôn ?

Nương lắc đầu :

- Anh có giận bao nhiêu , tôi cũng ráng chịu, chứ không bao giờ tôi dám lấy ...

Thái chán chường buông ngón tay nàng ra :

- Tùy ý Nương, anh không dám nài ép .

Nương lần cười chiếc nhẫn trao trả cho Thái, vừa năn nỉ Thái :

- Anh hiểu tôi, thì đừng có buồn giận tôi, tội nghiệp tôi lắm .Không phải tôi chê của anh, không phải tôi phụ lòng anh. Anh nên biết rằng , nếu tôi đeo chiếc nhẫn này vào thì làm sao tôi che dấu nội được. Nội thấy tôi đeo vàng , nội gạn hỏi , tôi biết trả lời sao cho xuôi . Khổ tôi lắm chứ phải vừa sao .

Hơn nữa , anh cho tôi món đồ nhiều

tiền quá vậy, tôi có đáng công lao gì với anh đâu mà dám nhận , dám lấy ...

Thôi, anh cất đi , đừng đưa qua, đưa lại, Thôi để tôi hái quít cho anh .

Thái làm mặt giận quay lưng :

- Thôi .

- Sao lại thôi ?

Thái cúi mặt đi :

- Thôi, khỏi hái .

Nương đứng cầm cây lồng nhìn theo Thái với nỗi băn khoăn :

- Đi đâu vậy anh Thái ?

Chàng không thềm ngoảnh lại :

- Đi về ...

Nàng xịu mặt buồn :

- Bộ giận ha ?

Thái làm thinh không đáp :

- Anh Thái ! Chờ tôi hái quít đây nè

Thái lẳng lặng cúi đầu đếm bước .

Nương chợt thấy lòng mình bối rối , mà nàng cũng chưa hiểu tại sao mình phải bối rối vì sự giận hờn của Thái, Trót làm cho Thái giận, nàng hối hận buông cây lồng , chạy theo Thái :

Nghe tiếng chân của nàng đuổi theo. Thái bước chậm hơn. Chàng chỉ mong có như vậy thôi. Nếu Nương cứ để cho chàng đi luôn , chắc chàng đi hết bờ đất đó rồi cũng quay trở lại .

Nương nhéo nắm áo chàng giữ lại :

- Anh Thái !

Thái quay lại lăm bầm :

- Thôi, để người ta về, khỏi phải hái cam , hái quít gì hết .

Buồn đọng trong khoé mắt nàng con gái :

- Một chút vậy mà anh giận tôi đành sao ?

- Đâu có giận .

- Không giận mà quày bỏ đi một nước .

Giọng chàng mắc mớ :

- Ở lại chi cho người ta khinh .

Nàng âm ỉc :

- Ai khinh anh hồi nào đâu mà anh nói vậy ? Thiệt là anh khó tánh quá, tôi chịu không nổi .

Thái vẫn còn giữ nét mặt giận, giọng nói còn chua như chanh, mặn như muối :

- Không khinh mà người ta tặng món gì cũng không chịu lấy, kiêu có này , có nọ gặt đi . Thì thôi ...

Nàng khỏ sở cau mày :

- Anh dằn dặt tôi chi vậy anh Thái ? Anh không biết thương dùm tôi hay sao ?

Vô tình , Nương bắt cầu cho Thái sang bờ tình ái . Chàng vớ ngay câu nói của Nương

- Anh thương Nương mà Nương không muốn biết ...

Nàng ngây thơ ngoảnh mặt :

- Hử ? Anh nói gì ?

Để đáp lại câu hỏi của nàng, chiếc nhẫn lại len lén xoay tròn từ ngoài đầu ngón tay vào tận bàn tay nàng . Nàng đứng lặng thinh lắng nghe một bàn tay mang nhiều mộng ước về chuyện lứa đôi âm thầm nâng niu ngón áp út của nàng .

Nàng không có cam đảm làm buồn lòng Thái nữa . Nàng thầm nghĩ, mình cứ chịu bực bách như vậy để cho bạn mình được vừa dạ. Chỉ có vậy thôi, nàng không dám nghĩ gì xa xôi hơn nữa .

Lâu lắm nàng mới nghe Thái thì thầm :

- Nương à !

Nương thả mắt đi hoang vào cành lá đang đội dãy nắng ủa vàng ban chiều :

- Người ta đang đứng bên đây mà còn kêu cái gì nữa .

Lời chàng dứt nổi qua nhịp tim :

- Anh ... yêu em !

Nàng chớp mắt và cắn môi lặng thinh giả như chẳng nghe gì bên tai :

Thái to nhỏ nói tiếp :

- Vài năm nữa , sau khi anh ra trường, anh sẽ xin ba má, xin nội đi cưới em , nghe Nương .

Nàng rút tay mình lại và đem những sợi tóc lạc lông trước trán gãi gãi trên vành môi thắm, thắt buộc tâm tình mình lại không cho thoát ra khỏi con tim .

Ánh mắt chàng trai du hành trên một đường cong thoải lỏng vóc liễu :

- Em có bằng lòng không ? Trả lời đi em .

Ngón chân nàng bấm dập nát một chiếc lá vừa rụng xuống . Sắc thẹn thừa

càng ứng lên đôi má đào tường chừng ráng chiều vẩn vương . Nàng vẫn đứng chết lặng với một tâm trạng khó phân tách.

Chàng lặp lại câu hỏi của mình bằng hai tiếng gọn :

- Hả em ?

Nàng gạt phăng :

- Đừng hỏi .

Thái van nài :

- Anh xin em một tiếng trả lời .

Nàng làm núng :

- Hỏi hoài ... , tôi trả chiếc nhẫn lại bây giờ .

Nghe Nương hăm đòi trả lại chiếc nhẫn Thái không dám hỏi nữa ? Tuy Nương không chịu trả lời, nhưng thấy Nương không phản ứng sao hết, chàng cũng hiểu lòng nàng được phần nào .

Đối với một người con gái mà tuổi vừa tròn trăng như Nương , chàng hỏi như vậy làm sao nàng trả lời cho được. Nhưng sự im lặng ấy tức là câu trả lời cho chàng rồi.

Hai người cứ đứng chết trân, chẳng nghe ai nói năng gì hết. Việc hái cam, hái quít dường như đã bị bỏ quên luôn.

- Nương à !

Bỗng có tiếng ông sáu Long gọi lớn làm cho Nương và Thái giật mình quay về với hiện tại. Điệu bộ Nương quỳnh lên , nàng chạy lại gốc quít cầm cây lồng quơ lia trên ngọn . Thái bâng hoàng tiến về phía Nương với vô vàn tiếc nuối vu vơ. Trong lòng chàng nghe nhẹ nhõm vì tâm tình đã gởi trọn nơi chiếc nhẫn mà Nương đã đeo vào ngón tay xinh xinh kia rồi .

Ông sáu Long từ trong nhà đi ra, khom lưng nghiêng đầu tìm xem Nương đâu. Ông cất tiếng gọi tiếp :

- Nương à !

Nương quay mặt về phía phát ra tiếng gọi của ông sáu Long và nũng nịu :

- Dạ ... ! Con đây nè nội .

- Con hái cây nào đó ?

Nàng ngược mặt nhìn lên ngọn cây :

- Con hái cây này nè nội .

Ông sáu Long đi mau ra đầu bờ, chợt thấy cái giỏ trống không, ông ngạc nhiên hỏi:

- Ủa ! Con chưa hái được trái nào sao ?

Nương dựng cây lồng xuống đất, len lén nhìn ông sáu Long , vừa bối rối :

- Ừ ... này giờ con ... còn phải lựa cây nào trái lớn, chín nhiều .

Không chút để ý đến nét mặt như mèo ăn vụng mỡ của Thái, ông sáu Long cau mày hỏi Nương :

- Con không đem ghế cao thì con làm sao hái cho tới ?

Nương đáp gọn :

- Con quên ...

Ông sáu Long mắng yêu đứa cháu :

- Mẹ , cha mày ! Có bao nhiêu đó mà la quên .

Ông sáu Long quay lưng trở vào nhà, vừa nói tiếp :

- Thôi, con ở đó chờ nội. Nội vô vác cái ghế cao ra cho. Không có ghế cao, con nín gậy nhánh hết.

Ông sáu Long đi được mấy bước thì Nương nói vói theo :

- Nội cầm ra cái dao luôn, nghe nội .

Ông sáu Long thanh thốt :

- Cũng chưa có dao đó nữa ha ?

Nương tủm tỉm cười :

- Con quên nội ơi !

Ông sáu Long lẩm bẩm :

- Quên đầu ... quên đuôi ... Đầu óc nó để đâu á !

Chờ đến lúc ông sáu Long khuất dạng, Thái trêu nàng :

- Ông sáu hỏi đầu óc em đâu kìa , em có nghe hay không ?

Duyên dáng hàm trên môi con gái :

- Tại anh ... mà người ta quên đó ...

- Sao lại đổ thừa tại anh ?

Nương làm dáng giận dỗi :

- Vậy chớ hỏng phải ha ? Tại anh đi theo ... đi theo ... Người ta tính trở vô vác ghế cao, mà hỏi ... hỏi ... làm cho người ta quên .

Long Đông

Chương 14

Nương may một cái túi gút nhỏ, ban ngày Nương cời chiếc nhẫn cất kỹ trong đó rồi đem nhét vào trong bao gối của nàng nằm. Nàng thấy cất giấu như vậy là an toàn lắm, không sợ ông nội bắt gặp. Rồi đêm đêm, chờ khi ông sáu Long đi ngủ rồi, nàng mới dám lấy nhẫn ra đeo vào ngón tay. Đeo được đến sáng thì nàng lại phải cất chiếc nhẫn vô túi gút như cũ.

Nhưng không may cho nàng, trưa hôm ấy ông sáu Long lấy gối ra ván nằm ngủ trưa. một gối của ông kê thấy chưa đủ, ông lại lấy thêm chiếc gối của Nương chồng lên nữa .

Thường ngày thì ông chỉ nằm một gối thôi, Nương đâu có ngờ được trường hợp này mà phòng trước .

Ông sáu Long nằm yên , nhắm mắt tìm giấc ngủ trong lúc Nương chạy ra, chạy vào nhìn chừng cái gối của mình mà lòng thấy thấp thỏm lo âu .

Được một lúc lâu, bỗng ông sáu Long nhồm đầu lên, gãi ót lia lịa, vừa lầm bầm :

- Mẹ họ ...

Nương phập phòng :

- Gì vậy , nội ?

Ông sáu Long bật ngồi dậy cau mày :

- Bộ cái gối của con có rệp hay sao á mà .

Sợ ông sáu Long vạch áo gối ra thì khốn, Nương nhanh miệng :

- Gối của con nằm không có rệp đâu nội . Chắc là muỗi cắn nội đó à .

Ông sáu Long cầm cái gối của Nương lên xem xét bốn góc :

- Nếu muỗi thì nó vo ve ...

Nương hơi tái mặt :

-Muỗi không vo ve ... ban ngày đâu nội .

Ông sáu Long phì cười :

- Ban ngày, ban đêm gì nó lại không vo ve . Nội biết là rệp mà. Vì nội nằm cái gối của con, lạ hơi nên rệp mới cắn .

Thấy ông sáu Long cứ cầm cái gối trở qua, trở lại hoài, Nương thầm van vái ông Táo, ông Địa khiến sao cho ông sáu Long ném cái gối đi, đừng mở áo gối ra.

Nhưng mọi việc xảy ra không như ý muốn của nàng. Ông sáu Long cứ cầm cái gối ra định tìm bắt rệp, thỉnh linh cái túi gút đựng chiếc nhẫn rơi xuống ván nghe cái cách, làm Nương đứng gần đó mà muốn chết điếng hồn vía .

Nàng vừa định chạy lại lấy cái túi thì ông sáu Long đã nhanh nhẹn cầm lên

tay rồi .

Ông phải ngạc nhiên thốt lên :

- Cái gì vậy nè ?

Nương xòe tay trước mặt ông sáu Long và nói nhanh :

- Của con đó nội, nội đưa cho con .

Ông sáu Long nắm sợi dây vải buộc miệng túi đưa lên ngang mày và nheo mắt :

- Con làm cái gì lạ vậy nè?

Nương lấp bắp đáp :

- Cái ... cái đồ chơi ... Nội đưa cho con đi .

Ông sáu Long hếch miệng cười , nhưng ông không trả cái túi cho Nương, tay ông nắn bóp

- Đồ chơi gì ? Cái đầu sầm sầm rồi mà còn sầm đồ chơi hả ? Cái gì mà ... in là ...

Nương hốt hoảng chồm lên giật lấy cái túi gút trên tay ông sáu Long , vừa nói lia cái miệng :

- Bùa ... ! Bùa của con đeo . Nội đừng mở ra ...

Nghe Nương nói vậy, ông sáu Long ngạc nhiên :

- Bùa gì ?

Nương nhí nha, nhí nhảnh :

- Ở ... Bùa là bùa mình đeo cho hết bệnh á nội .

Ông sáu Long dựng mày :

- Con bệnh gì mà đeo bùa ? Ai cho con đeo bùa ? Bùa chú gì đâu kỳ cục vậy ?

Bị ông sáu Long hỏi dồn , Nương càng luống cuống :

- Dạ ... dạ... con hông có bệnh gì hết ... mà con đeo ..., đeo cho khỏi bệnh .

Ông thầy ... ông cho con đó à nội .

Ông sáu vừa cười, vừa nạt ngang :

- Con điên ! Ông thầy nào cho con bùa đó, mà tại sao con không cho nội biết ?

Nương không biết ông thầy nào để chỉ , nàng quỳnh lên :

- Dạ ... ông thầy ... cái ông thầy ...

Tưởng là thật, ông sáu Long cứ phẫn tới :

- Ông thầy nào ?

- Ông thầy pháp ...

- Ở đây có thầy pháp nào đâu ?

Không biết đáp sao cho xuôi, Nương phải bịa chuyện láo :

- Ông thầy pháp lưng gù, ở ngồi dưới chợ vẽ bùa cho người ta . Con đi chợ gặp ông, con đứng lại coi ông vẽ bùa, ông liền lấy cái này cho con biểu con đeo để khỏi mắc bệnh ..

Nghe Nương bỏ lửng câu nói, ông sáu Long cau mày :

- Bệnh gì ?

Như chợt nhớ ra, Nương đáp nhanh :

- Ông nói con mắc bệnh đằng dưới ...

Ông sáu Long nạt lớn :

- Ế ! Đừng có nói điên , nói khùng ! Đằng dưới đằng trên gì ? Con nghe lời người ta, đeo cái thứ tầm bậy, tầm bạ vô mình rồi phát điên luôn à . Nội nói cho con biết . Mà chắc con xin nên người ta mới cho đó chứ, không lẽ con đứng coi rồi họ bắt con đeo bùa .

Nương cãi lại :

- Con đâu có xin . Ông ... nhét đại vô tay con, biểu con lấy đeo, chứ con đâu có xin hồi nào .

Ông sáu Long bảo :

- Thì con liệng trả lại cho họ .

Nương ngây thơ :

- Con sợ ...

- Sợ nổi gì ?

- Con sợ ông thầy ẻm ...

Ông sáu cầm cái gói đập xuống ván tỏ vẻ tức bực vì đứa cháu quá đại khờ :

- Ếm cái gì mà ẻm ? Ếm ông lão vãi mày chứ ẻm cái gì !

Ông sáu Long lếch ra ngoài cạnh ván bỏ chân xuống đất và tiếp bảo Nương :

- Đâu ? Con đưa cái bùa đó cho nội coi .

Nương gạt ý ông :

- Thôi nội , nội không cho con đeo thì con đem liệng .

Vừa nói, Nương vừa quay lưng đi xuống nhà bếp, nhưng mới được vài bước thì ông sáu Long gọi giật lại :

- Nương ! Nội biểu ...

Nương khựng lại :

- Dạ , con đem liệng .

Ông sáu Long rần giọng :

- Nội biểu đem cho nội coi bùa ra làm sao cái đã .

Nương đứng trông một chỗ , ngoảnh mặt nhìn ông sáu Long :

- Thì ... bùa vẽ loằng ngoằng ...

Giọng ông sáu Long trở thành bực dọc :

- Ai không biết nó vẽ loằng ngoằng , mà tao biểu đem cho tao coi, thì phải đem tao coi . Tao muốn biết bùa mê, ngải lú gì đó mà họ bắt mày đeo .

Nương riu riu trở lại với gương mặt tái xanh . Nhưng, ông sáu Long không mấy chú ý đến sắc diện thay đổi của đứa cháu, mà ông chỉ nóng ruột xem lá bùa trong cái bọc kia là bùa gì và nó có thể gây tai hại gì cho cháu của ông không

Nương vẫn còn đứng trân trân trước mặt ông sáu Long mà nghe tâm thần bấn loạn, chưa dám trao cái túi gút đựng chiếc nhẫn cho ông.

Ông xòe tay và thúc giục :

- Đưa đây .

Đôi môi Nương lắp bắp :

- Nội ...

- Tao biểu đưa đây . Coi con nhỏ này kỳ lạ chưa.

Nương ngây ngô :

- Nội đừng mở túi ra, nghe nội .

Không thể chờ đợi nữa được, ông sáu Long với tay giật cái túi gút, vừa hỏi :

- Sao vậy ?

Đôi tay Nương càng run rẩy như thần lẩn đứt đuôi :

- Ông thầy dặn đừng mở ra ... tội ... không nên ...

Ông sáu Long nắm bóp cái túi nghe cộm cứng tay, ông liền bứt đứt sợi dây vải thắt miệng túi, mở rộng miệng túi, đoạn trút xuống bàn tay ... Chiếc nhẫn vàng rơi ngay vào lòng bàn tay ông. Ông giương tròn đôi mắt ngắm chiếc nhẫn và buột miệng thành thốt :

- Ủa ! Nương ...

Nương nghe rướm mồ hôi trán, đầm mồ hôi lưng và cảm thấy tay chân như rụng rời . Lạ lùng thay ! Giữa lúc này nàng thấy chiếc nhẫn lại tỏa hào quang làm loà cả mắt nàng .

Ông sáu Long xoáy tia mắt nhìn Nương :

- Cái gì đây , Nương ?

Nương cúi mặt , miệng lí nhí :

- Dạ ... nhẫn ...

Ông sáu Long hết sức ngạc nhiên , ông mở đầu cuộc truy gạn đứa cháu :

- Nhẫn ! Vàng ! Ở đâu vậy nè ?

Giọng Nương lắp bắp khổ sở lắm mới thành tiếng :

- Cửa ... con ...

Ông sáu Long gần từ tiếng :

- Cửa con hả ?

- Dạ ...

- Con làm gì có ?

Nương cắn môi làm thinh . Vì quá sợ sệt mà nàng thấy dường như khoảng đất của nàng đang đứng nó xoay tròn như chong chóng .

Ông sáu Long lớn tiếng lặp lại :

- Con làm gì có được chiếc nhẫn này ? Con phải nói cho nội nghe .

Nương len lét liếc lên ông sáu Long, cố sức nặn hai tiếng :

- Thừa nội ...

Thấy dáng điệu của Nương, ông sáu đâm ra nghi ngờ ... Ông nghi ngờ là

Nương đã đi ăn cắp của ai, hoặc là trộm trái cây trong vườn cả Hoài đem bán rồi sắm nhẫn đó. Ông sợ la hét lên rồi Nương sợ, không dám thú thật, nên ông phải dỗ ngọt :

- Con nói thiệt cho nội nghe đi, chiếc nhẫn này ở đâu mà con có ?

Nương đáp ứng :

- Dạ ... a ...

- Con lên hái trái cây bán lấy tiền mua sắm đây, phải hôn ?

Nương nói lia :

- Đâu có, con đâu có hái lên trái cây .

-Vậy chớ sao ? Con đừng dấu giếm gì hết. Nội hồng có rầy rà chi đâu mà con sợ . Cứ nói thiệt đi .

Nương lại liếc lên để xét thái độ của ông sáu Long, qua một lúc đắn đo, nàng thấy không còn gì che dấu nữa được, tốt hơn hết là phải thú thật thì mới mong ông sáu Long tha thứ cho được .

Thấy nàng chưa chịu nói , ông sáu Long giục :

- Nương ! Tại sao mà cứ đứng làm thỉnh hoài vậy ? Hay là mày ăn cắp của ai ?

Nương thu hết cam đảm , nói thật nhỏ :

- Hồng phải ... Anh Thái cho ...

Chưa nghe rõ, ông sáu Long ngồi chồm tới, một tay che tai, đôi mày nhíu lại :

- Hả ? Con nói sao ? Nói lớn nội mới nghe .

Nương se cuộn tròn tà áo :

- Của ... anh Thái cho con .

Ông sáu Long ngồi chết trơ, đưa mắt nhìn từ đầu tới chân Nương bằng tia mắt khám xét Tâm trạng ông đang xao xuyến lo âu cho cuộc đời của đứa con gái đứng trước mặt ông .

Ông thầm hỏi lòng :

- Bộ hai đứa đã sinh chuyện dan díu với nhau rồi hay sao mà thằng kia lại cho nhẫn ? Hèn chi lúc này mình thấy cử chỉ của chúng nó hơi khác .

Nỗi nghi ngờ lớn lên thật nhanh trong lòng ông lão. Ông bắt đầu phẫn dò dần :

- Thằng Thái đem chiếc nhẫn cho con hồi nào ?

Nương úp mở :

-Mới đây ...

- Mới đây ? Mới đây là hôm nào ?

- Hôm hăm tám Tết

Ông sáu hỏi nhanh :

- Cái buổi chiều mà nó qua đây hái trái cây đó phải hôn ?

- Dạ phải .

Ông sáu Long vỗ xuống chỗ ván bên cạnh ông, vừa bảo :

- Con ngồi xuống đây, bình tĩnh nghe nội hồi , có sao thì phải nói thiệt như vậy , đừng nói láo với nội, nội giận lắm .

Nương vâng lời ghé ngồi xuống nơi cạnh ván, mặt luôn luôn cúi gằm, không dám ngược nhìn lên, những đầu ngón tay bấm mạnh vào từng lỗ mọt ăn trên mặt ván .

Ông sáu Long giữ giọng ôn tồn hỏi tiếp :

- Thằng Thái cho con chiếc nhẫn , sao con hồng cho nội biết ?

Dáng điệu của nàng vẫn còn luống cuống :

- Con sợ nội rầy .

Ông sáu vắn :

- Con sợ nội rầy mà sao con dám nhận chiếc nhẫn của người ta ?

Nương ngây thơ:

-Con đâu có dám lấy ...

- Con không lấy mà sao có đây ?

- Con không lấy mà anh Thái cứ đeo đại vô ngón tay con.

Ông sáu Long cau mày tỏ vẻ tức bực:

- Thì con côi ra trả lại cho người ta .

Nương phân bua :

- Con có côi ra trả mà anh Thái giận ...

- Nó nói làm sao mà con biết nó giận ?

- Ảnh nói ... Nếu con không ... thì ảnh đi luôn , không bao giờ bước chun qua đây nữa .

Ông sáu Long thở dài, như vừa đoán hiểu được phần nào về một câu chuyện tình yêu ..., ông đổi giọng gay gắt nhưng mà nghe dịu ngọt :

- Con sợ thằng Thái giận rồi đi luôn không tới đây nữa, phải không con ?

Nương lấy móng tay khê bới cáng mọt dưới lỗ lên để tìm một câu trả lời :

- Thừa nội ...

Không biết nói sao nữa, nàng đành lặng câm để mặc nhận câu hỏi của ông sáu Long chính là câu trả lời của nàng .

Ông sáu Long tiếp tục gạn hỏi :

- Thằng Thái đem chiếc nhẫn cho con mà nó nói sao ?

Lần đầu tiên, Nương nói dối với ông sáu Long về câu chuyện giữa nàng và Thái :

- Ảnh nói ảnh cho vậy hà Nội .

Ông sáu Long gạt phăng :

- Vô lý ! Phải có gì đây nên nó mới đem chiếc nhẫn vàng mà cho con chứ .

- Dạ thiệt ...

Ông sáu hăm dọa :

- Con nói láo với nội , nội đánh chết nghe. Chừng nội giận là con bao lớn

đi nữa, nội cũng đánh đòn hết á. Con đừng tưởng con lớn rồi , nội chỉ rầy la một chút rồi thôi.

Nương chớp mắt :

- Thừa nội ...

Chỉ có vậy thôi, ông sáu Long không còn nghe nàng nói gì nữa. Ông nhẹ nâng cằm Nương lên và bảo:

- Ngược mặt lên coi. Ngó ngay nội đây nè mà trả lời.

Bây giờ Nương mới chịu nhìn thẳng vào mặt ông sáu Long, nhưng trong tia mắt nàng hàm ẩn bao khiếp sợ .

Chợt thấy đôi mắt đứa cháu rung rung ướt, ông lão lấy làm xót xa trong lòng, ông trở lại giữ giọng dịu hiền của lúc đầu :

- Sao ? Đầu đuôi chuyện chiếc nhẫn này ra làm sao? Con nói hết cho nội nghe đi .

Không dám làm cho nội giận, Nương buộc lòng kể thật lại chuyện tâm tình của người con trai :

- Anh Thái ảnh nói ảnh ... thương con ...

- Rồi sao nữa ?

- Hôm trước , ảnh đem cho con đôi dép Nhựt .

Ông sáu đảo mắt lục soát dưới đất :

- Đôi dép nào ? Ra làm sao đâu ?

Nương đáp nhanh :

- Con hồng lầy, con trả lại cho ảnh rồi .

- Ủ , rồi gì nữa ?

- Ảnh lại đem tặng con chiếc nhẫn đó .

Ông sáu Long cau mày :

- Nội đã biết rồi, ai biểu con nói đi nói lại chi nữa. Nội muốn biết thằng Thái nói sao với con trong lúc nó đem cho con chiếc nhẫn .

Nương ngập ngừng đáp :

- Ảnh nói ... khi nào ảnh thôi học, ảnh về cưới con.

Sau câu nói của Nương, ông sáu Long ra vẻ trầm ngâm một lúc lâu. ông không ngạc nhiên về những lời Thái hứa hẹn với Nương, mà chính là ông bắt đầu lo âu cho cuộc đời long đong của Nương . Dù ông không gan hỏi Nương, ông cũng có thể đoán biết Thái đã nói với Nương những gì trước khi đem chiếc nhẫn kia mà ràng buộc lấy hai giai cấp , hai kiếp sống khác biệt .

Sau đó , ông sáu Long hỏi tiếp:

- Thằng Thái nó hứa với con là nó sẽ cưới con phải hôn ?

- Dạ ...

- Con có tin lời nó hay không ?

Thật ra thì Nương cũng chưa biết sao mà tin hay không tin. Đối với nàng , chuyện tình ái là ... cái gì cầu kỳ khó hiểu lắm. Nàng lúng túng :

- Con cũng ... hông biết nữa .

Ông sáu Long thanh thốt :

- Ủa con nói cái gì lạ vậy ?

Nương phân bua :

- Vì con sợ ảnh giận con, nên con phải buộc lòng lấy chiếc nhẫn của ảnh vậy thôi .

- Rồi con có nói sao với nó hay không ?

Nương lắc đầu đáp gọn :

- Không.

Nghe Nương nói vậy, ông cảm thấy lòng nhẹ nỗi lo âu được phần nào. Tuy nhiên, chuyện gió trăng ... trai gái vẫn chưa hết ám ảnh trong đầu óc ông.

Ông khéo léo gạn Nương một lần nữa :

- Thăng Thái nó nói chuyện cưới hỏi với con bao nhiêu lần rồi ?

Nương đã dần dần lấy lại bình tĩnh :

- Ảnh chỉ mới nói với con có một lần trong buổi chiều hái quít cho ảnh đó thôi hà nội .

Ông sáu Long nhẹ gật liên mấy cái, đoạn ông đổi giọng nghiêm trọng bảo Nương :

- Nè con, thăng Thái là con cháu nhà giàu, còn mình thì nghèo, ra thân làm thuê, làm mướn cho ông bà cha mẹ nó, nội không muốn con dan díu với nó.

Nương chận lời ông sáu Long:

- Con đâu có dan díu gì đâu nội .

Ông sáu Long ném chiếc nhẫn cái cộp xuống trước mặt Nương :

- ờ, không có thì tốt. Nội nói trước cho con biết vậy đó. Mình phải tự hiểu lấy thân phận mình, đừng trèo đèo . Nó nói gì nó nói, nó hứa gì nó hứa, mặc kệ nó, con đừng thèm nghe. Con chiếc nhẫn đó, con phải tìm cách nào trả lại cho nó đi .

Nương ái ngại :

- Con trả ... thế nào ảnh cũng giận con.

Ông sáu Long hơi xằng giọng :

- Tại sao con lại sợ thăng Tjái giận con ?

Nương cứng họng, không biết phải trả lời sao .Thật ra thì nàng sợ Thái giận hờn nàng chỉ vì nàng mê Thái, chứ không phải nàng yêu Thái .

Giọng ông sáu rắn lại :

- Nó đem chiếc nhẫn đó mà dụ dỗ con đó à. Con biết hôn? Con liệu mà giữ lấy thân. Nó giàu thì nó cưới vợ giàu, chứ không bao giờ nó chịu ngó xuống cái hạng bần cùng như con vậy đâu. Con tin ở lời nó phải khóc hận à. Nội nói cho con biết, nghe con ;

Nương chưa hiểu nổi những lời răn dạy xa xôi của ông sáu Long . Nàng không biết vì sao mà khóc hận ... Nàng thầm nghĩ không lẽ Thái đành gieo

tai họa gì cho mình . Thái là thằng con trai nhả nhặn , hiền lành quá mà .
Để kết thúc câu chuyện, Ông sáu Long nghiêm nghị quyết định :

- Nội nói rồi, con phải làm sao trả chiếc nhẫn lại cho thằng Thái. Nếu con cãi nội, còn dấu nhét vật đó trong nhà thì con đừng kể nội là ông nội của con. Không có ai cháu ai, không ai ông ai nữa hết á. Sao? Con có chịu nghe lời nội hay không ?

Nương nhỏ nhẹ đáp :

- Dạ ... nghe ...

Ông sáu Long đưa chiếc nhẫn đến gần tay Nương :

- Thôi, con lượm cất đi rồi chiều hay mai thằng Thái qua đây, con đem trả cho nó .

Nương hết sức bối rối :

- Rồi con phải nói sao mà trả đây, nội ?

Ông sáu Long đáp nhanh, không cần suy nghĩ:

- Con cứ nói với nó là nội rầy dữ lắm , nội không cho đeo vàng, nội biểu đem trả lại anh. Nó không giận hờn gì đâu mà con sợ. Mà tại sao con lại sợ nó giận? Con không phải sợ ai hết, con phải biết có mình nội đây thôi , con chỉ nghe lời có mình nội đây thôi.

Nương len lén nhặt lấy chiếc nhẫn :

- Dạ ...

Ông sáu Long xoáy tia mắt nhìn Nương, rồi nhìn chiếc nhẫn trên tay Nương :

- Con phải trả tận tay thằng Thái à ghen .

- Dạ .

- Nội còn hỏi lại thằng Thái nữa à

Hôm sau, Thái đến nhà ông sáu Long trong lúc Nương đang nấu cơm sáng. Qua vài lời chào hỏi, ông sáu Long cầm cây móc đi ra vườn sau khi dặn dò Thái :

- Cháu cứ ở chơi, ghen . Ông ra bãi đốn ít tàu lá dứa rửa lại tắm vách nhà bếp .

Thái mừng thầm trong bụng và vâng dạ luôn miệng. Dù cho ông sáu Long chẳng dặn dò, chàng cũng không thể bỏ ra về khi chàng chưa trao đổi được lời nào với Nương .

Thật ra thì ông sáu Long không có ý định đi đốn lá dứa rửa làm gì , vì tắm vách nhà bếp có chỗ nào rách đổ đâu mà ông phải sửa, mà chính là ông muốn để một mình Nương ở trong nhà để cho Nương dễ nói chuyện trả lại chiếc nhẫn cho Thái .

Ông sáu Long đi khuất rồi , Thái định đi thẳng xuống nhà bếp nói chuyện với Nương , thì Nương đã bước ra với gương mặt buồn xiu, buồn xo .

Thấy nàng không được vui, Thái băn khoăn :

- Sao vậy ... , Nương ?
Không chào hỏi Thái, Nương lạnh lùng :
- Cái gì mà sao sao ... Anh muốn hỏi gì ?
Nụ cười trên môi Thái vụt tắt :
- Sao em buồn ?
Nương đáp nhanh :
- Tại anh hết á ...
Thái ngơ ngác :
- Cái gì mà tại anh ?
Nương quay lưng :
- Anh ngồi đó đi , đợi tôi trở ra nói chuyện này cho nghe .
Cử chỉ của Nương làm cho Thái bồn chồn :
- Vụ gì đó, Nương ?
Tiếng của Nương từ trong buồng vọng ra :
- Đợi một chút mà .
Thái nhìn trước trông sau, rồi đi ngay lại cửa buồng. Chàng chợt thấy Nương đang leo lên giường quỳ hai gối với tay giở tóc mí chiếc chiếu phía trong .
Thái ngạc nhiên hỏi :
- Gì vậy em .
Chàng vừa nói, vừa bước vô cửa buồng. Nương giật mình buông mí chiếu xuống và vội vàng nhảy gọn xuống đất, xoáy nhìn Thái và cau mày :
- Mang đi đâu vậy ?
Thái cười bả lả :
- Em làm anh nóng ruột quá .
Nương xẵng giọng :
- Nóng ruột cái gì ? Người ta biểu ngồi ở ngoài đợi ... Mang vô đây chi vậy ? Đi ra ngoài đi .
Thái khựng lại :
- Anh đứng đây đợi ...
Nương bực dọc đẩy Thái một hơi ra khỏi cửa buồng, vừa buông lời trách móc :
- Cái thằng cha này kỳ cục quá ! Người ta biểu đi ra ngoài ngồi đợi một chút . Theo vô đây rồi rủ nội về bắt gặp , người ta bị rầy làm sao. Lì lợm ... tôi ghét !
Nghe Nương mắng mình là lì lợm, Thái lại tưởng là Nương mắng yêu mình, chàng khẽ tát lên má Nương một cái để gọi là đáp tạ, rồi nhanh nhẹn chạy ra ngồi nơi ván ngoài .
Nương tỏ vẻ bất bình qua ánh mắt lườm Thái:
- Không có ai giỡn đâu mà giỡn ghen . Liệu hồn à !
Thái phì cười và chép miệng :

- Cha ... cha ... ! Gì đâu mà hăm he dữ vậy cô ?

Nàng làm mặt giận hờn thật sự :

- Người ta nói thiệt à. Qua đây thì phải ngồi có chỗ, đứng có nơi, chớ không phải giỡn hót như vậy được đâu. Anh đừng tưởng tôi nói chuyện giễu cợt với anh, rồi anh làm tới. Nhà này còn có nội tôi nữa mà .

Thái làm nghiêm lại :

- Thôi, người ta biết rồi, đừng rầy rà nữa.

Nương quay lưng trở vô buồng mà còn đe dọa lần chót :

- Ngồi đó à ! Mang vô đây nữa, tôi bẻ giò à !

Thái ngồi khúc khích một mình :

- Dữ quá ha !

Biết Nương đã giận thật chớ không phải giả đồ, Thái cũng biết lỗi của mình, nên không dám tỏ ra lì lợm , giỡn nhây nữa? Nương lục lạo trong buồng một lúc lâu mới trở ra.

Nàng đến trước mặt Thái và trao cho chàng một cái gói nhỏ xíu bằng hai ngón tay :

- Nè, cầm đi .

Thái nhìn cái gói rồi nhìn Nương ngơ ngác, chưa chịu cầm lấy . Chàng hỏi nàng :

- Gì đây mà biểu người ta cầm ?

Nương nhét gói giấy vào tay chàng :

- Thì cứ ... cất đi rồi tôi nói chuyện cho nghe .

Thái nắn bóp ngoài lớp giấy lại nghe mềm mềm, chàng càng trở mắt ngạc nhiên hơn :

- Cái gì vậy nè ?

Nương nói nhanh :

- Cứ bỏ túi đi, chờ về tới nhà hãy mở ra coi.

Thái bắt đầu sinh nghi ... Chàng đoán là Nương tặng lại mình vật gì đây nên làm ra vẻ bí mật như vậy. Chàng sốt ruột lắm, không thể chờ về nhà được , lớp giấy liền bị mở phanh ra. chàng chẳng thấy gì lạ hơn là một cục bông gòn mà chàng biết chắc là gòn đó bị móc ra trong một chiếc gói ...

Thái vừa tùm tùm cười, vừa xé luôn cục bông gòn :

- Giống gì lạ lùng vậy hả Nương ?

Nương đứng làm thinh không đáp. Nào ai thấu được lòng nàng . Không phải nàng tiếc vì phải đem cái gói giấy nhỏ đó trao trả cho Thái, nhưng nàng cảm tưởng rằng Thái xé cục bông gòn kia tức là xé quả tim nàng ... Tự dưng, nàng thấy lòng mình xoắn đau ... lạ lùng!

Nàng đoán biết trước Thái sẽ buồn lắm, nhưng nàng biết làm sao hơn. Thình lình, chiếc nhẫn từ giữa bông gòn rút cộp xuống ván khiến Thái thành thốt :

- Ủa ! Sao lại chiếc nhẫn ..., Nương ? Nương đưa anh chi ? Nương đeo vô ngón tay đi chứ .

Mắt Nương động u buồn. Giọng nàng hàm một ít niềm ray rứt :

- Trả lại anh ... Anh cất dùm đi. Tôi không thể đeo được .

Thái nhặt chiếc nhẫn bỏ vào lòng bàn tay, ném tia mắt chìm sâu vào đáy mắt nàng con gái

- Tại sao em không thể đeo được?

Nương đáp gọn hai tiếng, không muốn cho Thái nghe được giọng ghen ngào của mình :

- Nội rầy ...

- Nội làm sao thấy được mà rầy ?

- Nội thấy rồi ...

Vẻ chàng bấn khoăn :

- Ông sáu đã bắt gặp chiếc nhẫn này trên tay em ?

Nương phân trần :

- Không phải, nội bắt gặp trong cái gói hồi trưa hôm qua . Nội rầy tôi dữ lắm và biểu tôi phải trả lại cho anh .

Nghe Nương nói vậy ? Thái ngồi chết trơ, chẳng nói năng gì được hết. Nét buồn càng hằn đậm trên gương mặt trầm tư của chàng .

Nương nói tiếp bằng giọng hàm vô vàng xót xa :

- Thôi, anh đừng buồn, anh cất dùm tôi chiếc nhẫn đó đi . Nội tôi khó lắm, anh đừng để tôi bị rầy một lần nữa vì vụ chiếc nhẫn mà tội nghiệp cho tôi .

Thái nuốt ực trong cổ họng một cái như để dằn nén cơn thổn thức trong lòng, đoạn nghiêm nghị :

- Nương à

- Dạ, tôi vẫn biết anh buồn lắm, nhưng tôi biết phải làm sao cho vừa lòng nội, cho đẹp ý anh, khỏi chênh lệch một bên nào? Xin anh hiểu cho tôi.

Lời chàng mang tức tưởi :

- Nương không nhận chiếc nhẫn , tức là Nương gạt bỏ tình anh. Anh biết ..., ông sáu bắt buộc Nương phải trả chiếc nhẫn cho anh, là ông sáu muốn cắt đứt mối dây ràng buộc hai cuộc đời : anh và em ! Thì thôi ...

Sự xúc động cắt ngang lời nói của Thái tại đó .

Dáng điệu Nương hơi bối rối :

- Anh Thái !

Thái vụt đứng lên, giọng chàng chìm lắng trong nỗi buồn ray rứt :

- Tôi về ..., nghe Nương !

Nương hiểu tâm trạng chàng qua một tiếng "tôi " mở đầu câu nói của chàng, nàng càng bối rối hơn khi thấy Thái tiến dần ra cửa .

Nàng thiết tha khẽ gọi với chút hối tiếc đọng trong tim :

- Anh Thái ! Anh Thái !

Nhưng Thái không ngoảnh lại . Rồi từ hôm đó, Thái không đến tìm Nương nữa . Đêm đêm, người con gái chợt thấy niềm nhớ thương len lén nằm kề bên gối, bên chăn .

Long Đông

Chương 15

Tiệc tùng đã mãn. Các vị chức sắc trong làng và khách hàng xóm đều ra về hết. Ông sáu Long còn ở lại chỉ bày cho mấy cậu nhỏ dọn dẹp sắp đặt lại bàn ghế dùm cho ông cả Hoài, rồi mới ra về sau hết.

Dưới nhà bếp, phần Nương chùi rửa chén bát cũng vừa xong. Nàng định ra về, nhưng bà cả bắt nàng ở lại bằng lời buộc khéo:

- Con về chưa có được. Con ở lại chơi một chút rồi bà nhờ chuyện khác, buổi chiều, con ăn cơm bên này luôn.

Thấy con cháu, dâu rể của bà cả tụ về đầy nhà, mà trong đó có mặt cả vợ chồng cậu hai Vinh và Thái, Nương ngại ngùng nên cố tìm lời từ chối:

- Còn ciệc chi nữa, bà chỉ cho con làm đặng con còn về bên nhà có chút việc. ồng nội con dặn ...

Đoán biết Nương nói dối chớ ông sáu Long chẳng có dặn dò gì hết, bà cả liền vui vẻ chận lời nàng:

- Chút nữa mới có chuyện làm. Chiều tối rồi con hãy về nhà. Lâu lâu bà nhờ cậy một lần, con bỏ về bà giận lắm à.

- Nội con trông ...

- Anh sáu biết con ở bên này rồi, ảnh hồng có trông đâu.

Mợ hai Vinh, má Thái cũng xen lời:

- Ở lại chơi đi cháu. Cháu ở bên này thì chú sáu không có rầy rà gì đâu mà sợ.

Nương hết cách thoái thoát nữa được, nàng đành phải vâng lời bà cả Hoài. Nhưng ở lại chẳng lẽ ngồi không bó gối, hay dựa cột khoanh tay, Nương phải đi tìm việc vặt để làm cho đỡ ngượng ngịu. Nàng khó chịu nhứt là chốc chốc THái lại kiếm cớ đi xuống nhà bếp, r-éi liếc nàng mà cười chúm chím ...

Nàng lấy cây chổi nhỏ quét tro bếp. Thái giả bộ cầm đi-&u thuốc vô bếp mời lửa. Thấy Thái đang đứng gần bên cạnh, Nương vội vàng xê ra xa.

Thái liếc ngang nàng mà cười cợt:

- Em lên nhà trên ngồi ăn trà.

Thình lình nghe Thái nói giễu với nàng như vậy, nàng sợ những người trong nhà nghe được, nàng đảo mắt quanh, đoạn lăm bằm với Thái:

- Hồng có giỡn à nha.

Điều thuốc đã cháy rồi, mà Thái vẫn còn cặm đầu trong cục than bếp:

- Người ta mời lên ăn trà, uống nước mà giỡn cái gì.

Nương lấy đầu chổi dừa tro lấp lên cục than mà Thái đang mỗi thuốc, vừa xua đuổi :

- Thuốc cháy rồi, đi ra đi. Cứ đứng đó giỡn nhây hoài, Mợ hai đi xuống kia kìa. Liệu hồn ...

Thái lấy điều thuốc cắn xéo trên môi, vừa liếc chừng lên phía cửa nhà trên, vừa dặn nhỏ nàng :

- Chừng nào về , cho anh hay, nghe Nương .

Nàng xằng giọng hỏi :

- Chi vậy ?

- Anh đi với ;

- Muốn đi thì đi một mình , đừng lộn xộn.

Thái làm nghiêm lại :

- Anh muốn đi với em, rồi dọc đường anh sẽ nói cho em nghe một chuyện , hay lắm .

Thái mới nói đến đó thì từ nhà trên có tiếng của mợ hai Vinh gọi vọng :

- Thái à !

Thái nhanh miệng dạ lớn một tiếng, đoạn dẫn lại Nương một lần nữa :

- Nhớ nghe , chừng nào về thì ... ra dấu cho anh biết.

Sợ mẹ xuống bắt gặp mình to nhỏ với Nương , Thái liền quay lưng sau khi bị Nương nguyệt dài :

- có hộp quẹt, lại thiếu gì đèn ở trên nhà trên, sao khéo cầu kỳ... mang xuống đây mỗi ... ?

Từ đó đến bữa cơm chiều, Nương không nghe bà Hoài sai biểu việc gì hết . Nương biết là bà cầm ở lại để lo dọn ăn cho gia đình con cháu của bà, vì con dâu của bà đâu có chịu làm động móng tay, để nàng ra về thì bà biết ai mà nhờ cậy .

Dọn dẹp xong một lần nữa, nàng ra về thì trời cũng vừa nhá nhem tối. Nàng định trước rằng nàng sẽ lên Thái đi cho êm ,nhưng Thái cứ lẩn quẩn ngoài sân có ý canh chừng nàng .

Nàng ra khỏi vương rào bông bụi được vài khoảng dừa thì Thái nhanh chân chạy theo.

Nàng cũng lạnh trí, nàng đứng nép vào bên gốc dừa núp trốn Thái .

Thái đã thấy kịp hành động của nàng rồi, nhưng chàng giả như không biết, bỏ đi thẳng luôn. Qua khuất một khúc quanh , Thái cũng bắt chước nàng , núp vô một gốc dừa khác chờ nàng .

Nương lại tin chắc rằng Thái không thấy được mình, nên nàng lấy làm mừng thầm trong bụng . Độ chừng Thái đi qua đã xa, Nương mới dám bước ra khỏi gốc dừa . Nàng vừa đi, vừa nhìn chừng phía trước, sợ Thái quay lại rồi bắt gặp nàng ;

Nhưng Nương nào ngờ ... Nàng vừa đến khúc quanh thì Thái phóng ra trước

mặt nàng

- Hù ...!

Nương giật mình la oái lên, vừa nhảy lùi một hơi bốn năm bước.

Thái ôm bụng cười ngặt nghẽo .

Nương dừng lại, một tay áp lên ngực trần tình, đoạn trách Thái :

- Chơi cái điệu gì lãng quá hà! Làm người ta hết hồn hết vía vậy đó . Quỷ à

Thái cố nén cười, phân bua :

- Ai biểu em núp trốn người ta , thì người ta núp hù lại chớ có gì đâu. Trốn đi, Bộ người ta không thấy sao .

Nương phát cáu :

- Người ta núp, chớ người ta có hù anh đâu mà anh hù người ta. Mà người ta về , để cho người ta về, để cho người ta về, còn chạy theo làm chi ? Làm như vậy, rồi nội bất gặp được , nội rầy người ta rồi ai chịu đây ?

Thái chậm chậm tiến đến gần nàng và thốt lời hàm tình tứ :

- Mình đứng đây ..., chỉ có cây lá chung quanh mình biết mình mà thôi.

Đâu có ai thấy được mình mà em lo ngại .

Chàng đổi sang giọng nghiêm trang :

- Anh có chuyện này ... , anh muốn nói với em ...

Nàng luôn giữ dáng vẻ nghiêm trang :

- Chuyện gì ? Sao hồi tôi còn ở trong nhà , anh lại không chịu nói, để tôi ra về rồi anh chạy theo ?

- Trong nhà, có người này, người nọ, anh không thể nói được .

Nương nhẹ cau mày ra vẻ nóng ruột :

- ờ thôi, việc gì thì anh nói mau đi rồi để cho tôi về. Ở bên nhà, nội đang trông tôi.

Thái đứng ngay thẳng, khoanh tay trước ngực như học trò sắp sửa trả bài. Và chàng phải đắn đo lâu lắm mới chịu nói :

- Anh muốn nhắc lại với Nương một chuyện ..., mà cách đây hai năm về trước , anh đã có lần giải bày với Nương. Anh nói đến đây , chắc em đã nhớ ra rồi ? Và em đã biết ngay là giờ đây anh định nói với em những gì rồi .

Nương lắc đầu :

- Tôi không còn nhớ gì hết . Chuyện hai năm về trước là chuyện gì mới được chớ ?

Thái vẫn còn úp mở :

- Nương còn nhớ buổi chiều hăm tám Tết năm ấy không ?

Nàng nhăn mặt tỏ vẻ khó hiểu :

- Từ hồi tôi biết anh tới giờ; bao nhiêu năm rồi, bao nhiêu cái chiều hăm tám Tết rồi, tôi đâu có nhớ nổi chuyện gì là chuyện gì ... chiều hăm tám Tết . Anh phải nói rõ ra chớ, khi không anh hỏi vậy, tôi nào hiểu gì đâu .

Trong bóng đêm dần đậm đặc, nàng thấy Thái chớp mắt :

- Em không còn nhớ ... thật sao ?

Nương nhìn chùng về phía nhà; nàng thúc giục:

- Tội nghiệp quá ! Anh cứ nói đại đi , đừng hỏi vòng vo gì nữa hết á. Bằng không muốn nói thì thôi, trở vô đi, để cho tôi về. Nội tôi khó lắm, anh cũng biết mà .

Thái cũng sợ lỡ mất cơ hội , chàng hạ giọng thấp :

- Chiều hôm ấy ..., anh có nói với em rằng : Anh yêu em ...

Điều bộ Nương như giật mình sau khi nghe ba tiếng chót trong câu nói của Thái, nàng quay phắt lại nhìn thẳng vô mặt Thái :

- Hả ... ?

- Anh nhắc cho em nhớ chuyện tình yêu củ mình ...

Nương cũng hạ giọng nói nhỏ như Thái :

Nhắc đi nhắc lại chi vậy ?

- Để em biết rằng, dù hai đứa mình sống chia cách nhau thành đôi nơi, nhưng không bao giờ anh quên em, không bao giờ quên lời hẹn ước ngày xưa ...

Nương cắn môi, rồi đầu nàng dần cúi thấp. Tâm trạng của nàng khác hẳn với hai năm trước, bây giờ, nàng phải suy gẫm rất nhiều về hai chữ tình yêu mà người con trai vừa thốt ra .

Qua một chút dò dẫm thái độ của nàng , chàng tiếp :

- Đêm qua, sẵn có mặt ba má anh về đó, anh sẽ đem chuyện lưá đôi của mình trình bày với nội và ba má . Anh sẽ xin ba má cưới em nội trong mùa đông năm nay. Em nghĩ sao ?

Nương cứ cúi đầu lặng thinh. Nếu trời sáng trắng, chàng sẽ thấy đôi môi nàng e ấp ...

và đôi mắt nàng long lanh ước vọng ban đầu ...

Thái lặp lại câu hỏi :

- Em nghĩ sao Nương ?

Nương lắc đầu :

- Tôi không biết nghĩ sao hết .

- Em có bằng lòng hay không, cứ nói thẳng cho anh biết .

Nàng đáp nhanh :

- Anh nên hỏi Nội tôi .

Thái mỉm cười , nhích thêm một bước bên cạnh nàng :

- Như vậy , nghĩa là phần em, em đã bằng lòng ?

Nàng ồm ờ :

- Hồng biết ...

Thái sung sướng khéo vẽ chuyện tương lai :

- Đám cưới mình rồi. Tết năm nay, mình sẽ đi du ngoạn ... Qua Tết , anh

sẽ mua nhà, rồi rước em lên Sài gòn. Ngày ngày, anh đi làm việc, em ở nhà cơm nước vá may ... Rồi một vài năm sau đó, mình có con ...

Thái nói đến đó thì Nương nũng nịu ngắt ngang:

- Thôi, đừng nói nữa ...

Thái cầm lấy tay nàng :

- Em nên để anh kể cho em nghe một câu chuyện tình thật gắn bó, thật thấm thiết của một đôi vợ chồng ...Đôi vợ chồng đó là anh với em ... là đôi chim ... dù gặp bao nhiêu bão tố trong đời cũng chẳng rời nhau .

Nương để tay mình nằm yên trong lòng tay ấm áp của Thái. Nàng ngẩng mặt lên gạt ngang câu nói đậm đà tình tứ của chàng :

- Người ta biểu thôi, đừng nói nữa mà .

Thái cắc cớ hỏi nàng :

- Nương à ! Em thích con trai hay con gái ?

Nàng chột nghe nóng bừng lên má khi nghe Thái đặt cho nàng một câu hỏi quá sớm như vậy, làm sao trả lời được, nàng gạt phăng đi:

- Tôi cấm anh hỏi nữa à nha .

Thái cầm cả đôi tay nàng; chàng thốt lời tha thiết hơn :

- Nói với anh, em phải xưng em chứ .

Nàng lắc đầu :

- Khó sửa lắm .

- Em thử nói một câu có tiếng xưng em trong đó đi, Đâu có gì mà phải ngượng miệng ngượng mồm .

Nương len lén rút tay mình lại, vừa lắc đầu lia:

- Thôi, anh buông tôi đi, để tôi về .

Thái giữ chặt đôi tay nàng :

- Cho anh một câu có tiếng xưng em trong đó đi, rồi anh cho về. Nói đi em

Những ngón tay nàng giãy giụa một cách yếu ớt trong lòng tay chàng :

- Thôi mà ...

Thái buộc khó :

- Không chịu nói, anh không cho về .

Nàng tìm cách lừa Thái :

- Để khi khác ...

Thái nài nỉ :

- Ngay bây giờ mới được .

- Buông ra đi .

- Nói cho anh nghe rồi anh mới buông .

Nương làm dáng giận dỗi :

- Tức mình quá! Buông ra rồi ... bộ người ta chạy sao .

Chàng vẫn cương quyết :

- Không phải sợ em chạy, nhưng mà anh nhứt định không buông . Xung em với anh một tiếng đi, rồi anh buông liền .

Nương cúi xuống gần cánh tay Thái, hăm dọa :

- Hồng chịu buông ..., cần à ...

Thái làm lì :

- Em cứ cần đi. Anh rất sung sướng được ... em cần một cái cho thật đau lên tay anh, hay bất cứ nơi nào em muốn cần.

Thấy hăm cần mà chàng chẳng nao, Nương phụng phịu :

- Tôi khóc à ... Tôi khóc thiệt à .

Thái nghiêng mặt nhìn gần sát mặt nàng :

- Em khóc đi. Anh ao ước được ngắm em khóc . Em khóc, chắc em phải đẹp hơn nhiều

Nương làm bộ hít mũi , giả dò thút thít .

Thái phì cười :

- Tiếc rằng trời chẳng sáng trăng để anh thấy đôi giọt lệ của em rung xuống má và đọng lại trên vành môi thắm, để anh tưởng tượng đó là một đóa hoa hồng đang ngậm sương khuya ... Áo anh đây , em hãy lau nước mắt của em lên áo anh đi ...

Nương bực dọc gạt ngang :

- Thôi đi , đừng nói chuyện cầu kỳ ... không ai hiểu . Anh nói anh nghe chứ không nghe. Kia kia ! Nội kêu văng vẳng kia kia . Buông tôi ra, mau .

Thái để tai lắng nghe , đoạn cười chúm chím :

- Nói gạt anh chi, hả em?

Thấy Thái quá lì lợm, nàng lớn tiếng :

- Bực mình lắm rồi à ghen .

Giọng Thái hơi buồn :

- Xung em với anh một tiếng , em có phải mất gì đâu, mà em tiếc với anh từng lời nói như vậy, hả Nương ? Hay là em muốn bắt anh phải quỳ dưới chân em mà van xin... ? Anh cũng bằng lòng, anh cũng vẫn chịu em được hết . Để anh quỳ ... nha em ?

Nghe Thái nói vậy, Nương đã đo lường được lòng dạ của chàng đối với nàng. Lời chàng tha thiết quá, làm cho nàng mềm lòng. Nàng thấy cũng không nỡ để cho chàng nài nỉ mãi. Đôi bên giằng co hoài, nàng sợ có ai đi qua trông thấy rồi mách lại với ông sáu Long thì khổ cho nàng.

Nàng định bụng :

-Thôi thì mình ráng chịu ảnh , đừng ảnh buông cho mình về.

Thấy nàng lặng thinh có vẻ đuối thế , Thái lay lay tay nàng, vừa thúc giục :

- Nương ! Nói đi em .

Nàng giao kết :

- Một tiếng ... một thôi nha .

Thái hí hửng :

- ờ , một tiếng thôi, anh không đòi hỏi chi nhiều .

Nàng ồm ờ :

- Ai mà biết nói gì đây ?

- Em muốn nói gì đây ?

Nàng khẽ cau mày :

- Thôi thì anh hỏi đi, rồi... rồi tôi trả lời . Nhưng mà giao trước, anh hỏi tằm bầy , tôi không trả lời đâu nhen .

Thái suy nghĩ, ngập ngừng một lúc mới đặt thành câu hỏi ản cả tình chàng trong đó :

-Em có yêu anh không, em ?

Thẹn thùa làm cho nàng giận dữ một lần nữa :

- Coi kìa ...! Em hồng thềm nói đâu .

Thái cười toại nguyện :

- Một ...

Nương ngạc nhiên :

- Cái gì mà đếm ... một ?

Thái hỏi tiếp :

- Có bao giờ em tưởng tượng cái ngày đám cưới của mình không em ?

Nàng ngoảnh mặt :

- Em đã nói rồi , hỏi đi hỏi lại những chuyện đó, em hồng thềm trả lời .

Thái lại đếm :

- Hai ... ba ...

Nương ngơ ngác:

- Ô ... kỳ cục hôn? gì mà hai ba? bộ anh điên hả ?

- Anh điên vì em đó ?

- Sao lại điên vì em ?

- Bốn ...

- Đếm sao trên trời hả ?

Những lời tình tứ của người con trai càng bay bướm :

- Phải rồi, anh đếm những vì sao long lanh điểm trên khung trời tình ái !

Nương giật mạnh đôi tay :

- Em biểu thôi, đừng có nói chuyện bao la, cầu kỳ ...

Thái khúc khích một cách đắc chí :

- Năm rồi ...

Chợt nhớ lại, Nương thanh thốt :

- Ủa ! Tôi nhớ tôi đã xưng ... em với anh rồi thì buông cho người ta về đi chứ. Tôi đã giao trước một tiếng thôi, đâu có đòi nhiều hơn nữa được ,

Buông đi ...

Thái tính toán :

- Tự nãy giờ , anh nghe được tới năm tiếng xung em tất cả chứ không phải một. Anh lời ... Em hãy nói chuyện với anh bằng những tiếng xung em ngọt ngào như vậy mãi đi em.

Bây giờ Nương mới chợt hiểu ra vừa rồi Thái đếm một ... hai ... là đếm từng tiếng xung em của mình, mà mình chẳng hề hay biết. Nàng bực tức dậm chân, cau mặt :

- Người ta quên ... Vậy mà đếm ... đếm ... Ăn gian người ta ... Tức mình quá đi ! Ghét quá đi ! Tôi ngậm cam luôn à, hổng có thèm nói nữa đâu . Nương bực tức là phải . Nàng không biết do huyền phép nào xúi giục nàng đã thốt ra những câu với bao nhiêu tiếng xung em mặn nồng tình yêu với Thái mà nàng không hề hay biết gì cả. Nhưng trong sự tức bực của nàng, nàng vẫn cảm thấy như tâm tình thâm kín của mình được thoát nhẹ đi rất nhiều .

Thái từ từ nâng đôi bàn tay dịu mềm :

- Em ...

Tình yêu của nàng con gái đột nhiên thay đổi hẳn. Nàng đáp lại những lời thiết tha của nàng :

- Cho em về đi , anh .

- Để anh đưa em tới nhà .

Nàng lắc đầu :

- Không nên, anh đừng để nội rầy em.

Thái phân bày :

- Anh đưa em về gần tới nhà, rồi anh trở lại. Anh đâu có vô nhà mà em sợ nội nghi ... Nghe em .

Nương cũng lắc đầu:

- Em nói thôi , để em về một mình .

Thái vẫn nài nỉ :

- Cho anh đưa em ... Đi đường có anh, có em , hai đứa mình đủ đôi .

- Em nói anh không chịu nghe, em giận lắm à .

Nghe Nương nói vậy , chàng sợ nàng giận , nàng hờn , nên chàng phải đành thôi. Và trước khi tạm chia tay nhau, Thái đánh bạo đem một nụ hôn đầu tiên cài lên mái tóc thơm tho của nàng .

Không như năm nào, nàng cúi đầu tiếp nhận nụ hôn nồng nàn ấy bằng tất cả chân tình. Bóng đêm xóa nhòa bóng chàng và bóng nàng, còn lại đôi tâm hồn diu nhau đi về một thế giới kỳ bí ...

Lá cành lại cũng bàng hoàng ...!

Thái đi qua đi lại trước mặt mẹ mấy lần, nhưng vẫn chưa thổ lộ được lời nào . Sự hiện diện của ông, bà, chú , thiếu trong nhà cho Thái mất hết cam đảm. Chàng sợ nói ra đây rồi mọi người nghe được sẽ cười nhạo chàng rằng :

- Trai tơ đòi vợ khóc thầm ...

Đề ý thấy cử chỉ của con trai hơi khác lạ, mợ hai Vinh hỏi :

- Mày làm cái gì mà đảo qua đảo lại hoài vậy, Thái ?

Thái nhanh miệng :

- Dạ ... đâu có chi đâu, má .

Vô tình mà bà nội Thái điểm đúng tâm lý, bà cười hếch mồm thấy đỏ loét bã trầu:

- Tao coi bộ thằng Thái đòi vợ rồi à bây. Bây lo lần đi thì vừa, không thì nó dắt con gái người ta à .

Cậu ba Thanh xen vào:

- Nó làm việc cũng có tiền rồi, anh hai, chị hai nên sớm lo vợ con cho nó đi. Hay là biểu nó coi cô ký nào làm chung trong sổ nó đó ,mà nó vừa ý thì cưới đại cho nó .

Thái cười thẹn, gạt ngang :

- Thôi chú ơi . Chú nói kỳ ...

Dứt lời, Thái lên đi chỗ khác, nhưng chàng vẫn còn nghe rõ câu nói của cha :

- Tôi chấm con Tuyết Nhung con gái của vợ chồng ông Nam Long rồi. Tôi có nói chuyện với má nó, để rồi tháng sau chọn ngày đi hỏi đó chú .

Bà cả Hoài vọt miệng :

- Nam Long nào ? Nam Long chủ tiệm cầm đồ ngay của nhà mày đó hả ?

Cậu hai Vinh đáp :

- Dạ , Nam Long đó má .

Bà cả nhanh miệng :

- Ý ! Con nhỏ đó được à. Nó xứng đôi với thằng Thái lắm à . Mấy lần tao lên mày , nó chạy qua chơi, kêu tao bằng Nội ngọt xót vậy hà . Được lắm à ! Tao chịu con Nhung lắm à . Vợ chồng bây cứ bước tới hỏi cho thằng Thái đi .

Nghe cả nhà đang nhắc đến cái tên Tuyết Nhung, sắp bước qua khỏi ngưỡng cửa thông xuống bếp mà Thái phải dừng ngay lại để dò dẫm tình hình ra sao .

Mẹ Thái khoe con dâu tương lai :

- Con Tuyết Nhung nó cũng mới đi làm việc đâu chừng hơn tháng đó má. Nó cũng đậu đíp lôm như thằng Thái vậy, nhưng mà nó đậu sau thằng Thái một năm .

Bà cả chớp lia đôi mắt :

- Vậy ha ?

- Vậy mà nó còn học thêm nữa để thi Bắc (baccalauréat) tú tài toàn phần) đó má .

Bà cả tắc lưỡi :

- Chà ! Con gái mà học cao dữ ha ! Bây cưới đâu thì cưới cỡ đó mới xứng.

Bên này vợ chồng bây có tiệm giày, bên kia người ta có tiệm cầm đồ . Còn thằng Thái thì có bằng cấp, con nhỏ cũng có bằng cấp ...

Đến đây, ông cả Hoài mới tìm được câu chuyện để xen hỏi :

- Bây có biết con nhỏ đó tuổi gì hôn ?

Cậu hai Vinh cau mày hỏi vợ :

- Mình biết con Tuyết Nhung mấy tuổi hôn mình?

Mợ hai Vinh đáp gọn:

- Mười chín .

Ông cả Hoài nheo mắt , bầm đốt tay :

- Vậy thì nó tuổi dần. Còn thằng Thái tuổi gì bây ha ?

Mợ hai Vinh nhanh miệng đỡ lời chồng :

- Thằng Thái lớn hơn con Tuyết Nhung có một tuổi hà ba .

Ông cả thang thốt :

- Nói vậy thằng Thái tuổi Sửu , con trâu .

Mợ Vinh nhẹ gật :

- Dạ , tuổi nó con trâu .

Ông cả Hoài đưa tay se vài sợi râu bạc ra dáng nghĩ ngợi, đoạn chậm rãi nói :

- Con nhỏ kia cạp, còn thằng Thái là trâu . Trâu với cạp sợ xung khắc ..., không ở đời với nhau được .

Nghe ông nói với cha mẹ như vậy . Thái liền thở nhẹ nhõm như trút xong một gánh nặng lo âu. Chàng lén nghiêng đầu , nép mặt bên khung cửa nhìn lên trần nhà trên , chợt thấy nét mặt của cha mẹ không được vui, có lẽ vì lời bàn của ông nội chàng vừa rồi.

Nhưng lo âu lại bám víu lấy chàng trong lúc cha chàng hơi cương quyết :

- Theo con thì đời bây giờ, việc cưới hỏi không cần coi tuổi coi mạng làm chi ba à . Miễn hai đứa nó biết thương yêu , đối xử hòa thuận với nhau là được rồi .

Ông cả lắc đầu :

- Không được, phải coi tuổi của hai đứa cho kỹ lưỡng. Dầu cho hai đứa thuận hòa, mà hai tuổi lại khắc nhau thì trời đất cũng xui khiến có chuyện hai đứa phải xa nhau, hoặc phải chịu gãy gánh giữa đường ...

Mợ hai Vinh cũng cố tìm lời đánh đổ thành kiến của cha chồng :

- Con thấy cũng có nhiều cặp vợ chồng , trước khi cưới hỏi , cha mẹ đôi bên cũng coi tuổi, coi mạng kỹ càng lắm , mà rồi về ở với nhau đầu hôn, sớm mai thì chàng đi đường chàng, thiếp đi đường thiếp ...

Ông cả không chịu đuối thế với con dâu :

- Đó là vì hồi trước , họ đã nhờ một ông thầy coi tuổi quá đở, coi lịch , coi sách ba chớp rồi nói bừa, chớ lịch sách ghi cung mạng mấy đời lại sai được, con .

Bà cả giảng giải :

- Để coi kỹ lại ngày sanh, tháng đẻ của thằng Thái với con Nhung lại coi. Mình thấy cộp khắc với trâu rồi đó, nhưng biết đâu ngày sanh tháng đẻ của hai đứa lại hạp .

Thế rồi cả gia đình, mỗi người một câu , bàn tán về việc cưới hỏi xưa và nay, nhứt là vấn đề coi tuổi tác, cung mạng của chàng rể, nàng dâu, làm Thái nghe không muốn hết .

Mợ hai Vinh thì chốc chốc lại nhắc đến tên Tuyết Nhung, hay vợ chồng ông chủ hiệu Nam Long, cố ý phô trương sự giàu sang của Tuyết Nhung ...

Nếu Thái đã yêu Tuyết Nhung tha thiết như đã yêu Nương, thì khi nghe cha mẹ, ông bà bàn tính đến chuyện cưới hỏi Tuyết Nhung, chắc là Thái sẽ thành rỗng cời mây ... Trái lại, Thái chẳng mừng vui chút nào, mà chỉ thêm lo âu cho cuộc tình duyên của chàng với Nương phải tan vỡ .

Đêm đó, chàng thức trần trọc trăm nhớ nghìn thương và mộng ước chát ngất như lâu đài ! Chàng định bụng là phải sớm cho cha mẹ biết nỗi lòng mình, chớ không thể chậm trễ, e cha mẹ đến nói chuyện lưá đôi với ông bà Nam Long , thì lại thêm rối rắm cho chàng .

Sáng hôm sau, Thái thừa lúc mợ hai Vinh ra ngồi một mình bên bờ ao sau nhà xem cá ăn cám , chàng liền theo ngồi bên cạnh mẹ .

Chàng phải dọn miệng , dọn mồm mấy lần, ấp a, ấp úng mấy lượt mới nói được một câu mà nghe chẳng có đầu đuôi gì hết :

-Má à ! Con đã nghe ba má với nội ... tính ... ơ ... vụ đó ...

Đến đó, Thái cứng miệng nên nín thinh luôn, không biết phải nói gì nữa cho xuôi .

Mợ hai Vinh ngạc nhiên nhìn ngang con trai :

- Mà nói cái gì vậy , Thái ?

Thái thẹn đỏ mặt như con gái mới bước chân vào phòng hoa chúc. Chàng thu hết cam đảm nặn thêm mấy tiếng nữa :

- Con ... nói về chuyện ... cô Tuyết Nhung .

Nghe Thái nhắc đến tên Tuyết Nhung , mợ hai Vinh lại hiểu lầm về những lời úp mở của con, mợ để mắt ngắm bầy cá nhô đầu giành mồi, vừa cười chúm chím :

-Chuyện đó má đã tính trước từ lâu rồi. Nhưng con phải để chậm rồi ba má lo cho chớ làm gì gấp dữ vậy con .

Thái lắc đầu nhăn mặt :

- Ý con không phải vậy ...

Mợ Vinh hốt nẩy cáng rả xuống ao, vừa hỏi gạn :

- Vậy chớ sao?

Thái lí nhí :

- Con xin ba má gạt bỏ ý định làm sui với vợ chồng ông Nam Long.

Mợ Vinh quay lại , xoáy mắt nhìn con :

- Tại sao con không bằng lòng ba má làm sui với vợ chồng ông Nam Long ? Người ta cũng tử tế , hiền hậu mà, con.

- Đã biết rằng ông bà Nam Long tử tế, hiền hậu, nhưng vì con ... vì con ... Thái muốn nói vì con đã yêu Nương, nhưng tự nhiên chàng thấy mình mất hẳn bình tĩnh, nên đành bỏ lửng câu nói .

Nét mặt của mợ hai Vinh đã mất vui, mợ phẫn hờn :

- Vậy chớ con thấy sao ? Con cứ nói đi .

Thái đáp nhanh :

- Cô Tuyết Nhung không hạp nhãn con.

Mợ hai Vinh khẽ cau mày :

- Cô Tuyết Nhung như vậy mà mày chê, hử Thái ? Người ta đẹp đẽ như tiên, lại thêm học cao, cũng bằng cấp này, bằng cấp nọ, nó hơn mày , chớ đâu có thua mày chỗ nào đâu. Vậy mà mày còn lựa chọn sao nữa, hử Thái ?

- Không phải con chê ...

Tưởng đâu Thái nói chuyện đùa giỡn, mợ hai Vinh xỉ lên đầu Thái :

- Không chê thì còn gì nữa ? Mày đừng làm bộ quỷ mày .

Thái âm ức :

- Con chưa nói hết mà má .

Mợ Vinh lại cười ý nhị :

- Còn vụ gì nữa ?

Thái đáp gọn :

- Con không chê, nhưng con không thương ...

Mợ hai Vinh tỏ ra thấu hiểu tâm lý con trai :

- Bay giờ, hai đứa chưa ăn ở với nhau thì vậy ... nhưng chừng cưới rồi, có chung mâm, chung gối rồi ... thì hai đứa mới có thương yêu nhau được chớ. Thái biết ý mẹ muốn nói rằng : Dù bây giờ chàng chẳng yêu Tuyết Nhung , nhưng chừng cưới Tuyết Nhung rồi, tự nhiên sẽ nổi gót hôn nhân mà đến sau .

Thái lắc đầu cương quyết :

- Con nhứt định ... không thể cưới Tuyết Nhung làm vợ được .

Mợ hai Vinh luôn tìm lời đề cao Tuyết Nhung , mong thuyết phục Thái :

- Má không hiểu nổi ý con rồi à. Má thấy con Nhung nó đứng đắn, lễ phép lắm , chớ không phải lang bang, kiêu cách như con gái người ta. Vậy mà tại sao con không chịu con Nhung ?

Thái cán môi thu hồi chút bình tĩnh , đoạn đáp nhanh :

- Con lỡ thương người ta rồi má à .

Mợ hai Vinh thành thốt :

- Người ta nào ? Người ta là ai ? Mày thương đứa nào ?

Thái lí nhí trong miệng :

- Con đã thương ... con Nương ...
 Nghe tiếng được, tiếng mất , mợ Vinh nhú mảy :
 - Hả ? Con nói con thương đứa nào ? nói lớn lớn một chút coi .
 Thái bấm thật mạnh làm cho một cục đất bên bờ ao bật lên rồi rớt tồm xuống nước. Chàng bộc lộ tâm trạng mình qua cử chỉ ấy. Chàng cúi đầu không dám nhìn mẹ nữa :
 - Con thương Nương ...
 Mợ hai Vinh giương tròn mắt ngạc nhiên :
 - Con Nương nào ?
 - Cháu nội ông sáu Long .
 Mợ hai Vinh rần giọng :
 - Mày nói thiệt , hả Thái ?
 - Dạ, con thưa thật với má ...
 Mợ Vinh nóng ruột phẫn mau :
 - Mày thương con Nương từ hồi nào?
 - Lâu rồi.
 - Lâu là hồi nào ?
 - Năm ngoái ... năm kia ...
 Mợ Vinh ngạc nhiên :
 - Trời đất ơi !
 - Vì vậy cho nên con xin ba má đừng tính đến chuyện đi cưới cô Tuyết
 Nhưng
 Nổi nghi ngờ về chuyện yêu đương , dạn dít giữa gái trai, bắt đầu lớn lên trong đầu mợ hai Vinh , vì mợ chưa biết được cái khoảng thời gian một hai năm thâm lén đi lại với Nương , con trai mình có quá bước vào đường ân ái hay không ?
 Mợ lựa lời hỏi khéo :
 - Mày đã có gì với con Nương chưa ?
 - Con hứa ... sau này sẽ đi cưới Nương .
 Mợ hai Vinh tỏ ra bất bình :
 - Mày có biết tao với ba mày bằng lòng hay không mà mày hứa bướng với con người ta vậy ?
 Thái ngồi ngậm câm .
 Mợ Vinh đưa mắt nhìn con từ đầu đến chân, rồi từ chân trở lên đầu , đoạn mợ quay về mục tiêu của vấn đề :
 - Có điều tao muốn hỏi mày cho cặn kẽ là mày ... đã có gì ... thâm lén với con gái người ta không đó ?
 Kịp hiểu ẩn ý mẹ, Thái lắc đầu :
 - Thưa không .
 Mợ còn vặn :

- Chắc hôn ?

Giọng chàng quả quyết :

- Con chỉ có bàn tính với Nương để đi đến hôn nhân.

Bỗng mẹ hai Vinh rần giọng gạt ngang :

- Không ! Không thể được !

Thái sa xâm ngay nét mặt và ngược nhìn mẹ bằng đôi mắt đầy van lơn :

- Con xin ba má ...

Mẹ cắt lời con trai bằng giọng xẵng :

- Tao nói không là không .

Cậu hai Vinh chấp tay sau đít , từ trong nhà thông thả đi ra . Thái nín lặng luôn, không dám nói gì thêm nữa. Mẹ hai Vinh lớn tiếng nói tiếp, có ý để cho chồng nghe :

- Thôi nghe, mày phải dứt khoát đi nghe, Tao cấm tuyệt mày không được lui tới nhà ông sáu Long à, tao nói cho biết trước. Nếu tao thấy mày lẻo đẻo mang đầu lại đàng đó thì đừng có trách tao à .

Nghe vợ to tiếng rầy con, cậu hai Vinh dừng lại sau lưng mẹ cắt tiếng hỏi :

- Vụ gì vậy ?

Mẹ chỉ Thái :

- Con trai của mình đây nè .

Cậu hai Vinh ngơ ngác :

- Thăng Thái làm sao ? Mẹ Vinh lắp bắp đáp :

- Nó ... nó ... tò tí ... với con Nương cháu nội ông sáu Long .

Cậu hai Vinh dựng mày, thanh thốt :

- Hử ?

Mẹ đáp nhanh :

- Nó nói nó thương con Nương

Cậu hai Vinh nheo mắt :

- Bộ mày điên hả Thái ?

Thái khổ sở ngồi cúi mặt cắn môi muốn rướm máu mà chẳng thốt được nữa lời .

Mẹ hai Vinh hỏi chồng :

- Nó đòi cưới con Nương cho nó đó. Ông chịu hay không .

Cậu hai Vinh theo câu hỏi của mẹ để đáp cho Thái nghe :

- Mày cứ hỏi ý kiến nội với má mày đó, rồi má mày với nội quyết định cho .

Mẹ Vinh nghiêm nghị hạ thấp giọng hỏi con:

- Mày không biết cha mẹ của con Nương ra sao, phải không ?

Thái nói nhỏ nhẹ :

- Con biết ... ba Nương ở tù ..., Má nó chết ... từ hồi nó còn nhỏ ...

- Rồi sao nữa ?

- Ông sáu Long nuôi nó tới bây giờ .
- Sao mà biết?
- Hồi đó, má có nói cho con nghe ...

Mợ hỏi gạn :

- Rồi mà còn nhớ câu chuyện đó ra làm sao hôn ?

Thái làm thinh , dường như chàng không đành bới xới lại một câu chuyện quá náo nê của gia đình cha mẹ người con gái mà mình thương yêu .

Mợ hai Vinh tiếp gạn :

- Mà có biết vì sao ba con Nương ở tù , mẹ nó chết ... hay không ? hả

Thái ?

Thái cũng làm thinh :

Giọng mợ Vinh bực dọc :

- Mà biết hay không mà mà làm thinh ?

Thái chỉ lắc đầu .

Mợ Vinh đổi giọng nghiêm trọng, chậm rãi nói tiếp :

- Làm gì mà mà không biết ... Má nói với con đây, con phải để vào tai mà suy nghĩ. Không phải vì má thấy con Nương nghèo nàn mà má ngăn cấm chuyện yêu thương của con. Má thấy rồi, con Nương không thể về làm dâu ba má được ...

Thái nhanh miệng chận lời mẹ :

- Nương mới là người đoan trang, hiền hậu hơn Tuyết Nhung à má .

Mợ Vinh điểm ngón tay :

- Má công nhận như vậy . Con phải để cho má nói hết cho con nghe .

Cậu hai Vinh thừa biết mợ sắp nói cái gì rồi nên cậu không cần đứng lại để nghe tiếp, cậu bỏ lảng đi chỗ khác có ý để cho vợ dễ răn dạy con .

Mợ Vinh tiếp phân trần:

- Má nhắc cho con nhớ là hồi trước, má con Nương lấy trai , lấy cái ông đó làm chủ ấp này nè. Nửa đêm , ba con Nương về bắt gặp tại trận nên mới chém má nó chết. Còn thằng cha chủ ấp kia thì chạy khỏi và trốn biệt xứ mấy chục năm nay. Vì vậy nên ba con Nương mới bị bắt bỏ tù, rồi lưu đày ngoài Côn đảo ...Bây giờ , không biết ba nó còn sống hay đã chết bỏ xác ngoài đó rồi hông biết nữa .

Nói đến đây , mợ hai Vinh chợt thấy Thái chớp mắt mấy cái, bỗng nhiên một giọt nước mắt thương tâm rụng xuống cánh tay chàng . Mợ Vinh hỏi nhanh:

- Sao mà khóc ?

Thái ngoảnh mặt đi nơi khác .

Mợ hai Vinh phát mạnh lên vai con trai :

- Bộ mẹ mà chết sao mà mà khóc ?

Thái nuốt ực sự xúc động xuống cổ họng để nghe lòng mình quặn đau như ai

cắt xé, phần đau dùm thân phận của Nương, phần đau vì tuyệt vọng của tim mình.

Mợ hai Vinh giữ luôn cái giọng chát xẵng vừa rồi :

- Tao nói mày phải nghe. Con Nương không thể về làm vợ của mày được. Mẹ nó là một người đàn bà trắc nết, lấy trai ... để ra nó ;

Thái ra mặt chống đối mẹ :

- Má nó lấy trai, chớ bộ nó lấy trai ...

Không muốn để Thái nói hết lời, Mợ Vinh liền chặn ngang :

- Nhưng rồi con nhỏ đó, khi nó có chồng, nó cũng sẽ lấy trai. Nó có nòi như vậy mà. Mày không nghe mấy bà già thường nói: Mua heo chọn nái, cưới gái lựa dòng, hay sao ? Tao không phải là thầy bói coi tướng, nhưng mà tao coi tướng con nhỏ nào , tao cũng biết nó đứng đắn hay không rồi hà .

Cặp mắt con Nương là cặp mắt lừa dối ...!

Thái quay lại nhìn mẹ bằng đôi mắt van xin :

- Xin má cho con được phân trần với má :

Mợ hai Vinh chớp mắt :

- Còn sao nữa ?

Lời Thái vương vấp :

- Con đã lỡ thương con Nương , mà Nương cũng thương con nữa. Con xin ba má thương con, tác hợp cho hai đứa nên vợ chồng . Con biết Nương là người con gái đứng đắn, xứng đáng là dâu thảo của ba má, vợ hiền của con

...

Mợ Vinh khoát tay lia lịa :

- Thôi, thôi dẹp di mày . Tao nhứt định là không được rồi, mày đừng năn nỉ, vô ích. Mày dám cãi lời tao là tao từ mày à .

Thái tuyệt vọng , chán chường đứng dậy lững thững đi ra vườn. Mợ hai Vinh tưởng là con trai mình đã chịu nghe lời rồi, nên mợ cũng không cần nói gì thêm nữa. Nhưng mợ nào có biết Thái đứng dậy bỏ đi chỗ khác là để dấu che sự xúx động hàm ẩn trong khóe mắt Thái, để tìm một lối thoát cho tâm tình Thái .

Chàng định bụng rằng :

- Thôi thì chờ hôm nào ba vui, mình sẽ trình bày với ba. Mình van xin mãi chắc cũng phải được .

Long Đông

Chương 16

Nhưng tất cả mọi việc trên một bàn cờ tình duyên diễn tiến không đúng như lòng Thái ước muốn .

Sau ngày giỗ ông bà xong, vợ chồng hai Vinh và Thái cùng trở về Sài Gòn. Tối nhà hồi chiều, ngay trong đêm đó, nhân lúc thấy Thái đi chơi ngoài phố , mợ Vinh mới bắt ghế trên sân thượng ngồi bên cạnh cậu bàn tính chuyện vợ con cho Thái .

Mợ nghiêm trọng mở đầu trước :

- Mình à !Tôi thấy việc cưới hỏi vợ cho thằng Thái cần phải lo sớm à mình

Cậu hai Vinh cắn đầu bíp (pipe ông điều) chậm rãi hỏi :

- Ý mình ra sao mà cần lo gấp ?

Mợ hỏi lại chồng :

- Hôm bữa mình còn ở dưới nội nó, mình có nghe thằng Thái nó đem cái vụ ... con Nương mà nói với tôi ngoài ao cá đó hôn ?

Cậu khẽ gật :

- Có, tôi có nghe phớt qua, nhưng trái tai tôi quá, tôi bỏ đi chỗ khác. Rồi thằng Thái nói gì với mình ?

Mợ Vinh cau mặt ra vẻ tức bực :

- Nó đòi cưới con Nương lấy đăng lấy được ...

Cậu liền rần giọng cắt ngang lời mợ :

- Không. Tôi nhứt định không thể cưới con nhỏ đó được à .

Nét mặt mợ bỗng tươi hân lên và mợ nhanh miệng :

- Tôi cũng đâu có chịu .

- Mình phải nói hết cái dĩ vãng của ông già , bà già con Nương cho Thái nghe. Con nhỏ đó nó đã mang cái giòng máu lằng loạn, trắc nết, nếu cưới nó về đây làm vợ thằng Thái , thì ngày sau phải nát cửa, tan nhà à .

Mợ xỉ ngón tay lên vai chồng:

- Tôi cũng một ý với mình vậy đó . Tôi có nói chuyện vợ chồng hai Cung hồi trước làm sao làm sao ... cho nó nghe hết rồi , mà coi bộ nó kỳ cục quá hà mình .

Cậu hai Vinh gặm đầu ống bíp (pipe)ống điều) mấy cái, đoạn nhả khói :

- Thằng Thái nó cũng không chịu nghe hả ?

Mợ phân bày :

- Nó có chịu nghe hay không, tôi không biết .Tôi cứng rần làm xằng với nó

thì nó làm thình mà nó khóc .

Cậu cười gằn :

- Hừ ! Nó khóc hả ?

- Chớ sao . Cả ngày nay, bộ mặt nó dầu dầu đỏ, mình không thấy sao ? Nó kiểng có bỏ đi chơi nữa đó,

Cậu rút cái bíp ra khỏi miệng, gõ đầu lớp cốp vào chân ghế, buông giọng bất bình :

- Bộ nó muốn khóc hận à .

Mợ hai Vinh đưa mắt sang tầng lầu đối diện, vừa phân bua :

- Bởi lẽ đó, nên tôi nói với mình là phải tính gấp cái vụ con Tuyết Nhung đây đi . Nếu để dần dà dây dưa đây rồi nó lên về dưới , nó với con nhỏ kia sinh chuyện ... lẹo tẹo , chừng đó mới bồi rồi cho mình à .

Cậu nhìn thẳng mặt vợ:

- Mình có điều tra coi nó với con Nương có gì ... lòi thôi , tăng tịu hay không ?

Mợ hai Vinh quay lại nói bằng giọng nghiêm nghị, nhưng nghe rõ thì như có chút pha trò :

- Tôi dọ theo lời thằng Thái thì tôi biết hai đứa nó chỉ mới ... lườm liếc với nhau để mà nói chuyện yêu thương vậy thôi, chưa có gì gọi là rắc rối hết.

Mình phải chặn trước, không thì chầy mình gỡ không ra !

Cậu hai Vinh quả quyết :

- Ủ , thì mình cứ bước tới chuyện hỏi cưới con Tuyết Nhung đi. Nếu bên kia vợ chồng anh Nam Long bằng lòng gả thì mình đem lễ hỏi ngay trong tháng này cũng được, rồi còn ngày cưới mình sẽ định sau .

Mợ tỏ ra thông thạo :

- Hễ đi lễ hỏi thì mình phải trình luôn ngày cưới chớ định sau cái nỗi gì .

Cậu đưa xuôi :

- Ủ, mình hiểu thì mình lo dùm đi . Chọn lựa được ngày tháng sớm chừng nào tốt chừng nấy. Nhưng mà phải dọ ý kiến của đảng kia coi người ta có chịu gả hay không đã, rồi mới tính tới được chớ .

Mợ Vinh hớn hờ :

- Tôi biết chắc vợ chồng anh Nam Long gả liền mà. Tôi chỉ lo một nỗi là ông nội bà nội thằng Thái bắt phải coi tuổi coi mạng của hai đứa . May mà cung mạng hai đứa hợp nhau chẳng nói gì, rùi nó xung khắc thì tôi không biết làm sao đây chớ. Mấy ông già, bà già còn theo xưa thiệt khó lòng lắm !

Cậu hai Vinh ra dáng suy tính một lúc, đoạn giảng giải :

- Bây giờ, tôi tính như vậy là êm xuôi hết ...

Mợ vội vàng chặn lời chồng :

- Sao đó mình ?

- Mình khoan cho nội nó hay biết về vụ con Tuyết Nhung đã . Mình cứ im

lìm , ở trên này mình hãy về mời nội nó lên. Nếu nội nó có biểu phải chờ coi tuổi tác gì đó, thì mình nói láo là đã nhờ thầy trên này coi kỹ dùm rồi, hai đứa hạp lắm .

Mợ Vinh nhoèn miệng cười :

- Mình bày tính sao, tôi nghe theo vậy. Nhưng sau này, mình muốn nói sao với nội nó thì nói, phận tôi là con dâu, tôi không dám qua mặt nội nó, rùi sau này nội nó hay ra, nội nó giận tôi, nói là tôi chuyên quyền .

Mặc dù ngoài miệng thì nói vậy, chớ trong lòng mợ đã sẵn một ý định như cậu rồi, nhưng vì nể cậu nên mợ chưa dám nêu ra trước, sợ cậu hiểu lầm rằng mợ có ý khinh rẻ cha mẹ chồng .

Câu chuyện của vợ chồng cậu hai Vinh đến đây thì bên kia, đèn điện bỗng bật sáng lên. Tiếp theo, một nàng con gái yêu kiều , mặc đồ mát màu hường nhạt, xuất hiện ra giữa vùng sáng như thiên thần !

Mợ hai Vinh liền phát nhẹ lên vai cậu và chỉ sang lầu bên kia, nói nhỏ :

-Mình coi, con Tuyết Nhung xinh đẹp như tiên vậy mà thằng Thái chê. Tôi không hiểu nó chê về chỗ nào ? Còn con Nương thì xấu như ma , tướng đáng thì bần cùng lại thêm dốt đặc, mà nó đi mê . Con Nương thua kém con Tuyết Nhung đủ mọi phương diện hết .

Cậu hai Vinh tán đồng :

- Thằng Thái nó mù mà .

- Nó có học mà sao đầu óc nó đần độn quá vậy hổng hiểu. Thí dụ mình chịu theo ý nó, mình đi cưới con Nương cho nó, rồi sau này thiên hạ xâm xỉ ..., họ nói đó, bà già vợ thằng Thái lấy trai rồi bị ông già vợ nó chém chết ... Họ hài ra đủ thứ xấu của bên cha mẹ con Nương. Như vậy, tôi thử hỏi mình, có phải nhục nhã cho mình hay không ?

Cậu gật mạnh :

- Ủ, thiên hạ họ cười là cười mình chớ sao.

Mợ để ý thấy nàng con gái bên kia lầu đang tiến dần ra bao lon mà hướng mặt về bên này, mợ liền đứng dậy vẫy tay, cả tiếng gọi :

- Nhung à ! Nhung ! Qua đây chơi , cháu

Tuyết Nhung tươi cười hỏi vói qua :

- Dạ . Hai bác về dưới tỉnh, trở lên hỏi nào ?

Mợ đáp :

- Bác lên tới hồi chiều. Cháu rảnh qua chơi với hai bác .

Tuyết Nhung khẽ gật :

- Dạ. Cháu qua liền à, bác .

Dứt lời nàng quay lưng , biến mất dạng sau những khóm hoa trên sân trường .

Biết Tuyết Nhung đang xuống lầu và sắp qua tới, cậu hai Vinh hỏi vợ :

- Mình kêu con nhỏ qua chi vậy ?

Mợ đáp :

- Kêu nó qua chơi vậy mà .

Cậu dặn dò :

- Nè, nó là con gái, mình đừng hỏi nó về vụ gì hết, nó mắc cỡ , tội nghiệp nó ghen .

- Tôi biết mà mình .

Thấy Tuyết Nhung từ trong nhà đẩy cửa sắt đi ra và băng qua đường , mợ hai Vinh liền réo con ở , bảo con ở xuống mở cửa tiếp cô Tuyết Nhung đưa thẳng lên sân thượng.

Nhung vừa lên tới thì mợ Vinh đã bắt thêm một cái ghế ở bên cạnh mợ sẵn rồi. Mợ liền vỗ nhẹ lên ghế, bảo Nhung bằng giọng thật ngọt ngào :

- Ngồi đây con, Nhung .

Tuyết Nhung nhoẻn miệng cười, vừa cúi đầu chào cậu mợ một lần nữa, rồi mới ngồi lại bên cạnh mợ. Nàng vui vẻ hồn nhiên gọi chuyện :

- Về dưới tỉnh, có gì vui , gì lạ không , bác ?

Mợ cười cợt :

- Dừa chuối, ruộng vườn không, có mẹ gì mà vui. Đâu phải ngựa xe rần rộ như ở trên này mà vui.

Cậu hai Vinh thấy giữa lúc này mình là vai thừa trong câu chuyện , cậu thông thả đứng lên đi loang quanh ngắm sửa mấy chậu hoa, mấy cây kiểng.

Trong lúc đó, Tuyết Nhung hỏi mợ :

- Anh Thái lên hay chưa mà cháu không thấy, hả bác ?

Mợ thân mật rón tay mân mê từng sợi tóc rối trên vai Tuyết Nhung , đáp :

- Nó về một lượt với bác , mà nó đi chơi đâu đó rồi .

- Cháu lại tưởng đâu đến chúa nhật hai bác với anh Thái mới về trên này chứ .

Mợ Vinh cười ý nhị :

-Vì vụ thằng Thái nên bác phải về sớm đó .

Tuyết Nhung có vẻ băn khoăn :

- Chi đó, bác ?

Mợ phì cười :

- Về đặng lo đi coi vợ cho nó.

Nghe mợ nói như vậy, cậu hai Vinh núp bên chậu kiểng nhìn mợ trôn trôn.

Cậu đang lắng tai chờ nghe những câu tiếp theo sau của mợ trong lúc Tuyết Nhung thẳng thốt :

- Anh Thái sắp đi cưới vợ ?

Mợ gật đầu :

- Ừ, bác cưới vợ cho nó đặng nó lo làm ăn với người ta .

Tuyết Nhung hỏi phăn tới :

- Coi vợ cho ảnh ở đâu đó bác ?

Mợ hai Vinh úp mở đáp:

- Cũng gần đây chứ không xa .

Tuyết Nhung sốt ruột :

- Bác nói rõ cho cháu biết với .

Mợ nhẹ hất hàm :

- Bên kia đường .

- Cô nào đó, bác ?

- Bác đồ cháu đó. Cháu đoán thử coi.

Tuyết Nhung cau mày suy nghĩ một lúc, đoán hỏi nhanh :

- Cô Vân Anh, phải không bác ?

Mợ lắc đầu :

- Hồng phải. Con Vân Anh nó cặp với cậu gì nhạc sĩ đó mà .

- Hay con gái chủ hiệu áo len Tuyết Sơn hả bác

- Cũng hồng phải .

Tuyết Nhung xoáy mắt nhìn mợ Vinh :

- Thôi , cháu chịu thua. Bác nói cho cháu nghe đi.

Giọng mợ Vinh đầy bí ẩn :

- Cháu không đoán ra thì thôi, để mai một rồi cháu cũng biết là ai chứ gì .

Tuyết Nhung nóng ruột nắm tay mợ hai Vinh lay lay :

- Không ... bác cho cháu biết ngay bây giờ hà .

Mợ Vinh lắc đầu :

- Bác không thể nói ra bây giờ được. Mai ... nội ngày mai, cháu sẽ biết nàng dâu tương lai của bác là ai.

Dáng điệu tuyết Nhung hơi nũng nịu :

- Thà bác không nói thì thôi. Bác úp úp mở mở, cháu tức ghê ...

Bỗng có tiếng chân dép lẹp bẹp đi lên thang lầu cắt ngang câu nói của Tuyết Nhung . Cả mợ hai Vinh và Tuyết Nhung đều quay mặt nhìn về phía phát ra tiếng động.

Thái mặc bộ bi da ma trắng hiện ra với nét mặt kém vui. Chợt thấy Tuyết Nhung đang ngồi bên cạnh mẹ, Thái liền khựng lại và thụt lùi xuống cầu thang.

Mợ hai Vinh liền gọi chàng lại :

- Thái ! Thái ! Lên biều đây, Thái .

Thái buộc lòng phải leo trở lên. Chàng chậm chạp đếm từng bước đến trước mặt mẹ với dáng điệu tiu nghỉu. Tuyết Nhung ngồi sờ sờ đó mà chàng cũng chẳng thèm nhìn đến mặt nàng .

Tuyết Nhung cười tươi như hoa mùa xuân :

- Anh Thái !

Thái nghiêm nghị nhếch môi :

- Cô Nhung !

Mợ hai Vinh chớp mắt :

- Nãy giờ mày đi đâu ?

Chàng vẫn giữ nét mặt âu sầu :

- Thả bộ lại đằng chợ chơi .

Mợ chỉ chiếc ghế của cậu hai Vinh ngồi khi nãy và bảo :

- Ngồi đây nè mày .

Thái cũng còn đứng trơ trơ chưa chịu ngồi :

- Má biểu chuyện chi ?

Mợ vỗ ghế :

- Thì mày ngồi đây đi .

Thái miễn cưỡng ngồi xuống nửa mặt ghế và dăm dăm nhìn mẹ chờ lời chỉ bảo. Nhưng mợ chưa chịu nói gì hết, mợ liếc Thái bên phải, rồi liếc Tuyết Nhung bên trái, chum chim cười ý nhị . Có lẽ mợ đang thăm đắc chí :

- Hai đứa nó xứng đôi quá !

Thái sốt ruột nhắc lại câu hỏi :

- Má biểu chi ?

Mợ Vinh bỏ tay sang nắm tay Nhung và nói với con trai :

- Có con Nhung qua chơi, má biểu con ngồi đây nói chuyện cho vui vậy chứ có việc gì đâu .

Nói đoạn, mợ Vinh đứng dậy bảo Thái và Nhung :

- Hai đứa ngồi nói chuyện nghen , tao xuống dưới nhà một chút xú :

- Thái bắt mắt nhìn theo mẹ:

- Má xuống dưới chi vậy ? Má cần lấy cái gì? Để con xuống lấy cho.

- Tao xuống dặn con ở chuyện này ... rồi tao trở lên bây giờ . Hai đứa cứ ngồi đó đi.

Dứt lời , mợ lại gọi cậu :

- Ông à ! ông Xuống tôi chỉ cái này cho ông coi .

Thế là trên sân thượng chỉ còn lại mình Thái với Tuyết Nhung . Thái đoán mẹ mình cố ý tạo nên cái cơ hội này cho chàng gần gũi , chuyện trò thân mật với Tuyết Nhung hơn :

Chàng lấy làm khó chịu lắm mà chẳng nói ra. Trước kia, chàng xem Tuyết Nhung là cô bạn láng giềng thân thiện . Còn ngày nay , chàng nhìn Nhung bằng đôi mắt thù hiềm , chàng coi Nhung như cái gai trong mắt. Chàng bộc lộ tâm trạng mình bằng cách nhom người lên một chút, đoạn kéo ghế dang ra xa Nhung thêm nữa bằng hai tấm gạch .

Tuyết Nhung không hề nhận cử chỉ khác lạ của Thái . Nàng còn giữ đóa hoa hồng hàm tiếu trên môi :

- Về dưới quê vui không ? anh Thái ?

Thái ném mắt xuống lòng đại lộ và cộc lốc đáp :

- Vui !

Thuyết Nhung gác một cánh tay lên lưng chiếc ghế của mẹ Vinh hồi nãy ,
như có ý muốn xóa bớt khoảng cách giữa nàng với chàng. Dáng đi-(u nàng
nhí nhảnh hơn :

-Anh có đem trái cây lên cho Nhung hay không ?

Thái cố dằn nén bức dọc trong lòng và đáp bằng giọng lạnh lùng :

- Mùa này , trái cây đã hết rồi

Nàng vuốt ve giòng tóc chảy rẽ đôi trước ngực :

- Không có chuối sao, anh ?

Chàng lắc đầu :

- Không có chuối chín .

Nàng còn vò vĩnh :

- Dừa xiêm ?

Chàng nói gọn :

- Không có ai leo bẻ .

Tưởng là Thái đùa cợt bằng cách đó, nàng phì cười :

- Thứ gì cũng không có hết vậy ? Bây giờ , anh không có bánh trái gì cho
Nhung ăn hết sao? Mấy hôm rồi, Nhung trông anh lên đặng xin ăn đó .

Thái nhếch miệng cười bả lả :

- Tánh tôi , đi đâu chỉ có đôi bàn tay không, tôi không muốn mang xách gì
hết .

Tuyết Nhung quay trở lại vấn đề hôn nhân của Thái bằng một câu do dẫm
đầu tiên :

- Anh còn nghỉ phép đến chín mươi ngày nữa mà sao anh trở về trên này
sớm vậy , anh Thái ?

Thái hơi lúng túng :

- Tôi phải trở lên sớm vì ...còn phải đi thăm bà con .

Nàng liếc ngang chàng cười chúm chím :

- Chớ không phải về sớm đặng còn đi coi vợ ?

Thái giật mình vì câu nói của Tuyết Nhung, chàng quay lại và bây giờ chàng
mới chịu nhìn thẳng mặt nàng :

-Nhung nói chi ?

Nàng nhấn mạnh từng tiếng :

- Anh về sớm đặng đi coi vợ. Có phải đúng như vậy không ?

Thái ngạc nhiên hỏi nhanh :

- Ai nói với Nhung như vậy ?

Nhung đáp gọn :

- Bác gái .

Thái gạn nàng :

-Má tôi nói với Nhung hồi nào ?

- Mới đây nè .

- Má tôi nói sao với Nhung ?
- Bác về sớm đừng lo đi coi vợ cho anh.
Thái lắc đầu lia lịa :
- Đâu có, vợ con gì mà coi. Má tôi nói chơi với Nhung đó chứ .
Tuyết Nhung chỉ ngón tay trước mặt chàng :
- Đừng làm bộ ! Dẫu Nhung làm chỉ , anh? Nhung biết hết mà. Bác gái còn nói rõ cho Nhung biết là sẽ coi ... cô đó ở bên đường ...
Nghe Nhung nói vậy, Thái tưởng là ở nhà mẹ mình đã cho Nhung biết rõ về mọi dự tính của bà rồi, Thái thành thốt chận hỏi nàng :
- Má tôi đã nói với Nhung ... như vậy à ?
Nàng đáp nhanh :
- Chớ sao .
Thái xua tay :
- Tôi không biết gì hết. Má tôi muốn đi coi, đi hỏi ai tùy ý má tôi, tôi không biết đến chuyện gì của má tôi hết .
Tuyết Nhung phì cười :
- Bác lo cưới vợ cho mà còn làm bộ. Chắc anh muốn giấu Nhung, để sau này khỏi mời Nhung đi ăn cưới chứ gì ?
Lời đùa cợt của Nhung chỉ làm cho Thái thêm khó chịu . Chàng hơi xẵng giọng :
- Nếu má tôi có đi coi, đi hỏi nơi nào , chính là bà cưới ... cho bà, chứ không phải cưới vợ cho tôi. Tôi giấu Nhung làm gì ?
Tuyết Nhung lại hiểu lầm rằng Thái pha trò, nàng cười khúc khích :
- Cái anh này nói nghe kỳ cục ! Cưới vợ là cưới cho anh , chớ sao lại cưới cho bác ?
Thái vụt đứng phắt dậy, nắm hai tay thọc vào túi áo, đi qua đi lại trước mặt Tuyết Nhung . Đó là chàng còn cố giữ được chút phép lịch sự đối với Nhung, không thì chàng đã bỏ đi xuống nhà dưới rồi .
Tuyết Nhung nghiêm nghị lại, đôi mắt nàng quán quít theo Thái từng bước :
- Thôi Nhung không nói chuyện đùa giỡn nữa nha. Bây giờ , Nhung hỏi thật anh , anh sắp đi cưới cô nào ở đây bên kia, anh cho Nhung biết với, để Nhung mừng ... Để Nhung được biết mặt chị đó, cô đó sẽ là ... là chị Thái sau này .
Thái dừng lại trước mặt Nhung, lắc đầu , rần giọng :
- Không, tôi không hề biết chuyện dự định của ba má tôi. Tôi nói thiệt mà .

Chàng nhảy gọn xuống giường , đoạn uốn mình vươn vai, nghe từng khớp xương chuyển rần rắc . Bao nhiêu âu lo, toan tính trong lòng đã làm cho chàng mệt mỏi hai đêm rồi. Chàng bước ra toang mở cửa sổ để tìm lại chút sáng khoái trong không khí ban mai. Vì cửa lầu trông về hướng Tây nên

nắng ấm nghiêng qua mái nhà này, trút hết vào dãy lầu bên kia đường , thành ra Thái còn đứng trong một vùng tranh tối tranh sáng, chẳng khác nào thực trạng của đời chàng hiện giờ .

Dù muốn, dù không , chàng cũng nhìn thẳng về căn phố lầu ngay trước mặt . Chàng hết sức ngạc nhiên vì thấy một phần hoa cảnh trên sân thượng của nhà Tuyết Nhung được đem xuống chưng bày dọc ngoài vỉa hè, dường như ông bà Nam Long đang sửa soạn tiếp đón ai, hoặc đám tiệc gì đó. Trên cửa sắt lại có treo một tấm bảng đề mấy chữ to nét : Hôm nay miễn tiếp khách hàng .

Theo thường ngày thì vào giờ này thì hai chị em Tuyết Nhung , Tuyết Vân hay ra đánh cầu trước cửa và ông Nam Long tập tạ trên sân thượng, nhưng hôm nay Thái chẳng thấy bóng dáng một ai hết. Các cửa đã mở rộng , nhưng bị màn rũ kính lại hết, trông vẻ trang nghiêm lắm .

Chàng ưỡn ngực hít khí trời cho căng buồng phổi để xua đuổi bớt hắc ám bám búi nội tâm. Chẳng nghe dễ chịu được chút nào cả , mà chàng chỉ thấy đầu óc mình như bị treo thêm đá .

Bỗng có tiếng chân động ngay phía sau lưng chàng. Chàng quay phắt lại đúng nhằm lúc cánh cửa phòng hé mở, nửa gương mặt của con ở thò vào đảo mắt quan sát quanh phòng.

Thái bực dọc gắt:

- Kiểm cái gì vậy ?

Con ở mỉm cười :

- Mợ biểu coi anh dậy chưa .

Giọng chàng cộc lốc :

- Chi ?

- Mợ dặn nếu thấy anh thức dậy rồi thì kêu anh xuống ăn lót lòng. Cậu mợ đang đợi anh ở dưới .

Thái nhăn nhó :

- Ăn cái gì mới chừng này mà ăn. Chị xuống nói với ba má tôi là tôi còn ngủ, đi đi .

Con ở thụt mặt như ốc, rồi cánh cửa khép kính lại . Thái lại quay mặt về phía bên kia lầu. Bên kia, cũng có vuông cửa sổ như bên này, chỉ khác chút là bên này không có che màn màu xanh lá non. Có một bàn tay ngọc với năm tháp ngà vừa vén bức màn lên.

Thái muốn đóng áp cửa sổ lại, nhưng đã muộn mất rồi, chàng bắt gặp ánh mắt long lanh của Nhung nhìn thẳng qua chàng. Chàng chưa kịp nhận ra là nàng mặc sắc áo màu gì thì bức màn e ấp rũ kính lại như cũ. Vẻ e ấp lạ thường của Nhung chỉ làm cho chàng oán ghét nàng thêm nữa .

Chàng quay vào, hai tay vò đầu, bức rứt lắm mà không biết tháo trút cách nào được. Chàng định trở lại giường nằm cho đến khi nào thấy bớt nặng đầu

, nặng cổ mới dậy, nhưng chàng vừa ngồi nơi cạnh giường thì mợ Vinh đẩy cửa bước vào .

Không hiểu con ở đã nói với mợ những gì mà mợ hơi rần giọng :

- Thức dậy rồi mà sao không chịu xuống rửa mặt rồi ăn lót lòng , Thái ?
Thái vật mình chán chường nằm dài trên giường .

- Con còn ngủ nữa .

Mợ Vinh cau mày :

- Mặt trời lên khỏi nóc nhà rồi mà còn ngủ cái gì ? Dậy thì dậy, đừng có nằm nướng mày ơi. Như vậy rồi quen cái tật đi. Xuống ăn xong rồi tao nói chuyện này ... cho nghe .

Thái li lợm kéo chăn qua ngực, nhắm mắt lại :

- Không có đi làm việc, má để cho con ngủ thêm một chút. Mệt quá ...!

Mợ Vinh bước lại nắm chân con lắc lay và phát nhẹ một cái :

- Dậy sớm có chuyện ... để trưa rồi ngủ , mắt mắt gì đâu .

Thái nhướng mắt lên , nhăn mặt , gãi đầu toí bời rồi nằm im lìm và chẳng buồn nói tiếng nào với mẹ .

Mợ đổi giọng ngọt ngào :

- Dậy con ! Dậy sửa soạn đi công chuyện ... một chút mà con. Nếu không có việc gì , má để cho con ngủ chớ má xóc con dậy làm chi .

Thái cũng gãi đầu, bứt tai nữa .

Mợ hai Vinh bực tức vì sự cứng đầu của con, mợ giật mạnh cái gối của Thái làm cho đầu Thái rớt xuống nệm, đoạn mợ đập cái gối lịch bịch lên vai Thái giọng mợ xẵng lại :

- Hồng chịu dậy ... hồng chịu dậy ... tao kéo rớt xuống gạch à mày . Mày dậy đừng tao lo ... công việc của mày mà .

Thái không dám bộc lộ cử chỉ hằn học với mẹ, nhưng chàng ngồi bật dậy làng, rồi bỏ đi ra khỏi phòng một nước. Mợ Vinh còn theo chàng sát gót , từ chỗ rửa mặt cho đến bàn ăn . Tất cả hành động của chàng trong lúc này là hành động theo sự cưỡng bách của mẹ, theo sự sai khiến của mẹ .

Thái nuốt qua loa vài miếng bánh mì rồi buông nĩa rời khỏi bàn ăn. Chỉ còn cậu Vinh với mợ còn ngồi lại . Thấy Thái định trở lên lầu nữa, mợ gọi lại bảo :

- Con lên lựa để riêng ra ngoài một bộ com lê (complet) "bộ đồ lớn ".sẵn đó đi . Chờ má đi làm tóc lại rồi má về, con đi với ba má.

Thái ngơ ngác :

- Đi đâu má?

Mợ cười ý nhị :

- Đi qua bên Nam Long ...

Kịp đoán hiểu ý của mẹ, Thái gạt ngang :

- Thôi, con hồng đi .

Mợ buông đũa, giương mắt nhìn con thành thốt :

- tại sao mày không chịu đi ?

Thái bất bình ra mặt :

- Khi không , má biểu con qua bên đó làm gì ?

Mợ đáp với vẻ lúng túng :

- Bữa nay ... bên Nam Long có ... đám giỗ ... mà người ta chỉ có mời nội nhà mình thôi. Chỗ thân thiện coi như là gia đình, mày nên qua một chút ... Nếu mày không đi, anh chị Nam Long buồn à

- Đám giỗ nhà người ta, người ta mời thì ba với má đi được rồi, kèm con theo làm chi

Mợ giảng giải :

- Anh chị Nam Long dặn ... phải có mày qua mới được .

Thái cương quyết :

- Thôi , con nhứt định không đi kỳ vậy đâu .

Dứt lời , Thái bước dần từng bậc lên cầu thang. Mợ hai Vinh lật đật đẩy ghế đứng dậy, gọi giật Thái lại :

- Thái ! Thái ! Tao nói vậy chứ không phải đám giỗ , nghe Thái. Tao với ba mày đi lo ... cái vụ của mày với con tuyệt Nhưng đó à; mày phải sửa soạn rồi chút nữa đi qua bên

Thái đứng lại trên bậc thang thứ ba, nhăn nhó :

- Sao má lại còn ép buộc con ... chuyện đó ? Con đã thưa với má rằng con không thể.

Trong lúc Thái ngập ngừng , mợ Thái ngoay miệng nói nhanh :

- Mày nói sao?

Thái cũng rần rồi :

- Con nói con không thể cưới cô Nhung làm vợ được .

Mợ chống nạnh hai tay :

- Không phải chuyện cà giỡn, nghe Thái .

Đến đây, mợ hạ giọng như chỉ để cho Thái vừa đủ nghe :

- Tao đã tới nói chuyện với anh chị Nam Long rồi, tao hẹn sáng nay qua ... cũng như để coi mắt con Nhung vậy đó .

Thái càng chống đối ra mặt :

- Má đã biết ý con rồi, chứ không phải con đợi tới bây giờ mới cho má biết. Nếu má có lỡ hẹn ... với người ta thì má cứ đi một mình, má muốn coi mắt ai má coi. Con đã biết cô Nhung quá nhiều rồi, không cần gì phải coi mắt coi mũi nữa .

Dứt lời , Thái đi luôn lên lầu. Mợ hai Vinh bực tức quay lại nghiêng ngàm với cậu :

- Trời ơi ! Ông ngồi đó làm thinh để cho thằng Thái trả lời với tôi như vậy đó sao ?

Cậu hai Vinh đứng dậy rời khỏi bàn ăn, thốt lời ôn tồn :

- Tôi không ngờ tới phút này mà nó còn chống đối... Nhưng không sao , nó như vậy thì mình phải thủng thẳng dỗ ngọt nó mới được, đừng xằng với nó mà hư việc .

Mợ cuống lên :

- Thủng thẳng cái gì nữa ? Còn mấy tiếng đồng hồ nữa thôi, Nó cự nự không chịu đi, mình mới biết ăn nói với người ta làm sao cho xuôi đây ?

Cậu vẫn giữ vẻ tầm tỉnh :

- Bà để đó cho tôi, tôi giàn xếp sao mặc tôi .

Mợ chưa hết băn khoăn :

- Nếu ông nói mà nó cũng không chịu nghe thì làm sao? Không lẽ mình qua hỏi ...?

Giọng cậu quả quyết để trấn an vợ :

- Tôi nói được làm được . Mình nói xằng với nó làm cho nó bực thêm nên nó phải chống . Tôi nói ngọt dịu với nó, tự nhiên nó phải nghe. Miễn là chút nữa nó chịu đi với mình, hai đứa nó chịu nhìn mặt nhau ... và nghe người lớn bàn luận với nhau về chuyện hôn nhân, rồi chừng đám hỏi, đám cưới , bà sẽ thấy nó không còn chống nữa .

Mợ buông xuôi :

- Ủ, tôi giao nó cho mình. Bây giờ, tôi đi làm tóc một chút. Mình làm sao tới chừng tôi về là nó phải sửa soạn sẵn sàng .

Cậu Vinh xua tay :

- thì mình cứ đi đi .

Mợ vịn ra khỏi cửa rồi, cậu liền lên lầu kiểm Thái. Cậu nắm quả nắm cửa phòng Thái lắc mấy cái mới hay cửa đã được khoá chặt .

Cậu cất giọng hiền từ gọi con :

Thái à !

Không có tiếng đáp :

Cậu khom xuống nhìn qua lỗ khoá, nhưng chẳng thấy gì hết vì chìa khoá còn găm nơi ổ khoá phía bên trong . Giọng cậu dịu ngọt hơn :

- Thái à ! Mở cửa cho ba, con .

Bây giờ cậu mới nghe tiếng chân dép lẹp xẹp của Thái tiến ra phía cửa. Tiếp theo , cánh cửa trước mặt cậu bật mở . Thái chẳng nói, chẳng hỏi một lời, chàng mang bộ mặt âu sầu quay lưng trở lại ngồi trên giường .

Cậu hai Vinh bước ngay vào trong và khép trái cáỲnh cửa lại . Cậu tiến dần đến bên Thái với lời lẽ ôn tồn mong xoa dịu tâm trạng ưu phiền của Thái :

- Con ! có việc gì đâu mà con phải buồn ?

Đặt một chút hy vọng nơi cha, Thái nhỏ nhẹ phân bày :

- Má có mắng chửi con thì con chịu , chớ con không thể vâng lời má được.

Con đã nói với má trước rồi, con Nhưng không thể làm vỢ con được .

Cậu ghé ngồi bên cạnh Thái, chậm rãi nói :

- Con không bằng lòng thì thôi? Chuyện vợ chồng mà, đâu có phải ép buộc con được. Tại tánh má con hay ào ào vậy chứ ...

Nét mặt Thái vụt tươi hẳn lên, chàng nói nhanh :

- Ba khuyên mà dùm con , ba yêu cầu má nên bỏ dự định về việc cưới hỏi con Tuyết Nhung đi. Con không có ham sự giàu sang của bên vợ đâu .

Cậu hai Vinh khẽ gật đầu :

- Ủ, để ba giải quyết cho con . Nhưng có điều này, con phải nghe lời ba ...

Thái đón lời cha :

- Con xin nghe lời ba tất cả, ngoại trừ trường hợp ba rập một ý với má về vấn đề con Tuyết Nhung .

Cậu Vinh cau mày :

- Ba đã nói , ba đâu có ép buộc con phải ưng cưới con Tuyết Nhung .

Nhưng kệt nổi là, má con đã lỡ hẹn với bên kia bữa nay sẽ dắt con qua chơi ..., thật ra thì cũng chưa có bàn luận tới việc gì hết. Mà bây giờ mình không qua, mình mới biết mỡ miệng nói sao mà hời ...

Cậu dặng hắng đôi giọng nghiêm nghị hơn :

- Theo ý ba thì con nên chịu ý má con một chút, Dầu muốn dầu không, con cũng nên theo ba má đi qua bên đó chừng vài mươi phút rồi mình về , cũng như con giữ dùm thể diện của ba má vậy đó . Mình hứa hẹn với người ta mà để mất lời hứa thì còn ai coi mình ra gì . Đó , con ráng ép bụng mà đi cho ba má thoát khỏi cái thế kệt này đi .

Thấy Thái ra vẻ đắn đo suy nghĩ, cậu hai Vinh nói tiếp thêm :

- Coi mất là một việc, còn ưng cưới hay không lại là một việc. Ba má phải giữ lời hẹn với vợ chồng ông Nam Long , không đến không được . Thí dụ con không ưng con Tuyết Nhung , thì sau vụ này , ba má làm im luôn, tự nhiên bên kia người ta biết ý con ra sao rồi. Mình không trả lời dứt khoát , người ta cũng không thể trách mình được .

Cậu Vinh lại dùng lời để dò thăm thái độ của Thái . Nhưng Thái chưa chịu hé môi. Chàng xét rằng , mang bộ đồ sang trọng để bước vào nhà cha mẹ Tuyết Nhung cũng chẳng khác nào lãnh cái án đi đày .

Đợi một hồi lâu, cậu hai Vinh tỏ vẻ sốt ruột :

- Sao ! Thái ?

Thái xua tiếng thở dài và phóng mắt qua khung cửa sổ lầu, thả hồn trĩu nặng âu sầu theo áng mây bạc bơ vơ. Sự lặng câm của chàng làm cho cha chàng nhăn mặt :

- Con có chịu nghe lời ba hay không thì nói cho ba biết. Tại sao con ngồi làm thinh hoài vậy ?

Thái miễn cưỡng lí nhí hỏi lại cha :

- Ba má không thể hỏi cái buổi gặp gỡ này được hay sao ?

Cậu hai Vinh ra điều bộ khó chịu với cử chỉ của Thái :

- Nếu được thì ba còn đi năn nỉ với con làm chi cho uổng tiếng nói của ba. Thôi thì tự ý con liệu đó hà. Con muốn bơi lội lên mặt ba má cũng được miễn con giữ được phần con thơm tho thì thôi. Tánh ba không muốn nói đi nói lại nhiều như má con.

Thái đã đọc hiểu tâm trạng cha mình qua những lời nói vừa rồi. Mẹ giận thì chàng không lo, chớ cậu giận thì cả nửa năm cậu cũng chưa thêm quả đến tên chàng, chàng phải sợ . Chàng buộc lòng phải nghe lời cha :

- Dạ, con nghe lời ba .

Nét mặt cha Thái tươi hẳn lên và ông hỏi nhanh :

- Nghiã là con chịu đi ... với ba má qua bên con Tuyết Nhung phải hôn ?

Thái méo xẹo cái miệng đến buồn cười :

- Dạ ...

Cậu đứng phắt dậy :

- Ủ, ai bắt con trèo non, lội biển hay sao mà con khư khư không chịu đi .

Thái nhìn theo cha :

- Nhưng sau vụ này, con xin ba đừng ép buộc con ...

Cậu hai Vinh khoa tay chặn lời Thái :

- Không , không ... Chuyện vợ chồng , không bao giờ ba muốn ép buộc con

Thái có ý phòng xa :

- Nếu ý má trái ngược ý ba ...?

Tự nhiên , cậu đâm ra lúng túng vì câu hỏi của con :

- Thì .. thì ... ba sẽ thuyết phục má con. Con khỏi lo. Thôi , con đi lo sửa soạn quần áo đi. Má con về tới bây giờ à . Má con hẹn với bên kia đúng mười giờ ...

Thái mang bộ mặt thiếu ngủ, gương đứng lên, Cậu hai Vinh định ninh rằng Thái đi sửa soạn thay y phục, nên cậu yên trí bước ra khỏi phòng .

Cậu chậm rãi bước xuống từng bậc thang, vừa khẽ gật đầu nói thầm một mình :

- Rồi đâu sẽ vào đó một cách một cách êm đẹp. Giỏi lắm thì mày làm nư một chút rồi thôi. Đời nào mèo lại chê mỡ .

Xuống đến dưới nhà, cậu đi tới , đi lui trong phòng khách, thỉnh thoảng lại chum chim cười, ra vẻ đắc chí lắm . Chốc chốc, cậu lại bước ra cửa nhìn sang nhà Nam Long. Bên kia , ông Nam Long vẫy tay qua cửa sổ chào cậu. Bên này , cậu cũng đưa tay chào lại với miệng cười đầy hân hoan .

Chín giờ thì mẹ Vinh đi chải tóc xong, vừa về tới cửa là cậu khoa khoang với mẹ :

- Rồi, xong hết rồi .

Mẹ đã già, nhưng mẹ cười tươi như hoa hàm tiếu :

- Sao ? Thằng Thái chịu rồi hả mình ?
Giọng cậu tự đắc :
- Đâu phải như bà, tôi nói thì nó phải nghe .
Mợ hỏi nhanh :
- Nó đâu rồi ?
Cậu chỉ tay :
- Nó đang soạn quần áo trên lầu .
Mợ chạy lại bàn trang điểm soi gương ngắm bóng , ngắm cái búi tóc cao nghệu, vừa liếc ngang hỏi chồng :
- Được hôn mình ?
Cậu lắc cổ họng :
- Cái gì mà được hôn?
Mợ vuốt ve búi tóc :
- Nó chải kiểu tóc như vậy , mình coi được không ?
Cậu cười trêu mợ :
- Tôi thấy mình trẻ lại chừng năm bảy tuổi .
Mợ lườm chồng với tia mắt đượm tình tứ của ngày mợ mới về với cậu :
- Thằng cha già này xạo ghê !
Cậu thanh thốt :
- Ủa coi ! Tôi thấy sao thì nói như vậy . Sao mình nói tôi xạo ?
- Nếu tôi trẻ lại được năm bảy tuổi như mình nói thì người ta đoán lầm tôi chừng tròn ba mươi tuổi .
Cậu trêu già hơn:
- Sao mình không nói tròn trăng á, cho dễ nghe .
Mợ ngoay ngoáy bỏ đi lên cầu thang, vừa nạt ngang :
- Ê ! Sửa soạn đi làm sui mà còn bày đặt ... tròn trăng tròn sao, nói chuyện như con nít .
Không khí đầm ấm của gia đình làm cho cậu hơn hờ vui mừng, cậu ráng nói với theo :
- Ủ, tôi già mà tôi còn diện như con nít vậy đó, tiếng chân của mợ nhỏ dần trên cầu thang .
Thấy cửa phòng Thái mở he hé, mợ gọi con bằng giọng ngọt ngào như đường mật :
- Thái con, con đâu , con ?
Thái đáp nhỏ hằm nổi chán chường :
- Con đây ...
Mợ đẩy cửa bước vào trong . Chợt thấy Thái còn nằm dài trên giường, mợ khựng lại, cau mày :
- Sao con còn nằm đó? Con đi chải đầu, thay đồ đi chớ .
Thái nói xuôi lơ :

- Còn sớm .
- Con biết mấy giờ rồi hay không mà còn sớm ?

Thái vén tay áo :

- Mới chín giờ .

Mợ bước đến bên giường kéo hai tay Thái dựng dậy và hối thúc :

- Dậy đi con, Dậy sửa soạn quần áo cho chính tề đặng đi qua bên Nam Long ... Con sửa soạn lần tới mười giờ là vừa. . Đi coi vợ mà sao con không biết lo gì hết vậy .

Thái bức bách tay chân mình phải hành động theo ý mẹ. Chàng đi rửa mặt, mợ cũng phải hối, chàng chải tóc, mợ cũng phải thúc. Rồi chính tay mợ Vinh lại phải tắt tả đi mở tủ chọn lựa một bộ " com lê " mà mợ thấy vừa ý nhứt, xỏ từng cái tay áo vào tay cho Thái .

Thái cứ đứng trơ đẽ cho mợ làm gì tùy ý mợ. Cử chỉ của Thái làm mợ luýnh quýnh , mợ mắng yêu :

- Mày làm cái gì mà như hình nộm vậy Thái ?

Long Đông

Chương 17

Mợ đang chọn ngày đi lễ hỏi .

Sự quyết định của mợ đã trở thành sắt đá rồi, Thái không thể nào lay chuyển được nữa. Thái đặt hy vọng cuối cùng nơi cậu, nhưng chàng cũng thất vọng, vì cậu tán đồng các ý kiến của mợ về chuyện cưới hỏi Tuyết Nhung.

Chàng vụt đứng dậy bằng dáng điệu tức tối :

- Con không ngờ ba gạt con ...

Cậu hao Vinh rần giọng :

- Từ đầu đến cuối, má mày sắp đặt hết. Mày nhớ lại đi, tao có mớ miệng nói lời nào ép buộc mày không?

Thái lại ra chống đôi mệ :

- Được rồi, má cứ chọn ngày hỏi, ngày cưới, rồi má cưới con Tuyết Nhung về ... cho má. Con sẽ đi, để cho con Tuyết Nhung ở đây làm dâu má.

Chưa dứt lời, Thái quay gót bỏ đi xuống khỏi sân thượng. Mợ Vinh vụt chạy theo Thái gọi giật lại:

- Thái !

Thái không ngoảnh mặt. Mợ hét to:

- Thái !

Thái thản nhiên không đáp . Thái bước nhanh, mợ cũng bước nhanh. Mợ kêu mặc mợ, Thái cứ cúi đầu đếm từng bậc thang.

Thái rẽ về phòng mình đóng cửa lại , mợ đuổi theo tung cửa vào đứng chống nạnh hai tay , trừng mắt giận dữ nhìn Thái gần từng tiếng trong cổ:

- Mày nói sao? Mày nói lại cho tao nghe coi Thái .

Khô sở ứa ra khoé mắt :

- Con đi ...

- Mày đi đâu ?

- Con về dưới nội con cho nội hay vụ này .

- Bộ mày nói nội binh mày à. Chính ông nội , bà nội mày đã biểu tao với ba mày đi hỏi, đi cưới con Nhung. Nếu mày cãi thì mày là đứa con ngỗ nghịch, đứa cháu cứng đầu .

Giọng Thái nói càng nhỏ , cảnh ả chứa nhiều uất ức :

- Chính hoàn cảnh này đã biến con thành đứa con ngỗ nghịch, đứa cháu cứng đầu. Con sẽ về dưới, nếu nội không chứa con , con sẽ đi nữa, con tìm đến nơi mà bên tai con không còn văng vẳng hai tiếng Tuyết Nhung .

Mợ Vinh nhai từng lời trong đôi hàm răng :

- Mày giỏi mày đi thử coi .
 Thái đi ra khoanh tay gác lên thành cửa sổ, coi như không có mặt mợ đứng đó, vừa nói

- Rồi, từ ngày mai, má sẽ không còn thấy mặt con ở trong nhà này nữa, trừ trường hợp má thay đổi ý kiến .
 Mợ tiến tới mấy bước gần Thái hơn:

- Một lời tao nói như đinh đóng cột , mày đừng có mong tao chịu theo mày, ghen. Ừ mày đi đi . Mày đi sao cho biệt tăm , biệt tích , chớ nếu tao gặp mày ở đâu, là tao lấy ..
 lấy dao gọt giày tao gọt cái đầu mày à. Tao nói cho biết, liệu mà giữ hồn. Mày lớn gan...

Mợ mới nói đến đó , cậu nhảy vào thành linh chụp nắm lấy cánh tay của mợ lôi ra ngoài, không cho mợ nói nữa .
 Mợ yếu ớt ghì lại và cố gỡ từng ngón tay của cậu :

- Mình buông tôi ra. Mình để tôi hỏi nó ... Mình để tôi sửa trị nó chớ.
 Cậu cau mày :

- Tôi nói không được ... Bà xằng với nó không được .
 Mợ tức lồng lộn :

- Mình bắt tôi phải lạy nó nữa hay sao?
 Cậu đẩy vai mợ chạy một hơi ra khỏi phòng rồi cậu đóng ập cửa lại như không muốn để cho Thái nghe được những lời của cậu phân trần với mợ bên ngoài :

- Mình sao ... Nóng nảy quá ! Tôi đã dặn mình phải từ từ , dịu ngọt phân giải thiệt hơn cho nó nghe mới được .
 Mợ giương tròn mắt :

- Mình biểu tôi phải dịu ngọt với nó sao nữa ? Bao nhiêu đêm , bao nhiêu ngày , tôi đã năn nỉ nó hết hơi, hết sức rồi mà .
 Cậu buông mợ ra và nói :

- Thì hỏi đi coi con Nhung, nó cũng cự nự như vậy đó, chớ có khác gì đâu. Mình xằng với nó , nó mới chịu nghe tôi mà đi coi mắt con Nhung đó.
 Mợ hỏi vặn :

- Sao mấy ngày nay ông không dỗ cho nó nghe dùm tôi đi .
 Cậu chậm rãi bước xuống lầu, vừa ra đầu bảo mợ theo, vừa to nhỏ tính toán :

- Tôi thấy rồi, mình nên đổi êm dịu lại với nó đi. Một ngày nó chưa chịu nghe , hai ngày nó cũng chưa chịu nghe, mình phải kiên nhẫn qua nhiều ngày uốn nắn lòng dạ nó cũng như uốn tre . Nếu mình nóng nảy quá , mình tính áp đảo tinh thần nó, chẳng những nó buồn mà nó còn chống trả với mình từng lời nói. Mình thấy không ?
 Xuống đến xa lông " salon" mợ ném mình ngồi ạch xuống ghế thờ ra :

- Ứ hự ! Tôi không thấy con cái ai mà kỳ khôi như nó vậy hết . Mình lo vợ

lo con cho nó mà nó làm thể như mình bắt nó đem xử chém. Tôi nói cho mình hay, từ hồi chiều hôm qua tới nay, nó bỏ ăn, bỏ uống luôn đó .

Cậu chép miệng, lắc đầu :

-Tôi không biết nó tại sao vậy ? Con Tuyết Nhung đâu phải xấu xí , nghèo nàn gì mà nó không ưng. Nội hai cái dây phở này, toàn là con cháu thương gia, phú hộ mà tôi thấy chưa có đứa nào hơn con Nhung được. Con nhỏ nhan sắc có, học thức có, tiền của có, như vậy mà nó kén lựa sao nữa .

Mợ hạ giọng :

- Mình chưa hiểu tại sao à?

Giọng cậu trở nên nghiêm trọng :

- Hay là nó nghi ngờ con Tuyết Nhung , trước kia có cặp với đứa nào đó ?

Mợ đập tay xuống ghế :

- Đâu có phải như vậy . Tôi lại tưởng mình đã hiểu rõ việc đó rồi chứ .

Cậu nhìn sững mợ:

- Sao? việc gì ?

- Có gì lạ đâu . Tại vì nó mê con Nương , cháu nội của ông sáu Long, nên nó tỏ ra cứng đầu, cứng cổ với mình. Bây giờ , mình sửa soạn đi hỏi con Tuyết Nhung, nó hăm he bỏ nhà đi. Nó tính đi về dưới dạng đeo theo con Nương đó ông à .

Cậu ra dáng trầm ngâm một hồi, đoạn hỏi mợ :

- Hay là mình cứ chịu theo ý nó cho yên vui trong nhà, trong cửa .

Mợ nhanh miệng hỏi vặn :

- Mình chịu chịu theo nó là chịu làm sao?

- Đi cưới con Nương cho nó. Mình để cho nó tự chọn lựa như vậy, ngày sau , đâu có gì đi nữa, nó không trách cha, trách mẹ được .

Mợ ngoảnh mặt gạt ngang :

- Đâu có được .

- Không thì nó bỏ nhà đi .

Mợ khoa tay, lớn tiếng :

- Nó có gan đi theo con Nương thì nó đi cho tôi coi. Tôi nói thiệt , nếu nó muốn hư, tôi cho nó hư, tôi coi như nó ngộp thở hồi mới lọt lòng mẹ rồi vậy, chứ tôi không thể bỏ của ra để đi hỏi , đi cưới thứ con gái giòng giòng lẳng lơ, trác nết đem về đây

Cậu ra vẻ bối rối :

- Dứt nó với con nhỏ kia thì dứt cũng không được mới biết làm sao đây ?

Giọng mợ cương quyết :

- Tôi có cách ... Nó tỏ ra ngỗ nghịch với tôi, tôi trị nó cho ông coi .

Cậu nhếch môi cười khinh :

- Cách gì ? Bà sửa trị nó bằng cách la ó om sòm, tôi còn e sinh ra nhiều chuyện rắc rối nữa chứ chẳng không .

- La hét làm chi nữa cho mệt tôi .

- Mình có cách gì nói cho nó nghe mình? Tôi thấy vô phương rồi đó .

Mợ ngồi chồm tới gần cậu, vừa hạ giọng nói nhỏ :

- Nếu quả thật là nó lên về dưới nhà làm cho cái đám hỏi phải đình hoãn lại, thì tôi sẽ theo nó về dưới . Tôi rình bắt cho được tại trận nó với con Nương tình tự với nhau, rồi tôi kêu ông sáu Long tôi chỉ cho ông coi, tôi mời ba má chứng kiến. Chừng đó, tự nhiên, ba má phải tống cổ ông sáu Long ra khỏi vườn .

Cậu phì cười :

- Việc nó thàm lên thì nó đại gì để cho mình bắt tại trận. Mà nếu mình có bắt được hai đứa tình tự với nhau đi nữa, thì phần lỗi về con trai mình, chớ đâu phải do con gái người ta và người gánh lấy trách nhiệm chính là mình chớ đâu phải ông sáu Long , mình đâu có thể đuổi người ta đi được .

Giọng mợ rần rởi thành quyết định :

- Vậy mà tôi đuổi ông sáu Long được, khỏi cần đợi tới ba má phải nói gì hết .

Cậu lắc có hỏi :

- Thí dụ, mình đuổi ông sáu Long với con nhỏ kia đi, rồi con trai mình cũng xách gói theo con gái người ta, mình mới tính sao nữa ?

Mợ nghiêng rằng :

- Tôi đổ thằng Thái dám đi theo .

Cậu phân bày :

- Một khi nó dám đi ra khỏi nhà này, về dưới đặng gần gũi con nhỏ kia, thì nó cũng dám đi luôn với con nhỏ kia .

Mợ lại bối rối nhiều hơn, sau khi nghe cậu nói . Mợ nói lầm bầm :

- Ông sáu Long là người biết điều . Tôi biết ông từ lâu rồi mà . Tôi tin chắc rằng không đời nào ông bằng lòng để cho thằng Thái dan díu theo con Nương .

Cậu gãi đầu :

- Khổ quá ! Mình phải hiểu rằng hai đứa nó đang yêu thương vụng trộm với nhau, thì có bao giờ chúng nó để cho người này, người kia biết được hành động của chúng nó. Rồi khi mà bẻ chuyện ra, người lớn hay được thì chuyện đã trót lỡ làng ...

Mợ cau mày :

- Mình nói ... lỡ làng là lỡ làng làm sao ?

Cậu đáp nhanh :

- Nghĩa là đến lúc con nhỏ kia mang thai, mang chửa với thằng Thái đó. Đến nước túng, chúng nó sẽ làm liều. Chừng đó nó sẽ dắt nhau về đây mà thú phạt . Thử hỏi, mình có thể bỏ cháu nội của mình được hay không? Dành rằng mình phải sửa trị thằng Thái , nhưng mình nghĩ đến cái hậu quả ngày

sau, nó sẽ diễn ra như thế nào... thế nào ? Chớ mình nhắm mắt làm cho vừa nư giận của mình , tôi e việc rồi lại càng thất rồi thêm .

Nghe lọt tai những lời phân bày hơn thiệt của cậu, mợ hai Vinh ra dáng đắn đo nhiều .

Nhưng rồi cuối cùng , mợ cũng vẫn giữ thái độ cố hữu :

-Không còn cách nào hơn nữa hết. Tôi liều một keo chót, rồi ra sao cũng được. Nếu nó đi theo con Nương, tôi sẽ đăng báo từ nó. Tôi không biết nó là con hay là gì gì nữa hết. Một khi tôi từ nó rồi, nó có ăn ở với ai, sinh ma đẻ quỷ, thì nó cũng đừng mong kéo về đây lạy lục tôi xin nhìn nhận là cháu nội, mất công .

Đẩy cửa bước vô phòng Thái, mợ hai Vinh chợt thấy hai cánh cửa tủ mở bét ra, giày vớ của Thái trên kệ cũng biến mất hết, mợ sinh nghi đi kiểm điểm từng cái quần, cái áo của Thái. Những bộ "côm lê " của Thái còn nguyên trong tủ, chỉ mất mấy bộ mà Thái thường thay đổi mặc đi làm .

Guơng mặt mợ bắt đầu thất sắc , mợ tắt tả chạy trở xuống nhà dưới , rồi lên tận sân thượng , cả tiếng gọi Thái ơi, thái hồi , cũng chẳng nghe Thái trả lời . Mợ quỳnh lên, chạy xuống cầu thang , vừa nhảy hai bậc một lượt, vừa gọi cậu :

- Mình à ! Mình !

Đang đứng soi guơng cạo râu, nghe mợ gọi rồi rít, cậu quay phắt lại nhìn mợ :

- Việc gì vậy ?

Mợ giương tròn đôi mắt, hỏi nhanh ;

6 Tháng Thái đâu, mình thấy nó hôn ?

Cậu ngơ ngác lắc đầu :

- Từ hồi tôi dậy tới giờ , tôi có thấy mặt mày gì nó đâu .

Mợ đưa tay gạt mồ hôi trán, vừa thở hổn hể :

- Nó mở tủ lấy quần áo, giày vớ của nó mất hết rồi .

- Không lẽ ...

Dáng điệu của mợ càng cuống lên :

- Còn lẽ , chẳng gì nữa . Mình l^^ên trên lầu mà coi. Không biết nó lấy đồ lên đi hồi nào mà tủ mở bỏ tét ở trên á .

Cậu buông cái dao cạo xuống mặt bàn và bảo vợ :

- Đâu mình kêu con ở hồi coi ai dậy mở cửa trước .

Mợ hai Vinh liền cả giọng gọi con sen :

- Mịn à ! Mịn !

Không nghe ai lên tiếng cả. Mợ hét thật to :

- Bớ Mịn !

Từ phía sau , một giọng eo éo vắng ra :

- Dạ ...!

- Lên biểu coi, Mìn. Mau đi .

Vừa thấy mặt con sen ló ra, mợ gắt :

- Bộ mày chết hay sao mà tao kêu tới lạc giọng mày cũng không nghe .

Con Mìn phân bua :

- Con đang tắm cho con bẹt dê (chó giữ nhà) ở tuốt ngoài sau nên con không nghe mợ kêu. Không biết nó lọt xuống đường mương nào mà căng chừng nó sinh không hà ..

Mợ nóng ruột gạt ngang :

- Thôi, tao không hỏi chuyện con chó té ở đâu, Nghe tao hỏi đây nè . Hồi sáng này , ai mở cửa trước ?

Con ở ra vẻ ngờ ngác :

- Con hông biết nữa . Mọi bữa thì con dậy sớm mở cửa đặng quét dọn, còn bữa nay ..

Vì quá nóng nảy mợ ngắt ngang câu nói của con Mìn :

- Nói vậy hồi sáng này mày không có mở cửa sắt đằng trước này sao ? vậy chó ai mở cho ông thợ đóng giày vô làm ?

- Thưa mợ, hồi con dậy thì con thấy ai đã mở hé sẵn rồi. Con tưởng mợ mở .

Mợ Vinh gạn :

- Hồi mày dậy là mấy giờ ?

Con ở cau mày cố đào bới trí nhớ :

- In là ... sáu giờ .

- Hồi mày dậy, mày có thấy anh Thái mày đâu hôn ?

Con Mìn lắc đầu:

- Con hông thấy .

Mợ Vinh thở dài một cách chán chường :

- Rồi ! Kể như nó hư hông rồi .

Nghe mợ Vinh nói vậy, con Mìn như người từ cung trăng rớt xuống trần gian, chẳng nghe được tiếng người địa cầu :

- Dạ ...? Mợ nói chi ?

Mợ hai Vinh bực dọc xua tay :

- Thôi , đi xuống nhà dưới đi .

Con Mìn riu riu quay lưng .Chờ khi nó đi đã khuất bóng mợ ngoay ngoáy đi lại ném mình ngồi phịch xuống "" đi vắng "" khổ sở thở ra thường thuật và tức giận ngấm ngầm :

- Thiệt là tôi không ngờ ... , tôi không ngờ thằng này nó đi ... Nó lộng hành quá rồi mà . Biết nó ở đâu mà kiếm nó bây giờ đây ;

Cậu thẳng nhiên như chẳng việc gì xảy ra :

- Nó nói nó về dưới thì nó ở dưới nội nó chớ đâu .

Mợ đấm ván, mợ nghiêng răng :

- Con mà nói không nghe , dạy không được , tức chết tôi đi ! Không hiểu đầu óc nó làm sao á . Nó có con mắt mà bộ nó đui hay sao á .Hay nó bị bùa mê thuốc lú của con Nương rồi .

Nói đoạn, mợ hai Vinh hăm hở đứng lên :

- Tôi đi ... Tôi phải đi mới được. Nếu tới chiều thứ bảy tôi chưa về, mình ở nhà lo phát tiền cho mấy ông thợ .

Cậu hỏi nhanh :

- Mình về dưới hả ?

- Tôi về dưới. Tôi đi liền bây giờ mới được, chậm trễ là hư việc hết ;

Cậu điềm tĩnh :

- Cũng không việc gì phải gấp rút dữ vậy. Mình chờ con Mìn dọn bữa ăn điểm tâm rồi hãy đi cũng được mà .

Mợ gạt ngang :

- Hồng chờ con nhỏ đó được .

-Thằng Thái có về dưới thì nó ở nhà nội nó, chứ nó biến đi đâu mà sợ .

Mợ quay lưng :

- Giận quá, tôi no rồi, tôi hông ăn gì được hết .

Mợ vội vàng đi thay áo dài ; lấy cái xách tay, mang luôn đôi guốc sẵn dưới chân, không kịp thay dép, đội khăn gù hết. Xong xuôi , mợ ra đi, nhưng mới đến cửa, mợ quay lại dặn dò cậu lần nữa :

- Nè mình, nếu ở nhà mình có phát lương thợ, mình phải coi lại sổ cho kỹ, nghe hôn . hôm kia, thằng Hiến có mượn trước ba trăm, mình phải nhớ trừ lương nó à .

Cậu Vinh cũng dặn dò lại vợ :

- Về dưới , bà ráng dần nóng giận, thùng thẳng dò dẫm tình hình coi sao, rồi nói với ba má, nhờ ba má dỗ ngọt thằng Thái , biểu nó về . Nếu bà căng thẳng dây quá là nó đứt à ! Nó đi một lần nữa là hết phương tìm kiếm à .

Long Đông

Chương 18

Thấy ông sáu Long đang nằm ngủ trưa trên ván mặt quay vào phía trong vách, Thái liền rón rén bước thẳng vào trong. Đảo mắt tìm quanh mà không thấy Nương đâu, chàng cũng không dám lên tiếng gọi, sợ ông sáu giật mình thức giấc .

Chàng tiến lại đứng ngay chỗ cửa buồng, nghiêng đầu nhìn thẳng xuống nhà bếp, chợt thấy Nương đang ngồi xồm dưới đất chăm chú làm việc gì không biết. Vì Nương quay lưng lên nhà trên, nên nàng không hay Thái đến .

Thái liếc chừng ông sáu Long , đoạn rón chân đến sau lưng Nương thì mới biết nàng đang gọt vỏ mấy củ khoai lang.

Chàng len lén vòng hai tay bịt mắt Nương. Nương buông dao, rồi mân mê từng ngón tay của chàng :

- Ai ?

Thái không đáp .

Bàn tay sờ soạn từ đầu ngón tay Thái lên đến khuỷu tay và hỏi tiếp :

- Ai đây ? Thăng quỷ thăng Cảnh ! Buông ra mày .

Thái khúc khích cười .

Nghe tiếng cười, Nương đoán biết không phải Thăng nhỏ Cảnh , ở đằng xóm , hay lại đây chơi hằng ngày. Nàng liền vói tay sờ soạn khắp mặt mũi Thái, rồi thảng thốt :

- Ủa ! Hồng phải ! Thăng Cảnh trọc đầu mà ... Ai ? Buông ra đi . Tôi hồng giống à .

Thái không quên liếc chừng lên phía nhà trên , vừa kè miệng nói nhỏ bên tai Nương :

- Ai ? Nói trúng mới được buông .

Nương như hốt hoảng sau câu nói của Thái . Nàng buông luôn củ khoai trong tay , đoạn hất mạnh hai cánh tay của Thái mắng nhỏ :

- Quỷ !

Nàng đứng dậy nhìn sững vào mặt Thái và tiếp :

- Bộ anh không thấy ai nằm ngoài ván hay sao mà giống ?

Thái thản nhiên cười :

- Ông sáu ngủ mà ...

Nương điểm ngón tay :

- Rủi ông thức dậy thì chết nha ...!

- Anh đã trông trước trông sau rồi chớ bộ .
 Bây giờ , Nương mới bắt đầu thăm hỏi :
 - Anh về tới hồi nào ?
 Thái tỏ ra biết điều, chàng bước ra đứng ngay cửa sau để Nương được yên lòng ,
 vừa đáp :
 - Mới vừa về tới, kể anh đến thăm em liền đây .
 - Chừng nào anh trở lên Saigon ?
 Thái đáp nhanh và cứng rắn :
 - Anh ở dưới này luôn.
 Nương ngồi xuống chỗ cũ và nhoẻn miệng cười :
 - Người ta hỏi thiệt mà cứ nói giỡn hoài .
 Thái nói lớn tiếng:
 - Thì anh cũng nói thiệt ...
 Nương ngoáy cổ nhìn chừng lên phía nhà trên , đoạn khoát tay ra dấu với Thái :
 - Nói nhỏ nhỏ vậy chớ .
 Thái liền bùm miệng :
 - Chết cha ! Quên !
 Nương tiếp tục gọt vỏ củ khoai, vừa vui vẻ thì thầm nói chuyện với Thái :
 - Mới nhắc đến tên anh đó, kể anh vô tới . Phải chi nhắc tiền, nhắc bạc mà được như vậy, đỡ khổ cho em .
 Thái ngồi xồm dưới đất đúng theo thế của Nương , đoạn hỏi :
 - Em nhắc anh với ai ?
 Lời nàng hàm tình tứ :
 - Em nhắc với em ...
 Thái vẫn hiểu ý Nương , chính là nàng muốn nói rằng nàng đang nhớ đến chàng, kể chàng bước vô, nhưng nàng chưa thể bộc lộ rõ tâm trạng của mình cho Thái biết
 Nàng liền tiếp bằng giọng chân thành :
 - Hồi hôm này em nằm chiêm bao thấy anh ...
 Thái phản tới :
 - Em thấy sao !
 Nương chớp mắt :
 - Thấy chiêm bao ... rồi giật mình thức dậy ... buồn thấy mồ ! Tối bây giờ , em cũng còn buồn !
 Thái sốt ruột hỏi nhanh :
 -Em thấy gì trong giấc chiêm bao mà buồn ?
 Nương bắt đầu cắt những củ khoai ra từng miếng vụn tưởng như cắt xẻ ra từng mảnh tâm tình mình, vừa đáp thật nhỏ và ngập ngừng :

- Em thấy...ơ...ơ một đám cưới ...

Nàng bỏ lửng câu nói tại đó , Thái liền tiếp theo :

- Đám cưới của hai đứa mình ?

Nương lắc đầu, nàng còn cúi mặt nên Thái không thấy niềm đau u ẩn động trong khóe mắt nàng :

- Không ...

- Không phải đám cưới mình, chứ đám cưới của ai ?

- Đám cưới của anh chứ còn của ai .

Thái hí hửng nhanh miệng hớt :

- Mà cô dâu là em ?

- Nếu vậy thì em đâu có buồn . Cô dâu là một người con gái ...khác chứ không phải là em. Người con gái ấy giàu lắm ..., Đẹp lắm ... chứ đâu có phải như em.

Thái sa sầm nét mặt sau câu nói của Nương Chàng không hiểu vì sao chuyện mộng mị của nàng lại phù hợp với sự thật đang diễn tiến từ những ngày gần đây.

Chàng gượng mỉm cười :

- Vậy à ! Rồi sao nữa em ? Em kể lại hết đầu đuôi cho anh nghe với .

Chàng lại thấy Nương chớp mắt luôn mấy cái nữa :

-Em thấy đám cưới anh lớn lắm mà đám cưới tại châu thành chứ không phải ở vườn. Đàng trai đi rước dâu bằng xe hơi, xe hơi nhiều lắm, có tới hàng chục chiếc , chạy đèn đuốc trước một cái nhà lầu ba tầng. Em đứng bên đường coi đám cưới của anh. Khi anh bước xuống xe bung lễ vật vào nhà gái, em chạy băng qua đường, đến gần chiếc xe của... chú rể, lại bị người ta đuổi em, biểu em đứng đằng xa mà coi.

Thừa lúc Nương dừng lời, Thái hỏi :

- Ai đuổi em ?

Giọng nàng hàm buồn như vệt nắng vừa tắt bên thềm vì mây ám trên nền trời :

- Một ông già ... với một bà già ...

- Ông già đó là ai ? Bà già đó là ai ?

- Là ... ba má của anh .

Thái thanh thốt :

- Ba má anh ?

- Đã vậy, mà lúc đó anh cũng không thèm ngó mặt em . Em tức ghê lắm mà em không nói được . Em lủi thủi trở qua đứng bên kia đường, đứng chờ coi cho biết mặt cô dâu. Đến khi đám cưới rước dâu đi ra, em thấy nàng dâu đẹp quá, đẹp như tiên, vợ chồng anh đi bên nhau coi xứng đôi quá ...! Rồi tự nhiên em lấy làm tủi thân, em gục đầu bên gốc cây mà khóc ...

Nương ngẩng đầu lên nhìn xoáy vào mặt Thái bằng đôi mắt ướt long lanh :

- Anh biết hôn ? Em khóc như vậy đó .

- Tội nghiệp !

Nương liếc chừng lên nhà trên và cười thẹn :

- Trong lúc đó, em khóc thành tiếng, nên ông nội nghe được, nội chạy vô buồng nắm chun em mà lắc kêu : Con mớ hủ Nương ... con mớ hủ Nương ... Giật mình tỉnh dậy thì ..

Thái khéo léo trần an nàng bằng lời đùa cợt :

-Thì hông có gì hết !

Nàng lại cúi mặt, nói lầm bầm :

- Nếu có thiệt như vậy, chắc là ...

- Sao , em ?

Lời nàng duyên dáng , ngây thơ :

- Em buồn tới chết ... May là chuyện chiêm bao, chứ không phải chuyện thật, mà em còn buồn tới bây giờ , chưa hết buồn ! Em buồn ... vì em sợ đó là ... điềm chẳng lành cho đời em !

Thái không biết phải lựa lời gì để đem lại tin yêu cho nàng, vì hiện giờ lòng chàng đang rối rắm bởi chuyện tình duyên . Đoán biết thế nào Nương cũng hỏi chàng một câu khó trả lời, chàng liền hỏi lảng :

-Em gọt khoai chi vậy , Nương ?

Nương đổi nét mặt tươi vui :

- Em gọt nấu đường cho nội. Nội không thích ăn đồ ngọt, nhưng chỉ có món khoai lang nấu đường, lâu lâu nội lại biểu nấu cho nội một lần

Thái khẽ gật:

- Ủ , khoai lang nấu đường thì tuyệt !

Nương cười mỉm :

- Nếu anh thích thì cứ ở lại chơi, nấu xong em sẽ dọn ra mời khách đàng hoàng .

Thái hớn hờ:

- Em không mời, anh cũng ở .

Rồi thừa khoảng trống của thời gian im lặng, Nương liền quay trở lại câu chuyện tâm tình, thỉnh thoảng hỏi Thái :

- Cậu hai, mợ hai đã đi hỏi vợ cho anh, mà vợ sắp cưới của anh giàu lắm, phải không anh ?

Thái giật mình, thanh thốt hỏi :

- Ai nói với em chuyện ... kỳ lạ như vậy ?

- Không ai nói với em, nhưng em biết chuyện đó có thể ...

Thái rần giọng :

- Không bao giờ có. Nếu có thì chỉ là chuyện mộng mị như em vừa kể khi nãy .

Nụ cười trên môi dần lịm tắt và nét mặt nàng sa sầm trở lại :

- Em lo sợ điếm trong mộng mị sẽ trở thành sự thật .
 Thái tươi cười để trấn an nàng và bắt đầu khéo léo dò xét tình ý nàng :
 - Anh nói chuyện thí dụ để mình nghe, nếu như ba má anh có đi hỏi vợ cho anh, người con gái đó giàu lắm, nhưng anh quyết cự tuyệt vì ... anh chỉ yêu em thôi, thì em sẽ tính sao ?
 Những củ khoai vừa được Nương cắt ra xong, còn lại một miếng cuối cùng nằm trên tay nàng , nàng chém lưỡi dao bằm tan nát để biểu lộ nội tâm đau đớn của nàng :
 - Còn tính sao nữa ? Thì anh phải vâng lời cha mẹ đi cưới vợ do cha mẹ chọn định .
 - Còn em ?
 Nàng chớp mắt nhanh để xoá tan ngân lệ chực viên quanh mi :
 - Còn em ... mặc kệ em .
 Giọng Thái đầy cương quyết :
 - Không thể được, Nương à ! Anh đã nghĩ trưóc về trường hợp chuyện lứa đôi của mình bị trắc trở ... Hai đứa mình không thể xa nhau ? Dù phải trải qua bao nhiêu bão tố, đôi chim nhỏ của khung trời tình ái bao la, suốt đời vẫn khẳng khít bên nhau .
 Nương cười chua xót :
 - Hoàn cảnh của con người, làm sao giống được với chuyện khẳng khít của đôi chim trống mái. Nói như anh thì làm gì trên đời này có những cảnh ly tan ...!
 Giọng Thái trở nên nghiêm trọng :
 - Đặc biệt hoàn cảnh của hai đứa mình lại khác. Anh nhứt định rồi Nương à. Nếu ... vì lý do nào đó mà cha mẹ anh không bằng lòng tác hợp cho hai đứa mình thành vợ chồng thì ... mình ...
 Thái ngập ngừng rồi nín lặng luôn. Nương sốt ruột :
 - Thì sao?
 - Mình sẽ dắt nhau đi thật xa để xây tổ uyên ương .
 Nương giương tròn đôi mắt nhìn Thái :
 - Mình dắt nhau đi ...?
 Thái gật mạnh :
 - Ừ, không còn cách nào khác hơn Nương à, Ai ngờ được những gì sắp xảy ra ở ngày mai. Biết đâu , ngày nào đó, mình phải đi ...
 Nàng lắc đầu lia lịa :
 - Không , không ...
 Thái bần khoản :
 - Sao, hả em ?
 Nàng rần giọng thành quyết định :
 - Thà rằng em chịu đau khổ suốt đời, chứ em không thể bỏ nội để đi với

anh... Anh hãy gạt bỏ ý nghĩ đó đi

Thái giảng giải :

- Mình chỉ tạm... trốn đi, cũng như lánh mặt để tránh điều trái ngang ...

Nương vụt đứng dậy, vừa lắc đầu, chặn lời Thái :

-Cũng không, dầu đi một ngày cũng không thể được, em không thể nghe lời anh, chịu anh như vậy được .

Câu chuyện đến đây, chàng và nàng bỗng nghe tiếng guốc của ai đi khua động ngoài trước. Nương nghiêng đầu nhìn ra chột:

- Mợ hai qua .

Thái đứng phắt dậy, hỏi :

- Mợ hai nào ?

Nương đáp :

- Mợ hai, má của anh đó .

Thái lúnh quýnh :

- Trời đất, bà xuống hỏi nào vậy kia ?

- Vậy chớ hồng phải mợ về một lượt với anh hay sao?

Thái chưa kịp đáp sao hết thì mợ hai Vinh cất tiếng gọi :

- Nương à !

Thái nhanh miệng bảo Nương:

- Nói anh không có qua đây .

Nương lấy làm lạ vì không hiểu tại sao Thái lại dặn mình như vậy, nhưng nàng chưa kịp hỏi thì Thái nhanh chân phóng ra cửa sau, co giò chạy một hơi bốn năm cái mương, chạy dựng tóc .

Ngoài nhà trước, mợ hai Vinh gọi nữa ; lần này giọng mợ như nghe chát đặng :

- Nương có ở đằng sau đó hôn? Ra tôi hỏi chút chuyện coi .

Nương bước ra với nét mặt tươi vui :

- Thừa mợ hai ! Mợ hai mới về hả mợ hai?

Gương mặt mợ lạnh lùng , lời của mợ hơi xẵng :

- Ủ, mới về .

Tiếng nói lạnh lạnh của mợ hai Vinh làm cho ông sáu Long giật mình thức giấc. Nhướng mắt lên chột thấy mợ Vinh, ông lật đật lồm cồm ngồi dậy, tuột ngay xuống đất :

- Thừa mợ hai!

Đoạn ông sang trách Nương :

- Con tệ quá ! Có mợ hai qua chơi mà sao con không kêu nội dậy ?

Nương phân trần :

- Mợ hai mới bước vô đó nội .

Ông sáu Long tất tả chạy qua bên bàn giữa, kéo ghế , rót trà :

- Mợ hai ngồi đây, mợ ... Mợ uống nước .

Mợ Vinh khoa tay :

- Thôi, tôi không khát, chú đừng rót nước mất công.

Mợ hai Vinh đưa mắt lục soát khắp nhà, đoạn tiếp hỏi Nương bằng giọng xẵng :

- Thăng Thái đâu rồi ?

Nương và ông sáu Long đều ngơ ngác, nhưng riêng về mặt ngơ ngác của Nương là giả bộ đó thôi, Nàng há hốc :

- Dạ ...?

Mợ hai Vinh rào đón :

- Mới thấy nó ở trong này mà.

Ông sáu Long hỏi:

- Mợ kiếm cháu Thái ? Mà cháu Thái về đây hồi nào vậy mợ ?

Mợ Vinh lấy làm khó chịu đến nhăn mặt :

-Nó về hồi nào tôi không biết , không hay. Tôi đi kiếm nó, tôi mới thấy nó ở trong nhà đây mà rồi đâu mất đi, nó rút đâu đi ?

Ông sáu Long đưa mắt nhìn sang Nương và hỏi nhanh :

- Anh hai con có lại đây hôn?

Nương lắc đầu :

- Thưa.... , không có . Con không thấy ...

Mợ Vinh xoay nhìn Nương và vặn :

- Chắc là hồng có hả, Nương ?

Nương gật đầu quả quyết :

-Dạ ...

Mợ Vinh chỉ tay ra phía nhà bếp :

- Vậy chớ ai ở dưới ?

Nương phải giật mình vì câu hỏi truy rất gắt của mợ hai Vinh, nàng ngoảnh nhìn theo hướng tay chỉ của mợ, rồi cũng giữ giọng quả quyết :

- Dạ ...? Có ai đâu, mợ ? Bây giờ , con ở dưới bếp mà có thấy ai vô đó đâu.

Con cũng chẳng thấy anh hai qua đây. Hay là mợ thấy ai thấp thoáng ...

Mợ Vinh ra dáng bức tức vì câu nói của Nương:

- Bộ mày nói tao đui hay sao, Nương ? Tao thấy thằng Thái rõ ràng mà .

Ông sáu Long khó dằn được nổi bất bình :

-Cháu Thái trốn lánh mợ vì chuyện gì ? Con Nương nó không thấy cháu Thái qua đây, Nếu mợ thấy đâu đó thì mợ thử kiếm coi. Mợ nói có mà con Nương nói không có, thành ra nó nói láo với mợ .

Nương cũng làm giọng cứng rắn :

- Đề con đưa mợ xuống nhà sau kiếm...

Mợ hai Vinh khoa tay và phì cười :

-Mợ hỏi chặn đầu cháu coi thằng Thái có trốn bên này hay không vậy mà.

Cháu nói hồng có nó ở đây thì thôi, lục kiếm làm gì ;

Nương thở nhẹ nhõm trong lúc ông sáu Long nhanh miệng hỏi :

- Cháu Thái vì sao mà phải trốn mợ ?

Bây giờ mợ hai Vinh mới chịu ngồi xuống ghế, mợ tươi cười với ông sáu và chậm rãi đáp :

- Ôi ! Hết nói nổi chú sáu ơi. Không nói giấu gì chú, thằng Thái tôi nó mê con Tuyết Nhung, con gái của chủ tiệm cầm đồ Nam Long ở ngay cửa nhà tôi đó. Từ hôm về đám giỗ tới nay, nó cứ đeo theo tôi với ba nó , nó thúc ngày , thúc đêm, biểu phải lo cưới con Nhung gấp gấp cho nó ...

Nghe mợ hai Vinh nói đến đó, Nương bước lùi lại đứng nép vào bên cửa buồng để tai theo dõi câu chuyện củ mợ Vinh .

Cùng lúc ông sáu Long cười hềnh hệch :

- Trai tơ đòi vợ mà ...

Mợ hai vinh gật gật :

- Chú để tôi nói hết cho chú nghe .

Mợ Vinh liếc vào phía Nương, vừa nói tiếp :

- Tôi với ba nó cũng ráng chịu theo ý nó, vì đầu đuôi chỉ có một mình nó mà, chú sáu .

- Dà ... dà ...

- Vợ chồng tôi tính đi hỏi con Tuyết Nhung, nhưng coi tuổi của hai đứa thì không hợp . Nghe vậy , thằng Thái nó nằng nằng đòi cưới cho bằng được. Tôi với ba nó dỗ ngọt hết sức, biểu nó nên dứt khoát với con Nhung, đừng đi coi con gái của một ông thương gia đó cũng ở cùng một dãy phố, mà nó nhứt định không nghe. Rồi mới hôm qua đây , nó viết thư để lại cho tôi với ba nó, nó nói không chịu cưới con Tuyết Nhung cho nó, thì nó đi tự tử .

Ông sáu Long giương mắt nhìn mợ Vinh và thảng thốt :

- Ý ! Coi chừng ghen mợ. Rồi cháu Thái đi đâu mà mợ kiếm đây ?

Mợ Vinh cười thản nhiên :

- Hồi sáng, tôi thức dậy mới hay nó trốn đi ... Tôi nghĩ là nó về dưới nội nó chứ không đi đâu, tôi liền tốc về dưới này. Quả thật , nó trốn về dưới này, chứ nó gan bao lớn mà tự tử . Nó làm nư vậy mà. Nó thấy tôi về tới cái nó lên mất .

Ông sáu Long lắc đầu :

- Từ hồi sáng tới giờ, cháu Thái không có lại đây.

Mợ hai Vinh lại liếc sang Nương như để dò xét thái độ của nàng, đoạn tiếp phân bua:

- Vợ chồng tôi đã tính, thôi cưới đại con nhỏ đó cho nó , hợp hay không cũng mặc kệ nó. Thí dụ về sau, có xảy ra vụ gì, nó không trách cha, trách mẹ được , phải hôn chú sáu

Ông sáu Long nói :

- Con gái, con trai đời bây giờ là vậy đó mợ ơi. Muốn là cưới chứ không

cần coi tuổi, coi tác gì hết ráo. Nhưng mà số phần con người do trời sắp đặt, hơi sức đâu mà mợ lo .

Mợ Vinh vụt đứng lên, tắc lưỡi :

- Không biết nó trốn ở đâu mà kiếm , để kêu nó về đây. May là có một đứa, nếu phải nhiều đứa như nó, chắc tôi với ba nó giảm thọ .

Ông sáu Long trấn an mợ Vinh :

- Chắc cháu Thái lẫn quần đầu đảng xóm mà không biết nhà nào đó à mợ .

Mợ Vinh chớp mắt nhìn thẳng ông sáu Long:

- Chú rảnh hôn, chú sáu ?

Ông sáu Long hỏi lại mợ :

- Chi, mợ hai ?

- Chú làm ơn quần mấy cái nhà trong xóm coi có thằng Thái hay không.

Tôi đi thì được, nhưng tôi sợ nó thấy mặt tôi đây, rồi nó không dám ra .

Ông sáu Long miễn cưỡng gật :

- Dạ, được .

- Chú đi liền dùm tôi đi. Nếu chú gặp nó thì chú dụ cho nó về nhà nội nó dùm tôi. Bây giờ, tôi trở về bên nhà đợi chú, nghen.

- Dạ .

Chờ cho mợ hai Vinh ra khỏi nhà rồi, ông sáu Long làm bầm :

- Chuyện gì đâu, nhảy vô nhà cái làm hùm làm hổ với con nhỏ, rồi lại sai đi kiếm thằng Thái .Họ làm như mình là tôi mọi của họ vậy. Vợ chồng ông cả Hoài mà còn chưa có tới nước đó à . Làm công là làm công cho cả Hoài , chớ bộ làm công cho con mễ hay sao .

Nương bước ra hỏi :

- Nội phải đi kiếm anh Thái cho mợ hai Vinh hả nội ?

Ông sáu đáp cộc lốc :

- Ủ .

- Biết anh ở đâu mà kiếm?

- Thì đi phóng mạng vậy, không có thì thôi .

Dứt lời, ông sáu Long đi thẳng ra sau múc nước rửa mặt , Nương nổi gót theo ông vừa có ý muốn tìm xem Thái có quay trở lại lẫn quần đảng sau hè hay không.

Nàng nói với ông sáu Long :

- Thôi, nội đừng đi, hơi đâu mà nội đi kiếm cho mất công. Nội cứ ở nhà rồi lát nữa, nội qua bên nội nói đi kiếm mà không gặp anh Thái .

Ông sáu Long úp cái gáo trên miệng lu, đoạn kéo vạt áo lau mặt, vừa nói :

-Đâu được, nội không hứa thì thôi, nội đã hứa đi kiếm dùm thì nội phải đi, để khỏi phải ai vui, buồn gì hết .

Chợt thấy cái mặt của Thái thụt ló sau một gốc dừa , cách nhà bếp hai bờ đất, Nương lén khoát tay, vừa nháy nhó vừa ra dấu bảo Thái đừng vô.

Thái lại vẫy tay gọi nàng ra. Nàng ra dáng giận dỗi ngoảnh mặt bỏ đi vào nhà..

Ông sáu Long đốt điều thuốc xong , ông bỏ bì thuốc vào túi rồi dặn dò Nương :

- Con coi nhà, nội đi một chút , nghe Nương .
- Dạ, Nội đi mau mau về, nghe nội .

Đoán biết thế nào Thái cũng trở vô nhà tìm nàng , nên nàng mới dặn ông sáu Long đi mau mau về. Nàng không còn muốn Thái làm khổ nàng nhiều hơn nữa. Nàng không muốn đối diện với Thái khi biết rằng Thái đang si mê một nàng con gái khác giàu có sang trọng hơn nàng .

Ông sáu Long vừa ra khỏi nhà, Nương đi xuống nhà sau định đóng cửa sau lại, nhưng mới tới thì Thái đã lù lù hiện vào với cặp mắt dớn dác :

- Bà già về rồi phải không , Nương ?

Nương ngoay ngoáy :

- Tôi hông biết .

Thái rón rén những đầu ngón chân tiến ra chỗ cửa buồng nghiêng đầu đưa mắt quan sát ngoài nhà trước, đoạn trở vào hỏi Nương :

- Nội đâu rồi, em ?

Nương ra đứng ngay cửa sau như có ý phòng trước việc bất trắc và buông giọng xẵng:

- Ai cho phép anh mà anh kêu bằng Nội ?

Tưởng là Nương nói đùa , Thái đứng đến bên cạnh cười cợt :

- Thì tập kêu lần bằng nội cho quen miệng .

Nàng gạt phăng:

- Tôi cấm...

Thái tát yêu lên má Nương , liền bị Nương đánh bạt bàn tay chàng ra và nàng lùi lại mấy bước :

-Tôi không có giỡn với anh đâu , anh đừng bỡn cợt với tôi . Anh về đi , đừng đứng đây mà gieo tai họa cho tôi .

Thái ngạc nhiên trước cử chỉ thay đổi lạ lùng của Nương :

- Nương ! Em nói gì vậy ?

Khóe mắt nàng bắt đầu rung rung :

- Tôi muốn anh bước ra khỏi chỗ này, đừng nói , đừng hỏi thêm lời nào nữa hết .

Thái chép miệng :

- Khổ quá ! Chuyện gì đâu mà khi không em lại giận anh, xua đuổi anh ?

Vừa nói, Thái vừa tiến đến bên Nương. Nàng bước hẳn ra ngoài thêm:

- Tôi van anh, tôi lạy anh, anh đi về đi và đừng bao giờ lui tới đây nữa, đừng cho tôi thấy mặt anh nữa, Anh làm khổ tôi , anh lừa gạt tôi nhiều quá rồi mà .

Thái ngơ ngác :

- Anh nào có lừa gạt em cái gì đâu ?
- Anh hỏi tôi, tức là anh đã trả lời rồi .

Thấy thái độ khác thường của Nương, Thái nghĩ là mẹ mình đã nói gì với nàng nên nàng mới phản ứng quá đột ngột như vậy. Thái xoáy mắt nhìn Nương trong lúc nàng vừa cúi mặt:

- Má anh vừa nói gì với em ?

Nương bật khóc tức tử :

- Mẹ nói ... mẹ cưới vợ cho anh... Mẹ chịu ý anh ... Mẹ bằng lòng cưới ... cô Tuyết Nhung nào đó cho anh. Mẹ đi kiếm anh đó. Anh về đi, về đừng lo cưới vợ đi .

Thái cảm thấy khoảng đất mà chàng đang đứng bắt đầu quay quay. Chàng lấy làm đau xót :

- Trời ơi ! Má anh đã nói với em như vậy sao ?

Qua tiếng nức nở , Nương lắm bầm dập lại câu nói của ông sáu Long đã nói với nàng ngày nào :

- Con nhà giàu thì cưới vợ giàu ...

Thái tiến đến định cầm lấy tay Nương phân trần, nhưng Nương tỏ ra hốt hoảng, nhanh nhẹn rút tay lại đoạn chạy vào trong đóng ập cửa lại :

- Về đi ... Về đi ... Hết rồi !

Thái khở sở nhẹ đẩy cánh cửa :

- Nương ! Nương hãy bình tĩnh nghe anh ...

Chợt nghe tiếng chân Nương đi ra đằng trước, Thái liền bọc đầu xông nhà định vào cửa trước , nhưng chàng vừa đến nơi thì cánh cửa vừa bị đóng rầm lại , tiếp theo những tiếng then cài khua động lắc cắc bên trong .

Tiếng động ấy làm cho lòng chàng xoắn đau . Chàng dán mặt trên song cửa nhìn vào :

- Nương ơi ! Dù sao , em cũng nên để cho anh phân trần với em đôi lời, để em hiểu lòng dạ của anh .

Nương chẳng nói năng với Thái nửa lời, nàng quay lưng đi ngay vào buồng trong .

Nghe bên ngoài đã im lặng, nàng vật mình xuống giường úp mặt vào chăn gối khóc tức tử. Đây là lần đầu tiên trong đời nàng , phải đổ nhiều nước mắt khóc cho niềm đau tan vỡ !

Nàng than oán với gối chăn này :

- Còn gì nữa đâu ! Họ gạt gẫm mình , tại sao mình lại dễ tin? Để rồi ngày này mình phải đau khổ !

Phải ! Còn gì nữa đâu ! Tình yêu tha thiết ... mộng đẹp ban đầu của người con gái đã tan tành theo mây khói , đã vỡ thành từng mảnh vụn để cho máu con tim rỉ giọt rồi đông lại biến thành khối to tuyệt vọng !

Tưởng đâu Thái đã về, nào ngờ chàng còn đứng bên hè, ngay phía ngoài tấm vách buồng Nương . Chàng lấy ngón tay cào lá sột soạt gọi :

- Nương ơi ! Nương à !

Nương nghe ghen tức trào lên cổ, nàng bật ngồi dậy lồng lộn dang tay đánh ập vào vách cái ầm. Dường như Thái giật mình, nên Nương không còn nghe tiếng động bên ngoài và tiếng gọi của Thái nữa.

Nhưng chỉ chốc sau thì nàng lại nghe lá vách khua xào xạc nữa . Lần này , Thái thì thâm thốt lời van lơn :

- Tội nghiệp anh lắm mà, Nương ! Em nên để cho anh tỏ bày ... cặn kẻ rồi em có oán ghét anh cũng cam.

Trong buồng, Nương xoáy mắt nhìn ngay chỗ phát ra tiếng gọi của chàng, cả tiếng hét lên :

- Tôi biểu anh đi về .

Thái vẫn nài nỉ :

- Cho anh nói một câu thôi , rồi anh về .

Nương gạt ngang:

- Hổng còn gì đáng nói nữa hết. Đến đây là ... dứt rồi, đừng ai nẩy đi .

Bỗng tấm vách bị thủng một lỗ tròn, Thái nhét một con mắt vào đó :

- Anh khổ nhiều lắm rồi Nương ơi . Em bước ra ngoài này , nhìn anh đây cho anh giải bày cặn nỗi niềm uẩn khúc của anh, dù em muốn đoạn tuyệt ... Chợt thấy mắt Thái long lanh xoáy thẳng lại mình, và Thái còn đang soi một lỗ nữa cho mắt bên kia, Nương hoảng hốt nhảy xuống giường, buông lời đe dọa :

- Anh đi không ? Anh hổng chịu đi khỏi chỗ này hả ? Cứ đứng đó nói nhây hoài , phải hôn ?

Thái cương quyết :

- Lòng anh còn nặng ản ức, anh chưa thể về được .

Nương nghiêng răng :

- Anh không chịu đi ... tôi lấy chĩa tôi phóng cho anh đui luôn à . Anh liệu mà đứng đó chọc gan tôi .

Thái thần nhiên buông lời hàm đầy chua xót :

-Em cứ thi hành theo ý muốn của em đi .

Nương đứng yên một chỗ nhìn đôi mắt Thái chớp chớp giữa hai lỗ vách bị soi, . nàng để mặc cho giọt tâm tư mình ngập ngừng tuông dài xuống hai bên má dán chặt những sợi tóc rối bồng như tơ tình vừa đứt thành trăm nghìn đoạn .

Thái hạ giọng để dần nén xúc động :

- Nương ! Nương cứ lấy chĩa đâm vào mắt anh đi cho vừa lòng em .

Bỗng Nương ngoay ngoáy và buông lời đanh lạnh :

- Anh khỏi phải khích tôi. Tức tôi quá, tôi dám làm , tôi đi lấy chĩa liền

đây nè . Tôi đâm cho lọt trông mắt anh cho anh coi.

Nương thoát nhanh ra khỏi buồng . Đôi mắt của Thái vẫn còn áp vào hai lỗ vách, chàng tỏ ra chẳng chút nao núng trước những lời đe dọa của Nương, mà trái lại, chàng đang chờ đợi hành động trả thù của Nương .

Một lúc sau, Nương trở vào buồng với một cây dao phay trên tay, lia cái mũi sắc nhọn ra phía trước như chực chọc ngay vào đôi mắt Thái .

Mắt chàng giương tròn như sẵn sàng nhận lãnh lấy vô vàn đau đớn của một cực hình mà người con gái áp ủ trọn tình chàng định xuống tay...

Nương cũng trừng mắt , nghiêng răng :

- Anh có chịu đi khỏi nhà tôi chưa ?

Cái lỗ vách nói rộng ra thêm dần cho đến khi Nương chợt thấy nước mắt của người con trai rung rung đọng đầy khóe. Giọng chàng nghẹn ngào :

- Anh đã bảo, em cứ thi hành theo ý muốn của em .

- Anh cứ chọc tức tôi hoài phải hôn ?

- Anh đã hết lời van lơn em, xin em có một điều là hãy nghe lời anh giải bày hết bao ẩn khúc trong một câu chuyện tình ...

Nương khoa tay dao:

- Im! im ! im ! Tôi đã hiểu rõ tâm địa anh qua rồi . Tôi không muốn nghe những lời lẽ phản bội, phỉnh lừa của anh nữa . Về đi, đừng để mũi dao này lấy trông mắt anh .

Bỗng nàng nghe Thái hít mũi :

- Anh đứng yên đây, anh đang mở mắt thật to đây, em cứ cầm dao đâm ngay vào mắt anh đi, cho anh đui ..., anh mù..., để anh khỏi phải nuốt lệ chứng kiến một cảnh ly tan, đổ vỡ ... của hai đứa mình .

Nương cầm dao nhảy lên giường, ngồi xôm ngay chỗ Thái, cho gần Thái hơn, cho vừa tầm tay với ngọn dao hơn. Rồi nàng chỉ mũi dao ngay mắt bên phải của Thái, giọng nàng run run :

-Anh về đi ... Anh làm ơn lui khỏi chỗ này đi ... đừng để tôi phải thành đứa con gái hung tợn, rồi tôi phải mang tù tội, khổ cho nội tôi .

Chàng chẳng hề chớp mắt, lời chàng nói chậm rãi và rõ ràng như chẳng việc gì hết :

- Nương ơi ! Em ơi ! Anh phải khóc cho tình mình dang dở đây này. Em có thấy hay không ?

Nương gay gắt :

- Anh hãy rút lại những lời nói đó, để dành mà nói với con Tuyết Nhung, người vợ sắp cưới của anh, người con gái mà anh đang si mê đến nỗi phải trốn cha, trốn mẹ, bỏ nhà ra đi, để chống lại ý kiến của cha mẹ .

Nương chợt thấy vật gì dường như cánh tay của Thái gạt nhanh qua mắt :

- Nương à ! Anh sẵn sàng chết dưới ngọn dao của em đây . Em hãy xuống tay đi . Chừng nào anh gục xuống dưới chân em , rồi em sẽ thấu hiểu lòng dạ

của anh.

Nương cười qua nước mắt còn đầm đìa :

- Anh chung thủy với tôi lắm, Đây nè ! Anh chờ thì đây! Tôi không còn đủ sức dần nén nữa được .

Vừa nói, nàng vừa kề mũi dao tới gần mắt Thái, chỉ còn cách vài phân là mũi sắt vô tri sẽ ghim vào mắt Thái, ngoáy cho tròng mắt lọt ra ngoài. Nàng rần rỏ tiếp :

- Lần chót , tôi biểu anh đi về !

Thái chẳng nhúc nhích và lời chàng cũng cứng cỏi không kém :

-Lần chót , anh xác nhận rằng anh muốn đôi mắt anh phải mù đi, để anh khỏi thấy cảnh ngang trái trong đời anh và chuyện bề bàng trong đời em .

Nương mím chặt đôi môi, cả hai tay nàng bóp cứng cán dao, gương mặt nàng tái xanh dần trong lúc đôi mắt nàng càng rực sáng căm hờn xoáy dữ dội vào mắt Thái . Nàng gầm gừ như điên cuồng :

- Coi đây ! Coi đây ! Đừng trách tôi !

Thình lình, nàng đứng lên đâm mũi dao cái soạt vào vách , lưỡi ngấp mắt trong lớp lá chằm . Lưỡi dao ngoáy mạnh làm rách một lỗ to ngay phía trên đầu Thái . Kế đó, trước cửa có tiếng ông sáu Long gọi vang :

- Nương à ! Mày đâu, Nương ?

Nương luỳnh quỳnh rút lưỡi dao lại ném xuống giường, vừa lên tiếng đáp :

- Dạ, Con đây .

- Con làm gì ở trong? Mở cửa coi .

Nàng nhảy gọn xuống đất, kéo áo lau nước mắt lia lịa :

- Con ... con ra đây, nội .

Nương liếc ngang tầm vách thấy Thái đã biến mất, nàng mới yên tâm chạy ra mở cửa .

Thấy bóng nàng, ông sáu Long lăm bằm :

- Làm gì mà đóng cửa bít bùng vậy nè ?

Nương đáp nhanh :

- Bị con ở đằng sau .

- Ai vô đây lấy gì sao mà con sợ?

Vừa bước qua khỏi ngưỡng cửa, chợt thấy đôi mắt Nương đỏ hoe, ông sáu Long thẳng thốt hỏi :

- Ủa ! Cái gì vậy, Nương ?

Nương quay mặt để dấu đôi mắt còn long lanh dư lệ :

- Có chi đâu, nội .

Nương đi thẳng xuống bếp để tránh những câu hỏi truy của ông sáu Long .

Xét qua cử chỉ của Nương, ông sáu Long đoán biết ở nhà đã có chuyện xảy ra, nên ông liền nổi bước theo Nương xuống nhà sau. Ông rần giọng gọi nàng lại :

- Nương :

- Dạ ...

Nương chẳng dám quay mặt lại nhìn ông, nàng luống cuống hốt những miếng khoai sống bỏ vào nồi, vừa nói khỏá lắp :

- Nội à ! Nấu khoai , nội muốn bỏ gừng hay không, nội ?

Ông sáu Long buông xuôi :

- Có thì bỏ, không có thì thôi .

Nương nói luôn miệng :

- Có sẵn gừng nội à . Hôm trước, nội trồng , con có chừa lại mấy củ. Để chút nữa, con đâm một miếng bỏ vô chè khoai... khoai này là khoai bí, ngọt lắm à, há nội ? à , nội đi kiếm anh Thái dùm cho mợ hai Vinh, mà nội có gặp hay không vậy nội? nè nội ...

Ông sáu Long nghiêm nghị ngắt ngang câu nói của Nương :

- Nương !

- Dạ , chi nội ?

- Con quay mặt lại cho nội coi .

Nương bối rối :

- Dạ ... dạ ... Mặt con dính lọ không hà nội , để con đi rửa ,

Ông sáu Long rắn giọng thành quyết định :

- Nội biểu quay mặt lại cho nội coi. Lọ ...lọ ... gì đâu ?

Nương buộc lòng phải vâng lời ông sáu Long với nụ cười gượng, nàng gượng ccười để xóa bớt bao vết thương đau của tâm hồn hằn sâu trên gương mặt chẳng còn chút bình tĩnh . Sắc diện của ông sáu Long sa sầm lại :

- Tại sao con khóc ?

Nương bai bãi :

- Con đâu có khóc. Con khóc hồi nào đâu mà nội nói con khóc ?

Ông gần từng tiếng :

- Con đừng nói láo với nội ghen .

- Con không bao giờ dám nói láo với nội ,

Ông sáu Long hỏi chận :

- Nhưng bữa nay con phải nói láo với nội lần đầu. Phải vậy hôn con ?

Nương lắc đầu lia lịa

- Dạ ! đâu có ... con hông có khóc mà ...

Ông sáu Long ráo riết truy :

- Con nói con không có khóc mà sao mắt con đỏ hoe như vậy?

Nương ấp úng :

- Dạ ... ơ , Con bị khói cay...

Ông sáu Long cười gần :

- Khói cay hả con ?

Nương gật đầu :

- Dạ ... dạ ... khói cay mắt .
- Khói đâu con chỉ cho nội coi .

Nương ngoảnh nhìn vào bếp, đôi môi nàng lắp bắp rồi ngậm câm luôn, chẳng đáp được tiếng nào . Ông Long tiếp :

- Bếp không lửa mà có khói hả con ? Con đừng qua mặt nội . Tại sao con khóc ? Con phải nói cho nội biết .

Nước mắt của nàng lại trào lên viền quanh khóe :

- Thừa nội ... vì con ...

Nghe Nương bỏ lửng câu nói, ông sáu Long liền đổi giọng dịu ngọt :

- Nội biết hết. Con đừng giấu nội, con đừng nói láo với nội mà mang tội.

Thú thật với nội đi.

Nghe ông sáu Long nói mấy tiếng đầu : Nội biết hết ... Tâm thần nàng càng thêm bấn loạn . Nàng đứng chết lặng mà nghe ruột rối như tơ vò . Nàng muốn thú thật chuyện yêu thương thâm lén giữa nàng với Thái. Muốn tỏ bày cho ông rõ sự phản bội của Thái, nhưng không biết phải mở đầu bằng lời lẽ nào cho xuôi .

Lặng yên một lúc thật lâu , ông sáu Long đưa mắt nhìn Nương từ đầu đến chân, rồi từ chân trờ lên đầu với tia mắt dò xét. Rồi thỉnh thoảng ông nghiêm trọng hỏi Nương :

- Thành Thái nó mới lại đây , phải hôn con ?

Nương lắc đầu lia lịa :

- Hồng có, con hồng thấy nội à . Bộ nội kiếm không gặp ảnh sao, nội ?

Ông sáu Long như đã tức giận , ông rít răng :

- Nương ! Tự nãy giờ , con đã nói láo với nội nhiều lần rồi. Chính mắt nội vừa thấy thành Thái đứng bên hè. Khi nội vô tới sân, nó vụt chạy, vắt giò nhảy một hơi mấy cái muống. Có phải như vậy không con ?

Nương lí nhí trong cổ họng một dạ, mà chắc chắn là ông sáu không nghe.

Ông sáu Long dịu ngọt lại :

- Rồi vì sao con khóc ?

Để trả lời câu hỏi của ông sáu, một giọt nước mắt của Nương lăn dài xuống má và một giọt , đang chực thoát lên mi. Nàng cảm thấy như có một bàn tay bóp nghẹt cổ họng nàng từ từ ...

Ông sáu Long gạn thêm :

- Thành Thái tới đây để làm gì ?
- Ảnh không có vô nhà nội à .
- Ủ, nội biết vậy rồi . Nội muốn hỏi nó đã làm gì, đã nói gì với con .

Nương lắc đầu :

- Ảnh không có nói gì với con hết , nội .
- Không có sao được. Phải có gì đây nên con mới khóc, nên nó mới vụt chạy khi thấy bóng nội về tới.

Bị ông sáu Long truy cànng gắt . Nương lúng túng :

- Con khóc ... vì con ... nhớ ba ...

Ông sáu Long hạ thấp giọng :

- Con nhớ ... ba ?

- Dạ .

Ông sáu Long lắc đầu :

- Nội không tin con chút nào hết .

- Con nhớ ba con thiệt mà ,nội .

Ông sáu Long không hỏi Nương nữa, gương mặt ông càng hiện rõ nỗi bất bình và lo âu . Ông bất bình vì ông tin chắc rằng phải có điều gì bí ẩn giữa Thái với Nương mà Nương không chịu thú thật với ông; và lo âu vì những xáo trộn trong cuộc sống của Nương đang xảy ra cùng một lúc với chuyện hôn nhân của Thái mà vợ Vinh vừa kể cho ông nghe .

Ông chấp tay sau đít, cúi đầu , chậm rãi đi ra sau hè, rồi vòng lên phía đầu xông, chỗ Thái đứng lúc nãy. Dường như ông có ý truy tầm những chứng tích để phản ra sự thật .

Tia mắt ông quét khắp mặt đất, rồi kiểm điểm từng khoảng vách lá chằm .

Bỗng ông dừng ngay chỗ lỗ vách rách lớn mà Nương đã ngoay dao đe dọa Thái. Ông ghé mắt qua lỗ vách nhìn thẳng vào bên trong, đoạn lẩm bẩm :

- Ngay cái giường ngủ của nó ...

Rồi không biết ông nghĩ sao mà ông khẽ gặt đầu liền mấy cái và nhanh chân trở vô nhà.

Thấy ông sáu Long đi thẳng vô buồng, Nương để mắt theo dõi bóng ông cho đến lúc khuất mất sau tấm vách. Nàng lại tưởng rằng ông không còn gạn hỏi gì nữa, nàng mừng thầm trong bụng .

Nàng lo hốt củi chụm vào bếp, múc nước đổ vào nồi khoai, bắc lên lò nấu.

Nhưng , khi lửa vừa cháy cao ngọn thì bỗng ông sáu Long cả tiếng gọi vọng ra :

- Nương à !

Nàng phải giật mình quay phắt về phía tiếng gọi :

- Dạ . Chi nội ;

Giọng ông sáu Long êm dịu nhưng hàm chút bực tức :

- Vô nội biểu đây .

Không biết là việc gì , Nương đi mau vào buồng. Vừa qua khỏi cửa buồng thì nàng phải khựng lại vì chợt thấy ông sáu Long đang cầm cây dao phay tay trở qua, lật lại, xem xét

Bây giờ mới nhớ ra rằng mình đã bỏ quên con dao trên giường, vì trong lúc nàng lúnh quýnh mà quên cất, nàng tái mặt :

- Nội biểu chi, nội ?

Ông sáu Long đưa cây dao phay ra trước mặt :

- Dao gì mà con bỏ trên giường đây ?
 Nương quá bối rối thành ra vụng về trong câu đáp :
 - Dạ ... dao phay .
 Ông sáu Long gắt :
 - Ai lại không biết là dao phay .
 Đôi môi nàng lắp bắp :
 -Dạ ... dạ... dao ...
 - Con lấy dao làm gì mà để trên giường đó ?
 Vừa tìm được câu nói trớ, Nương đáp nhanh:
 - Con lấy dao cạo mối , rồi con bỏ quên trên giường đó nội .
 Ông sáu Long với tay chĩa mũi dao vào lỗ vách mà Nương đã đâm ra hồi nãy, vừa hỏi gần :
 - Con cạo mối chỗ này đây, phải hôn con ?
 Dáng điệu Nương luống cuống một cách trông rất đáng thương. Môi nàng run rẩy :
 - Dạ... dạ ... không ... Mối đóng ổ trên đầu cột ;
 Ông sáu Long buông tiếng cười lạnh :
 - Thôi , nội biết rồi con à . Hừ ! Rau nào sâu nấy thiệt mà !
 Nương ngơ ngác vì câu nói ẩn ý sau chót của ông sáu Long :
 - Dạ ...?
 Ông sáu Long nạt ngang :
 - Dạ ... dạ ... Dạ cái gì? Con lấy dao đặt làm gì rồi bỏ quên đây ? Con nói thiệt cho nội biết. Nếu con cố dấu giếm nội , thì nội buộc lòng phải đánh đòn con. Con lớn rồi, mười tám, mười chín tuổi rồi, đừng để nội bắt cúi mà nẹt roi lên lưng là xấu hổ lắm, nghe con .
 Mắt chưa ráo lệ thì Nương lại phải khóc nữa :
 - Nội ... Nội ...
 Ông sáu Long nghiêm giọng:
 - Nếu con nói không được, con hãy nghe nội hỏi đến đâu , con trả lời đến đó .
 - Dạ ...
 - Ngày trước, thằng Thái nó có dan díu yêu thương con, phải hôn?
 - Dạ ...
 - Và nó có hứa cưới con làm vợ, phải hôn ?
 - Dạ ... Việc đó, con có kể cho nội nghe lâu rồi.
 Ông sáu Long khẽ gật :
 - Phải , nội nhớ. Rồi hồi nãy , con có nghe mợ hai Vinh nói chuyện gì với nội không ?
 Nương ấp úng :
 - Dạ ... con ...

Ông sáu Long nhấn mạnh từng tiếng :

- Con có nghe mợ hai Vinh nói thằng Thái đòi đi cưới con nhỏ nào ở Saigon đó hay không?

- Dạ ... con nghe

- Rồi khi nội ra khỏi nhà, thằng Thái lò mò tới đây..., nó tính lừa gạt con nữa , phải không ?

- Dạ ... con không có cho ảnh vô nhà, nên con đóng cửa lại ...

Ông sáu Long khẽ gật :

- Nội biết vậy rồi .

Đoạn ông chỉ tay lên lỗ vách, hỏi tiếp :

-Rồi con lấy làm tủi nhục vì bị người ta lừa gạt, căm tức vì phận nghèo nên con không nắm giữ được tình yêu, không dằn nén được, con mới cầm dao đâm ngay vào chỗ này..., chỗ mà thằng Thái đứng năn nỉ, i ôi với con. Có phải vậy không con?

Bỗng Nương bật khóc thành tiếng :

- Nội ơi ! Nội ...!

Đọc hiểu nỗi lòng của đứa cháu qua ánh mắt, tự dung, ông sáu Long cảm thấy tâm can mình xoắn đau vô cùng và ông cũng rơi nước mắt khóc theo Nương .

Lặng đi một lúc thật lâu để thăm san sẻ niềm đau của Nương, đoạn ông cầm cây dao phay bước dần ra ngoài, vừa bảo Nương bằng giọng thật ôn tồn :

- Con ...! Con ra đây nội nói cho con nghe .

Nương trở xuống bếp chụm lửa cho nồi khoai, đoạn quay lên nhà trên, giữa lúc ông sáu Long ngồi bên ghế giữa quán thuốc hút, mà cây dao phay còn đặt ngay trước mặt ông.

Nương chọn một chỗ ngồi bên ván đối diện với ông để mắt theo dõi sắc diện của ông.

Hít xong vài hơi thuốc, ông sáu Long nhìn thẳng mặt Nương :

- Con nín đi. Nước mắt đâu mà con khóc như vậy ?

Nương kéo vạt áo chụp lên mặt để cho bao tiếng nấc của mình không thoát được lên môi. Lời an ủi của ông sáu Long chẳng xoa dịu được tâm trạng của nàng, mà trái lại , càng làm cho nàng buồn tủi nhiều hơn.

Ông sáu Long tiếp :

- Nội biểu con nín, nghe nội hỏi đây nè .

Nương lau ráo lệ, đoạn ngược nhìn ông sáu Long :

- Dạ ...

- Con nên cho nội biết, thằng Thái đến đây nói gì với con,

Câu nói của Nương đứt đoạn, chấp nối qua từng tiếng nấc bật lên từ cổ họng :

- Con xin nội ... tha thứ ... cho con ...

Ông sáu Long hạ giọng hiền từ :

- Con cứ cho nội biết sự thật, rồi nội sẽ bỏ qua hết, chớ không phải nội cố ý gạn hỏi con ... để rồi la rầy con. Nội cần biết những gì khuất lấp trong chuyện ... thằng Thái với con, đừng nội tìm cách... che chở cho con . Con có biết không ?

Nương bấm nát vạt áo :

- Dạ ... Ảnh tới đây, ảnh kêu con ra đằng sau cho ảnh nói chuyện... con đóng cửa lại, đuổi anh về, mà ảnh không chịu về, ảnh cứ đứng nói nhây hoài. Nghe Nương dừng lời, ông sáu Long hỏi nhanh:

- Nó nói gì ?

- Ảnh kêu con ra ...

- Rồi sao nữa, con ?

Nương lắc đầu :

- Hồng có gì nữa hết nội à .

- Thiệt hôn, con ?

- Dạ , con nói thiệt à nội. Con không chịu ra nên ảnh đâu có nói gì được với con .

Ông sáu Long còn phẫn tới :

- Nhưng; tại sao lại có cây dao phay nằm trên giường, trên vách thì lũng toang hoác một lỗ vậy con?

Xét thấy không thể dấu nữa được, Nương đành nói thật :

- Con lấy dao đâm ra ngoài vách ...

Ông sáu Long kinh ngạc:

- Trời đất ! Con đâm thằng Thái, phải hôn ?

Nương phân bua:

- Con tức qua, con đâm... để hãm dọa cho ảnh ngán vậy, chớ hồng phải con đâm thiệt

Ông sáu Long nhìn xoáy Nương, chẳng chớp mắt :

- Con hãm nó, nhưng rủi con đâm trúng nó, rồi làm sao ?

- Con liệu chừng... con đâu có dám đâm trúng ảnh, nội .

Ông sáu Long các có hỏi gạn:

-Con tức, mà con tức vì chuyện gì ?

Nương hấp háy mắt, hít mũi :

- Có lẽ nội đã biết vì sao rồi. Xin nội đừng bắt buộc con phải trả lời câu hỏi đó?

Con khổ lắm nội à .

Ông sáu Long đổi giọng nghiêm trọng hơn lúc nào hết :

- Nương ! Nội khuyên con nên thủ phận, đừng mơ ước chuyện hảo huyền .

Con cũng đừng buồn gì hết, con ráng tìm cách khuây khỏa. Chuyện gì đã xảy ra rồi, cố quên đi, coi như chẳng việc gì xảy ra hết vậy.

Lệ của nàng lại trào lên đọng đầy trong khóe .

Ông sáu Long nhú mày , nói tiếp :

- Nội nói ít, con phải hiểu nhiều . Bây giờ, nội nói vắn tắt với con như vậy. Nếu con còn thương nội, con phải dẹp buồn phiền, gạt bỏ chuyện cũ ..., vui vẻ sống với nội đây.

Ông lại mếu máo :

-Ngày trước , nội đã khuyên dạy con hết một lần rồi. Tại con không chịu nghe lời nội, nên bây giờ con phải đau khổ, con phải bị người ta lừa gạt như vậy đó. May là chưa ... có gì . Con thử tưởng, nếu mà con lỡ dại dột ..., rồi nội sẽ khổ vì con đến bật nào và nhục cho con biết bao nhiêu mà kể .

Đến đây, ông sáu Long cầm dao lên rồi dần mạnh xuống bàn, răn giọng :

- Lần này, nếu con còn cãi nội thì nội cầm dao này, nội đâm họng chết cho rồi, nội chết để khỏi phải chứng kiến cảnh ngang trái của đời con.

Nghe ông sáu Long nói như vậy, Nương liền sụp quỳ xuống ngay dưới chân ông, cầm đôi tay ông :

- Nội ! Con nghe lời nội ...Con không dám cãi lời nội nữa đâu . Con lạy nội , xin nội thương con, tha thứ cho con Từ nay trở đi, không bao giờ con làm cho nội buồn nữa .

Thấy Nương vẫn còn ngoan ngoãn như ngày còn ấu thơ, ông phải mím môi để dần nén con xúc động trong thâm tâm . Ông nâng đôi tay Nương :

- Con đứng dậy đi .

Nương vâng lời ông đứng lên trong lúc ông bảo tiếp :

- Lau nước mắt . Nín mắt , nghe hôn.

Nương cúi đầu, kéo vạt áo lau lệ .

Ông sáu Long nhẹ gạt đầu lấy làm hài lòng :

- Như vậy là nội đủ vui rồi đó, con . Thôi ... nghe con, con nên lánh mặt thằng Thái, hễ thấy nó qua mà không có nội ở nhà, thì con bế cửa lại như hồi nãy vậy đó, nghe con

- Dạ .

Ông sáu Long cầm câu dao phay lên trao cho Nương:

- Nè , con đem dao cất đi. Con cũng nên nhớ, đừng bao giờ cầm dao mà hăm dọa ai, trong trường hợp con cần tự vệ con cũng vậy . Nếu con cầm tới dao một lần nữa là ... là có cô hồn à, nghe con .

Nương làm thỉnh cầm dao đi ngay xuống bếp, không đáp nữa lời . Ông sáu Long ngoáy cổ hỏi với theo :

- Nội dặn mà con có nghe hay không, Nương

Nàng mếu máo :

- Dạ ... nghe ...

Ông sáu Long thẳng thốt :

- Ủa ! Sao còn khóc nữa ?

- Dạ ... hồng có !

&&&

Không biết mợ hai Vinh bàn tính với cha chồng như thế nào, mà sáng hôm sau, Nương vừa ra mở cửa thì ông cả Hoài qua tới. Sau một hồi trà nước, nói vu vơ những chuyện mưa gió, mùa màng, ông cả Hoài liền nghiêm nghị đi vào vấn đề :

- Chú sáu à ! Tôi có chuyện này ... muốn hỏi ý kiến của chú ..., mà tôi còn ngại , sợ chú không bằng lòng.

Ông sáu Long lễ phép nói nhanh :

- Thưa cả cứ dạy .

Cả Hoài ra vẻ suy tính một lúc, đoạn chập rãi nói :

- Nguyên là tôi có thằng cháu kêu bằng cậu ruột, nó làm chủ cái trại gà ở bên Tân Hiệp. Trại chăn nuôi Hiệp Thạnh đó chú, trại lớn lắm, chắc chú cũng nghe tiếng ...?

Dù biết hay không biết , ông sáu Long cũng gật :

- Dạ ...

Ông cả tiếp :

-Hôm rồi, Tụi nó qua chơi mấy ngày, nó có nói chuyện về công việc làm ăn của nó và nhờ tôi về kiểm dùm nó một người đàn ông trọng tuổi đang làm cai trại cho nó . Tôi về suy tới , tính lui, không biết phải kêu ai . Tôi vừa nhớ đến chú , chú là người đứng đắn, đáng tin cậy , tôi mới chạy qua hỏi ý kiến chú coi thế nào . Nếu chú bằng lòng ..., thì tôi đưa chú qua đó .

Ông sáu Long chớp chớp mắt :

- Cai trại là làm việc gì vậy cả ?

Giọng ông cả Hoài lúng túng :

- Là ... là ... để mắt coi chừng trong trại. Còn việc săn sóc gà hằng ngày thì có phu .

Ông sáu Long ra dáng do dự :

- Chà !

Vậy rồi bỏ vườn tược của cả sao được ? Hay là cả kiếm người khác ?

Cả Hoài chận lời ông sáu Long :

- Không, không , người nào khác thì tôi không tin cậy được chú sáu à . Tôi không nói dẫu gì chú, số là tôi cũng có phần hùn trong đó, nên tôi phải giao công việc quan trọng cho người của tôi tin cậy . Hề chú bằng lòng đi Tân hiệp thì vườn cây trái này tôi sẽ giao cho người khác gìn giữ, chú khỏi phải lo . Qua đó thì chú cũng có nơi ăn , chốn ở đàng hoàng, còn hơn ở đây nữa là khác .

Ông sáu Long cúi đầu cân phân hơn thiệt . Ông nghĩ rằng, ra đi thì chẳng có gì ràng buộc , nhưng ông đã quyến luyến đất đai này rồi , bỏ đi thì cũng buồn. Hơn nữa , ông cũng hơi ngại , không biết đến nơi khác , chỗ ăn, chỗ ở

có được vừa ý như ở đây hay không .

Thấy ông sáu Long suy tính quá lâu, cả Hoài sốt ruột :

- Sao chú ? Ý chú như thế nào ?

Ông sáu Long ngẩng đầu lên hỏi :

- Thừa cả , xin cả để chậm chậm cho tôi vài ngày, rồi tôi trả lời , được hôn cả ?

Cả Hoài nhíu mày :

- Trời ơi ! Trại đang cần cai gấp lắm chú ơi . Chú trả lời liền bây giờ không được sao? Có gì đâu mà còn suy tính nữa, hả chú . Làm bên Tân hiệp thì cũng như làm ở đây . dầu ở đâu cũng vẫn là việc của tôi, chú giúp cho tôi mà .

Câu chuyện đến đây, thì Nương châm thêm bình trà xách lên rót vào hai tách

Ông sáu Long xoáy mắt nhìn nàng và quyết định chột nẩy sinh trong đầu óc ông. Ông thâm tính, nếu ông tới chỗ này, chính là ông cắt đứt được sự dạn dĩ giữa Thái và Nương. không còn gặp gỡ Thái nữa, Nương mới có thể tránh được chuyện bề bàng sau này. Còn ở đây, Thái còn lên lút lui tới , e Thái sẽ xô Nương sa chân vào vực thâm, mà ông không thể ngừa trước được .

Nghĩ đoạn , ông sáu Long nhẹ gật :

- Dạ ... được ...

Ông cả Hoài tươi cười, vừa vuốt râu :

-Vậy là chú chịu rồi phải hôn ?

Ông sáu Long phân bua :

- Nếu trại gà đó là của người xa lạ, không có phần hùn của cả trong đó, thì tôi không thể bỏ chỗ này được .

- Tôi hiểu chú. Tôi cảm ơn chú nhiều lắm . Bây giờ , tôi tính cho chú như vậy. Ngày mai tôi đi Tân Hiệp cho thằng cháu tôi nó hay, đặt nó lo chỗ ở cho chú. Chừng nào xong xuôi, tôi mượn chở đồ đạc của chú đi, sắp xếp cho chú đâu vào đó đảng hoàng;

Ông sáu Long hỏi :

- Rồi sở vườn này cả có tính giao cho ai coi hay chưa ?

Cả Hoài lắc đầu :

- Chưa , thủng thẳng rồi tôi kiếm người . Cùng lắm là tôi giao cho bày trẻ. Chú cứ lo chuẩn bị trước đi, nội trong vòng ba ngày nữa đây là chú phải lên Tân Hiệp à.

Thế rồi cả Hoài ngồi khoe những nguồn lợi to tác của trại chăn nuôi Hiệp Thạnh cho đến tàn bốn , năm điều thuốc nổi đuôi , ông mới đứng lên kiêu từ ra về. Ra khỏi nhà một quãng, ông còn quay trở lại dặn dò ông sáu Long nên sớm lo gom nhặt đồ đạc đâu vào đó để chờ ngày đi Tân Hiệp.

Thấy khách về rồi , Nương chạy ra hỏi ông sáu Long :

- Nội ! Nội tính dọn nhà đi sao, nội ?

Ông sáu Long nhẹ gật đầu :

- Ủ, con đã nghe ông cả nói chuyện với nội rồi , phải hôn ?

- Con đứng phía trong buồng nghe rõ hết.

Ông sáu Long chép miệng .

- Đi đâu cũng được, miễn không đói , không rách tả thoi .

Giọng Nương hàm buồn xa xôi , kín đáo :

- Tại sao nội không từ chối ? Nội không chịu đi thì ông cả phải kiếm người khác chớ gì . Mình ở đây từ hồi nào tới giờ quen rồi. Dọn đi nơi khác con thấy ...

Nương bỏ lửng câu nói tại đó và nét mặt nàng vụt sa sầm . Đôi mắt nàng chớp lia như sắp khóc .

Đoán hiểu phần nào tâm trạng của đứa cháu, ông sáu Long hỏi :

- Con buồn phải hôn ?

Giọng nàng hàm xúc động :

- Nội nghĩ ... , ở đây mấy chục năm rồi, khi không bỏ đi xứ khác, không buồn sao được

- Con không muốn đi phải hôn ?

Nương không đáp thẳng câu hỏi của ông sáu:

- Hay là nội nói với ông cả kiếm người khác đi nội .

Ông sáu Long khéo léo dò dẫm lòng dạ Nương :

- Nếu con không muốn đi thì nội đi một mình, con ở lại giữ vườn cho ông cả. Lâu lâu nội về thăm con một lần.

Nương lắc đầu lia lịa :

- Thôi, nội đâu thì con đó .

Long Đông

Chương 19

Bàn tay dịu dàng khoát nước lên chân . Mặt nàng cúi thấp ngấm mây chiều bay lang thang lồng vào miệng ao nước trong veo. Nàng chợt nghe hình ảnh kỷ niệm bùng sống dậy trong lòng. Nàng những tưởng ra đi ... rồi sẽ quên ..., nhưng sao vẫn thấy nhớ thương thêm trĩu nặng tâm hồn ;

Nàng hỏi thầm với bóng mình trong đáy nước :

- Giờ này, Thái ở đâu, Thái đang làm gì, Thái có nhớ mình hay không ? Chắc là không bao giờ Thái nhớ mình vì người vợ mà Thái sắp cưới đẹp lắm, giàu sang lắm ...

Và nàng tự trách mình :

- Sao mình ngu dại quá vậy? Người ta có thương nhớ gì mình đâu, mà sao mình thương nhớ người ta làm chi. Người con trai đó bội bạc lắm !

Nàng thở dài cổ xua đuổi kỷ niệm ra khỏi tâm não, nhưng kỷ niệm cứ kéo đến bám víu lấy chung quanh nàng. Tức mình quá , nàng liền dang tay tát nước tung lên trắng xóa .

Trong cơ hội dần dỗi này, nàng chợt thấy một bóng người in rõ trên mặt nước bên kia bờ ao. Nàng giật mình ngẩng đầu lên thì bắt gặp một chàng thanh niên mặc bi da ma sọc xanh chậm chạp đếm bước quanh bờ ao.

Bốn tia mắt chạm nhau, nàng e thẹn cúi đầu khoát nước rửa chân . Liếc mắt theo dõi cái bóng chàng dưới nước, nàng thấy chàng dừng lại và dường như đang ngấm nàng ;

Nàng vội vàng đứng lên lấy thùng múc nước xách đem lên để trên đầu cầu, rồi tiếp tục múc đến thùng thứ hai.

Chàng thanh niên tiến dần về phía nàng . Trong lúc nàng xách thùng nước thứ hai lên bờ ao thì chàng ngồi xuống giơ thẳng chân ra vói kéo một gương sen đầy hạt. Nhưng chàng vói không tới, chàng phải bám chặt vào gốc cây so đũa, rồi vói ra một lần nữa. Ngón chân của chàng cũng chưa đụng đến cọng sen. Nương còn đứng lại xem chàng có hái được cái gương sen hay không. Chàng nhọc công cách mấy ccũng vô ích. Chàng nhìn lên Nương và khẽ cúi đầu chào, vừa có ý muốn cầu xin bàn tay giúp đỡ của nàng con gái đối diện .

Không biết Nương có hiểu hay không , nàng cúi nhặt cây đòn gánh chạy lại :

- Anh vói sao tới . Anh để tôi lấy đòn gánh móc vô cho.

Thanh niên mỉm cười :

- Dạ , cảm ơn cô .

Nương ngồi xuống mé ao và thò đầu đòn gánh ra :

- Anh muốn hái cái gương sen này phải hôn ?

Chàng khẽ gạt , vừa ngồi xuống bên cạnh nàng :

- Dạ, cái đó à cô .

Nương dùng đầu đòn gánh móc cọng sen nhẹ nhẹ ... từ từ ... kéo vào bờ , nhưng độ chưa vừa tâm tay thì cọng sen lại bật trở ra. Nàng móc kéo lại một lần nữa, vừa bảo :

- Nè ...nè anh, anh vói kéo vô đi .

Thanh niên nhanh nhẹn, một tay vói nắm một bụi cỏ bên bờ, một tay vói ra ngoài:

- Chút xíu nữa , cô .

Nương nín thở :

- Cái mấu đòn gánh không sâu, cọng sen muốn bật ra nữa anh à. Anh ráng vói chút nữa mới tới...

Thanh niên cố ngả người tới, căng thẳng hai cánh tay :

- Tớitới chút nữa ... nhẹ nhẹ ...

- Chụp lẹ nghe anh.

Vừa bảo, Nương vừa giật mạnh cây đòn gánh. Thành linh, bụi cỏ của chàng nắm để chịu cả sức nặng thân thể bị búng nguyên một chùm rễ . Mất thăng bằng ; chàng nhào ùm xuống ao mà không kịp bám vúi vào đâu được cả .

Nương vút đòn gánh hốt hoảng :

- Ý ! Anh ... anh ...Sao vậy ?

Chàng lúnh quính và thẹn thứa, hai tay cào cào vào bờ đất như kiếm chỗ bám để leo ; vừa cười gượng :

- Bụi cỏ bị tróc gốc cô à .

- Anh có sao hôn?

- Ướt hết ...

Thanh niên leo lên chưa đến đâu thì lại trượt chây, xuống nước. Chân chàng dẫm , quây bùn sinh lên đục ngầu một góc ao, mà cũng chưa leo lên được, vì đất bờ ao vừa bị lở, vừa trơn.

Nương nhìn chàng lấy làm bối rối:

- Anh ... anh lên không được sao ?

Câu hỏi quá thừa của Nương làm chàng càng thẹn đỏ mặt. Miệng chàng lắp bắp :

- Dạ ... dạ trơn quá cô ạ?

Nương còn để cho chàng thanh niên leo lên, tuột xuống, nàng đứng nhìn chưa biết phải làm sao. Nàng muốn bật tiếng cười, nhưng vì đứng trước người lạ, nàng không dám cười . Bỗng phía trong nhà có tiếng ông sáu Long nói lớn :

- Con kéo cậu hai lên, con .

Nương giật mình ngoảnh nhìn vào nhà:

- Dạ, chi nội ?

Ông sáu Long đứng trước cửa ra dẫu :

- Kéo cậu hai lên .

Vì tiếng gà tây bên chuồng cất cổ kêu cà cọt... cà cọt inh ỏi, nên Nương chẳng nghe gì hết, nàng nói :

-Người ta té ...

Ông sáu Long bước ra vài bước :

- Ủ, con kéo cậu hai lên, Sao lại đứng ngó?

Nương lại phải luống cuống không biết làm sao kéo anh chàng mà ông sáu Long gọi bằng cậu hai kia lên, nàng chạy lần quần trên bờ . Phải chi có quen biết nhau thì nàng còn dám đưa tay cho chàng nắm kéo chàng lên.

Như hiểu ý Nương, ông cả giọng bảo :

- Con lấy cây đòn gánh đó .

Mới nhớ lại mình còn cây đòn gánh, nàng liền cầm một đầu, đưa xuống cho chàng một đầu :

- Anh nắm lấy đi .

Thanh niên có vẻ e ngại :

- Cô kéo nổi hôn?

Nương khẽ cau mày :

- Thì cứ nắm chặt đi mà .

- Tôi nặng lắm à cô .

Nghe anh chàng nói vậy, Nương khó nén được tiếng cười khúc khích :

- Không thì anh cứ lợi lại đằng cầu rồi leo lên.

Chàng thanh niên lần mở nút áo, cởi áo ném lên bờ , vừa nói :

-Dạ thôi, tôi sợ cô kéo tôi không nổi rồi cô ...cô phải té nhào xuống đây nữa, để tôi lợi lại cầu ao ...

Nương không nói thêm lời nào nào với chàng thanh niên nữa, nàng liền quay lưng gánh đôi thùng nước đi về nhà, bỏ mặc chàng bì bõm dưới ao sen .

Đợi Nương vô đến sân, ông sáu Long liền hỏi :

- Sao con không kéo người ta lên, Đất bờ ao là đất hòm, leo đến đâu nó lở xụp xuống đến đó .

Nương đặt đôi thùng nước xuống, đưa mắt về phía ao sen, vừa đáp :

- Để cho ông lợi lại cầu leo lên . Ai mà kéo ông" cho nổi.

Ông sáu Long cười hếch mồm :

- Mà nó làm gì ngoài đó cho té nhào vậy ?

- Ông hái sen .

Nói đến đây, Nương cười nôn, vừa nói :

- Con lấy đòn gánh móc cái gương sen vô bờ dùm cho ông, rồi ông với ...

vói ..., mới nhào đầu đó ...

Ông sáu Long cau mày :

- Con kêu bằng cậu, hay bằng anh, chứ cái gì mà ... ông ... ông ...

Ngoài cầu ao, chàng thanh niên vừa lóp ngóp bò lên bờ với bộ đồ ướt đẫm da. Chàng đứng cời áo vắt nước và nhìn về phía ông cháu của Nương .

Nương quay lại ông sáu Long hỏi nhỏ :

- Ai vậy nội há ?

Ông sáu Long ngạc nhiên :

- Con không biết cậu đó hả?

Nương lắc đầu .

- Dạ, không . Người ở ngoài xóm hay ở trong trại vậy, hả nội ?

Ông sáu đáp :

- Ở trong này chứ. Sống rúc với gà gần cả năm mà con chưa biết cậu đó là con ai hay sao ?

Nương để mắt theo dõi bóng chàng thanh niên đi men theo bờ ao, rồi về dãy trại bên kia, nàng hỏi nhanh:

- Con ai đó nội ?

Ông sáu Long nghiêm nghị :

- Con trai lớn của năm Điền đó à con .

Nương thẳng thốt :

- Ủa ! Anh đó là con bác Năm quản lý đó sao, nội? Vậy mà sao từ hồi nào tới giờ con đâu có gặp anh, nên đâu có biết anh là ai. Làm con tưởng ai lạ ...

Ông sáu Long giảng giải :

- Tại con rúc trong bếp tối ngày nên con không biết ai trong này hết.

Thằng đó là thằng Hậu đó. Nó làm thầy giáo dạy ở trên Gò Đen, lâu lâu mới về thăm năm Điền một lần. Ngày mai lễ nên nó về đó.

Nương phì cười :

- Làm thầy giáo ! Hèn chi !

Nàng phân trần :

- Thằng chả yếu xìu hà nội ! Vói vói một chút vậy mà té đùng dưới ao, leo lên tuột xuống hoài ... thấy tức cười muốn lộn ruột mà con hồng dám cười, sợ thằng chả chửi.

Ông sáu Long gạt ngang :

- Con đừng nói vậy. Thằng Hậu nó đàng hoàng , khuôn phép lắm à con.

Nó là dân thầy bà, làm việc bằng trí óc, nó phải yếu đuối vậy chứ sao con.

Nương gạt đầu :

- Phải rồi, anh thấy con cái anh cúi đầu chào con trước nội ời, anh làm con phải ngơ ngáo ... Con đâu có ngờ anh là con bác quản lý .

Ông sáu Long nhìn ngang Nương mà trong tia mắt hàm nhiều bí ẩn :

- Nó ăn nói giống năm Điền, phải hôn con ?

Nương cười chúm chím :

- Ảnh đâu có nói với con gì đâu mà con biết .
- Để tôi nay, năm Điền qua nhậu với nội, nội biểu Năm Điền kêu nó qua chơi .

Nương quay mặt hướng khác, gạt phăng :

- Thôi nội ơi .

Ông sáu Long nhìn sững đứa cháu :

- Sao vậy ?

Nương lăm bằm :

- Tánh nội hay mời hay mọc người này người nọ tới nhà, con ... bực quá .

Một mình bác năm quản lý nhậu với nội được rồi.

Ông sáu Long phân bua :

- Con hồng hiểu. Mình mới về đây , mình phải làm thân với người này, người nọ, khi hữu sự, người ta mới giúp đỡ mình được chứ. Nói như con vậy rồi, ai thèm tới nhà mình.

Nương nhăn mặt :

- Nhưng mà nội đừng mời ông thầy giáo qua làm chi .

Ông sáu Long gạn:

- Tại làm sao mà con không cho nội mời thầy giáo Hậu qua chơi .

Nương cắt đôi thùng nước lên vai :

- Nội muốn mời ai cũng được, miễn họ đừng ló cặp sừng dê như cái thằng cha Định văn phòng trưởng, tới nhà người ta ngồi ăn mà ngó con cháu trong nhà người ta thiếu điều rớt ... con mắt !

&&&

Nhà vừa lên đèn xong thì năm Điền xách một con gà mái giống Hubbard mập tròn, đem vào ném bên chân Nương và ngọt ngào bảo :

- Bắt nước, cắt cổ đi , con .

Nương nhìn con gà bị trói chân nằm giãy đành đạch, rồi nhìn ông quản lý trại :

- Có mình bác với nội con mà bác cho bắt chi con gà lớn vậy, ăn sao hết ?

Năm Điền đáp gọn:

- Ba bốn người lặn mà con ;

Nương nheo mắt :

- Ai đâu mà tới ba bốn người ?

Năm Điền đếm từng ngón tay với giọng giễu cợt :

- Nội con nè ... một , bác nè ... hai, con nè ... là ba, với ...với ...

Đến đó rồi ông quản lý đâm ra lúng túng không biết kể thêm ai nữa. Nương sanh nghi rằng người thứ tư trong bữa tiệc là ông văn phòng trưởng .

Nàng hỏi dồn:

- Ai nữa bác? Ông Định nữa, phải hôn bác ?
 Ông quản lý lắc đầu và rần giọng :
 - Không . Thằng cha Định làm gì được ăn con gà này.
 Nương cau mày :
 - Vậy chớ ai ?
 Ông quản lý chống nạnh cười :
 - Đố con đó . Nếu con đoán trúng thì bác thưởng cho con cả cái bụng trứng của con gà này .
 - Thôi đi, bác làm như con ham ăn trứng gà lắm vậy .
 Năm Diễm cười ý nhị và lời nói sâu xa hơn :
 - Con hông chịu thì bác thưởng cho con... một đôi bông, một đôi vàng, một cặp áo dài
 Nương chận ngang câu nói của ông quản lý :
 - Bác nói cái gì ký cục vậy, bác năm ?
 - Con chưa biết gì hết, hả con ?
 Giọng Nương duyên dáng, ngây thơ :
 - Con đâu có biết ...
 Năm Diễm bỏ giọng vói ra nhà trước, phân bua với ông sáu Long :
 - Bác sáu à ! Bác sáu! Con nhỏ nó nói nó chưa biết gì hết đây, bác . Bác nên nói rõ cho con nhỏ nghe chuyện đó đi chớ.
 Ông sáu Long chậm rãi nói :
 - Khoan ! Để cho hai đứa biết nhau cái đã .
 Nương chẳng hiểu tí gì những lời úp mở có vẻ nghiêm trọng của ông sáu Long và ông quản lý, nàng cau mày :
 - Chuyện gì vậy, bác năm ?
 Năm Diễm cười chúm chím :
 - Con muốn biết , phải hôn?
 - Bác nói cho con nghe đi.
 Năm Diễm làm nghiêm nét mặt lại ngay :
 - Với một điều kiện ...
 Nương cười nụ :
 - Còn điều kiện gì nữa ?
 Năm Diễm chỉ ngực nói nhanh :
 - Kêu bác bằng ba .
 Nương lại nhăn mặt :
 - Gì kỳ vậy , bác ?
 Giọng năm Diễm rần rờ thành quyết định :
 - Ủ, Con phải kêu bác bằng ba rồi bác mới nói cho nghe ... chuyện kia sau .
 Nàng lắc đầu lia :

- Thôi, con có ba rồi, con đâu có kêu như vậy được, Bác là bác, ba là ba ,
đâu có lộn xộn được .

Bác quản lý lại quay mặt ra phía trước phân bua với ông sáu:

- Coi con nhỏ hồng chịu kêu tôi bằng ba kìa bác sáu;

Ông sáu Long phì cười và nói buông xuôi :

- Thì chú dạy nó sao đó thì dạy.

Năm Điền trở lại Nương :

- Ba này là...là ba khác mà con .

Nương cúi xuống hốt củi chắt vào bếp , vừa hỏi :

- Ba khác là ba gì ? Bác nói chuyện nghe tức cười .

Mỗi năm Điền lấp bắp :

- Là ba ...là ba chồng !

Nương giật mình vì tiếng nói chót của Năm Điền, nàng ngoảnh lại há hốc
mồm một lúc, đoạn hỏi nhanh:

- Dạ ... Bác nói gì ?

Năm Điền vỗ ngực :

- Ba chồng ...con phải kêu bằng ba .

Nương gạt ngang :

- Thôi bác ơi . Bộ bác say rồi hay sao chứ .

Năm Điền bước lại gần Nương hơn:

- Ba như vậy mà con nói ba say hả. Con đâu gì mà ăn nói với cha chồng
như vậy hôn;

Nương then đỏ mặt , nàng dậm chân đành đập làm dáng núng nảy dễ
thương :

- Hồng , con hồng chịu bác nói như vậy đâu. Bác kỳ cục quá, bác ơi . Nội !
Nội nghe bác năm nói với con ... đó hôn, nội .

Nhưng nàng chẳng nghe ông sáu Long nói năng sao hết. Năm Điền đi ra nhà
trước , vừa nói một câu nửa đùa, nửa thật với ông sáu Long :

- Bác sáu coi đó, con dâu của tôi bất hiếu với tôi quá mà. Con dâu tôi dám
nói tôi kỳ cục đó, bác sáu .

Nương giãy nảy dưới bếp:

- Bác năm ! Nội coi bác năm nói ... đó nội .

Ông sáu Long chỉ phì cười :

- Thôi, lo bắc nước làm con gà đi con.

Thấy không được ông sáu Long bình vực, Nương định đi ra làm núng với
bác quản lý nữa, nhưng mới được mấy bước thì nàng phải khựng lại ngay vì
vừa nghe ông sáu Long thì thầm với bác quản lý :

- Sao thằng nhỏ chưa qua ?

Năm Điền đáp:

- Nó qua bây giờ à bác .

- Sợ nó mắc cỡ, nó không dám qua chớ .

Giọng năm điền quả quyết :

- Ý ! Nó lì lắm bác ơi ! Mà tôi có dặn dò nó đàng hoàng , thế nào nó cũng qua . Nếu nó cút luôn thì tôi về lòi nó qua đây .

- Thằng nhỏ biết vụ này hay chưa ?

- Tôi có nói sơ sơ rồi. Mà hình như nó chưa thấy mặt con Nương .

Ông sáu Long nói nhanh:

- Rồi, rồi, hai đứa biết mặt nhau rồi, nhưng chưa có đứa nào biết ai là ai hết .

Năm Điền thẳng thốt :

- Thằng Hậu có lại đây ?

- Không, hồi chiều này, con Nương đi gánh nước gặp thằng Hậu, không biết làm sao mà nó té nhào ngoài ao, quần áo lấm lem hết hà .

- Hèn chi nó về mà quần áo loì ngoì .

- Bác liệu xong chưa .

Ông sáu long quả quyết :

- Xong mà, con Nương nó nghe lời tôi lắm, biểu sao nó nghe vậy hà. Chỉ e thằng nhỏ nó không hạp nhãn.

- Con nhỏ như vậy thôi, nó còn kén chọn sao nữa, bác .

- Để chút nữa dò tính ý hai đứa thì biết.

Năm Điền nói nhanh :

- Nếu hai đứa ưng bụng nhau, thì mình miễn mai à, nghe bác .

Ông sáu Long phì cười :

- Ôi ! Mai mỗi khi gì cho thêm phiền phức.

Câu chuyện đến đây , năm Điền trở xuống bếp hỏi Nương :

- Nước gần sôi chưa , con?

Nương lúnh quýnh chạy lại bếp lấy lá môi lửa, vừa đáp :

- Gần sôi à bác.

Năm Điền đi thẳng lại bếp nhìn cái chảo mới vừa được Nương bắc lên mà chưa có được một nhỏ nước nào trong đó hết, bác ngạc nhiên:

- Ủa ! Con chưa đổ nước hay sao?

Nương ấp úng :

- Dạ ... chưa ... Lửa mới cháy .

Năm Điền chống nạnh một tay , nhìn Nương mà cười :

- Sao con nói là gần sôi ?

Nương phân bày:

- Thì ... để con mức nước đổ vô , chụm lửa bùng lên một chút là sôi, đâu có lâu .

Năm điền dặn dò :

- Con nhớ đừng chờ nước sôi lâu, hễ vừa sôi tim thì con nhúng con gà, nhỏ

lông cho nó khỏi vuột da .

- Dạ , con biết .

Năm Điền chép miệng:

- Trong chảo chưa có nước, vậy mà con nói nước gần sôi . Con dám nói láo với ba, hả con ?

Nương ngoay ngoáy :

- Thôi, bác đi lên nhà trên đi bác ơi.

Năm Điền lại quay lên nhà trên ngồi nói chuyện với ông sáu Long. Nương múc nước đổ vào chảo, đoạn rón rén đến á^tai bên vách buồng lắng nghe được một câu của ông sáu Long:

- Hề nó ưng thì tôi gả, tôi không đòi năm lễ, bảy lộc gì đâu, chú năm.

Năm Điền cười :

- Dà...dà ...

Đến đây, năm Điền liền cả tiếng nói vọng ra phía sau :

- Nhỏ lông rồi kêu bác, bác chỉ cho làm món nhậu, nghe Nương.

Nàng giật mình chạy lại bếp và nhanh miệng đáp lớn:

- Dạ , con đang cắt cổ ...

- Lấy huyết đặc, nghe hôn .

- Dạ .

Nương lật đật lấy dao cắt cổ gà, Vừa buồng con gà ra thì nàng chạy ra cửa buồng nghe lén câu chuyện nữa? Nàng nghe nữa câu của bác quản lý .

- Rồi mai đây hai đứa phải chung hũ.

Ngọn lửa bếp lịm xuống , nàng tắt tả đi lấy củi chụm thêm, Từ lúc nhúng con gà vào nước sôi, cho đến khi nhỏ sạch lông, nàng chạy ra cửa buồng, chạy vào bếp , không biết mấy mươi lần. Câu chuyện giữa ông sáu Long và năm Điền vẫn loanh quanh vụ cưới gả. Nàng vừa đặt lưỡi dao mổ con gà thì ông sáu Long gọi :

- Nương à !

- Dạ , chi nội?

- Thầy giáo qua chơi đây con .

Nương biết ngay thầy giáo đó là ai rồi. Và nàng biết ông sáu Long gọi nàng ra để là chào hỏi Hậu, tạo cơ hội cho Hậu với nàng biết nhau trước khi bước đến ngưỡng cửa hôn nhân.

Nàng dùng dằng :

- Con đang mổ bụng gà nè nội .

Ông sáu Long bảo :

- Bỏ đó một chút được mà con.

- Chút xíu nữa con ra à nội .

Giọng ông sáu Long hàm chút bực dọc:

- Nội biểu bỏ đó mà. Đem nước thầy giáo uống đây nè , con .

Nương làm lì :

- Con đã châm nước đầy bình rồi mà , nội .

Ông sáu Long như sốt ruột, không thể ngồi đợi Nương được nữa, ông bước vào đứng ngay cửa buồng, gắt nhỏ:

- Nội biểu con ra chào hỏi thầy giáo rót nước cho thầy giáo uống mà sao con cứ rúc ở dưới này, không chịu lên. Thầy giáo là con của bác năm quản lý, chớ đâu phải ai xa lạ .

Nương ngoảnh lại nhìn ông sáu Long:

- Nước sẵn trong bình, nội rót mời dùm con .

Ông sáu Long bước đến sau lưng Nương :

- Bây giờ, con muốn sai lại nội hay sao?

- Con bận tay ...

Ông sáu Long có vẻ tức giận :

- Nội biểu con tạm bỏ đó lên một chút , nội kêu mấy lần rồi ? con muốn cho người ta cười nội không biết dạy con hay sao ?

Thấy bề thoái thoát không được, Nương đành buộc lòng buông con gà đứng dậy đi rửa tay trong lúc ông sáu Long trở ra nhà trước. Rửa mặt, rửa tay xong, nàng con phải chạy kiếm gương , lược chải vội lại mái tóc.

Đứng trước , ông sáu Long quá sốt ruột :

- Biến đâu mất dạng rồi ?

Giọng nàng nhong nhèo :

- Dạ ..., Con ra bây giờ à nội .

- Bộ con sắm tuồng hay sao mà lâu quá vậy. Mau ra coi trà nước gì đây chớ .

- Dạ ... con rửa tay... con lau tay sạch đã, nội .

Nàng ngẩng đi, ngẩng lại đôi ba lần , thấy mặt mày, tóc tai dễ coi rồi, nàng mới chịu ngáp ngừng tiến ra cửa buồng. Bốn mắt tao phùng trong e ấp thẹn thù .

Chàng đứng lên cúi đầu . Nàng khựng lại mấp máy đôi môi. Thế là đôi bên chào hỏi nhau xong rồi đó, chẳng nghe ai nói năng được lời nào cả. Chàng từ từ ngồi xuống , nàng rút rè quay lưng.

Năm Điện ngồi lặng yên theo dõi từng cử chỉ nhỏ nhặt của Hậu và Nương, vừa chum chim cười như đắc chí, như thâm hải lòng cho một cặp xứng trai, xứng gái .

Ông sáu Long liền gọi giật Nương trở lại:

- Nương ! Coi, trở ra rót nước mời thầy giáo uống đi con .

Nương cắn môi, cúi mặt giấu sắc thẹn thù ửng hồng lên đôi má, đi thẳng lại bàn với tay run run giở nắp bình trà. Nàng tưởng tượng rằng Hậu đang xoáy tia mắt nhìn mình nên nàng luống cuống đến nỗi đánh rớt cái nắp vỏ bình đập lên tách nước của năm điện, lật đổ nước xuống quần áo Năm Điện.

Năm Điền vụt đứng phắt dậy phì cười :

- Bác đây chứ không phải con gà mái Hubbard đâu nghen.

Nương luỳnh quỳnh vuốt ngực áo năm Điền :

- Có sao hôn, bác năm ? Chắc tách nước của bác đã nguội rồi mà, hờ bác ?

Hậu quay mặt ra sân chúm chim cười mà có lẽ chàng phải cắn lưỡi nén lắm mới khỏi bật ra tiếng cười lớn .

Năm Điền thấy vẻ Nương bối rối cũng phải tội nghiệp dùm cho nàng , bác tìm lời trấn an nàng, mặc dù bác nghe da thịt mình rất rạt :

- Nguội ... Nguội ngắt tôi con à ,

Ông sáu Long cau mày gắt cháu:

- Làm ăn sao không coi chừng vậy, con ?

Nương phân bua :

- Tại ... tại sút tay ...

Ông sáu Long nhìn giòng nước trên mặt bàn chảy dọc về phía Hậu, vừa bảo Nương :

- Sao con đứng chết trên đó? chạy xuống nhà dưới lấy giẻ lau mau đi, kéo nó chảy xuống ướt quần áo thầy giáo nữa .

Nương lật đật đi kiếm giẻ, trở lên tới thì nước trà đã chảy qua trước mặt Hậu. Nàng đứng xa xa với tay chụp cái nùi giẻ chặn vũng nước chớ không dám bước đến gần cạnh

Hậu . Nhân cơ hội đó, Hậu để mắt ngắm đôi cánh tay trần trắng phau của Nương . Hậu cho rằng như vậy là mình đã đi coi vợ một cách quá đầy đủ lắm rồi.

Lau khô vũng nước, Nương đem cất giẻ, nàng định là sẽ rúc ở dưới bếp luôn, nhưng ông sáu Long lại gọi nữa :

- Lên nội biểu đây, nghe Nương .

Qua một lúc dùng dăng, rồi nàng cũng phải trở ra đứng sau lưng ông sáu Long :

- Chi nội ?

- Con rót nước ra đủ ba tách, rồi xách bình đem châm thêm .

Còn gì khổ cho bằng , còn gì then thừa nào hơn chạy ra, chạy vào, khi bung trà, khi rót nước, để cho người ta có cơ hội ngắm mặt mày, xem tay, xem chân, nhưng Nương không thể cãi lời ông sáu Long được .

Long Đông

Chương 20

Sửa soạn xong thì trời vừa mờ sáng, ông sáu Long liền chạy vào buồng gọi Nương :

- Nương à ! Nương ! Con dậy khép cửa đặng nội đi, nghe con.

Nương bật dậy lẹ làng :

- Nội đi bây giờ sao?

Ông sáu Long gật :

- Ủ, gà gáy hai hiệp rồi.

Nương bỏ chân xuống giường:

- Trưa nội về hay chiều ?

Ông sáu Long quay lưng đi ra ngoài , vừa suy tính:

- Chắc trưa nội về. Theo xe lên tới Chợ Lớn giao trứng gà cho vựa rồi là nội về .

Nương nhẹ cau mày:

- Sao kỳ này người ta lại bắt nội đi giao trứng ?

Ông sáu Long cười mỉm :

- Tại nội muốn đi một kỳ cho biết đó chứ .

Ông sáu Long bước ra khỏi cửa , ngửa mặt nhìn trời, đoạn bảo tiếp:

- Thôi, con khép cửa lại rồi đi ngủ đi, chưa sáng đâu .

Dứt lời , ông sáu Long bước nhanh vào bóng đêm. Khi ông ra được nửa sân, Nương liền chạy theo dấn dò :

- Nội ơi ! Nội nhớ mua cho con một cái khăn lông, nghe nội .

Ông sáu Long đi luôn:

- Ủ, nội nhớ .

Nương trở vô nhà khép cửa lại, vặn lu ngọn đèn trên bàn xuống, đoạn nàng qua nằm nơi ván ngoài chờ sáng, chớ nàng không vào buồng.

Nhưng chỉ được một chốc thì nàng thiếp ngủ quên. Đến khi giật mình thức dậy thì chợt nghe cánh cửa rít lịch kịch như có bàn tay hé mở. Quay mặt nhìn ra, nàng chợt bắt gặp một bóng trắng vừa lách mình bước vào trong .

Nương bật dậy với giọng kinh ngạc :

- Ai vậy ?

Cái bóng trắng tiến lại gần đầu bàn, vừa đáp thật nhỏ :

- Tôi .

Nương lật đật lết ra cạnh ván :

- Tôi là ai ?

Cái bóng trắng cúi xuống thổi tắt phụt ngọn đèn, và càng lúc đó nhờ ánh

sáng lơ mờ, Nương mới nhận ra gương mặt nham nhở của ông hai Định.
Nương nhảy phịch xuống đất:

- Bác hai ! Bác làm cái gì vậy ?

Nàng thấy bóng ông Định tiến thẳng lại nàng và nói thì thào :

- Đừng sợ , em gái ! Tôi vô thăm em mà ...

Nương thụt lùi, vừa gắt :

- Bác hai ! Bác nói cái gì kỳ vậy ?

Hai định đáp gọn chẳng chút ngượng ngùng :

-Qua thương em .

Nương hồi hộp lo sợ, nạt ngang :

- Bác đừng nói bậy. Bác đi ra hôn, tôi la ...

Hai Định vẫn bước tới và hăm dọa bằng giọng rít nhỏ :

-Em la, tôi bóp cổ chết à.

Tâm thần nàng bắt đầu bấn loạn . Nàng chạy theo chiều dài, chiều ngang của bộ ván, vừa run lập cập :

- Bác hai ! Bác ... đi ra đi ... Tôi là con cháu của bác mà, Bác đừng nghĩ ...
tầm bậy . Tôi lạy bác .

Ông định , dang rộng đôi cánh tay chực hốt lấy Nương:

- Em đừng sợ .

- Tôi la cho cả trại họ chạy tới ...

Hai Định nghiêng răng:

- Tôi đã nói, nếu em la một tiếng là tôi bóp cổ chết tức khắc .

Nương rần giọng:

-Thà tôi chết. Tôi nói lần chót, bác có chịu đi ra hay không?

Hai Định làm thỉnh khựng lại. Nương tưởng là ông ta sợ mình tri hô lên rồi phải xấu hổ. Nhưng , thật ra thì đó là cái thế của con mèo đang thu mình lại rình con chuột, rồi bất thần phóng tới hốt ... ngang mình Nương.

Không kịp đề phòng, Nương bị hai Định trói chặt trong vòng tay. Nàng giãy giữa mãnh liệt vừa hét:

- Á ...! Bớ ...

Một bàn tay to lớn của hai Định nhanh nhẹn bịt lấy miệng nàng làm cho tiếng la cầu cứu của nàng tắt nghẹt trong cổ họng. Nàng cố sức gỡ lấy bàn tay hai Định xuống, nhưng vô ích, bàn tay của ông ta như đóng đinh trên miệng nàng rồi .

Nàng lồng lộn đâm vào lưng hai Định lịch bịch, nhưng ông ta vẫn trơ trơ, coi như Nương đánh trống chớ không phải đánh ông .

Hai định cúi xuống cho người nàng ưỡn ngửa ra :

- Đừng chống cự, rồi tôi cho em nhiều tiền ...

Nàng lắc đầu ; miệng ú ớ :

- Hư ...ứ!

Hai Định thì thảo sát bên tai nàng :

- Tôi cho em vòng vàng nữa, nghe .

- Hừ ...ừ ... ừ ...!

Và Nương liền xé toạc cả cái lưng áo của hai Định ra để trả lời những câu hỏi. Hai Định như đã phát cáu lên , nên ông ta vật ngang cho Nương ngã nằm nửa người trên đầu ván, nửa người dưới đất, đoạn ông nghiêng rằng :

- Muốn chết phải hôn nhỏ ?

Nương đá lia lịa, nhưng chỉ là đá gió chớ không trúng đầu hết, tay vừa cào cấu nát cái lưng của hai Định . Đau nhiều, hai Định càng cáu:

- Tao bóp họng cho mày tắt thở luôn nghe, nghe không? Im , đứng yên !

Bộ ai giết hay sao mà sợ .

Nói không được , la không được , Nương cứ cào mãi cái lưng của hai Định như mèo mài móng, cho đến lúc nàng nghe những đầu ngón tay của mình vươn ướt. Nàng đoán biết lưng ông ta đã đổ máu rồi, nàng càng cào cào hăng hơn.

Hai Định đổi giọng ngọt lại :

- Hãy ngoan ngoãn dễ thương đi, em gái. Rồi em sẽ thấy êm đẹp tất cả, mà em lại được tiền, được vàng nữa. Dễ thương ... chừng nào, anh càng thương nhiều tiền chừng nấy. Năm ba ngàn , anh cũng không tiếc với em. Nghe em ... nghe em ...coi ! Trời ơi

Đau ... ái ... !

Nương chợt nghĩ ra một cách thoát thân; Nàng liền gật đầu lia lịa, vừa u ư trong họng

Tưởng đâu Nương đã bằng lòng , hai Định bỏ bàn tay bịt miệng nàng ra, vừa hớn hờ :

- Ừ, có gì đâu mà em sợ. Tôi thương em mà .

Nương thở hổn hển:

- Bác buông tôi ra đi rồi nói chuyện

Hai Định nham nhở phì cười :

- Thì như vậy nói chuyện cũng được rồi.

- Bác hãy để cho tôi ngồi dậy chớ, làm gì ...

Hai Định buộc lòng phải chịu Nương một chút để gây cảm tình với nàng, ông ta nắm lấy vai Nương kéo dậy.

Nương đứng lên định thoát chạy nữa, nhưng bị vòng tay của hai Định giữ chặt khư khư. Nương giãy giụa :

- Bác buông tôi ra đi, tôi sẽ ngồi đây nói chuyện với bác .

Hai Định càng xiết thêm vòng tay trời buộc .

- Em kêu tôi bằng anh hai đi .

Không muốn giằng co, nàng nói nhanh :

- ờ , anh hai. Anh hai buông tôi ra đi, anh hai .

Hai Định lại nham nhở cười:

- Như vậy lại không nói chuyện được sao em ?

Và hắn càng ngọt ngào hơn:

- Nè em , nghe lời anh ... Rồi anh hứa cho em mỗi tháng phân nửa lương. Anh không có nói gạt em đâu. Tối ngày lãnh lương , em cứ lên văn phòng , anh cho tiền. Ngoài ra, em muốn mua sắm vòng vàng gì thì cứ cho anh biết, ngày trước, ngày sau là có liền.

Nương chưa kịp phản ứng sao hết, thì hai Định liền cúi xuống đặt một cái hôn trên môi nàng. Hành động của hắn đột ngột quá, khiến nàng giật mình . Nàng cố tránh né chừng nào, hai Định càng tỏ ra tham lam chừng ấy .

Không biết làm sao hơn, túng thế quá, Nương phải nghĩ đến cách tự vệ. Vừa tức giận, vừa sợ hãi, Nương liều mạng cắn ngay môi dưới của hai Định, rồi nghiêng luôn không nhả . Đau quá , hai Định găm gù :

- Con quỷ ! Cắn hả ? Nhả ra hôn ?

Nương làm thỉnh thoảng chặt đôi hàm răng như kèm kẹp . Vậy mà hắn cũng chưa ch(u tháo vòng tay. Hắn đâu đến trào nước mắt, rên rĩ :

- Trời ơi ! Ôi ...ôi ...! Con quỷ cái ! Có chịu nhả ra hay không ? Tao bạt tai chết cha mày bây giờ .

Nghe người ta dọa bạt tai chết cha , hai tiếng " chết cha " làm cho máu căm hờn của nàng thêm sôi sục lên. Nàng tận dụng hết sức lực nghiêng răng , nghiêng muốn đứt cả cái môi của hai Định .

Trong lúc nàng nghe máu của hai Định rỉ ra mẩn mẩn trong lưỡi mình, hai Định vụt tháo vòng tay, tiếp theo là một cái tát nẩy lửa giáng xuống ngay mặt nàng. Không kịp bám víu vào đâu được , nàng té chúi xuống đất. Nàng lạc giọng kêu cứu :

- Làng xóm ơi ! làng xóm ..

Nhanh nhẹn , hai Định nhảy theo, chụp cái khăn lên miệng nàng, rồi nhét ngay vào họng, làm cho tiếng kêu cứu của nàng tắt nghẹn tại đó .

Hai Định, một tay chặn cổ nàng, một tay chụp lấy ngực áo nàng, rít giọng:

- Câm ! Mày chống cự lần này nữa là mày chết ! Nghe rõ chưa ?

Nương chỉ còn giãy giụa một cách tuyệt vọng dưới sức nặng của một thân hình vạm vỡ căng đầy khát vọng của hai Định . Nàng lăn đến đâu thì hai Định bò theo đến đấy. Hàng nút áo của nàng đều bị đứt phăng ra hết bởi những móng vuốt của con sói đói.

Bỗng nàng nghe dường như có tiếng chân người di động xa xa . Nàng khôn khéo cố lăn lại gần bàn nước, rồi cố sức tống chân đạp lật cái bàn qua phía bên kia làm cho bao nhiêu bình , tách , đèn trên đó đều trút ào cả xuống đất, tạo thành nhiều tiếng động hỗn loạn của đồ vỡ .

Bên ngoài, tiếng chân huỳnh huých đã rõ mồn một, Nương định ninh rằng có người chạy vào nhà. Hy vọng lớn lên trong lòng nàng. Cái khăn trong miệng

của nàng đã sút rớt ra rồi, nhưng còn bàn tay của hai Định chặn cổ nàng, thành ra nàng chẳng kêu la gì được hết.

Thình lình, hai Định buông nàng ra, đứng phắt dậy. Hấn định thoát chạy ra ngoài thì cánh cửa trước mặt hấn bị xô ập vào trong. Ánh sáng lơ mờ của đồng nội lùa ngay vào nhà.

Thấy bóng người hiện ra bên ngưỡng cửa, Nương thẳng thốt buột miệng :

- Thầy giáo ...!

Hai Định đứng chết trờng nhìn thầy giáo Hậu, trong lúc Nương lóp ngóp đứng dậy cài vội nút áo.

Như đã đoán biết mọi việc xảy ra, Hậu tiến thẳng lại trước mặt hai Định. Hai Định hốt hoảng vụt chạy ra hướng cửa sau, nhưng mới đến cửa buồng thì bị Hậu túm lấy cổ áo kéo lại :

- Ông xếp ! Ông chạy đi đâu ? Trở lại cho tôi hỏi chuyện. Nếu ông chạy là tôi tri hô lên cho ông mang nhục à.

Hậu vừa nói, vừa nắm cổ áo hai Định kéo đi. Ông ta vừa bước thụt lùi, vừa van lơn :

- Tội nghiệp tôi mà, thầy giáo. Thầy buông tôi ra, tôi không chạy đâu mà sợ.

Đến góc cột, Hậu dừng lại, nắm hai cổ tay hai Định bắt vòng qua cột, nghiêm giọng bảo :

- Đứng đây, ôm góc cột !

Hai định giãy giụa, ra mặt chống cự :

- Thầy Hậu !

Thầy đáng con tôi, thầy phải nể tôi chứ. Làm gì thầy bắt tôi ôm cột.

Hậu biết mình tay không chống nổi với sức lực của hai Định, chàng liền bảo Nương :

- Cô chạy lấy con dao thật bén cho tôi.

Không ngờ, Nương đã chạy đi rút cây mác thủ sẵn trong tay từ bao giờ rồi, nên khi Hậu vừa dứt lời thì nàng liền trao dao cho Hậu.

Hậu buông tay hai Định ra, tiếp lấy cái mác lêu lêu trước mặt hai Định :

- Bác muốn chạy thì chạy đi.

Nương vừa đốt đèn xong, nàng bung đèn lại kê bên mặt hai Định trong lúc hấn đứng run rẩy, mặt mày tái ngắt. Môi hấn lắp bắp :

- Tội nghiệp tôi mà, thầy giáo. Để tôi xin lỗi cháu Nương...

Hậu trừng mắt nhìn hai Định, vừa bước lùi ra phía trước khép trái cánh cửa lại, đoạn trở vào đứng chỗ cũ.

Chàng điểm mũi mác sáng ngời trước mặt hai Định :

- Tôi biểu bác ôm góc cột. Bác nghe chưa.

Hai Định trề môi dưới sưng rướm máu, để phân bua với Hậu :

- Thầy không thấy sao? Tôi đã mang thương tích như vậy mà thầy còn nỡ

nào đây dọa tôi phải ôm cột ?

Hậu nạt ngang :

- Chưa đáng ! Ôm cột nghe tôi hỏi ;
- Thầy muốn hỏi gì thì hỏi, cần gì phải bắt tôi ôm cột .

Hậu kẻ lưỡi mác bên má hai Định :

- Tôi không muốn giằng co. Bác muốn ôm cột hay là muốn tôi gởi một cái theo kỷ niệm nơi đây?

Hai Định lật đặt vòng tay ôm cột :

- Thôi, thôi ...thầy . Tôi ôm cột rồi đây nè .

Nương đặt cây đèn xuống đầu ván, đoạn quay lưng đi xuống nhà sau :

- Để tôi kiểm dây trói con dê xồm lại mới được.

Nghe Nương đòi trói, hai Định sợ cuống ngoáy cổ nhìn theo Nương :

- Tội nghiệp bác mà cháu. Bác lạy cháu đây nè, cháu đừng trói bác .

Không thèm đáp, Nương bỏ đi luôn. Hậu , tay hờm dao, tay chống nạnh, xoáy tia mắt nhìn hai Định, vừa cười ngạo :

- Lọ mọ vô nhà người ta làm gì mà người ta la làng đó, hả ?

Hai Định hổ thẹn nói nhỏ :

-Thầy biết rồi thì thôi. Tôi nhận lỗi của tôi, để tôi lạy con Nương và xin lỗi thầy cho tôi về ...

Hậu lắc đầu :

- Tôi không có quyền thả bác về. Bác cứ hỏi cô Nương, nếu cô bằng lòng cho bác về thì tôi mới thả . Bằng không thì bác nên ở đây chơi ... chờ ông sáu Long về , rồi tính ..

Nghe Hậu đòi trói mình chờ ông sáu Long về giải quyết, hai Định mếu máo khóc :

- Tội nghiệp tôi thầy giáo à. Tôi làm lỗi một lần xin thầy thương tôi, nghĩ tình tôi với anh quản lý , là chỗ bạn bè thâm giao, thầy tha thứ cho tôi và thầy dùm năn nỉ với cháu Nương? kể từ đây tôi nguyện ăn năn .

Hậu nạt ngang :

- Chờ cô Nương trở lên rồi bác muốn nói gì thì bác nói, tôi không biết . Không biết Nương kiếm đâu ra một sợi dây luộcnhỏ, nàng đem lại quấn ngay vào cổ tay hai Định, nhưng chưa được một vòng thì hắt rút tay.

Ông ta chấp tay xá xá Nương, thốt lời van cầu :

- Bác lạy cháu ... cháu đừng trói bác. Xin cháu thương bác. Từ nay trở đi, bác xin chừa ...

Nương lên giọng kẻ đắc thắng nạt ngang:

- Tôi không cần ai lạy lục tôi hết .

Biết một mình thì trói hai Định không được, Nương liền nhìn sang Hậu, nhờ sự trợ lực của Hậu :

- Thầy giáo ...

Hậu hội ý, chàng liền chặn mũi mác ngay hông hai Định, rấn rỏi hạ lệnh :

- Ôm cột lại như hồi nãy .

Hai Định sợ cái mác vô tình hơn là sợ Nương với Hậu, ông đành riu riu quàng tay ôm cột và thút thít khóc :

- Tôi già ... tôi sanh tật ...

Nương nhanh nhẹn trói hai Định lại, vừa chặn ngang :

-Như vậy mới bị trói đầu .

Hai Định hít hít mũi; cổ gây xúc động cho Nương vừa run run giọng :

- Cháu coi thân thể bác như vậy nè, cũng đủ cho bác đền tội rồi, cháu còn trói bác chi nữa.

Nương vừa nghiêng răng siết vòng dây vừa lăm bằm:

- Tôi muốn bác phải nhớ suốt đời cái ngày hôm nay, cho bác phải chừa , phải bỏ cái thói ... cái thói làm áp đi, không thì mai một kia có thấy con gái ai được, bác còn tái lại nữa .

- Thì bác đã thề ... Bác chừa, bác bỏ rồi. Ôi ! Ái ! Cháu siết chi dữ vậy?

Bác có biến đi đâu được mà cháu sợ .

Nương làm thỉnh thắt buộc chặt hai mối dây lại. Hậu đứng chứng kiến, miệng chum chim cười, tỏ vẻ hài lòng với cách đối phó của Nương lắm.

Xong xuôi, Nương kéo cây đèn ra đầu ván, vặn thật tỏ ngọn lên .Hai cổ tay hai Định bị siết tận xương nên máu dồn ngoài hai bàn tay tím bầm dần dần. Cái môi dưới của ông ta càng sưng to lên như cái bánh xếp nhân đậu đắp lên đó và máu trong vết thương bị Nương cắn lũng rỉ ra hai bên khóe mép miệng. Bộ mặt của ông trong lúc này chẳng khác nào một con chó ghẻ bị lũ trẻ con đánh đập như tử !

Ông ta chẳng còn dám ngược mặt nhìn ai hết. Ông sợ ánh sáng đèn, ông sợ ánh mắt trừng của Hậu và Nương .

Hình dáng quần quai của hai Định chẳng xoa dịu căm tức trong lòng Nương được chút nào. Nàng gay gắt hỏi hai Định:

- Sao? Bác thương tôi đến bậc nào? Bác hứa với tôi những gì khi nãy ?

Bác nói lại cho thầy giáo nghe, để thầy giáo làm chứng cho tôi với bác, rồi thầy giáo đừng làm mai làm mối cho bác. Nếu cần , tôi sẽ đi Cai Lậy mời bác gái lên đây đứng chủ hôn.

Hai định khổ sở lắc đầu và giọng nói đã nghe phều phào mà có lẽ vì cái môi đau:

- Như vậy cũng quá nhục nhã cho bác rồi, cháu còn mắc mớ với bác làm chi. Bác đã hối hận lắm rồi mà. Bây giờ, bác năn nỉ cháu lần nữa. Cháu nên hỉ xả cho tội lỗi của bác , mở trói cho bác đi, để bác lạy mà xin lỗi cháu. Bởi bác già đầu mà ngu , mà dại .

Bỗng Hậu rít răng chặn lời hai Định :

- Lòng dạ thú cầm chó ngu dại gì .

Ông ta tiếp tục năn nỉ Nương:

- Phải rồi, lòng dạ bác là lòng dạ thú cầm. Trăm lạy cháu, trăm lạy thầy giáo, cúi xin hai người rộng lượng tha cho tôi về.

- Nươngthình linh đổi giọng:

- Bây giờ mở trời bác ra phải hôn ?

Hai định mừng quỳnh , nói nhanh :

- Nếu cháu trời bác như vậy tới sáng, rui thợ thầy người ta thấy được, rồi câu chuyện tới tai cậu quản đốc, thế nào bác cũng bị đuổi . Như vậy là cả gia đình bác phải đói khổ, tội nghiệp bác lắm cháu ơi. Một khi vợ con bác đói khổ cháu đâu có đành lòng, phải hôn cháu?

Chờ cho hai Định dứt giọng kể lễ, Nương nhẹ hát hàm:

- Hồi nãy, thầy giáo chặn bắt bác lại chớ không phải tôi. Vậy, bác muốn được mở thả, thì bác cứ xin với thầy giáo. Tôi hồng biết.

Khi nãy, Hậu đùa nội vụ cho Nương. Bây giờ Nương lại xô qua cho Hậu. Năn nỉ đã hết lời, hai Định không còn biết nói sao nữa. Ông cũng thừa biết hai người cố ý làm ngất ông để rửa hận, chớ làm gì Hậu lại có quyền giải quyết nội vụ .

Thế là hai Định chỉ còn cách đưa mắt thăm cầu cứu nơi Hậu.

Hậu tỏ ra lạnh lùng với lời van xin của hai Định . Chàng dần cây mác xuống ván, đoạn trợn mắt bùng bùng căm tức :

- Thằng cha già kia !

Hai Định quệt đôi mắt qua cánh tay:

- Dạ !

- Chàng chống nạnh hai tay :

- Lẽ ra thì tôi để cho cô Nương xử sao đó thì xử; Nhưng vì danh dự của cô Nương

và và của tôi, nên tôi buộc lòng phải xen vào vụ này.

Đến đây , chàng chỉ Nương , gần hỏi tiếp :

- Bác biết người này là là ai không ?

Hai Định gật nhẹ, vừa lí nhí :

- Cô hai Nương. Tôi biết lâu rồi.

Hậu hỏi vặn:

- Bác chỉ biết như vậy thôi à?

- Tôi không hiểu thầy muốn hỏi gì .

Hậu điểm mặt hai Định :

- Tôi cho bác biết nghe. Cô Nương là vợ sắp cưới của tôi. Bác động phạm ... đến vị hôn thê của tôi, tức là làm tổn thương đến danh dự của tôi. Bác đừng mong tôi tha cho bác về êm. Tôi giữ bác lại đây, chờ ...ông nội về Không hiểu vì sao, nghe Hậu nói đến đó, Nương ra dáng then thùng ngoảnh mặt đi hướng khác.

Hậu liền nói nhỏ với Nương:

- Xin cô bước ra phía trước đây cho tôi hỏi một chuyện.

Nương lặng lẽ bước theo Hậu, nàng cũng đoán biết trước câu chuyện mà Hậu sắp nói. Chàng dừng lại bên ngưỡng cửa, đoạn hé mở cánh cửa cho ánh sáng bên ngoài lọt vào trong, cố ý xóa tan hết ái ngại trong lòng Nương. Nàng vẫn hiểu ẩn ý của chàng nên nàng đứng bên cạnh chàng với vẻ tự nhiên lắm.

Hậu liền nghiêm trang khẽ nói:

- Tôi xin lỗi cô về việc tôi đã tự nhiên trước mặt hai Định tôi là ...

Nghe câu nói của Hậu vương vấp vì ngại ngùng, Nương nhanh miệng đỡ lời :

- Thầy giáo không có lỗi gì hết. Tôi biết thầy à. Tôi biết thầy buộc lòng tự nhận là .. là ... là như vậy để cứu tôi thoát nạn, để trả thù cho tôi. Tôi đội ơn thầy nhiều lắm .

Hậu mỉm cười khoan khoái :

- Tôi sợ cô không hiểu, cô nói tôi lợi dụng cơ hội ...

Nương lắc đầu lia lịa :

- Không , không , không bao giờ tôi nghĩ như vậy .

Hậu liếc về phía hai Định và hỏi nàng :

- Còn thằng cha già đó , bây giờ cô tính sao?

Nương nhẹ cau mày và hỏi lại Hậu:

- Theo ý thầy , thầy tính sao?

- Tùy cô chứ.

- Thầy biểu sao tôi nghe vậy, chứ tôi cũng không biết tính sao nữa. Tôi đã như người chết hụt chưa hoàn hồn , còn đầu óc đâu nữa mà tính toán. Thôi thì thầy

muốn xử sao thì xử dùm tôi đi .

Hậu ra dáng suy tính một lúc, đoạn nghiêm trọng nói với Nương:

- Theo ý tôi, mình hành hạ hấn một hồi nữa cho hấn tởn rồi mình thả cho hấn về. Nếu trói giữ lại đó chờ ông sáu về giải quyết , cho hấn gục mặt xấu hổ trước mặt

ông sáu thì cũng được, nhưng tôi e người qua kẻ lại trong trại họ nghe thấy được

chuyện này ...

Nương chận hỏi Hậu :

- Thầy sợ thiên hạ nói xấu tôi chứ gì ?

Hậu phân bua :

- Không phải. Có xấu hổ chẳng là hai Định phải nhục nhã với mọi người, chứ đâu phải cô. Có gì đâu mà cô sợ. Nhưng tôi không muốn vụ này thấu đến tai người ngoài. Tôi nói vậy, cô hiểu kịp hôn?

Nương khẽ gật thay lời đáp. Nàng hiểu thâm ý của Hậu lắm .Chính là Hậu không muốn người ta xâm xì vì đồn đãi rằng : < Con dâu tương lai của Năm Diễm bị ông trưởng văn phòng tới mò ...> và họ còn tìm tòi nghĩ xa hơn thế nữa .

Nương đã mãnh liệt chống cự với hai Định là Nương biết , chớ có ai biết được !

Hậu thì thâm, xúi giục nàng :

- Cô hành hạ hấn một hồi nữa đi .

Đột ngột , Nương đổi cách gọi thân mật :

- Hành hạ hấn cách nào đây, anh ?

- Tùy ý muốn của cô .

Nương liếc vào phía hai Định, chếp miệng :

- Ông ta khóc lóc thấy cũng tội nghiệp .

Hậu cô ý chọc tức nàng:

- Đối với mấy thằng cha đó mà cô nói tội nghiệp . Tôi nói thí dụ, lúc nãy , không có tôi kịp giải thoát cho cô, rồi ...rồi ...Tôi xin lỗi cô, Sức cô đâu chống nổi với hấn. Mưu trí của cô làm sao sánh bằng mưu trí của hấn. Đến phút mà cô gục ngã ... trong tay hấn . Chừng đó có ai thương xót ,nói tiếng tội nghiệp cho cô, hay là họ chỉ cần biết làm sao cho thỏa thích thú tính mà thôi.

Con tức giận của Nương đang bắt đầu lắng dịu, bỗng nhiên mặt nàng bùng bùng sắc căm hờn trở lại như lúc đầu. Nàng nghiêng rằng:

- Tôi muốn phụng cho thằng chả một dao cho rồi đời.

Nương nói nhanh:

- Thôi thì tôi giao cho anh đó. Anh muốn xử sao, tùy ý anh.

- Hấn cho tôi là người ngoại cuộc.

Nương nhìn thẳng mặt Hậu:

- Anh mới nói với thằng chả làm sao, anh quên rồi hả ?

Hậu chớp mắt :

- Tôi đã nói gì đâu ?

Nương ngoảnh mặt vào bên trong :

- Anh đã nhận anh là .. là .. gì đó? Anh vẫn có quyền giải quyết hấn dùm tôi mà .

Câu chuyện của hai người đến đây thì hai Định rên rỉ :

- Cháu Nương ơi ! Thầy giáo ơi ! Tôi xin dập đầu tạ tội với hai người rộng lòng tha thứ cho tôi một lần lần lỗi .

Hậu cùng Nương trở vào trong . Hậu đứng chống nạnh một , một tay điểm mặt hai Định, vừa gằn giọng hỏi:

- Tồn chưa ?

- Tôi tồn tới già !

Nghe hai Định nói vậy, Hậu và Nương đang tức giận, nhưng phải dằn nén lắm mới khỏi bật tiếng cười.

Hậu nghiêm giọng :

- Tôi với ... cô Nương bằng lòng thả bác về với một điều kiện ...

Hai Định gật lia :

- Thầy cứ cho tôi biết .

Hậu nói nhanh:

- Chúng tôi gửi trên mặt bác một cái theo để làm kỷ niệm !

Hai Định sợ hãi , giấy tê tê như cá bị đập đầu:

- Trời ơi ! Trăm lạy ... ngàn lạy ... thầy với cháu Nương, xin hai người đừng hành hạ tôi nữa. Hai người coi đây, môi miệng tôi như vậy, thân thể tôi như vậy mà hai người chẳng thương xót tôi hay sao. Hai người tha tôi, tôi nguyện đời ơn suốt đời.

Hậu hỏi vặn:

- Đời ơn hay là tìm cách trả thù ?

Hai Định ngửa mặt :

- Tôi xin thề với trời đất, nếu tôi cố tâm gây thù, gây oán với vợ chồng thầy thì xin trời đất cho tôi chết một cách thảm, chẳng toàn vẹn thân thi, chẳng thấy mặt vợ con , chẳng nên mồ nên mả !

Hậu cười gằn :

- Bác thề độc dữ ha !

Hai Định cứ hai bên cánh tay mà quệt mũi, nước mắt , bên này rồi bên kia, và chặm máu môi lên áo, cố ý làm ra vẻ đau đớn, khổ sở đến tột cùng để cho Nương và Hậu phải mềm lòng .

Hắn vừa lè nhè nói :

- Tôi thề độc cho thầy với cháu Nương tin tôi, Hai người cũng nên xót thương cho một người đã biết ăn năn tội mình.

Hậu bảo sang Nương :

- Cô ra khóa chặt hết các cửa lại .

Nương vâng lời chàng hăm hở đi khóa cửa.

Tưởng đâu hậu định hành tội mình bằng cách ghê gớm hơn nên mới bảo Nương đi bế cửa , hai Định khóc ròng :

- Thầy giáo ! Thầy không thương tôi sao thầy giáo ? Tôi thiết tha van xin thầy lần cuối cùng, thầy nương tay cho tôi nhờ .

Hậu dịu giọng để trấn an hai Định :

- Bác nín đi . Khóc lớn ror-éi con nít nó nghe được nó cười . Chúng tôi chỉ cần giữ bác lại đây để nói chuyện.... với bác vài mươi phút thôi.

Hai Định nuốt tiếng khóc :

- Tôi đâu có dám chạy mà thầy cần phải đóng cửa.

Hậu bí ẩn mỉm cười :

- Tôi không muốn để cho người ngoài nghe thấy hành động dê hèn của bác. Bác biết hôn? Vậy là tôi thương bác đó.

Nghe Hậu nói hữu lý, hai Định gật đầu, mặt lộ vẻ vui mừng :

- Tôi đội ơn thầy ! Tôi đội ơn cháu Nương !

Chờ khi Nương trở vào, Hậu tháo gút dây mở trói cho hai Định, đoạn nghiêm nghị ra lệnh :

- Bác hãy quỳ xuống lạy vợ tôi .

Không đợi Hậu bảo đến lần thứ hai, hai Định liền sụp ngay dưới chân Nương đập đầu lia lịa như té sao, vừa lảm nhảm :

- Bác lạy cháu ! Bác xin lỗi cháu ! Cháu tha thứ cho bác .

Nương thấy vậy làm ái ngại, lật đặt bước lùi lại , như không dám nhận sự lạy lỵ của một người đáng cha mà phải hạ mình quá mức như vậy .

Nhưng Hậu nhanh nhẹn nắm cánh tay nàng kéo lại và nói trống :

- Phải đứng đây để cho ông tạ tội .

Nương nhỏ nhẹ :

- Thôi , anh à ! Anh biểu ông đứng dậy đi. Bao nhiêu đó đủ rồi .

Hai Định quay đầu sang phía Hậu và tiếp tục lạy :

- Tôi xin lỗi thầy giáo . Bởi tôi không biết

Hậu xách cánh tay hai Định lên :

- Thôi, Bác đứng dậy :

Hai Định còn chấp tay xá xá :

- Bây giờ , tôi xin thầy và cháu Nương cho tôi về.

Hậu hất hàm :

- Đi đi ! Và đừng bao giờ cho chúng tôi thấy cái bộ mặt nham nhở đó .

Hai định liền kéo vạt áo bùm miêng , cúi đầu đi ra cửa. Hậu chạy theo mở cửa cho hấn ra. Hấn núp bóng lủi thúi dưới hàng cây bã đậu. Cũng đỡ khổ cho hấn là mọi nhà trong cư xá hầy còn kín cửa .

Hậu còn đứng bên ngưỡng cửa đưa mắt theo dõi bóng hai Định .

Nương bung đèn ra đặt trên giữa. Nàng lặng nhìn chàng một lúc, đoạn lễ phép :

- Mời thầy giáo ngồi đây , thầy giáo !

Hậu quay vào cười đắc chí :

- Con dê già bị bẻ sừng rồi đó. Chưa chắc hấn dám mang cái miêng sung lặn như miêng bình vôi mà đi làm việc .

Nương bắc ghế gần bên Hậu :

- Thầy ngồi đây.

- Được , cô để mặc tôi.

Nương lùi lại ngồi bên góc ván đoạn hỏi chàng :

- Hồi nãy, bộ thầy nghe tôi la hay sao mà thầy chạy vô kịp cứu tôi thoát nạn vậy ?

Hậu ngồi xuống ghế, quay lưng vào cạnh bàn , mặt hướng sang phía Nương:

- Tôi có tật hay tắm sáng sớm, Tôi định ra ao sen tắm, nhưng khi đi ngang qua trước cửa , tôi nghe cô la ới ới trong này, tôi hốt hoảng chạy vô mới bắt gặp hai Định

Nương tươi cười :

- Nếu không có thầy , chắc hai Định giết tôi chết. Tôi đội ơn thầy nhiều lắm .

Hậu chậm rãi :

- Cô đừng nói vậy . Tôi tự coi tôi có bốn phận ... phải bảo vệ cô , à , cô đã kêu tôi bằng anh thì cứ kêu bằng anh luôn. Sau lại còn khách sáo gọi bằng thầy giáo chi nữa.

Nương đưa tay vén tóc, cố giữ vẻ tự nhiên đối đáp với những câu nói ẩn ý sâu xa

của Hậu :

- Dạ , anh cho phép thì tôi kêu bằng anh luôn .

Long Đông

Chương 21

Thấy nơi cánh tay phải của Nương có một vết bầm xanh, ông sáu Long ngạc nhiên đặt bát cơm xuống mâm hỏi:

- Tại sao cánh tay con bầm vậy, Nương ?

Nương đáp gọn:

- Con té .

Ông sáu Long gạn:

- Con té đâu mà bầm vậy ?

Không muốn tỏ bày sự thật với ông sáu Long trong bữa ăn, Nương gượng cười làm vẻ thản nhiên :

- Ăn cơm xong rồi; con kể chuyện ... cho nội nghe .

Ông sáu Long xoáy mắt nhìn nàng :

- Chuyện gì ?

- Dài dòng lắm!

- Thì vừa ăn, vừa nói cho nội nghe đi .

- Lát nữa con nói .

Ông sáu Long ra dáng sốt ruột :

- Chuyện lành hay dữ đó, con ?

Nương đáp ứng :

- Dạ ... không lành ... không dữ ...

Ông sáu Long cau mày :

- Con nói cái gì lạ vậy, Nương ?

Nương gấp nguyên cái đầu cá lóc trong tô canh bỏ sang chén cho ông sáu và đáp :

- Thì nội cứ ăn cho rồi bữa đi, lát nữa con nói có đầu có đuôi cho nội nghe mà.

Ông sáu Long vẫn còn gạn :

- Bộ ở nhà con gây lộn với ai, rồi người ta đánh con bầm tay phải hôn?

Nàng khẽ lắc đầu :

- Hồng có .

Thấy Nương không chịu nói, ông sáu Long đành thôi . Và ông lo nuốt mau cho hết bát cơm, để nghe Nương kể chuyện gì không may xảy ra .

Nghe đến đâu, ông sáu Long càng tỏ ra tức giận , không ngớt nghiêng răng , đập bàn. Sau đó, ông liền mặc áo, hăm hăm bước ra cửa.

Không biết ông định đi đâu, Nương lo âu hỏi với theo :

- Nội đi đâu vậy, nội?

Ông sáu Long ngoảnh lại đáp nhỏ :

- Tao đi kiểm thẳng hai Định nói chuyện một chút. Ở nhà coi chừng nhà đó nghe.

Câu nói của sáu Long chứa đựng nặng nề thù hận, căm tức, khiến cho Nường thêm bồn chồn, Nàng chạy theo phân bua với ông sáu Long:

- Thôi nội , bỏ qua đi nội. Trong lúc nóng giận ,nội làm um xùm lên đây rồi con sợ... mang tiếng ...không tốt . Nội ráng dần để êm luôn cho rồi .

Ông sáu Long gạt ngang:

-Không, nội biết mà. Nội phải dẫn mặt thẳng hai Định mới được. Con vô đi.

Dứt lời , ông sáu Long hấp tấp đi luôn. Biết không thể nào cản ngăn được . Nường đành quay vào nhà nghe ngóng tình hình.

Nàng bưng mâm chén đem rửa mà lòng thấy bồn chồn lạ thường. Mới rửa đến cái chén thứ hai thì nàng nghe trước nhà có tiếng trẻ con gọi vang:

- Ông sáu ơi ! Ông sáu !

- Cô hai ơi ! Cô hai à ! Có khách .

Nghe nói có khách , Nường vội vàng đứng dậy quệt tay nước vào ống quần , đoạn chạy lên nhà trên.

- Đứa nào kêu ?

- Có ông này kiểm ông sáu , cô hai ơi .

Nường ló mặt ra cửa chột thấy ba bốn đứa trẻ hàng xóm đang đứng ngoài thềm vây quanh một ông khách lạ .

Ông khách có bộ dáng dày dạn phong trần , trăn trăn khổ ải, tóc dài phủ gáy, cầm môi tua tua râu như gốc tre già chơm chớm rễ, bần đất quên chân thay giày dép .

Thoạt thấy ông khách? Nường đâm ra lo sợ, vì nàng nghe mấy đứa nhỏ nói ông ta tìm ông sáu Long , Nàng nghi ông khách là người có liên quan ít , nhiều đến vụ

hai Định

Ông khách tiến đến một bước , đoạn xoáy tia mắt nhìn Nường từ đầu đến chân, làm nàng mất hẳn bình tĩnh đến tái mặt . Giọng nàng lắp bắp :

- Bác ... thưa bác kiểm nội tôi ?

Ông khách khẽ gật và hăm hở bước ngay vào cửa khiến Nường nao núng thụt lùi, ông vừa hỏi nhanh :

-Bác sáu đâu em ?

Chưa mời mà thấy ông khách đã xông xáo vô nhà, Nường lấy làm khó chịu, muốn đuổi ông ta ra, nhưng nàng không dám chống cự.

Nàng lạnh lùng đáp :

- Nội tôi không có nhà .

Ông khách nhoen miệng cười làm cho từng cọng râu dựng lên trông quái dị :

- Đi đâu ?

Nương hất hàm :

- Đi đằng xóm .

Ông khách bước lại trước đầu bàn, vừa đảo mắt quanh nhà, vừa phản hồi :

- Chùng nào về ?

Nương dẫn nén bọc dọc :

- Hồng biết nữa .

- Bác sáu không có nói chùng nào về hay sao em ?

Nương lắc đầu đáp cộc lốc:

- Không.

- Em chạy đi kêu dùm bác sáu về đi .

Nàng cau mày :

- Tôi không biết nội tôi đi xóm nào mà kêu. Tôi phải coi nhà . Bác cần việc gì thì chiều trở lại .

Bỗng ông khách tiến tới gần Nương , trên môi vẫn giữ cái cười lạ lùng khó hiểu và dịu giọng :

- Em tên Nương phải hôn ?

Lòng Nương phập phồng lo sợ vì không biết người đàn ông lạ kia đến đây với ý định gì mà hỏi đúng tên nàng. Nàng vừa thoái bước ra phía cửa có ý đề phòng mọi bất trắc, vừa lắc đầu lia lịa:

- Không , hồng phải .

Ông khách thẳng thốt :

- Ủa ! Nói vậy ... em đây không phải tên Nương sao? Nhà này có phải là nhà của bác sáu Long hay không ! Bác sáu gốc ở Phú Thành đó ?

Nương ấp úng :

- Dạ ... dạ phải. Bộ bác có quen với nội tôi hay sao?

Ông khách nhẹ gật :

- Bác ở cùng một xứ mà.

Nương ra vẻ ngạc nhiên ;

- Bác ở ấp nào mà tôi không biết ?

Ông khách đáp nhanh :

- Cũng ấp Phú Thành .

Nghe ông khách nói chuyện đến đây, Nương mới thấy yên lòng . Nàng vào kéo ghế mời khách :

- Bác ngồi chơi đợi nội tôi về .

Người khách lạ vẫn chưa chịu ngồi. Ông đưa mắt nhìn thẳng xuống nhà bếp như muốn tìm ai, rồi thỉnh thoảng quay phắt lại , hỏi Nương :

- Em tên gì ?

Nương thầm định bụng , mình đã lỡ nói láo với ông khách rồi thì cứ nói láo luôn cho qua chuyện .

Nàng ngập ngừng đáp :

- Tôi tên ... Hậu .

Nàng nhớ cái tên Hậu trước nhút , nàng tạm mượn cái tên Hậu làm tên mình trong lúc đối diện với một người khách có nhiều cử chỉ quá lạ lùng.

Ông khách thẳng thốt:

- Em tên là Hậu thật à ?

Nương khẽ gật:

- Dạ phải

Môi ông khách ập úng :

- Nói vậy , còn... còn đứa con gái ...

Nghe ông khách nín lặng luôn tại đó, Nương ngạc nhiên :

- Bác muốn hỏi chi ?

Ông lại nhìn nàng bằng đôi mắt khám xét và hạ giọng nghiêm trọng đáp:

- Tôi muốn hỏi ... một đứa con gái tên Nương, tôi muốn tìm nó, mà người ta đã cho tôi biết nó theo bác sáu từ mấy chục năm nay.

Nương lắc đầu , làm bộ ngẩn ngơ :

- Tôi không biết ...

Nàng nói đến đây, bỗng có tiếng ông sáu Long oang oang trước cửa, cắt ngang câu chuyện của nàng với ông khách lạ tại đây:

- Tức quá ! Tao mà kiếm được nó , tao chẻ đầu nó ra cũng chưa vừa nư giận của tao.

Nương nói nhỏ với ông khách :

- Nội tôi về đó, bác muốn hỏi gì thì cứ hỏi nội tôi.

Ông khách dăm dăm nhìn ông sáu Long, Ông mới bước vô đến ngưỡng cửa chợt thấy người khách lạ với bộ mặt quái đản, ông phải khựng lại, trở mắt :

- Chú ...chú là ai ?

Người đàn ông cười hềnh hênh:

- Bác không nhìn ra tôi hay sao ? bác sáu ?

Ông sáu Long lễ phép :

- Xin lỗi, tôi không còn nhớ gặp chú em ở đâu. Già cả rồi hay quên đầu quên đuôi lại con mắt sờ sệt. Xin chú em nhắc lạ, tôi mới nhớ được .

Ông khách tiến đến gần ông sáu Long, trên môi vẫn giữ nụ cười vui vẻ:

- Đâu bác nhìn kỹ lại coi.

Ông sáu Long xoáy mắt nhìn khách lạ một lúc, bỗng ông chộp nắm chặt hai cánh tay của khách, vừa thẳng thốt gọi to lên trong mừng vui :

- Trời ơi ! Thằng Cung đây mà ! Vậy mà tao nhìn không ra .

Phải, người khác lạ đó chính là hai Cung , người đàn ông đã giết vợ cách đây hai mươi năm về trước.

Ông sáu Long kéo hai Cung vào trong, vừa rồi rít gọi Nương:

- Nương ơi ! Nương à ! Cha con về đây nè .
 Nương há hốc mồm, giương mắt ngơ ngác nhìn cha, đoạn lấp bắp hỏi ông sáu Long

- Nội ... nội nói ... bác... này là ba ... của con ?

Ông sáu Long gật lia:

- Ủ , ba của con đó. Con nên lại mừng ba... của con đi ?

Sau câu nói của ông sáu Long , Cha con nằng ôm chầm lấy nhau, nỗi mừng tủi lẫn lộn trào lên đọng đầy khóe mắt của ba người trong cuộc tái ngộ mà tưởng chừng như gặp gỡ nhau trong giấc chiêm bao.

Nương xúc động đến mếu máo:

- Ba ! Ba của con ... mà con không biết ...

Hai Cung chẳng nói năng được lời nào, anh ôm con ngen ngào:

- Con ...

Ông sáu Long dồn dập hỏi :

- Mà được thả hồi nào ? Mà về đây hồi nào ? Mà sao mà biết tao với con Nương ở trên này mà lên đây kiếm ?

Hai Cung buông con ra và quay sang ông sáu Long :

- Tôi được thả về hôm ngày mười sáu. Tôi về thẳng dưới Phú Thành , lồi xóm người ta chỉ bác ở trên này, tôi mới biết mà tìm đó chứ .

Ông sáu Long hỏi nhanh:

- Nói vậy mà đã về dưới Phú rồi hả ?

Hai Cung gật đầu :

- Dạ . Tôi có đi thăm hết bà con lồi xóm. Thấy tôi về , ai cũng mừng rỡ hết bác à . Tôi có gặp ba Thanh, tư Thới con của ông cả Hoài nữa . Ba Thanh có cho tôi biết là bác ở giữ vườn cho ông cả Hoài hết mười mấy năm và mới lên trại gà này năm ngoái .

Ông sáu Long gật đầu :

- Phải rồi . Trại gà này cũng có phần hùn của cả Hoài trong đó, nên ông mới biểu tao lên đây làm .

Nương kéo ghế đặt bên h hai Cung :

- Ba ngồi đi ba .

Hai Cung ngồi xuống ghế và tiếp tục câu chuyện :

- Cũng nhờ ba Thanh chỉ đường cho tôi đi lên đây. Đáng lẽ tôi lên chiều hôm qua , nhưng vì tới thăm một nhà thì bị bà con cầm ở chơi một chút, thành ra bây giờ mới tới đây . Nhớ bác với con Nương , tôi nóng ruột quá, vì không biết trong mấy chục năm ... lưu lạc, bác với nó ra sao, nhưng bà con lồi xóm niềm nở quá, mình ghé thăm rồi bỏ đi liền coi sao được.

Ông sáu Long bắc ghế ngồi đối diện với hai Cung và hỏi :

- Rồi hồi hôm này mà ngũ ở đâu ?

- Tôi ngũ tại cái nhà mà cả Hoài cho bác ở giữ vườn đó.

- Bây giờ ai ở cái nhà đó ?
- Ba Thanh, mà ba Thanh cũng chạy tới chạy lui , chớ cũng không có ở luôn. Hồi hôm thằng chả vật hết một con vịt xiêm để đãi tôi nhậu với ba bốn anh em nữa.

Nương xách bình trà mới châm, đem lên rót ra hai tách :

- Ba uống nước đây ba .

Hai Cung nắm tay con gái rồi giữ chặt luôn, như không muốn rời xa con nữa:

- Con để đó cho ba .

Rồi anh ngấm khắp mặt mày, tay chân con gái, vừa trầm giọng hàm buồn xa xôi :

- Càng lớn, con Nương càng giống mẹ nó như khuôn, hả bác sáu ?

Ông sáu Long nhẹ gật :

- Ừ ! Nó giống như tạc hà !

Hai Cung chớp mắt mấy cái, đoạn quay mặt ra sân:

- Tôi cũng có ghé lại xóm nhà cũ..., qua thăm mộ má con Nương. không biết ai đem trồng bốn cây đinh lăng ở bốn góc vậy, bác sáu ha ?

Ông sáu Long đáp nhanh:

- Tao chớ ai. Tao trồng nay đã ba bốn năm gì rồi? Tao cũng có trồng bên mộ vợ chồng thằng Luông mấy bụi nữa. Mà biết chỗ mộ vợ chồng thằng Luông hôn ?

Hai Cung nhẹ gật và đôi mắt bỗng dung rome rướm ướt :

- Biết, tôi có ghé... Nghe lời xóm kể cho tôi nghe chuyện ... hồi đó, làm tôi nhớ vợ chồng anh Tư ... nhớ đến đâu, tôi thấy đứt ruột , đứt gan tới đó .

Thiệt là anh em ruột cũng không bằng anh tư, chị tư đối với tôi. Biết nói gì khi đặt chân về quê quán xứ sở, nhìn cảnh cũ rồi nhìn mồ hoang mà nghe cổ họng mình như bị ai bóp nghẹt lại ? Có nói được tiếng nào để tạ ơn vợ chồng anh tư đâu , tôi chỉ biết sụp trước đầu mộ lạy mấy lạy rồi ra đi tìm con.

Ông sáu Long chép miệng :

- Tao cũng không ngờ tao lại phải sống trong cảnh tre già khóc măng ! Hai vợ chồng nó dắt nhau đi một lượt làm tao muốn phát điên vậy mà . Tao lại sợ đại tao chết theo vợ chồng thằng Luông rồi con Nương phải bơ vơ đó chớ .

Hớp xong một ngụm trà, hai Cung hỏi :

- Tôi thấy mộ vợ tôi với mộ của vợ chồng anh Tư hình như là bác mới đắp, phải hôn bác ?

Ông sáu Long gật đầu :

- Ừ , tao móc đất cho con Nương đắp lại hồi năm ngoái. Không đắp để lâu năm mồ mã siêu lạc hết, không nên ;

Chợt nhớ đến kẻ gây sóng gió ngày cũ, anh Cung hỏi nhanh:

- Còn thằng cha chủ ấp Hiệu bây giờ ra sao bác ha ? Tôi về dưới mà không dám hỏi ai hết .

Ông sáu Long thả mắt mộng lung ra sân :

- Hồi đó, nó trốn luôn, rồi gia đình nó cũng dời đi xứ nào đâu, không ai biết. Mà tao thấy rồi, gia đình nó cũng lụn bại lần lần mà ả . Quả báo nhân tiền mà, thế nào con cái nó cũng gánh hết tai họa dài dài sau này nữa. Bận đó, lâu quá thành ra tao không nhớ ai đã nói với tao , là có người gặp thằng cha chủ ấp Hiệu trốn ở miệt biên giới , mà không biết tại sao nó đi hết một con mắt . Hồng biết lời đồn đãi của người ta có đúng như vậy hay không .

Hai Cung rít giọng :

- Tôi mà gặp lại thằng đó là tôi uống mật nó à bác .

Giọng ông sáu Long nghiêm trang, chậm rãi :

- Thôi , tao khuyên mày , chuyện cũ đã qua rồi, thì mày cứ quên luôn đi, gọi nhắc làm gì thêm đau lòng. Tao thì gần đất xa trời, không biết chết nay, mai gì đây . Bây giờ , mày về được rồi, thì mày lo bảo bọc con Nương đó, Mày đừng nghĩ gì đến chuyện thù hằn ngày xưa, ngày xưa, thêm khổ tâm cho mày .Kẻ làm ác phải gặp ác. Để trời phạt trừng phạt nó.

Ông sáu Long liền hướng sang chuyện khác :

- Mày ăn cơm chưa ? Để con Nương đi nấu cho mày ăn bữa một chén rồi chiều sẽ hay nghe.

Hai Cung lắc đầu:

- Không , tôi không đói, mừng quá ăn cũng không được .

Đến đây Nương mới có cơ hội xen vào:

- Chắc ba còn mệt. Để con nấu cháo cho ba ăn, nghe ba ?

Anh Cung khoát tay:

- Con đừng nấu nướng gì cho mất công. Ba không ăn đâu, để chiều rồi ăn luôn . Trước khi đi lên đây , ba Thanh cũng có dọn cơm bắt ba ăn rồi .

Nương phân bua với ông sáu Long :

- Nè nội, hồi ba con mới bước vô , con tưởng ông nào lạ, con sợ ...

Hai Cung bẹo cằm con gái và cười:

- Thấy tôi bước vô nhà, nó nhìn tôi trân trân vậy hà bác. Thấy nó giống mẹ nó quá ,tôi biết chắc nó là con Nương, tôi hỏi nó tên gì, nó lại nói nó tên Hậu, làm tôi muốn ngơ ngáo. Tưởng tôi đi kiếm lầm nhà ông sáu Long nào đó chứ.

Ông sáu Long bật cười :

- Nó nói nó tên Hậu hả?

Hai Cung nhẹ gật :

- Dạ .

Đến đây, trông vẻ mặt Nương then thứa, nàng liền rút cái bình nước xách đi thẳng ra sau bếp .

Ông sáu Long ra dáng nghĩ ngợi và nhẹ gật liền mấy cái :

- Thấy người lạ tới đây , nó tỏ ra sợ sệt là phải.

Hai Cung hỏi nhanh:

- Sao vậy, bác ?

Ông sáu Long đáp ứng:

- Ủ ... thì ... tại tánh nó nhút nhát vậy mà.

Lặng im một lúc, Hai Cung chợt nhớ lại câu nói giận dữ của ông sáu Long lúc mới về tới nhà, anh gạn hỏi :

- Hồi nãy, bác giận ai mà tôi nghe bác đòi chẻ đầu , chẻ óc ai đó, bác sáu ?

Sắc phần nộ chợt hiện lên trên gương mặt già nua ,Ông sáu Long rít giọng:

- Khốn nạn quá mày à ! Trên đời này sao có cái bọn mặt người lòng thú, ngu đầu mã diện nhiều quá !

Hai Cung xoay nhìn ông sáu Long và sốt ruột hỏi:

- Vụ gì vậy bác ?

Ông sáu Long còn đắn đo không biết nên nói hay nên dấu vụ hai Định đến đây cường hiếp Nương , toan giở trò thâm ô.

Thấy ông sáu Long chưa chịu hở môi, hai Cung nóng ruột hỏi dồn :

- Vụ gì xảy ra vậy, bác ? Ai bức hiếp gì bác đó, phải hôn ?

Ông sáu Long xét thấy khó giữ nhẹm chuyện đó được, ông dùng giọng nghiêm trọng

kể lại hết đầu đuôi mọi việc xảy ra cho hai Cung nghe.

Nghe đến đâu hai Cung lộ vẻ hăm hăm giận dữ . Chốc chốc , anh lại mắng :

- Quân khốn nạn !

Thình thoảng anh lại chửi :
- Quân súc sanh thiệt mà .

Nương xách bình trà đem ra châm thêm hai tách. Nhân dịp , ông sáu Long chỉ cánh tay có vết thương bầm tím của nàng và nói với hai Cung:

- Đây nè ! Mày coi đây nè ! Thằng hai Định nó đánh con nhỏ tới bầm tím như vậy nè !

Hai Cung nắm cánh tay con gái :

- Đâu, con đưa ba coi .

Nương vén cao tay áo ngăn lên :

- Đây , ba .

- Có bầm chỗ nào nữa hay hôn con ?

Nương lắc đầu :

- Hồng có ba à ! Nội chỗ này không hà .

Giọng hai Cung hăm nổi xót xa:

- Con nghe trong mình có sao hôn ?

Nương lắc đầu :

- Dạ, không .

Hai Cung tắc lưỡi:

- Nó hơi sưng lên đây nè. Đau hôn , con ?
- Bóp bóp mới nghe đau, xách cái gì nặng mới nghe đau.

Hai Cung buông tay con ra và thỉnh linh nắm chặt tay đấm cái rằm xuống bàn, nghiêng răng:

- Nó muốn gieo khổ não cho con tôi nữa đây mà! Được rồi bác cứ để mặc tôi, để tôi ra tay trừng trị cái tên súc sanh đó. Nó ở đâu ?

Hai Cung vụt đứng dậy và tiếp:

- Nó ở đâu ? Bác chỉ nhà nó cho tôi. Tôi chém cho nó bay đầu rồi tôi đi ra Côn đảo nữa !

Nương vội vàng níu cánh tay cha:

- Ba ! Thôi , ba bỏ qua đi ba .

Ông sáu Long bước lại ấn vai hai Cung ngồi xuống và đổi giọng chậm rãi, ôn tồn:

- Thôi, Cung ! Tao khuyên mày hãy bớt nóng giận. Chính tao đây cũng phải sôi máu lên nữa, đâu có thể làm ngơ để nó yên thân được. Nhưng mà, bây giờ mày có căm hờn đến đâu đi nữa, mày nên ráng dần nén , đừng liều mạng. Tao cũng thừa biết, mày vì vợ con, mà mày muốn cuồn trí lộn, chứ chẳng phải vừa. Mày còn lại nữa đời người đây là mày phải dành hết cho con Nương .

Hai Cung hậm hực :

- Tay này đã vấy máu rồi, tim óc này là đá sỏi của Côn đảo, nó không còn biết sợ tù tội là gì nữa khi mà oán thù của vợ con còn đeo nặng trên đầu như non , như núi !

Ông sáu Long còn đặt một bàn tay trên vai hai Cung , khuyên tiếp:

- Mày hãy nhìn lại mặt con mày kia .

Nương liền tiếp theo câu nói của ông sáu Long :

- Con ao ước muốn sống vui vẻ bên cạnh ba hơn là để ba đi trả thù cho con, rồi ba với con phải chia ly thêm lần nữa. Ba nên nghe lời nội đẹp bỏ hết oán thù .

Ông sáu Long nói nhanh:

- Đó , mày nghe con Nương nó nói chưa ?

Tia mắt bùng bùng của hai Cung tự nhiên dịu dần sau câu nói của Nương .

Thấy hai Cung có vẻ nguôi giận, ông sáu Long tiếp :

- Phải biết mày như vậy thì hồi này tao đâu có thèm nói chuyện này cho mày nghe. Tao cũng tính cho nó một bài học đặng cho nó thụt mặt luôn, bỏ cái làng này luôn, chứ đâu có làm thỉnh được .

Hai Cung chận hỏi :

- Thằng hai Định mặt mày nó ra làm sao? Nhà nó ở trong trại này hay ở ngoài làng.

Ông sáu Long đáp:

- Nó ở luôn trong này. Hồi nãy tao quần kiếm nó nát đất mà không gặp nó . Nghe mấy thầy trên văn phòng nói nó bỏ buổi làm sáng , trốn đi đâu không biết. Chắc là nó không dám về đây nữa đâu. Nhục nhẽ , xấu hổ quá mà còn dám chường cái mặt ngó ai nữa .

Hai Cung phản hồi:

- Còn thầy giáo Hậu mà bác nói ông đã đến cứu con Nương thoát nạn đó là người ở đâu ?

Ông sáu Long trở về ngồi chỗ cũ và đáp:

- Con trai năm Diễm làm quản lý trại gà này nè. Thầy dạy học ở trên Gò Đen á.

- Bộ nhà cửa thầy giáo Hậu ở gần đây nên thầy mới hay thằng Định tới đây làm ầu?

Ông sáu Long hát hàm:

- Đây nè ! Mày để ý, ngoài cổng trại đi vô, ngó bên trái thấy dãy nhà cửa sơn xanh, hai căn ngoài đầu là nhà của Năm Diễm, ông già thầy giáo Hậu.

Ông sáu Long dùng lời hớp miếng nước, đoạn nghiêm nghị nói tiếp:

-Tao nói thiệt cho mày biết, năm Diễm đang sửa soạn đi hỏi con Nương cho thầy giáo Hậu ...

Nghe ông sáu Long nói đến đây , Nương then thứa đỏ mặt. Nàng bỏ đi xuống nhà bếp . Tuy vậy mà nàng vẫn lắng tai nghe ông sáu Long tiếp :

- Tao không biết mày sắp trở về , nên tao đã tự ý hứa gã con Nương . Tao chắc mày không nỡ trách tao .

Hai Cung nhanh miệng chận lời ông :

- Không, không đâu bác . Tôi đã coi bác như cha đẻ của tôi . Con Nương nó kêu bác bằng ông nội, là bác có quyền đứng ra định đoạt việc gả bán, dầu có tôi không có tôi ở nhà cũng vậy. Xin bác đừng nghĩ gì hết. Và để đền đáp lại chút công ơn bác dưỡng dục con Nương ròng rã hơn hai mươi năm trời, bây giờ tôi xin phép được kêu bác bằng ba và phụng dưỡng bác cho đến ngày bác trăm tuổi.

Nói đến đây, hai Cung liền bước qua quỳ xuống ngay trước mặt ông sáu Long :

- Ba ! Con xin ba nhận lạy này ...

Ông sáu Long lật đật nắm tay hai Cung đỡ dậy. Rồi vì quá cảm xúc, ông run run giọng mà chỉ thốt được có một tiếng gọi tình thương thấm thiết :

- Con ...!

- Ba cho con lạy ba .

- Thôi , đứng dậy , đi con . Một lời nói của con cũng đủ vui dạ ba lắm rồi.

Long Đông

Đoạn kết

Qua lời giới thiệu của ông sáu Long, hai Cung được năm Điền nhận vào giúp việc cho trại gà, phụ trách việc tải trứng hằng ngày từ trại lên chợ Chợ Lớn .

Từ đó, với tình sui gia thân thiện, hai Cung và Năm Điền thường đi lại với nhau, chén thù chén tạc với nhau để bàn bạc chuyện trăm năm của hai con. Chọn được ngày lành tháng tốt , Hậu và Nương được hợp hôn giữa trường . Chiều hôm ấy, Hậu đưa Nương đi dạo qua khắp các dãy trại để xem các giống gà ngoại quốc mới nhập cảng về .

Hậu tính toán với Nương .

- Anh định dạy hết năm nay rồi anh xin nghỉ em à. Anh có hỏi ý kiến ba má anh và nội rồi, ba má anh với ba bên nhà và nội đều bằng lòng.

Nương nhìn chàng thẳng thốt:

- Sao anh lại xin thôi dạy? Nghỉ dạy rồi làm nghề gì ?

Hậu chậm rãi giải bày :

- Anh đã đề nghị với ba, bây giờ ba đã có vốn rồi, ba nên kiếm đất mở trại chăn nuôi. Vấn đề chăn nuôi thì ba đã rành quá rồi, ba cứ bỏ tiền lập trại , mua gà giống rước ba bên nhà với nội về hợp tác, khuyếch trương dần dần .

Nương chận hỏi:

- Rồi ba đã tính sao chưa mà anh định thôi dạy học ?

Hậu đáp nhanh:

- Ba anh, ba em, nội đã bàn tính với nhau xong hết rồi, nên anh mới có ý định bỏ cái nghề gõ đầu trẻ đó chớ, nhưng mà ba người còn giữ bí mật, không dám cho ai trong này hay hết.

Nương mỉm cười :

- Ba em với nội làm gì có vốn mà hùn hạp ?

- Thì kẻ có công, người có của. Mình làm cho mình , mình làm chủ lấy mình mà. Em thử nghĩ , nếu anh không tính toán thì ba anh cứ làm quản lý hoài suốt đời, còn ba em với nội phải đồ mồ hôi xót con mắt gánh vác về cho người ta hưởng , làm công suốt kiếp cũng vẫn hoàn tay trắng . Nghề nghiệp mình rành quá , tại sao mình không cố tìm cách làm chủ lấy mình? Hơn nữa , khi chương trình của anh mà được thực hiện rồi, em sẽ thấy cha mẹ , ông bà mình sống gần như sum họp một nhà. Có phải vui vẻ bao nhiêu không, em .

Nương không đáp sao hết, mà nàng chỉ bộc lộ nỗi vui sướng của mình qua

nụ cười , qua ánh mắt nhìn chồng;

Hậu nắm tay vợ dắt đi qua một dãy chuồng khác, vừa nói tiếp :

-Và em thử nghĩ xa hơn một chút. Nếu anh còn đi dạy học, em phải ở nhà làm dâu ba má, phải lui tới thăm viếng nội khi nội đau yếu vì nội già rồi mà, chớ em đâu có được đi theo anh. Như vậy , hai đứa mình phải sống xa cách nhau , mỗi đứa một nơi, chỉ được gần gũi nhau trong ngày cuối tuần thôi .

Nghe Hậu nói đến đây, Nương lườm ngang chàng và cười chúm chím :

- Mưu kế dữ ha !

- Chàng siết chặt bàn tay nàng :

- Chớ sao.

- Như vậy thì chính là anh tính toán cho anh, chớ đâu phải vạch con đường lập nghiệp cho ba.

Chàng phì cười :

- Em muốn hiểu cách nào cũng được hết.

- Đi dạy xa, mỗi tuần về một lần , rồi chết à ?

Hậu lắc cổ hỏi vợ :

- Anh hỏi em, trong suốt sáu ngày xa cách nhau, em có thấy nhớ nhớ anh hay không? Em hãy thành thật trả lời cho anh biết đi .

Nương ồm ờ hỏi lại :

- Nhớ ai ?

Hậu bật cười và hát hóm :

-Còn phải hỏi ngật. Chẳng lẽ anh muốn hỏi em có nhớ con gà trống

Vancres đứng thò mõ ra chuồng kia hay con gà tây đang ngóng cổ kêu cà cọt cà cọt đó hay sao ?

Nương nguýt chàng :

- Nói vô duyên à !

- Đừng khóa lắp , trả lời câu hỏi của anh đi, rồi anh nói chuyện tới cho nghe .

Nương giả bộ ngoảnh mặt gạt ngang:

- Hồng biết .

Hậu tìm cách chọc tức nàng :

- Anh có chuyện này ... quan trọng lắm, anh định nói cho em nghe, mà em nói hồng biết , thì thôi .

Nàng nhẹ cau mày :

- Nói cho em nghe đi .

Chàng buộc khó lại nàng :

- Trả lời câu hỏi của anh đi .

- Kể như trả lời rồi .

- Đâu có được .

Nương ra dáng bức dọc giật tay lại :

- Khi không mà hỏi chuyện gì đâu không hà ! Cứ hỏi ... thương hôn ... nhớ hôn ... hoài ! Kỳ cục !

- Kỳ cục thì thôi .

Nàng nhăn mặt hờn dỗi :

- Tức quá ! Thà đừng nói , hễ nói thì đừng úp mở. Ừ thôi, hỏi lại đi rồi em ráng mà trả lời cho .

Hậu cười sung sướng , lặp lại câu hỏi:

- Chẳng tự trường , anh đi dạy học. Ở nhà , em có nhớ anh không ?

Nàng gật đầu nhanh để thay câu đáp .

Hậu lắc đầu :

- Không được, em phải trả lời chứ .

Nương nói lí nhí :

- Anh sao thì em vậy .

- Cũng không được , em phải trả lời một cách rõ ràng. biết đâu anh khác, em khác .

Thấy chồng còn buộc khó mình, Nương buộc lòng đáp cụt một tiếng :

- Nhớ !

Sau lời đáp của Nương , chàng liền nắm tay nàng siết chặt lại như lúc nãy, để thắm nói lên tiếng nói yêu đương mặn nồng của đôi vợ chồng mới cưới, mới động phòng vừa đủ bảy đêm.

Thế rồi, Hậu lặng thinh luôn, Nương sốt ruột lay tay chàng :

- Chuyện gì quan trọng đó? Anh nói cho em nghe đi. Bộ buộc người ta trả lời rồi tính làm lơ luôn sao?

Hậu muốn chọc tức nàng thêm nữa, giọng chàng thản nhiên :

- Nói chơi với em vậy chứ có chuyện gì quan trọng đâu .

Nàng bực tức nhăn mặt :

- Trời ơi ! Nói gạt em hả ?

- Nói gạt mà có lợi, người ta mới gạt .

Nàng điềm mặt chàng :

- Từ hôm đám cưới tới nay, gạt em không biết mấy chuyện rồi nha. Sống gần anh, chắc có ngày em phải tức hộc máu mà chết. Thấy ghét ghê !

Chàng cười cợt :

- Ghét người ta mà sao hỏi đó ba với nội hỏi: Nương à, con ưng thằng Hậu không con? Em lại gạt đầu lia lịa .

Nương đăm nện lên vai chồng :

- Nội với ba hỏi em như vậy hỏi nào đâu? Em gạt đầu lia lịa hỏi nào đâu ? Không ai hay biết vụ gì hết, nội với ba muốn gả là gả đại hà. Đừng nói xấu người ta .

- Mê muốn chết mà còn làm bộ .

Nương bĩu môi :

- Ủ, mê anh nhờ anh bị sún cái răng .

&&&

Thấm thoát lại đến ngày tựu trường , Hậu phải trở lên Gò Đen đăng tiếp tục đi dạy .Bây giờ Nương mới nhớ thương thăm thía trong những ngày xa chồng.

Thấy đôi vợ chồng mới cưới mà phải sống gần cách như vậy, mà Hậu chỉ về thăm nhà có một ngày chú nhứt rồi lại đi, vợ chồng năm Điền mới cho phép nàng đi thăm Hậu vào ngày thứ năm mỗi tuần. Thường thường là sáng thứ năm nàng ngồi xe đò đi Gò Đen, rồi sáng thứ sáu Hậu đưa nàng ra xe trở về. Tân hiệp , có khi nàng theo xe vận tải trứng của trại.

Trong một dịp đi thăm Hậu, nàng đón xe Mỹ Tho - Sài gòn để đi Gò Đen, vừa leo lên xe thì bỗng có giọng đàn ông quen thuộc gọi đúng tên nàng:

- Nương !

Nàng lột nón lá xuống , xoáy mắt nhìn chàng thanh niên vừa gọi mình, đoạn buộc miệng thảng thốt :

- Anh Thái !

Thái tươi cười và vội vàng ngồi nhích vào trong , chừa cho Nương chỗ bên ngoài:

- Em ngồi đây .

Nương còn đứng lom khom trong xe, ngại ngừng nên chưa dám ngồi vào chỗ bên cạnh Thái. Phải chi lúc xe vừa ngừng mà nàng thấy Thái ngồi đây, thì nàng đã lách mặt , ra ngồi ở băng sau cùng rồi .

Hiểu ý nàng, Thái lặp lại lời mời lần nữa :

- Em ngồi đây đi, có chi đâu mà ngại .

Nàng buộc lòng ngồi bên cạnh Thái, nhưng nàng cố nép sát vào cửa xe để tránh sự đụng chạm với Thái. Còn dưới chân thì nàng ém chiếc nón lá vào khoảng trống giữa chân Thái với chân nàng.

Chờ nàng ngồi yên , Thái hỏi :

- Em đi đâu đây ?

Nàng rút mù xoa lau mặt và đáp gọn :

- Đi Gò Đen .

Thái bắt đầu phăn dăn:

- Em với ông sáu ở trại Hiệp Thành mà, phải hôn ?

- Sao anh biết ?

Thái cười nhẹ :

- Vậy mà anh biết được, mặc dù tất cả đều giữ ... bí mật .

Nương liền hỏi khỏá lấp :

- Còn anh đi đâu dưới Mỹ Tho mà về sớm vậy?

- Anh về dưới nội anh, thăm nội anh đau .

Nàng hỏi nhanh:

- Ai đau ? Ông nội hay bà nội ?
- Ông nội ;
- Đau sao?
- Bệnh già mà, hễ trời trở gió là đau.
- Cậu mợ trên nhà cũng khỏe hả anh ?
- Mạnh , cảm ơn em .

Sợ Nương hướng sang những chuyện vu vơ, Thái liền hỏi nhanh :

- Em đi Gò Đen chi vậy?

Nàng còn ấp úng :

- Tôi ... đi thăm ... chồng tôi ?

Thái sững sốt :

- Ủa ! Em có chồng rồi sao? thiệt hay chơi đó ?

Nương cúi nhìn xuống dưới chân và đáp nhỏ :

- Thiệt chớ chơi sao được .

Nét mặt chàng sa sầm lại và giọng lắng u buồn :

- Chùng nào mới làm đám cưới ?

Nương bầm vành nón lá:

- Cưới đã hai ba tháng rồi .

Thái ngạc nhiên :

- Sao Nương còn đi thăm ?
- Ảnh đi dạy học trên Gò Đen .

Thái gượng cười héo hắt :

- à ! thì ra chồng của Nương làm thầy giáo !

Nàng nhẹ gật đầu :

- Dạ .

Thái thiếu nảo thờ dài, nhưng vì tiếng động cơ rú đều chắc Nương không nghe được. Giọng chàng chán chường :

- Thôi, thế là hết ... Tôi đã tuyệt vọng rồi !

Nương quay lại nhìn chàng ngơ ngác :

- Hả ? Anh nói gì ?

Thái thả mắt ra đồng hoang trước mặt, lặng im một lúc lâu lắm , chàng mới chậm rãi đáp :

- Trong lúc tôi định đi tìm Nương thì tình cờ gặp lại Nương , gặp lại để nghe Nương nói Nương đã có chồng,

Nương rần giọng:

- Anh có vợ, tôi có chồng, còn tìm kiếm nhau chi nữa? Anh có thể lừa tôi một lần thôi, chớ đâu có thể gạt tôi đến lần thứ hai .

Thái chớp mắt xúc động :

- Nương chưa hiểu được những gì bí ẩn trong cuộc hôn nhân của tôi và Tuyết Nhung nên Nương trách tôi, tôi cam chịu . Nhưng trên con đường tình ái, định mệnh đã bắt buộc chúng ta phải chia tay nhau đi về hai ngã rẽ, thì trước khi chúng ta quay lưng, Nương cũng nên nghe tôi giải bày hết uẩn khúc trong lòng tôi.

Giọng Thái ghen ngào :

- Dù Nương có tin hay không tin, xin Nương cũng để cho tôi nói... tôi van Nương ... Nương Đừng xua đuổi tôi như xua đuổi một con chó nhầy nhụa ghê lở .

Liếc thấy đôi mắt Thái ứa lệ, Nương lấy làm xúc động trước những lời tha thiết của chàng Nàng nói nhỏ nhẹ :

- Anh muốn nói gì ?

Thái nhìn ngang nàng :

- Chắc Nương còn nhớ cái ngày má tôi xuống tại nhà Nương tìm tôi và nói chuyện với ông sáu về ... vụ cưới hỏi Tuyết Nhung cho tôi ?

Nương nhẹ gật đầu :

- Nhớ chứ, quên sao được, anh .

Thái chép miệng :

- Câu chuyện giữa má tôi và ông sáu trong hôm đó, mãi về sau này, khi cuộc hôn nhân của tôi với Tuyết Nhung đổ vỡ rồi, thì má tôi mới chịu nói thật... .

Nương ngạc nhiên :

- Vì sao mà đổ vỡ ?

Thái đổi giọng chậm rãi nghiêm trọng :

- Để tôi nói hết cho Nương nghe, rồi Nương sẽ hiểu lòng dạ tôi đối với Nương như thế nào. Chính vì má tôi đeo nặng thành kiến lỗi thời về vấn đề hôn nhân mà tôi với Nương không thành vợ thành chồng, Tôi tin chắc rằng Nương vẫn còn nhớ rõ từng lời, từng câu nói của má tôi hôm đó .

Nương quay mặt ra đồng :

- Quên làm sao được !

- Nương có tin lời má tôi hay không ?

- Tin lắm chứ , mợ hai nói mà không tin thì còn tin ai.

Thái lại mỉm cười héo hắt:

- Và Nương đau đớn vì tuyệt vọng, Nương uất ức vì cho rằng mình đã bị ... người ta gạt tình, nên mới cầm dao đâm lũng một tấm vách buồng, phải không , Nương ?

Nương ngoảnh lại nhìn thẳng mặt chàng:

- Tôi không muốn anh nhắc tới chuyện đó nữa.

- Nương đừng buồn , đừng giận tôi. Tôi thấy cần phải nhắc lại để giải bày với Nương những uẩn khúc trong mối tình đầu, cho có đầu có đuôi...

Nương mới hiểu được .

Nương tỏ ra sốt ruột :

- Tôi muốn anh cứ nói thẳng ra đi, đừng dong dài .

Thái trở bộ ngồi nghiêng , quay mặt qua phía Nương, như có ý để nàng trông thấy rõ từng nét thống thiết hằn sâu trên gương mặt chàng .

Đôi mắt chàng như sắp ứa lệ :

- Vì má tôi năng nằng quyết cưới một nàng dâu giàu sang, ép buộc tôi phải ưng Tuyết Nhung, nhưng tôi cũng quyết chống đôi một cuộc hôn nhân chỉ đầy đầy tiền bạc mà trống rỗng tình yêu, nên má tôi mới tìm cách làm cho tôi với Nương phải ly tán. Chính cái hôm tôi về gặp Nương lần cuối là tôi bỏ trốn đi đó Nương à .

Nương cau mày :

- Vậy sao? Sao lúc đó anh không nói thật cho tôi biết ?

- Tôi sợ Nương phải lo buồn .

- Rồi sao nữa ?

- Má tôi biết chắc là tôi trốn về quê nội và đang quán quít bên cạnh

Nương, nên má tôi cố dựng lên một chuyện tưởng tượng mà má tôi cố ý để lọt vào tai Nương . Má tôi nói với ông sáu rằng tôi đã yêu , mê đắm con Tuyết Nhung và đòi cưới Tuyết Nhung cho bằng được ... Có phải má tôi đã nói như vậy hay không, Nương ?

Nương khẽ gật :

- Phải rồi .

- Thế là má tôi đã đánh một ngọn đòn tâm lý rất đúng đích, mà cái đích là lòng tự trọng của ông sáu và sự ghen tuông lẫn tự ái của Nương. Má tôi đã thành công với độc kế trong lúc tôi phải trừng đôi mắt uất ức để cho Nương đâm tôi... Nhưng sao Nương không chịu đâm cho lọt trông tôi đi, để tôi phải còn chứng kiến mãi những phủ phàng tiếp diễn hoài trong đời tôi như thế này !

Giọng Nương hàm xúc động :

- Thôi, bỏ chuyện đó đi, anh .

- Rồi Nương có biết vì sao ông nội tôi đưa ông sáu và Nương về trại chăn nuôi Hiệp Thành hay không?

Dù có biết , Nương cũng lắc đầu :

- Không biết .

Thái giảng giải :

-Ông nội tôi chịu ý má tôi. Má tôi muốn tống Nương đi khỏi cái làng Phú Thành, để cắt đứt mọi liên lạc giữa tôi với Nương .

Nàng chép miệng :

- Tôi không ngờ ...

- Còn nhiều chuyện ly kỳ ... nữa Nương ạ .

- Anh cứ nói hết đi .

Thái đặt tay hờ hững trên vành nón của Nương :

- Ông sáu và Nương đi rồi, tôi có về tìm mấy lần, nhưng không ai cho tôi biết chỗ Nương ở cả, ngay cả những người trong xóm họ cũng cố giấu tấm tích của Nương. Một tháng sau, ba má tôi cử hành hôn lễ, mà ngày rước dâu chú rể phụ phải thay thế chàng rể chánh trong tất cả các lễ .

Nương sững sốt :

- Sao lạ vậy ?

Thái đáp nhanh :

- Tôi giả đau, tôi xin vô bệnh viện tư tôi nằm cho qua cái đám cưới .

- Rồi bao lâu anh mới về ... với vợ anh ?

- Chỉ hôm sau thôi, ba má tôi đem xe vô bệnh viện bắt tôi về. Nói ra đây , Nương dừng cười . Hôm đó, tôi có cảm tưởng như mình là con chó đi hoang ngoài phố, rồi bị người ta cầm gậy ví, chộp đầu ném lên xe chở về trại giam chó!

- Anh nói cái gì kỳ cục vậy ?

- Thật vậy Nương à. Ba má tôi làm tôi xấu hổ quá !

- Ai biểu anh chống cự làm chi .

- Nương hỏi, tôi câu đó , tức là Nương đã trả lời rồi., phải vậy hôn, Nương ?

Nàng lặng thinh không đáp. Lòng nàng hơi xót đau vì chuyện cũ tình đầu .

Thái nghiêm trang tiếp:

- Tự ái của thằng con trai lớn lắm Nương à. Vì vậy mà sức chịu đựng nhục nhã của tôi có thể nói là trong nhất thời thôi. Tôi xét thấy , đối với Nương , tôi đã hoàn toàn tuyệt vọng rồi, dù có chống đối cha mẹ mãi cũng chẳng ích lợi gì, mà chỉ gây thêm xáo xáo trong nhà giữa mẹ với con .

Thế là tôi đành nhắm mắt trêu cay , nuốt đắng để sống chung chẵn gối với Tuyết Nhung, Sự thật thì tôi với Tuyết Nhung ... chưa có gì ... có thể gọi là mặn nồng chồng vợ cả . Có lẽ vì nguyên nhân đó mà người con gái đài các kia mới sanh tâm ngoại tình ...

Nghe Thái nói đến đây, Nương xoáy nhìn sâu vào đáy mắt chàng như ngạc nhiên lắm, nhưng nàng không nói, không hỏi sao hết.

Thái cười nhếch nửa môi:

- Chắc Nương chưa mấy tin lời tôi ?

Nương hỏi nhỏ chỉ cho Thái vừa đủ nghe :

- Anh có bắt được bằng cứ hay không mà anh nói vợ anh ngoại tình ? Có lý đâu...

Thái chận lời nàng :

- Có chứ, rất nhiều bằng cứ . Mà việc đi đi lại lại với người đàn ông kia, gần như là Tuyết Nhung công khai , chứ không cần che dấu ai hết. Không

biết mấy lần tôi đã bắt quả tang vợ tôi đang chia ân xẻ ái với người đàn ông kia. Nhưng tôi không ghen tuông Nương à. Tôi còn mong có cơ hội như vậy để tôi đoạn tuyệt với Tuyết Nhung.

Nương phẫn tới:

- Bây giờ vợ chồng anh không còn ăn ở với nhau nữa?

Chàng khẽ gật :

- Đường ai nấy đi !

- Vợ anh đã lấy chồng khác rồi ?

- Đã hơn bốn tháng , tức là ngày Tuyết Nhung ra khỏi nhà tôi. Tôi có cảm tưởng như tôi vừa được cởi cái ách .

Bồng Thái cúi mặt , chớp mắt , tiếp bằng giọng nghẹn ngào :

- Khi mà tôi biết ăn năn ... thì đã muộn màng. Khi mà tôi mang tình yêu tha thiết quay về tìm bến cũ ... thì đò xưa đã tách bến sang bên bờ tình ái rồi !

Nương chép miệng :

- Chẳng ai cải được số phận trời định anh à . Mình không hiệp vì mình chẳng duyên, chẳng nợ gì với nhau.

Xe còn cách Gò Đen một cây số, Nương liền gọi bảo tài xế ngừng xe lại cho nàng xuống.

Thái giật mình, thảng thốt :

Nương xuống tại đây à ?

Nương gật nhanh:

- Dạ, anh về mạnh giỏi nghen. Cho tôi gửi lời thăm cậu hai, mợ hai , nghe anh Thái .

Chàng van lơn bên tai nàng :

-Nương cho tôi xin cái bắt tay lần cuối .

Nương nhồm dẩy sửa soạn xuống xe, vừa lắc đầu gạt phăng:

- Không, như vậy thành ra tôi có tội... ngoại tình đối với chồng tôi .

Nàng cầm nón, vội vàng bước xuống xe đi thẳng vào con đường làng mà không ngoảnh nhìn lại phía sau lưng.

Trên quan lộ, trên đường tình, chàng và nàng phải nuốt lệ ngậm ngùi từ biệt nhau tại trạm này .

HẾT

Nguồn: Việt Nam Thư Quán
Người đăng: mickey
Thời gian: 13/04/2004 11:48:12 CH